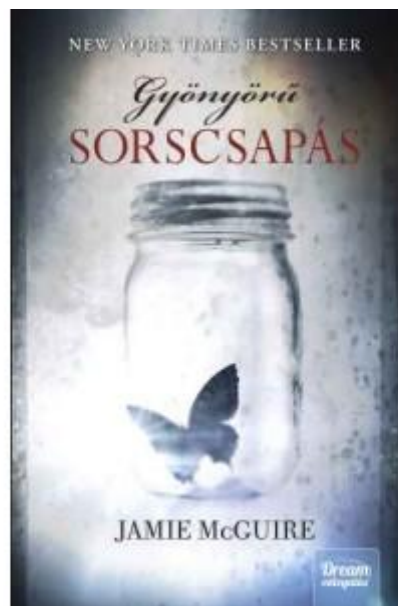

JAMIE McGUIRE

Gyönyörű SORSCSAPÁS

Az új Abby tökéletes. Nem iszik, kerüli a káromkodást, a pólói kifogástalan rendben sorakoznak a szekrényében - azt hiszi, elegendő távolság választja el a múltjában rejlő sötétségtől. De amikor megérkezik a legjobb barátjával, Americával a főiskolára, az új élet felé vezető útja gyorsan megváltozik.

Travis izmos testét tetoválások borítják, tipikus laza srác, azt testesíti meg, amire Abbynek szüksége van - és amit szeretne elkerülni. Abby távolságtartása felkelti a kíváncsiságát, és cselhez folyamodik egy egyszerű fogadás segítségével: ha ő veszít, önmegtartóztató marad egy hónapig, ha Abby marad alul a játszmában, Travisnél fog lakni ugyanennyi ideig. Travis nem is sejti, hogy a párjával hozta össze a sors, akármelyikük is nyer.

Szerelem és játék keveredik a népszerű író, Jamie McGuire regényében, amely a fiatal olvasók körében nagy népszerűsége számíthat. Ne hagyd ki, játszd meg te is a tétjeidet! Szerinted Abby nyer vagy Travis? Vagy ebben a játékban nincsenek vesztesek?

Írta: Jamie McGuire

A mű eredeti címe: Beautiful Disaster

Fordította: Szűr-Szabó Katalin

A fordítást szakmailag ellenőrizte: Galambvölgyi Ágnes

Szerkesztő: Nemcsók Adrienn

Nyelvi korrektor: Nemcsók Adrienn

Műszaki szerkesztő: Szűcs József

© Jamie McGuire 2011

© Szűr-Szabó Katalin 2012

© Maxim Könyvkiadó Kft. 2012

A kiadvány 2012-ben készült a szerző engedélyével.

Borítóterv: Justin McClure

ISSN: 2063-6989

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11 /H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorozható.

*A rajongóknak, akiknek
a történetmesélés iránti szeretete
az óhajt a kezükbe fogott könyvvé varázsolta*

Első fejezet

Vörös zászló

A TEREMBEN MINDEN AZT HARSOGTA, HOGY NEM TARTOZOM ODA.

A lépcső omladozott, a hangoskodó törzsvendégek egymáshoz préselődve álltak, a levegőt izzadság, vér és penész bűze ülte meg. A hangok összefolytak, ahogy számokat és neveket ordítottak egymásnak, karok lengtek, ahogy pénz cserélt gazdát, és a zajban gesztikulálással igyekeztek egymással kommunikálni. Átnyomakodtam a tömegen, szorosan mögöttem a legjobb barátnőm.

- Tarts a pénzed a tárcádban, Abby! - kiabálta oda America. Széles mosolya még a félhomályban is ragyogott.

- Maradj a közelemben! Amint elkezdődik, rosszabbra fordul a helyzet! - üvöltötte túl Shepley a zsidajt. America megragadta a kezét, aztán az enyémet is, miközben Shepley átvezetett minket a tömegen.

Egy kézi megafon éles túlkölése hallatszott a füstös levegőben. Megriadtam a zajtól, és válaszképpen összerezzenve néztem körül, hogy honnan jöhetett a hang. Egy férfi állt egy faszéken, az egyik kezében egy halom bankjegy, a másikon a megafon. A műanyag csövet a szájához tartotta.

- Isten hozott mindenkit a vérfürdőben! Ha a globális gazdasági trendek érdekelnek benneteket, kibaszottul rossz helyen jártok, barátaim! Ha a Kört keresitek, akkor már meg is találtátok! Adam a nevem. Én állítom fel a szabályokat, én bíraskodom a mérkőzésen! Fogadást addig köthettek, míg az ellenfelek a küzdőtérre nem lépnek. A küzdő feleket nem szabad megérinteni, nem szabad segíteni, a fogadást nem lehet megváltoztatni és nem lehet a ringbe lépni. Ha megszegitek a szabályokat, a szart is kiverik belőletek, és pénz nélkül vágunk ki innen benneteket! És ez a hölgyekre is vonatkozik! Szóval ne próbáljátok a macáitokkal megszívni a rendszert, fiúk!

Shepley a fejét csóválta. - Jézusom, Adam! - kiabált oda a játékvezetőnek. Láthatóan elítélte a barátja szövelezését.

A mellkasomban dörömbölt a szívem. Rózsaszín kasmírkardigánomban és a gyöngyfülbevalóval úgy lógtam ki a sorból, mint egy elsőáldozó a kuplerájban. Megígértem Americának, hogy bármibe futunk is bele, kezelni tudom a helyzetet, de itt, a helyszínen elfogott a vágy, hogy két kézzel csimpaszkodjak bele fogpiszkáló vékonyságú karjába. America sosem sodorna veszélybe, de egy alagsorban ötvenegynéhány részeg, vérszomjas és pénzéhes egyetemistával összezárva nem éppen azt a meggyőződést erősítette bennem, hogy sértetlenül ússzuk meg a kalandot.

Attól fogva, hogy az elsőévesek eligazításán America megismerkedett Shepley-vel, gyakran elkísérte az Eastern Egyetem különböző alagsoraiban rendezett titkos küzdelmekre. Az összecsapásokat mindig máshol tartották, és csak egy órával a bunyó kezdete előtt tudatták az érdekeltekkel.

Mivel kicsit szelídebb körökben mozogtam, meglepett, amikor tudomást szereztem az Eastern illegális világáról, de Shepley már akkor tudott róla, amikor még be sem iratkozott ide. Travis, Shepley szobatársa és unokatestvére hét hónapja verekedett először. A szóbeszéd szerint még nem akadt nála veszélyesebb versenyző az alatt a három év alatt, amióta Adam megalapította a Kört. Travis, aki most kezdte a másodévet, verhetetlen volt. Travis és Shepley a nyerevényeikből könnyedén kifizették a bérelt lakást és a számláikat.

Adam újból a szájához emelte a kézi hangszórót, és egekig csapott az üvöltés, a tömeg pedig még följazottabb lett.

- Ma este új kihívónk akadt! Az Eastern egyetemi birkózócsapatának csillaga, Marek Young!

Felharsant az éljenzés, és a tömeg úgy vált szét, mint Mózes előtt a tenger, amikor Marek belépett a terembe. Hátrébb húzódva szabadon hagytak egy kör alakú teret, és a tömeg fütyült, hujjogott és az ellenfelet heccelte. Marek le-fel ugrált, a fejét billegette előre-hátra, az arcára szigor és összpontosítás ült ki. Tompa morajja szelődött a tömeg üvöltése, aztán a fülemhez kaptam a kezem, amikor a terem másik végében elhelyezett nagy hangszórókból felharsant a zene.

- A következő harcosunkat nem kell bemutatnom, de azért mégis megteszem, mert kitör tőle a frász! Reszkessetek, fiúk, és dobjátok le a bugyitokat, lányok! Íme, Travis „Vesztett Kutya” Maddox!

Amikor a terem tulsó felén egy ajtónyílásban feltűnt Travis, valóságos hangorkán tört ki. Meztelen felsőtesttel, lazán és közönyösen jött be. Úgy sétált a körbe, mint aki munkába megy. Szikár volt, tetovált bőre alatt izmok húzódtak össze, ahogy ökleit Marek bütykeihez érintette. Travis odahajolt, és Marek fülébe súgott valamit, a birkózónak pedig nehezére esett megőriznie komoly arckifejezését. Marek és Travis szorosan egymással szembe álltak, és egyenesen egymás szemébe néztek. Marek gyilkos arckifejezést öltött, Travisé szelíd derűt sugárzott.

A fiúk pár lépést hátráltak, és Adam dudált egyet. Marek védekező tartást vett fel, Travis pedig támadott. Lábujjhegyre álltam, amikor valaki eltakarta előlem a látványt, és jobbra-balra kukkantottam, hogy jobban lássak. Kicsit előrebb óvakodtam az üvöltöző tömegben. Könyökök fúródtak az oldalamba, vállak ütődtek nekem, és ide-oda lökdöstek, mint egy flipperlabdát. Marek és Travis feje búbja végre láthatóvá vált, így tovább nyomultam előre.

Amikor az első sorba értem, Marek éppen megragadta vaskos karjával Travist, és megpróbálta földhöz kenni. Amikor Marek a mozdulattól lehajolt, Travis felrántotta a térdét, és belevágta Marek arcába. Mielőtt Marek egy

fejrázással magához térhetett volna, Travis nekitámadt, és az öklével újra meg újra Marek véres arcába vágott.

Öt ujj mélyedt a karomba. Hátráltam egy lépést.

- Mi a francot csinálsz, Abby? - kiáltott rám Shepley.

- Nem látok onnan hátulról! - kiabáltam vissza.

Éppen időben fordultam vissza, hogy lássam, amint Marek bevisz egy kemény ütest. Travis elfordult, és egy pillanatig azt hittem, lebukott egy újabb ütés elől, de csak teljes kört írt le, és a könyökével egyenesen Marek véres orra közepébe vágott. Vér fröccsent az arcomra, és a kardigánom elejére. Marek tompa puffanással a betonpadlóra zuhant, és egy röpke pillanatig síri csend támadt a teremben.

Adam skarlátvörös, négyszögletes anyagdarabot dobott Marek ernyedtestére, mire a sokaságból egyszerre robbant ki az üvöltés. Ismét pénz cserélt gazdát, és az arckifejezések felefele arányban önelégültek és csalódottak voltak.

A jövő-menő emberek ide-oda lökdöstek. Valahonnan hátulról America kiabálta a nevemet, de a tekintetemet megbabonázta a mellkasomról a derekam felé araszoló vörös csík.

Nehéz, fekete bakancs tűnt fel a látóteremben, és a figyelmemet a padlóra irányította, majd a pillantásom lassan felfelé vándorolt a vérrel pettyezett farmerra, a finoman kidolgozott hasizmokon át a meztelen, tetovált, verítékben úszó mellkasra, és végül a meleg tekintetű barna szempárra. Hátulról meglöktek, és Travis a karomnál fogva elkapott, mielőtt előreestem volna.

- Hé, szálljatok le róla! - ráncolta a homlokát Travis, és félrelökdösött mindenkit, aki a közelemben jött. A blúzom láttán szigorú vonásait ellágyította egy mosoly. Törülközővel itatta fel a vért az arcomról. - Bocs ezért, Galamb.

Adam megpaskolta Travis tarkóját. - Gyerünk, Veszett Kutya! Vár a zsé.

Travis nem fordította el a tekintetét az enyémről. - Iszonyúan sajnálom a pulóveredet. Jól áll neked. - A következő pillanatban magával sodorta a rajongók tömege, és úgy tűnt el, ahogy felbukkant.

- Mégis mit gondoltál, te kis hülye? - üvöltötte America, és megrántotta a karomat.

- Azért jöttem, hogy verekedést lássak, nem? - mosolyogtam.

- Nem is kellene itt lenned, Abby - rótt meg Shepley.

- Ahogy Americának sem - emlékeztettem.

- De ő nem akar beugrani a Körbe! - ráncolta a szemöldökét. - Menjünk!

America rám mosolygott, és megtörölte az arcomat. - Micsoda marha vagy, Abby. Istenem, de szeretlek! - Karját a nyakam köré fonta. Felkapaszkodtunk a lépcsőn, és kiléptünk az éjszakába.

America elkísért a kollégiumi szobámba, aztán gúnyosan rávigyorgott a szobatársnőmre, Karára. Rögtön kibújtam a véres kardigánból, és bedobtam a szennyeskosárba.

- Ocsmány! Hol jártál? - kérdezte Kara az ágyából.

Americára néztem, aki megvonta a vállát. - Vért az orra.

Még nem láttad Abby híres orrvérzését?

Kara a helyére nyomta a szemüvegét, és megrázta a fejét.

- Majd fogod. - America rám kacsintott, aztán távozott, és becsukta maga mögött az ajtót. Egy percre sem telt, és már csipogott a mobilom. Americanak jó szokása volt azonnal sms-ezni, amint elbúcsúztunk egymástól.

shepnél maradok, hnap tali, ringkirálynő

Karára pislantottam, aki úgy bámult, mintha bármelyik pillanatban vér zubogna az orromból.

- Csak viccelt - jegyeztem meg.

Kara közömbösen bólintott, aztán lenézett az ágytakarójára hajigált könyvekre.

- Lezuhanyozom - jelentettem ki, azzal felkaptam egy törülközőt meg a nesseszer táskámat.

- Majd értesítem a médiumokat - válaszolta pléhpfával Kara, de nem nézett fel.

MÁSNAP SHEPLEY ÉS AMERICA VELEM EBÉDELTEK. EGYEDÜL akartam enni, de ahogy a hallgatók beáramlottak a menzára, a mellettem levő székeket vagy Shepley diákszövetségi haverjai, vagy a focicsapat tagjai foglalták el. Néhányukat láttam a bunyón is, de egyik sem említette a ring melletti élményemet.

- Shep - szólt oda valaki elmenőben.

Shepley biccentett, mi meg Americával hátrafordultunk, és láttuk, hogy Travis foglal helyet az asztal végében. Két buja, Sigma Kappa pólós, üres fejű, hülye szőke követte. Az egyik Travis ölébe telepedett, a másik mellé ült, és az ingét markolászta.

- Most öklendeztem fel az ebédemet - morogta mellettem America.

Travis ölében a szőke America felé fordult. - Hallottam, ribanc.

America felkapta a zsemléjét, az asztal másik végébe vágta, és kis híján eltalálta a lányt. Mielőtt a szőke bármit is mondhatott volna, Travis széttárta a térdeit, és a lány a földre pottyant.

- Jaj! - kiáltott fel, és felpillantott Travisre.

- America a barátom. Ülj más ölébe, Lex.

- Travis! - siránkozott a lány talpra kecmeregve.

Travis a tányérján levő étellel kezdett foglalkozni, és füttyült rá. A szőke a testvérére nézett, felhúzta az orrát, aztán kéz a kézben távoztak.

Travis rákacsintott Americára, és mintha mi sem történt volna, újabb falatot lapátolt a szájába. Ekkor tűnt fel a szemöldökén levő kis vágás. Összenézett Shepley-vel, majd az asztal túloldalán ülő egyik focistával kezdett beszélgetni.

Bár az ebédlőasztalt körülülő tömeg lassan gyérülni kezdett, America, Shepley és én maradtunk, és a hétvégi programunkat beszéltük meg. Travis felállt, és távozni készült, de aztán megállt az asztal másik végénél, ahol ültünk.

- Mi van? - kérdezte hangosan Shepley, és a füle mögé tette a tenyerét.

Próbáltam, amíg bírtam, tudomást sem venni róla, de amikor felpillantottam, Travis engem bámult.

- Ismered, nem, Trav? America legjobb barátnőjét? Tegnap ő is velünk volt - mondta Shepley.

Travis rám villantotta a feltételezésem szerint legelbűvölőbb mosolyát. Tetovált alsó karjával és tüskésre nyírt hajával áradt belőle a szexualitás és a lázadó szellem, én meg a szememet forgattam annak láttán, hogy megpróbálja elcsavarni a fejemet.

- Mióta van legjobb barátnőd, Mare? - kérdezte Travis.

- Tizenegyedik óta - felelte America, és összeszorított szájjal mosolygott felém. - Nem emlékszel, Travis? Tönkretetted a kardigánját.

Travis elmosolyodott. - Sok kardigánt tönkreteszek.

- Undorító - motyogtam.

Travis mellém perdített egy üres széket, és a karját a támlán nyugtatva leült. - Szóval te vagy a Galamb, mi?

- Nem - csattantam fel. - Van nevem.

Láthatóan mulattatta, ahogy viselkedtem vele, amitől csak dühösebb lettem.

- Igen? Mi a neved? - firtatta.

Haraptam egyet a tányéromon levő utolsó almadarabból, és elengedtem a kérdését a fülem mellett.

- Akkor hát marad a Galamb - vonta meg a vállát.

Felpillantottam Americára, aztán Travishez fordultam. - Enni próbálok.

Travist nem tántorította el a viselkedésem. - Travis a nevem. Travis Maddox.

A szememet forgattam. - Tudom, ki vagy.

- Tényleg? - vont fel sérült szemöldökét.

- Ne légy olyan büszke. Nem nehéz meghallani, amikor ötven részeg kántálja a nevedet.

Travis jobban kihúzta magát. - Gyakran előfordul nálam. - Erre is a szememet forgattam, mire Travis kuncogott. - Tiked van?

- Mim?

- Tiked. A szemed ide-oda rángatódzik. - Megint nevetett, amikor dühösen néztem rá. - Egyébként bámulatos a szemed - mondta, és az arcát odatolta az enyémhez. - Különben milyen színű? Szürke?

Lesütöttem a szemem, és hagytam, hogy világosbarna hajam függőnye leereszkedjen közénk. Nem volt ínyemre az érzés, amit a közelsége támasztott bennem. Nem akartam olyan lenni, mint az Easternen az a számtalan lány, akik

elpirultak, ha meglátták. Egyáltalán nem akartam, hogy ilyen hatással legyen rám.

- Meg se forduljon a fejedben, Travis. Olyan, mintha a testvérem volna - figyelmeztette America.

- Bébi, most mondtál neki nemet - jegyezte meg Shepley.

- Most már nem fog leállni.

- Nem vagy a típusa - kertelt America.

- Én mindenki típusa vagyok! - háborodott fel tettett sértettséggel Travis.

Rásandítottam, és elmosolyodtam.

- Á! Egy mosoly! Mégsem vagyok egy rohadt gazember - kacintott. - Örülök az ismeretségnek, Gal. - Megkerülte az asztalt, és odahajolt America füléhez.

Shepley megdobta egy sült krumplival az unokatestvérét. - El a száddal a csajom fülétől, Trav!

- Csak ápolom az ismeretséget! - Travis hátrálva, kezét ártatlanságát hangsúlyozó mozdulattal felemelve távozott.

Lányok követték, kuncogtak és beletúrtak a hajukba, hogy felkeltsék a figyelmét. Travis kinyitotta előttük az ajtót, mire szinte visítottak örömben.

America nevetett. - Na, ne! Bajban vagy, Abby.

- Mit mondott? - kérdeztem gyanakvóan.

- Azt akarja, hogy hozd át a lakásra, nem? - kérdezte Shepley. America bólintott, mire Shepley a fejét csóválta. - Okos lány vagy, Abby. Előre figyelmeztetek, ha bedölsz a szövegének, aztán a végén bepipulsz rá, nem bosszulhatod meg rajtam és Americán, világos?

- Nem dőlök be neki, Shep - mosolyogtam. - Úgy nézek ki, mint a Barbie-ikrek?

- Nem dől be neki - erősítette meg America, Shepley karját megérintve.

- Nem ez az első eset, Mare. Tudod, hányszor cseszte el nekem azzal, hogy egyéjszakás kalandja volt a legjobb barátnővel? Aztán hirtelen érdekellentét támad, nem járhat velem, mert akkor lepaktál az ellenséggel! Szóval, jól figyelj, Abby - nézett rám -, nehogy azt mondd Mare-nek, hogy nem jöhet át hozzám, vagy nem randizhat velem, mert bekajáltad Travis sóderjét! Vedd úgy, hogy figyelmeztettelek!

- Szükségtelen, de azért értékelem - feleltem. Próbáltam a mosolyommal megnyugtatni Shepley-t, de a pesszimizmusát az tüzelte, hogy Travis ügyei miatt már évek óta újra meg újra megégette magát.

Miközben elment Shepley-vel, America visszaintegetett, én meg elindultam a délutáni órára. A hátizsákom pántját markolva felhunyorogtam a ragyogó napba. Az Eastern - a kisebb tantermektől az ismeretlen arcokig - pontosan olyan volt, ahogy elképzeltem. Új életet kezdhettem, és végre úgy jártam-keltem, hogy nem súgtak össze mögöttem azok, akik ismerték, vagy legalábbis azt hitték, hogy ismerik a múltamat. Semmiben sem különböztem a többi csodálkozó tekintetű, túlteljesítő, órájára igyekvő elsőévestől; nem volt se

báméskodás, se szóbeszéd, se szánakozás vagy bírálat. Csak annak az illúziója, amilyennek szerettem volna, ha látnak: egy kasmírpulóveres, józanul viselkedő Abby Abernathynak.

Letettem a hátizsákomat a földre, és lerogytam a székre, aztán lehajoltam, hogy előhalásszam a laptopomat a zsákomból. Amikor felegyenesedtem, hogy az asztalomra tegyem, Travis csusszant mellém.

- Helyes, akkor jegyzetelhetsz helyettem - vetette oda. A tollát rágta, és mosolygott, kétségkívül a legelbűvölőbb mosolyával.

Viszolyogva néztem rá. - Még csak nem is jársz erre az órára.

- A fenéket nem! Csak általában ott ülök - bökött felfelé a fejével a leghátsó sorra. Lányok karéja vett körül egy üres székot, a csoport engem fodrozott.

- Nem jegyzetelek helyetted - közöltem, és beizzítottam a gépemet.

Travis olyan közel hajolt, hogy a lélegzete megcsapta az arcomat. - Bocs... Megbántottalak valamivel?

Felsóhajtottam, és megráztam a fejem.

- Akkor mi a gond?

Lehalkítottam a hangomat. - Nem fekszem le veled. Add fel most.

Mielőtt válaszolt, lusta mosoly terült szét az arcán. - Nem kértelek meg rá, hogy feküdj le velem. - Elgondolkodva nézett fel a mennyezetre. - Vagy igen?

- Nem vagyok sem Barbie-iker, sem az egyik kis rajongód, mint azok ott - pillantottam a mögöttünk ülő lányokra. - Nem nyűgöz le a tetoválásod, sem a kisfiús báj vagy az erőltetett közöny, szóval ne strapáld magad a komédiázásoddal, oké?

- Oké, Galamb. - Örjítően lepergett róla a nyersességem. - Gyere át ma este Americával, rendben? - Csak gúnyosan vigyorogtam, ő azonban közelebb hajolt. - Nem próbállak megdönteni. Csak szeretnék veled lógni.

- *Megdönteni?* Hogy sikerül egy lányt is beimádkoznod az ágyba ezzel a szöveggel?

Travisből kitört a nevetés, és a fejét csóválta. - Csak gyere át. Esküszöm, hogy nem is flörtölök veled.

- Meggondolom.

Chaney professzor jött be nyugodt léptekkel, és Travis előrefordulva figyelni kezdett. Az arcán azonban ott játszott a halvány mosoly, amelytől elmélyült a gödröcskéje. Minél tovább mosolygott, annál jobban akartam utálni, de éppen ettől egyre kevésbé sikerült.

- Ki tudja, melyik elnöknek volt kancsal és igen ronda a felesége? - tette fel a kérdést Chaney.

- Ezt feltétlenül írd le - utasított suttogva Travis. - Szükségem lesz rá az állásinterjúkon.

- Pszt - szóltam rá, és begépeltem Chaney minden szavát.

Travis elvigyorodott, és elengedte magát a székében. Ahogy telt az idő, felváltva hol ásítózott, hol a karomnak dőlve a monitoromat nézte. Teljes erőmmel azon voltam, hogy ne vegyek tudomást róla, de a közelsége és a karján

dagadó izmok megnehezítették a dolgomat. A csuklóján levő fekete bőrszíjat babrálta, amíg Chaney el nem engedett minket.

Kisiettem a teremből, és nekivágtam a folyosónak. Amikor már biztosra vettem, hogy elég távol vagyok, Travis Maddox bukkant fel mellettem.

- Meggondoltad? - tette fel a napszemüvegét.

Egy filigrán barna került elé. Tágra nyitotta a szemét, és reménykedően bámulta Travist. - Szia, Travis - kezdte éneklő hangsúllyal, s közben a haját csavargatta.

Megálltam, és visszariadtam édeskés hanghordozásától, aztán kikerültem. Láttam már korábban is, sőt normális hangon is hallottam beszélni a lánykollégium, a Morgan Hall diáktársalgójában. A hangja sokkal érettebbnek tűnt, és azon töprengtem, miért gondolja, hogy Travis majd vonzónak találja a kislányhangot. Még egy kicsit fecsegett egy oktávval magasabban, amíg Travis megint mellém nem került.

Elővett egy öngyújtót a zsebéből, cigarettára gyújtott, és sűrű füstöt fújt ki. - Hol is tartottam? Ja, persze... gondolkodtál.

Elfintorodtam. - Miről beszélsz?

- Gondolkodtál azon, hogy átgýere?

- Ha ígent mondok, nem követsz tovább?

Fontolóra vette a feltételemet, aztán bólintott. - Nem.

- Akkor átgývök.

- Mikor?

Sóhajtottam egyet. - Ma este. Ma este átgýgyek.

Travis elmosolyodott, és megtorpant. - Remek! Akkor este találkozunk, Gal - kiáltott utánam.

Befordultam a sarkon, és megláttam Americát Finch társaságában a koleszunk előtt. Az elsőévesek eligazításán Finch-csel egy asztalhoz kerültünk, és rögtön tudtam, hogy szívesen látott harmadikként egészíti majd ki olajozottan működő kettősünket. Nem volt túl magas, de azért százhatvan centim fölé tornyosult. Kerek szeme kihangsúlyozta hosszúkás, sovány vonásait, fehérre szőkített haját elöl tuskésre zselézve viselte.

- Travis Maddox? Jézusom, Abby, mióta úszol együtt a cápákkal? - kérdezte Finch rosszallóan.

America hosszú csíkot húzott a szájából a rágójával. - Csak rontasz a helyzeten azzal, ha visszautasítod. Nem szokott hozzá.

- Akkor szerínted mit tegyek? Feküdjek le vele?

America vállat vont. - Időt spórolsz.

- Megmondtam neki, hogy ma este átgýgyek.

Finch és America összenéztek.

- Mi van? Azt ígérte, nem nyaggat, ha ígent mondok. Ma átgýsz, nem?

- Hát igen - vont a vállát America. - Tényleg átgýssz velem?

Elmosolyodtam, és otthagytam őket. Elindultam a kollégium felé, és közben azon tűnődtem, vajon Travis beváltja-e az ígérétét, hogy nem flörtöl velem. Nem

volt nehéz kiismerni: vagy erőpróbának tekintett, vagy megnyugtatóan csúnyának, akiből jó barát válhat. Nem tudtam eldönteni, melyik zavar jobban.

AMERICA NÉGY ÓRÁVAL KÉSŐBB BEKOPOGOTT HOZZÁM, HOGY átkísérjen Shepley-hez és Travishez. Nem fogta vissza magát, amikor kiléptem a folyosóra.

- Pfuj, Abby! Úgy nézel ki, mint egy hajléktalan!

- Helyes - mosolyodtam el az összeállításon. A hajamat kócosan és csálén a fejemre tornyoztam, lemostam a sminkemet, és a kontaktlencsém helyett téglalap alakú, fekete keretes szemüveget vettem fel. Ezt szakadt pólóval és tréningnadrággal egészítettem ki, és vietnami papucsban csoszogtam. Órákkal ezelőtt támadt ez az ötletem, mert úgy okoskodtam: a legjobb a taszító külső. Jó esetben Travisnek rögtön elmegy tőlem a kedve, és felhagy ezzel a képtelen makacskodással. Ha meg havert keres, olyan rusnya leszek, hogy nem akar majd a társaságomban mutatkozni.

America letekerte az ablakát, és kiköpte a rágót. - Átlátszó vagy. Miért nem hemperegtél kutyaszarban, hogy teljes legyen a megjelenésed?

- Nem akarok senkit sem lenyűgözni.

- Hát ez nyilvánvaló.

Beálltunk Shepley apartmanházának parkolójába, és felbaktattam America mögött a lakáshoz. Shepley kinyitotta az ajtót, és nevetett, amikor bementem. - Mi történt veled?

- Nem akar vonzó lenni - magyarázta America.

America bement Shepley szobájába, és becsukták az ajtót.

Ott maradtam egyedül, nem találtam a helyemet. Leültem az ajtóhoz legközelebbi állítható háttámlájú fotelbe, és lerúgtam a papucsomat.

A lakás esztétikailag kellemesebb volt, mint egy tipikus aggleénykégli. A falakat a várható félmeztelen női posztterek és lopott utcanévtáblák díszítették, de tisztaság volt, új a bútorzat, és feltűnően hiányzott az állott sör- és szennyesruha-bűz.

- Ideje volt, hogy befuss - zötytyent le Travis a kanapéra.

Elmosolyodtam, és feltoltam az orromon a szemüvegemet.

Azt vártam, visszaretten majd a külsőmtől. - Americának be kellett fejeznie egy dolgozatot.

- Erről jut eszembe, elkezdted már a történelemdolgozatot?

Szeme sem rebtent szénakazal hajam láttán, és összehúztam a szemöldököm a reakciója miatt. - És te?

- Ma délután fejeztem be.

- Jövő szerdáig kell beadni - jegyeztem meg meglepetten.

- Összegürcöltem. Mégis milyen nehéz egy kétoldalas esszét írni Grantról?

- Én biztos szeretem utolsó pillanatra halasztani - vontam meg a vállam. -

Valószínűleg hozzá sem kezdek a hétvégéig.

- Ha segítség kell, csak szólj.

Arra számítottam, hogy majd elneveti magát vagy más módon jelzi, hogy csak tréfált, de komoly maradt az arca. Felvontam a szemöldökömet. - Szóval *te* segítesz *nekem* a dolgozat-írásban.

- Ötösöm van belőle - mondta a hitetlenkedésem miatt sértetten.

- Mindenből szintiszta jeles. Kibaszottul zseniális. Utálom - jegyezte meg Shepley, amikor kéz a kézben bejöttek Americával.

Kétkedő tekintettel néztem Travist, mire felhúzta a szemöldökét. - Mi van? Nem hiszed, hogy egy tetkós és öklözésből élő pasi jó jegyeket tud szerezni? Nem azért járok suliba, mert nincs jobb dolgom.

- De akkor meg miért kell verekedned? Miért nem próbáltál ösztöndíjat szerezni? - kérdeztem.

- Próbáltam. A tandíjam felét fizetik. De emellett még ott vannak a könyvek, a megélhetési költségek, és valamikor a tandíj másik felét is elő kell teremtenem. Komolyan beszélek, Galamb. Ha bármiben segítség kell, csak szólj.

- Nem kell a segítséged. Tudok dolgozatot írni. - Szerettem volna ennyiben hagyni. És ennyiben is hagytam volna, ha ez a megismert új oldala nem piszkálja fel a kíváncsiságomat. - És nem találsz mást, amivel pénzt kereshetnél? Valamit, ami kevésbé... szadista?

Travis megvonta a vállát. - Könnyen szerzek vele pénzt. Eladóként nem keresnék ennyit.

- Nem nevezném *könnyűnek*, ha valakinek ökölrel az arcába vágna.

- Mi az? Féltesz? - kacsintott rám. Grimaszoltam, mire nevetett. - Nem ütnek meg túl gyakran. Ha lendül az öklük, elugrom. Nem olyan nehéz.

Újra nevettem. - Úgy csinálsz, mintha még senki sem jutott volna erre a következtetésre.

- Amikor ütök és célba találok, megpróbálják viszonzni. Ezzel nem lehet verekedést nyerni.

Égnek emeltem a tekintetem. - Mi vagy te... Karate Kölyök? Hol tanultál verekedni?

Shepley és America egymásra pillantottak, aztán lesütötték a szemüket. Nem tartott sokáig, hogy rájöjjenek, valami rosszat mondtam.

Travist azonban nem bántotta a megjegyzésem. - Az apám ivott és pocsék volt a természete, a négy bátyám meg örökölte a seggfejét.

- Ó! - égett a fülem.

- Ne szégyenkezz, Gal. Apa abbahagyta az ivást, a bátyáim felnőttek.

- Nem szégyenkezem. - Előrehulló hajtincseimmel játszottam, aztán gondoltam, hátrasimítom őket egy másik kontyba, és közben igyekeztem elsiklani a kínos csend felett.

- Tetszik ez a természetes megjelenés. A lányok általában nem így jönnek ide.

- Kényszerítettek, hogy ide jöjjenek. Meg sem fordult a fejemben, hogy megpróbálják hatással lenni rád - morogtam, és bosszantott, hogy kudarcot vallott a tervem.

Kisfiús, derűs mosolyával válaszolt, én meg még jobban felpaprikáztam magam, hogy reményeim szerint palástoljam a zavaromat. Nem tudtam, mit szoktak a közelében érezni a lányok, de láttam, hogyan viselkednek. Inkább zavarodott, émelygéssel járó érzés fogott el, mint kuncogással kísért rajongás, és minél jobban igyekezett, hogy megmosolyogtasson, annál jobban elbizonytalanodtam.

- Máris hatással vagy rám. Általában nem kell könnyörognöm a lányoknak, hogy jöjjenek fel hozzám.

- Ebben biztos vagyok - fitorodtam el visolyogva.

Rémesen magabiztos volt. Nemcsak szégyentelenül tisztában volt a vonzerejével, de annyira hozzászokott, hogy a lányokat nem tudja magáról levakarni, hogy hüvös viselkedésemet üdítőnek találta, és nem sértésnek vette. Változtatnom kell a stratégiámon, gondoltam.

America a tévé felé tartotta a távirányítót, és bekapcsolta. - Jó film van ma este. Meg akarjátok tudni, hogy mi történt Baby Jane-nel?

Travis felállt. - Éppen vacsorázni indultam. Éhes vagy, Gal?

- Már ettem - vontam meg a vállam.

- Nem is! - szaladt ki America száján, mielőtt rádöbrent volna a hibájára. - Izé... persze... már emlékszem... Bekaptál egy... pizzát..mielőtt elindultunk.

Elfitorodtam ügyeden próbálkozása hallatán, hogy helyrehozza a baklövését, aztán vártam, mit szól ehhez Travis.

Az ajtóhoz ment, és kitárta. - Gyere. Biztos éhes vagy.

- Hová akarsz menni?

- Ahová te szeretnél. Beugorhatunk egy pizzériába.

A ruhámra pillantottam. - Nem öltöztem fel rendesen.

Végigmért, aztán elvigyorodott. - Szerintem rendesen nézel ki. Menjünk, majd' éhen halok.

Felálltam, odaintettem Americának, és Travis előtt elsétálva lementem a lépcsőn. Megálltam a parkolóban, de elszörnyedve láttam, hogy egy matt fekete motorhoz megy.

- Á... - Elhalt a hangom, és begörbítettem meztelen lábujjaimat.

Türelmeden pillantást vetett rám. - Gyerünk, szállj már fel. Majd lassan megyek.

- Mi ez? - kérdeztem, de hamarabb tettem fel a kérdést, mint ahogy elolvastam volna a benzintankon levő feliratot.

- Egy Harley Night Rod. Életem nagy szerelme, szóval nehogy megkarcold a festéket, amikor felszállsz!

- Vietnami papucs van rajtam!

Travis úgy bámult rám, mintha idegen nyelven beszélnék. - Rajtam bakancs van. Szállj fel.

Feltette a napszemüvegét, a motor pedig felbőgött, ahogy bekapcsolta. Felkapaszkodtam, és a hátam mögé nyúltam, hogy valamibe bele tudjak

csimpaszkodni, de az ujjaim lecsúsztak a bőrről a hátsó lámpa műanyag borítására.

Travis megragadta a csuklómat, és a két kezemet összefogta elől, a derekán. - Itt nincs mibe kapaszkodni, Gal, csak belém. El ne eressz - mondta, és a lábával hátranyomta a motort. Egy gyors csuklómozdulattal kikanyarodott az utcára, és elsüvített, mint egy rakéta. A szabadon lógó hajtincseim az arcomat csapkodták, és lehúztam a fejem Travis háta mögé, mert tudtam, hogy bogárbelsőségekkel lesz tele a szemüvegem, ha kinézek a vállá felett.

Amikor az étterem felhajtójára értünk, visszavette a gázt, és amint megállt, egy percet sem vesztegettem, hanem leugrottam a biztonságos betonra.

- Megőrültél!

Travis kuncogott, majd a motorját a lehajtható motorállványra támasztotta, mielőtt leszállt. - Betartottam a sebességkorlátozást.

- Na persze, mintha az autópályán lettünk volna! - Kibontottam a kontyomat, hogy az ujjaimmal szétfésüljem az összegubancolódott hajtincseimet.

Travis engem figyelt, ahogy az arcomból kisimítottam a hajamat, aztán az ajtóhoz ment, és kinyitotta. - Sosem hagynám, hogy bármi bajod essen, Galamb.

Beviharoztam mellette az étterembe, a fejem nem volt egészen szinkronban a lábammal. Zsír- és fűszerillat csapott meg, ahogy követtem a vörös, morzsákkal pettyezett szőnyegen. A sarokban levő bokszt választotta, távol a hallgatók és családjaik kis csoportjaitól, és rendelt két sört. Körülnéztem a teremben, figyeltem, ahogy a szülők lármás gyerekeiket hízelgéssel evésre csábítják, majd elfordítottam a tekintetemet az Eastern-hallgatók kíváncsi pillantásától.

- Hát persze, Travis - mondta a pincérnő, és leírta az italrendelésünket. Miközben visszament a konyhába, látszott, mennyire feldobja Travis jelenléte.

A fülem mögé simítottam szélfúttá fürtjeimet. A külsőm hirtelen zavarral töltött el. - Gyakran jársz ide? - kérdeztem csípősen.

Travis rákönyökölt az asztalra, és előrehajolt, barna szemét rám szegezve. - Szóval veled mi az ábra, Gal? Általában vagy férfigyűlölő, vagy csak engem utálsz?

- Szerintem csak téged - mormoltam.

Felnevetett, a hangulatom mulattatta. - Nem igazodom el rajtad. Te vagy az első lány, aki szex *előtt* viszolyog tőlem. Nem jössz zavarba, ha velem beszélsz, és nem próbálsz meg magadra irányítani a figyelmemet.

- Nem taktika. Csak nem kedvellek.

- Nem volnál itt, ha nem kedvelnél.

A homlokomon akaratlanul is kisimultak a ráncok, és felsóhajtottam. - Nem azt mondtam, hogy rossz embernek tartalak. Csak nem szeretem, ha biztosra megy valaki csak azért, mert vaginám van. - Az asztalra kiszóródott szószemcsékre koncentráltam, amíg Travis fuldoklását nem hallottam.

A szeme elkerekedett, és harsányan hahotázott. - Jaj, édes Istenem! Megpusztulok tőled! Ez az: muszáj, hogy barátok legyünk. Nem mondhat sz nemet.

- Nem bánom, ha barátok vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy öt másodpercenként lehúzódom rólam a bugyit.

- Nem fekszel le velem. Értem.

Igyekeztem nem mosolyogni, de nem jártam sikerrel.

Felragyogott a szeme. - Szavamat adom. Még csak nem is gondolok a bugyidra, amíg... te is nem akarod.

Az asztalra könyököltem, és rátámaszkodtam. - És mivel ez nem fog bekövetkezni, így barátok lehetünk.

Huncut vigyorától élesebbek lettek a vonásai, ahogy kicsit közelebb hajolt. - Soha ne mondd, hogy soha.

- És veled mi az ábra? - kérdeztem. - Mindig *Travis „Veszett Kutya” Maddox* voltál, vagy csak azóta, hogy ide jöttél? - Két-két ujjammal mutattam az idézőjelet, amikor kiejtettem a számon a becenevét, és a magabiztossága most először csökkent. Zavartnak látszott.

- Nem. Ezt Adam kezdte az első verekedésem után.

Kezdték piszkálni a rövid válaszai. - Csak ennyi? Magadról semmit sem mesélsz?

- Mit akarsz tudni?

- A szokásosat. Hová valósi vagy, mi leszel, ha nagy leszel... meg a többi.

- Idevalósi vagyok, itt születtem-nevelkedtem, és büntető igazságszolgáltatás a szakom.

Nagy sóhajjal kigöngyölte az evőeszközt a szalvétából, és szépen elrendezte a tányérja mellett. Hátranézett, az álla megfeszült. Két asztalnál, ahol az Eastern focicsapata ült, harsogó nevetés tört ki, és Travist láthatóan bosszantotta, hogy min nevethetnek.

- Viccelsz! - hitetlenkedtem.

- Nem én. Helybeli vagyok - erősítette meg szórakozottan.

- A szakodra céloztam. Nem látszol büntető igazságszolgáltatósna.

Összevonta a szemöldökét, és hirtelen nagyon is odafigyelt a beszélgetésünkre. - Miért?

Végigjártattam a tekintetemet a karját borító tetoválásokon.

- Mondjuk úgy, hogy inkább látszol bűnügyesnek, mint igazságszolgáltatónak.

- Nem kerülök bajba... jobbára. Apa nagyon szigorú volt.

- És anyukád?

- Gyerekkoromban meghalt - mondta tárgyilagosan.

- Bocs... ne haragudj - dadogtam a fejemet csóválva. A válasza kibillentett az egyensúlyomból.

Elhessegette az együttérzésemet. - Nem emlékszem rá. A bátyáim igen, de én csak három voltam, amikor meghalt.

- Négy bátyád volt? Hogy nem keverted össze őket? - ugrattam.

- Úgy jegyeztem meg, melyik melyik, hogy ki ütött legkeményebben, ami véletlenül éppen a legidősebb-legfiatalabb párosításban esett meg. Thomas, az ikrek - Taylor és Tyler -, végül Trenton. Taylорral és Tyjal soha, de soha nem volt szabad egy szobában maradni. A felét, amit a Körben produkálok, tőlük tanultam. Trenton volt a legkisebb, de iszonyú gyors. Ő az egyetlen, aki még ma is be tud nekem húzni.

Megráztam a fejemet, megrökönyödtem a gondolattól, hogy öt Travis őrjöng egy fedél alatt. - Mindegyiknek van tetoválása?

- Nem is kevés. Kivéve Thomasnak. Ő Kaliforniában igazgató.

- És apád? Ő hol van?

- Itt-ott. - Megint megfeszült az álla, a focicsapat egyre jobban bosszantotta.

- Min nevetnek? - kérdeztem, és az asztal körül tombolókra mutattam. Megrázta a fejét; láttam, hogy nem akarja elárulni. Összefontam a karomat, és a helyemen feszengtem; idegesített, hogy mit mondhatnak, ami ennyire felzaklatja. - Mondd el.

- Azon nevetnek, hogy először el kellett, hogy hozzalak vacsorázni. Általában... nem jellemző rám.

- *Először?* - Amikor felfogtam, és ez az arcomra is kiült, Travis arca megvonaglott az arckifejezésem láttán. - És én még attól tartottam, azért nevetnek rajtad, mert ilyen öltözékben látnak veled, és azt hiszik, lefekszem majd veled - morogtam.

- Miért ne mutatkoznék veled?

- Miről is beszéltünk? - kérdeztem, hogy eltereljem a figyelmet a nyakamon felkúszó forráságról.

- Rólad. Milyen szakra jársz? — kérdezte.

- Ó, én... általános művelődésre, egyelőre. Még nem döntöttem, de erősen hajlok a könyvelés, számvitel felé.

- De nem vagy helybeli. Biztos betelepülő lehetsz.

- Wichitából jöttem. Mint America.

- Hogy kerültél éppen ide Kansasből?

A sörösüvegem címkéjét kaparásztam. - Muszáj volt elszabadulnunk.

- Mitől?

- A szüleimtől.

- Á! És mi van Americával? Neki is a szüleivel van gondja?

- Nem, Mark és Pam nagyszerű emberek. Gyakorlatilag ők neveltek fel. America csak velem tartott, nem akarta, hogy egyedül jöjjek ide.

Travis bólintott. - Szóval miért az Eastern?

- Mi ez, kínvallatás? - A kérdések a csevegés szintjéről a nagyon személyes felé sodortak, és kezdtem kínosan érezni magam.

Összeütődtek a székek, amikor a focicsapat felkászálódott. Még elsütöttek egy utolsó viccet, mielőtt az ajtó felé baktattak. Meggyorsították a lépteiket, amikor Travis felállt. A sereghajtók a maguk előtt menőket nyomták, hogy

kimeneküljenek, mielőtt Travis átszeli a termet. Travis leült, és igyekezett túltenni magát a csalódottságán és a haragján.

Felvontam a szemöldököm.

- Arról beszéltél, miért az Easternt választottad - emlékeztetett.
- Nehéz elmagyarázni - vontam meg a vállam. - Gondolom, ez tűnt helyesnek.

Elmosolyodott, amikor kinyitotta az étlapot. - Értem, mire gondolsz.

Második fejezet

Disznó

ISMERŐS ARCOKAT LÁTTAM A KEDVENC EBÉDLŐASZTALUNK körül. America az egyik oldalamon, Finch a másikon foglalt helyet, a többi széken Shepley és a Sigma Tau haverjai ültek. A menza halk zsivaja mellett nehezen lehetett hallani bármit is, és a légkondi megint bedöglött. Alig lehetett levegőt kapni a zsírban sült ételek és a verítékező testek szagától, ám ennek ellenére mindenki a szokottnál energikusabb volt.

- Szia, Brazil - üdvözölte Shepley az előttem ülő pasit. Olajbarna bőrét és csokoládébarna szemét kiemelte a fehér Eastern focisapka, amit behúzott a szemébe.

- Hiányoltalak szombaton a játék után, Shep. Ittam egy vagy hat sört az egészségedre - válaszolta széles, fehér fogú vigyorral.

- Értékelem. Elvittem vacsorázni Mare-t - nyomott egy csókot a hosszú, szőke hajú America feje búbjára Shepley.

- A helyemen ülsz, Brazil.

Brazil megfordult, és látta, hogy Travis áll mögötte, aztán meglepetten nézett rám. - Az egyik csajod, Trav?

- Szó sincs róla - ráztam a fejemet.

Brazil Travisre nézett, aki várakozásteljesen viszonzta a pillantását. Brazil vállat vont, aztán átvitte a tálcáját az asztal másik végébe.

Travis rám mosolygott, amikor elhelyezkedett mellettem. - Mizújs, Gal?

- Ez meg mi? - kérdeztem, és képtelen voltam elfordítani a tekintetemet a tálcájáról. A tányérján levő rejtélyes étel olyan volt, mint egy viaszmásolat.

Travis nevetett, és belekortyolt a vizébe. - A menzás hölgyek a frászt hozzák rám. Nem merem kritizálni a főzőtudományukat.

Észrevettem, hogy az asztal körül ülők kutató tekintettel méregetnek. Travis viselkedése felcsigázta az érdeklődésüket, én meg elfojtottam a mosolyomat; eddig még nem látták, hogy Travis rajtam kívül bárki mellé is le akart volna ülni.

- Brr... az a bioszteszt ebéd után! - nyögött fel America.

- Készültél rá? - kérdeztem.

- Jézusom, dehogy. Egész éjjel a barátomat nyugtatgattam, hogy nem fekszel le Travisszel.

A focisták az asztalunk túlsó végében felhagytak ellenszenves röhögésükkel, hogy a fülüket hegyezhessék, így a többi hallgató is kezdett odafigyelni.

Dühösen meredtem Americára, de lepergett róla minden szemrehányás. A vállával megbökte Shepley-t.

- Jesszusom, Shep, hát ennyire súlyos az eset? - kérdezte Travis, és egy kis zacskó ketchuppal dobta meg az unokatestvérét. Shepley nem válaszolt, én viszont elismerően mosolyogtam Travisre, hogy elterelte a figyelmet.

America megdörgölte a hátát. - Túléli. Csak időbe telik felfognia, hogy Abby képes ellenállni a bájaidnak.

- Nem is próbáltam levenni a lábáról - szípotgott tettettett sértettséggel Travis. - Barátok vagyunk.

Shepley-re néztem. - Nem megmondtam? Nincs miért izgulnod.

Shepley végre a szemembe nézett, és az őszinteségemet látva kicsit felderült a tekintete.

- És te készültél? - fordult hozzám Travis.

- Bármennyit tanulok is, a biológiánál az nem segít - ráncoltam a homlokomat. - Képtelen vagyok a fejembe verni.

Travis felállt. - Gyere.

- Mi van?

- Menjünk el a jegyzeteidért. Segítek tanulni.

- Travis...

- Emeld fel a segged, Gal. Te leszel a legjobb a teszten. Megrántottam America egyik hosszú, szőke hajfonatát, amikor elmentem mellette. - Az órán találkozunk, Mare.

Elmosolyodott. - Foglalok magam mellett helyet. Minden segítségre szükségem lesz.

Travis követett a szobámba, és elővettem a tanulási útmutatómat, míg ő kinyitotta a könyvemet. Könyörtelenül vizsgáztatott, aztán elmagyarázott pár dolgot, amit nem értettem. És ahogy megvilágította, a fogalmak hirtelen zavarosból nyilvánvalóvá váltak.

- ...és a szomatikus sejtek sejtosztódással szaporodnak. Itt következnek a különböző fázisok. Olyan, mint egy női név: Prometa Anatela.

Felkacagtam. - Prometa Anatela?

- Profázis, metafázis, anafázis és telofázis.

- Prometa Anatela - bólintottam.

A papírjaimmal a fejemre koppintott. - Tudsz mindent. Elejétől a végéig fűjod a tanulási útmutatót.

Felsóhajtottam. - Majd meglátjuk.

- Elkísérlek az órára. Még útközben is kérdezgethetlek.

Bezártam az ajtót, amikor kiléptünk. - Ugye, nem leszel rám pipa, ha elhasalok a teszten?

- Nem hasalsz el, Gal. De a következőre hamarabb kell kezdenünk a felkészülést - mondta, és hozzám igazította a lépteit, míg átmentünk a természettudományi tanszék épületébe.

- Hogy fogsz korrepetálni, a házidat elvégezni, tanulni és még a bunyóidra is felkészülni?

Travis kuncogott. - A verekedésekre nem készülök. Adam felhív, megmondja, hol lesz, és odamegyek.

Hitetlenkedve csóváltam a fejem, mialatt Travis felemelte a papírt, és feltette az első kérdést. Majdnem másodszor is végigvettük a tanulási útmutatót, mire az órára értem.

- Király! - mosolygott rám, átnyújtotta a jegyzeteimet, és az ajtókilincsnek dőlt.

- Szia, Trav.

Megfordultam, és egy magas, hórihorgas pasit láttam, aki az órára menet rámosolygott Travisre.

- Szia, Parker - biccentett Travis.

Parker szeme felcsillant, amikor rám nézett, majd elmosolyodott. - Szia, Abby.

- Szia - köszöntem vissza meglepetten, hogy tudja a nevemet. Órán már láttam, de még sosem beszéltünk.

Parker továbbment a helyére, és a körülötte ülőkkel tréfálkozott. - Ki ez?

Travis vállat vont, de a szeme körül jobban megfeszült a bőr. - Parker Hayes. Sig Tau testvéreim egyike.

- Te *diákszövetségi* tag vagy?! - kérdeztem kétkedve.

- A Sigma Tauhoz tartozom, akárcsak Shep. Gondoltam, tudod - nézett el a vállam felett Parkerre.

- Hááát... nem látszol... diákszövetségi tagnak - pillantottam a karján levő tetoválásokra.

Travis felém fordult, és elvigyorodott. - Apám itteni öregdiák, a testvéreim mind Sig Tauk. Családi hagyomány.

- És arra számítottak, hogy te is belépsz? - kérdeztem szkeptikusan.

- Nem igazán. Csak rendes srácok - suhintott a papírjaimmal. - Ideje bemenned.

- Kösz, hogy segítettél - böktem meg a könyökömmel. America ment el mellettünk, én meg követtem a helyünkre.

- Hogy ment? - kérdezte America.

Megrándítottam a vállamat. - Jól korrepetál.

- *Csak?*

- És jó barát is.

Csalódottnak látszott, én meg kuncogtam a megnyúlt képe láttán.

America mindig is arról ábrándozott, hogy két jó baráttal járunk, és a szobatárs-unokatestvér felállás felért nála egy főnyereménnyel. Amikor úgy döntött, velem jön az Easternre, azt szerette volna, ha együtt lakunk, de megvétóztam az ötletét, mert egy kis szárnypróbálgatásra vágytam. Amint felhagyott a duzzogással, minden erejével azon volt, hogy bemutasson Shepley egyik barátjának.

Travis egészséges érdeklődése irántam felülmúlta legvadabb álmait.

Úgy pergettem végig a tesztet, mint a villám, és Americára várva az épület lépcsőjén üldögéltem. Amikor letörten mellém rogyott, megvártam, míg megszólal.

- Rémes volt! - siránkozott.

- Velünk kellene tanulnod. Travis tényleg remekül elmagyarázza.

America felnyögött, és a vállamra hajtotta a fejét. - Egyáltalán nem segítettél! Miért nem voltál képes legalább udvariasságból rábiccenteni, vagy valami? - Átkaroltam a nyakát, és együtt sétáltunk vissza a kollégiumba.

A KÖVETKEZŐ HÉTEN TRAVIS SEGÍTETT A TÖRTÉNELEMDOLGOZatot megírni, és korrepetált biológiából. Egymás mellett álltunk Campbell professzor irodája előtt, és a kifüggesztett jegyeket néztük. A harmadik legjobb tesztet írtam.

- A harmadik legmagasabb teszteredmény a csoportodban! Szép volt, Gal! - szorított meg. A szeme ragyogott az izgalomtól és a büszkeségtől, és valami feszélyezettség arra késztetett, hogy egy lépést hátráljak.

- Kösz, Trav. Nélküled nem ment volna - rántottam meg a pólóját.

A vállára dobott, úgy vágott át a mögöttünk összeseregletteken. - Helyet! Arrébb, emberek! Adjatok helyet ennek a szegény nőnek, és a borzalmasan eltorzult, irdatlanul nagy agyának! Szegény, egy kibaszott zseni!

Nevettem a csoporttársaim vidám és kíváncsi tekintete láttán.

AHOGY TELT AZ IDŐ, CSÍRÁJÁBAN FOJTOTTUK EL A KITARTÓ szóbeszédet a kapcsolatunkról. Travis rossz híre is segített a pletyka elosztatásában. Még sosem fordult elő, hogy egy éjszakánál tovább kitartott volna egy lány mellett, így minél többet láttak minket együtt, annál többen értették meg, hogy valóban olyan plátói a kapcsolatunk, mint amilyen a valóságban. De még a kapcsolatunk komolyságát firtató állandó kérdések mellett sem csökkent a figyelem, ami Travisre a diáktársai felől irányult.

Továbbra is mellettem ült a történelem-előadásokon, és együtt ebédeltünk. Nem tartott sokáig, hogy belássam, tévedtem vele kapcsolatban, sőt már kezdtem védelmembe is venni azokkal szemben, akik nem ismerték olyan jól, mint én.

A menzán Travis letett elém egy doboz narancslevet.

- Nem kellett volna - bújtam ki a dzsekimből. - Akartam hozni egyet.

- Hát most már nem kell - villantott felém egy mosolyt, és vele a bal orcáján egy gödröcskét.

Brazil felhorkant. - Házicseledet csinált belőled, Travis? Mi a következő lépés: pálmalevéllal, Speedo fürdőgatyában legyezed?

Travis gyilkos pillantást vetett rá, én meg rögtön a védelmére keltem. - Neked meg nem volna mit a Speedóba dugni, Brazil. Szóval pofa be.

- Be ne kapj, Abby! Csak vicceltem! - tartotta fel a kezeit Brazil.

- Ne beszélj így vele, ennyi az egész - ráncoltam a homlokomat.

Travis arckifejezésében a meglepetés és a hála keveredett. - Már nem érhet meglepetés - mondta, és felállt. - Most védett meg egy lány! - Mielőtt elment a tálcájával, még egy dühös, figyelmeztető pillantást vetett Brazilra, aztán kiment, hogy az épület előtt a többi dohányos kis csoportjához csatlakozzon.

Igyekeztem nem bámulni, mialatt kint nevetgélt és beszélgetett. A csoportban minden lány - a feltűnést kerülve - a mellette levő helyért tolakodott, és America a bordáim közé döfött a könyökével, amikor észrevette, hogy másfelé kószál a figyelmem.

- Mit nézel, Abby?

- Semmit. Nem nézek semmi különösebbet.

America feltámasztotta az állát, és megrázta a fejét. - Olyan átlátszóak. Nézd azt a vöröset. Annyiszor igazította meg a haját, ahányszor pislogott. Vajon Travis nem unja ezt?

- Dehogynem - bólintott Shepley. - Mindenki egy seggfejnek nézi, de ha tudnák, mekkora türelemmel bánik a lányokkal, akik azt hiszik, a nyakába vethetik az igát... Egy lépést sem tehet anélkül, hogy ne macerálnák. Higgyétek el, sokkal udvariasabb, mint én lennék.

- Á, azt élveznéd - puszilta meg America.

Travis már elszívta a cigijét a menza előtt, amikor elmentem mellette. - Várj csak, Gal. Elkísérlek.

- Nem kell folyton órákra kíséretned, Travis. Egyedül is odatalálok.

Travis érdeklődését hamar felkeltette egy hosszú fekete hajú, rövid szoknyás lány, aki rámosolygott, amikor elment mellette. Travis utána fordult, bólintott a lány felé, majd ledobta a cigarettáját.

- Majd később utolérlek, Gal.

- Hát persze - forgattam a szemem, amikor sietős léptekkel a lány mellé ment.

Travis helye üres maradt a teremben, és kicsit bosszantott, hogy egy ismeretlen lány miatt mulaszt. Chaney professzor hamar elengedett minket, én meg átsiettem a fűvön, s közben arra gondoltam, hogy háromkor Finchsel kell találkoznom, hogy átadjam neki Sherri Cassidy zenekritikai jegyzeteit. Az órámrá pillantottam, és meggyorsítottam a lépteimet.

- Abby!

Parker sietett át a gyepen, és továbbjött velem. - Azt hiszem, hivatalosan még nem mutatkoztam be - nyújtott kezet. - Parker Hayes vagyok.

- Abby Abernathy - ráztam meg a kezét, és elmosolyodtam.

- Mögöttem voltam, amikor megkaptad a bioszteszt osztályzatát. Gratulálok - mosolygott, és zsebre vágta a kezét.

- Kösz. Travis segített, különben hidd el, a lista alján lettem volna...

- Ti esetleg...
- Nem, csak barátok vagyunk.

Parker bólintott, és megint elmosolyodott. - Említette, hogy a hétvégén a diákszövetség házában parti lesz?

- Általában csak a biológiáról meg a kajáról beszélgetünk.

Parker nevetett. - Rávall.

A Morgan Hall ajtájában Parker az arcomat fürkészte nagy, zöld szemével. - El kellene jönnöd. Jó móka lesz.

- Majd megbeszélem Americával. Azt hiszem, nem terveztünk semmit.
- Csak együtt mentek mindenhol?
- Idén nyáron megegyeztünk abban, hogy egyedül nem megyünk partira.
- Okos dolog - bólintott egyetértően.
- Az eligazításon ismerkedett meg Sheppel, szóval eddig nem nagyon kellett vele lógnom. Most lesz az első alkalom, hogy meg kell kérnem, de biztosan boldogan eljön. - Kínosan összerándultam magamban. Nem elég, hogy összevissza fecsegetem, de még azt is elárultam, hogy nem nagyon hívnak partikra.

- Szuper. Akkor majd ott találkozunk. - Rám villantotta tökéletes, „Banana Republic”- modell mosolyát, hozzá szögletes álla és természetesen leburnult bőre látványában is részesített, majd sarkon fordult, és elvonult az egyetemi épületek között.

Néztem, ahogy távolodik: magas volt, simára borotvált, vasalt, hajszálcsíkos, hosszú ujjú inget és farmert viselt. Járás közben lebegett hullámos, sötétszőke haja.

Az ajkamba haraptam; hízelgett a meghívása.

- Ő sokkal inkább a te típusod - szólalt meg Finch a fülem mellett.
- Cuki, mi? - kérdeztem, és képtelen voltam abbahagyni a vigyorgást.
- A fenébe is, nagyon. Olyan előkészítő-iskolásán, a férfi-felül-a-nő-alul pózosan.

- Finch! - legyintettem meg a papírokkal a vállát.
- Elhoztad Sherri jegyzeteit?
- De még mennyire - vettem elő a jegyzeteket a zsákomból. Rágyújtott, aztán az ajkai közé csippentve a cigarettát, hunyorogva olvasni kezdte a jegyzeteket.

- Kibaszottul zseniális - mondta a szöveget olvasva. Összehajtogatva a zsebébe dugta, aztán megszívta a cigarettáját. - Szerencse, hogy a Morgan kazánjai kipurcantak. Hideg vízzel kell lezuhanyoznod azután, hogy az a szívtipró a szemét meregette rád.

- Nincs meleg víz a koleszben? - jajdultam fel.
- Úgy beszél - mondta Finch, és a vállára kapta a hátizsákját. - Algebrára megyek. Mondd meg Mare-nek, hogy azt üzenem, ne felejtse el a hétvégét.

- Megmondom - morogtam, és dühösen felnéztem a koleszünk ódon téglafalára. Mérgesen feldübörögtem a lépcsőn a szobámba, benyomtam az ajtót, és hagytam, hogy a hátizsákom a földre csússzon.

- Nincs meleg víz - motyogta Kara az asztal ráeső feléről.

- Hallottam.

Felberregett a mobilom, felkattintottam a fedelét, és elolvastam America üzenetét, amiben a kazánokat szidta. Pár pillanattal később már kopogott is az ajtón.

Bejött, és összefont karral lezöttyent az ágyamra.

- Mit szólna ehhez a szarsághoz? Egy vagyont fizetünk, és még meleg vízzel sem zuhanyozhatunk!

Kara felsóhajtott. - Ne nyavalyogj már. Lakj addig a barátodnál. Úgyis folyton nála vagy, nem?

America tekintete Karára siklott. - Jó ötlet, Kara. Néha egész hasznos, hogy olyan szemét dög vagy.

Kara nem vette le a szemét a számítógépe monitoráról; America oldalvágása nem hozta ki a sodrából.

America előhúzta a mobilját, és bámulatos pontossággal és gyorsasággal bepötyögte az üzenetet. A telefonja csipogott, ő pedig rám mosolygott. - Shepnél és Travisnél alszunk, míg meg nem javítják a kazánokat.

- Micsoda? - kiáltottam fel. - *Én* ugyan nem!

- De még mennyire, hogy fogsz! Semmi oka, hogy itt rostokolj, és halálra fagyj a zuhany alatt, amikor Travisnek és Shepnek két fürdőszobája van a lakásukban!

- Nem hívtak meg.

- Én hívlak. Shep már áldását is adta rá. Aludhatsz a kanapén. ..., ha Travis nem használja.

- És ha használja?

America vállat vont. - Akkor aludhatsz az ágyában.

- Szó sem lehet róla!

America a szemét forgatta. - Ne gyerekeskedj, Abby. Barátok vagytok, igaz? Ha eddig nem próbálkozott, szerintem már nem is fog.

A szavai hallatán a nyitott szám becsukódott. Travis hetek óta minden áldott este a közelemben volt, így vagy úgy. Annyira lefoglalt, hogy mindenkiben tudatosítsam, hogy csak haverok vagyunk, hogy meg sem fordult a fejemben, hogy tényleg csak a barátságom érdekli. Nem tudtam volna megmondani, miért, de sértésnek éreztem.

Kara hitetlenkedve meredt ránk. - Travis Maddox nem próbált meg lefektetni?

- Barátok vagyunk! - védekeztem.

- Tudom, de meg sem próbálta? Már mindenki megvolt neki.

- Kivéve minket - vágta rá America, aztán végignézett Karán. - És téged.

Kara megrántotta a vállát. - Még sosem láttam. Csak hallottam róla.

- Úgy van - förmedtem rá. - Még csak nem is ismered.

Kara újra a monitorja felé fordult, és megfélekedezett a jelenlétünkről.

Felsóhajtottam. - Rendben, Mare. Be kell pakolnom.

- Jó pár napra csomagolj, ki tudja, mennyi idő, míg megjavítják a kazánokat - javasolta túlzott izgalommal America.

Olyan félelem fogott el, mintha ellenséges területre settenkednék be. - Rendben...

America ugrált örömeiben, és megölelt. - Olyan remek móka lesz!

Félórával később berakodtunk mindent a Hondájába, és elindultunk a lakás felé. America lélegzetvétel nélkül karattyolt vezetés közben. Dudált, amikor lassan begurult a szokásos parkolóhelyére. Shepley ledobogott a lépcsőn, és kiemelte a két bőröndünket a csomagtartóból, aztán megindult mögöttünk a lépcsőn.

- Nyitva van - lihegte.

America benyomta az ajtót, aztán kitárta, hogy beengedje Shepley-t, aki nagyot nyögött, amikor leejtette a padlóra a két bőröndöt. - Jesszusom, bébi, a bőröndöd tíz kilóval súlyosabb Abbyénél.

Americával megdermedtünk, amikor egy nő lépett ki a fürdőszobából, a blúzáat gombolgatva.

- Helló! - köszönt meglepetten. Elkenődött szempillafestékes szemével megvizsgált minket, majd a bőröndöket nézte. Ráismertem a hosszú lábú feketére, akire Travis beindult a menzánál.

America dühösen Shepley-re meredt.

Shepley feltartotta a kezét. - Travisszel van!

Travis jelent meg bokszeralsóban, és nagyot ásított. A vendégére nézett, aztán megpaskolta a fenekét. - Itt vannak a barátaim. Ideje menned.

A lány elmosolyodott, aztán átölelte, és megcsókolta a nyakát.

- A pulton hagyom a telefonszámomat.

- Ne fáradj - válaszolta fesztelenül Travis.

- Tessék? - A lány derékből hátrahajolt, hogy Travis szemébe nézhessen.

- *Mindig ez van!* - kelt ki magából America, és a lányra nézett. - Mégis *hogy* lepődhetsz meg ezen? Hiszen ez Travis *kibaszott* Maddox! Pontosan *erről* híres, és mégis *minden alkalommal* meglepődnek! - mondta, és Shepley felé fordult. Shepley átölelte, és intett, hogy nyugodjon meg.

A lány összehúzott szemmel meredt Travisre, aztán felkapta a táskáját, és nagy dérrrel-dúrral elrohant. Az ajtót bevágta maga mögött.

Travis besétált a konyhába, és úgy nyitotta ki a hűtő ajtaját, mintha mi sem történt volna.

America megcsóválta a fejét, és eltűnt a folyosón. Shepley utánament, és olyan szögben dőlt meg, hogy elbírja a bőrönd súlyát, amit maga után vonszolt.

Elnyúltam a döntött támlás fotelben, és felsóhajtottam. Azon törtem a fejem, hogyan lehettem olyan bolond, hogy belementem, hogy ide jöjjenek. Nem sejtettem, hogy Shepley lakása a mit sem sejtő buta tyúkok átjáróháza.

Travis a reggelizőpult mögött állt, a mellén összefonta a karját, és elmosolyodott. - Mi baj, Gal? Nehéz napod van?

- Mélységesen undorodom.

- Tőlem? - mosolygott. Tudhattam volna, hogy számít erre a beszélgetésre. Ettől még jobban csökkent a hajlandóságom, hogy visszafogjam magam.

- Igen, tőled. Hogy használhatsz így ki valakit, hogy bánhatsz így vele?

- Hogy bántam vele? Felajánlotta a telefonszámát, én meg nem kértem.

Leesett az állam a lelkifurdalás teljes hiánya hallatán. - Lefekszel vele, de a telefonszámát nem kéred?

Travis a pultra könyökölt. - Minek kellene a száma, ha úgysem hívom fel?

- Miért fekszel le vele, ha nem fogod felhívni?

- Senkinek sem ígérek semmit, Gal. Nem kötött ki semmiféle kapcsolatot, mielőtt a kanapén széttette a lábát.

Undorral pillantottam a kanapéra. - Hiszen valakinek a lánya, Travis! Mi lesz, ha idővel majd a te lányoddal bánik így valaki?

- Fogalmazzunk úgy, hogy a lányom jobban teszi, ha nem húzza le a bugyiját egy baromnak, akivel öt perce ismerkedett meg.

Összefontam a karomat, mert dühített, hogy igaza van. - Amellett, hogy aláírom, hogy valóban barom vagy, azt állítod, hogy csakis azért, mert lefeküdt veled, megérdemli, hogy kidobják, mint a macskát szarni?

- Azt állítom, hogy őszinte voltam vele. Felnőtt, közös megegyezéssel feküdtünk le... És ha tényleg kíváncsi vagy rá, egy kicsit túl lelkes volt. Úgy teszel, mint bűnt követtem volna el.

- Úgy tűnt, számára nem voltak olyan világosak a szándékaid, Travis.

- A nők általában azzal igazolják a tetteiket, amit kitalálnak. Nem mondta meg előre, hogy kapcsolatra vágyik, ahogy én sem, hogy kötöttségek nélküli szexre vágyom. Mi a különbség?

- Disznó vagy.

- Rosszabbnak is hívtak már - vont a vállát.

A kanapéra meredtem: a díványpárnák ferdén, összenyomva heverték a legutóbbi használatától. Visszahőköltem a gondolattól, hogy hány nő adta oda magát ezen a huzaton. Ami ráadásul szúr is.

- Azt hiszem, a támlás fotelben alszom - mormoltam.

- Miért?

Mérgesen meredtem rá, értedem arckifejezésétől felforr a vérem. — Nem alszom ezen az izén! Isten tudja, mibe feküdnék bele!

Felemelte a földről a bőröndömet. - Nem alszol sem a kanapén, sem a fotelben. Hanem az ágyamban.

- Ami még tisztátalanabb, mint a kanapé.

- Rajtam kívül még senki sem feküdt benne.

Égnek emeltem a tekintetem. - Na, ne etess már!

- Halálkomolyan mondom. A kanapén dugom meg őket. Nem engedek senkit a szobámba.

- Akkor *nekem* miért ajánlod fel az ágyadat?

Féloldalas, pajkos mosolyra húzta a száját. - Le akarsz feküdni velem ma este?

- Ugyan!

- Hát ezért. Most pedig kapd fel azt a házsártos seggedet, fürödj meg meleg vízben, amiért jöttél, és aztán tanulhatunk egy kis biológiát.

Egy pillanatig dühösen néztem, aztán kellenül úgy tettem, ahogy parancsolta. Túlságosan sokáig álltam a zuhany alatt, hagytam, hogy a forró víz lemossa a bosszankodásomat. Alaposan belemasszíroztam a sampont a hajamba, és felsóhajtottam. Milyen csodálatos volt megint magánfürdőszobában zuhanyozni a közös helyett: se strandpapucs, se nesseszer táska, csak az ideget-izmot ellazító víz és gőz.

Nyílt az ajtó, én meg összereztem.

- Mare?

- Nem, én vagyok - hallottam Travis hangját.

Gépiesen azok elé a részek elé kaptam a karomat, amiket nem akartam, hogy lásson. - Mit keresel itt? Mars ki!

- Elfelejtetted a törülközőt, és idehoztam a ruhádat is, meg a fogkefédet, és valami fura arckrémet, amit a zsákodban találtam.

- Te átkutattad a holmimat? - sikítottam. Nem válaszolt. Hallottam, hogy kinyitja a csapot, aztán mosni kezdi a fogát.

Kikukkantottam a műanyag függöny mellett, a függönnyel eltakartam a mellemet.

- Húzz innen, Travis.

Felpillantott rám, a szája csupa fehér hab volt a fogkrémtől.

- Fogmosás nélkül nem tudok lefeküdni.

- Ha egy méternél közelebb merészkedsz a függönyhöz, kinyomom a szemed, míg alszol.

- Nem kukucskálok, Gal.

A víz alatt vártam, a mellkasomon szorosan összefont karral. Köpött, gargalizált, megint köpött, aztán csukódott utána az ajtó. Lemostam magamról, amilyen gyorsan csak tudtam, a folyékony szappant, megtörülköztem, aztán magamra rántottam a pólót meg a sortot, feltettem a szemüvegemet, és hamar kifésültem a hajamat. A tekintetem megakadt az éjszakai hidratálon, és akaratom ellenére is elmosolyodtam. Ha akart, nagyon figyelmes és egészen kedves is tudott lenni.

Travis nyitott be még egyszer: - Igyekezz már, Gal! Itt fogok megőszülni!

Hozzávágta a hajkefém, ő lekapta a fejét, becsukta az ajtót, és halkan magában nevetve ment a szobájába. Fogat mostam, aztán végigcsoszogtam a folyosón. Útközben elmentem Shepley szobája előtt is.

- Jó éjt, Abby - szólt ki America a sötétből.

- Jó éjt, Mare.

Némi habozás után kétszer halkan bekopogtam Travishez.

- Bújj be, Gál. Nem kell kopognod.

Kinyitotta az ajtót, én meg bementem. A szoba túlsó végében az ablaksorral párhuzamosan pillantottam meg fekete rudakból összeállított vaságyát. A falak csupaszok voltak, csak egyetlen sombrero díszítette őket az ágytámla fölött. Félig-meddig arra számítottam, hogy hiányos öltözékű csajok plakátjaival lesz tele, de még egy sörreklámot sem láttam. Az ágya fekete volt, a szőnyeg szürke, a szobában minden más fehér.

Úgy tűnt, mintha éppen most költözött volna be.

- Helyes pizsi - jegyezte meg Travis, aki felfigyelt a sárga-sötétkék kockás sortomra és az easternes szürke pólómra. Az ágyán ült, és megpaskolta maga mellett a párnát. - Gyere csak, nem harapok.

- Nem félek tőled - mentem oda az ágyhoz, és ledobtam mellé a biológiakönyvemet. - Van tollad?

Az éjjeliszekrénye felé intett a fejével. - A legfelső fiókban.

Átnyúltam az ágyon, és kihúztam a fiókot, amelyben három tollat, egy ceruzát, egy tubus síkosítót és egy átlátszó üvegtartót találtam, csordultig tele különféle márkájú óvszerekkel. Undorodva kaptam ki egy tollat, aztán gyorsan bevágtam a fiókot.

- Mi az? - kérdezte a könyvemben lapozva.

- Kiraboltad a gyógyszerárát?

- Nem. Miért?

Lehúztam a toll kupakját, de képtelen voltam leplezni az arcomra kiülő undort.

- Az életed végéig elegendő óvszer miatt.

- Jobb félni, mint megijedni, nem?

Égnek emeltem a tekintetemet. Travis lapozott, az ajkát fanyar mosolyra húzta. Felolvasta nekem a jegyzeteket, kiemelte a legfontosabb pontokat, miközben kérdéseket tett fel, és türelmesen elmagyarázta, amit nem értettem.

Egy óra múlva levettem a szemüveget, és megdörgöltem a szemem. - Kipurcantam. Képtelen lennék még egy makromolekulát észben tartani.

Travis elmosolyodott, és becsukta a könyvemet. - Rendben.

Elfogott a bizonytalanság; nem tudtam, akkor most hogyan alszunk. Travis elhagyta a szobát, végigment a folyosón, és halkán beszólt Shepley szobájába, mielőtt megnyitotta a zuhanycsapot. Visszahajtottam a takarót, aztán nyakig betakaróztam, és hallgattam a csövekben a víz éles sívítását.

Tíz perccel később elzárta a vizet, és a padló megreccsent a léptei alatt. A csípője köré tekert törülközőben ráérősen besétált a szobájába. A mellkasa két oldalát tetoválás takarta, mindkét kidudorodó, izmos vállát fekete, bennszülött művészi minták borították. A jobb karján a fekete vonalak és jelképek a vállától a csuklójáig terjedtek, a balon a tetoválás csak könyékig tartott, és már csak egyetlen vonalban haladt az írás az alsó karján. Szándékosan hátat fordítottam neki, míg leejtette a komód előtt a törülközőt a földre, és belebújt egy bokszeralsóba.

Miután leoltotta a lámpát, bebújt mellém az ágyba.

- Te is itt alszol? - kérdeztem felé fordulva. A kinti telihold árnyékokat vetett az arcára.

- Hát persze. Az én ágyam.

- Tudom, de... - Elhallgattam. Nem volt más lehetőség, mint a kanapé vagy a fotel.

Travis elvigyorodott, és megrázta a fejét. - Nem bízol már bennem? Esküszöm, példásan fogok viselkedni - tartotta fel az ujjait egy olyan gesztussal, amit az amerikai kiscserkészeknek sosem jutott volna eszébe használni.

Nem vitatkoztam. Egyszerűen elfordultam, a fejemet letettem a párnára, és a hátam mögött betömködtem a takarót, hogy áthatolhatatlan választóvonalat képezzek a kettőnk teste között.

- Jó éjt, Galamb - súgta a fülembe. Éreztem mentolos leheletét, ahogy megcsapta az arcomat, és tetőtől talpig libabőrös lettem. Istennek hála elég sötét volt, hogy ne lássa zavarba ejtő reakciómat, vagy utána a pirulásomat.

AMIKOR MEGSZÓLALT AZ ÉBRESZTŐÓRA, OLYAN ÉRZÉS VOLT, mintha csak most csuktam volna be a szemem. Odafordultam, hogy lenyomjam, de elszörnyedve rántottam vissza a kezem, amikor meleg bőrhöz értem. Próbáltam visszaemlékezni, hol vagyok. Amikor eszembe jutott, elborzadtam: hátha azt gondolja majd, szándékosan tettem?

- Travis? Az órád! - suttogtam. Még ekkor sem mozdult. -Travis! - böktek oldalba. Amikor még mindig nem mozdult, áthajoltam rajta, és a félhomályban tapogatóztam, míg meg nem éreztem az óra tetejét. Nem tudtam, hogyan kell kikapcsolni, ezért addig ütögettem a tetejét, amíg el nem találtam a „Jó éjszakát” gombot, majd mérgesen visszaestem a párnámra.

Travis kuncogott.

- Ébren vagy?

- Megígértem, hogy illedelmesen viselkedem. Azt nem ígértem, hogy nem engedem, hogy rám feküdj.

- Nem feküdtem rád! - tiltakoztam. - Nem értem el az órát. Ennél idegesítőbb ébresztőórát még nem hallottam. Úgy szól, mint egy állat halálhörgése.

Odanyúlt, és lekapcsolt egy kallantyút. - Kérsz reggelit?

Dühösen rámeredtem, és megráztam a fejem. - Nem vagyok éhes.

- Hát én igen. Gyere, lemegyünk motorral az utca végében levő kávézóba.

- Szerintem ilyen korán reggel képtelen lennék elviselni a vezetési képességeid hiányát - mondtam. Kibújtam az ágyból, a lábamat belecsúsztattam a papucsomba, és az ajtó felé indultam.

- Hová mész? - kérdezte.

- Öltözni, aztán órára. Kéred az órarendem, míg itt lakom?

Travis nyújtózott egyet, aztán még mindig bokszeralsóban odajött hozzám. - Mindig ilyen ingerlékeny vagy, vagy ez idővel csökken, ahogy belátod, hogy nem csak egy bonyolult terv része minden cselekedetem, aminek az a célja, hogy leimádkozzam rólad a bugyit? - Megfogta a vállamat, és éreztem, hogy a hüvelykujjaival egy ütemre kezdi masszírozni.

- Nem vagyok ingerlékeny!

Közelebb hajolt, és a fülemben súgta: - Nem akarok lefeküdni veled, Gal. Ahhoz túlságosan is kedvellek.

Elment mellettem a fürdőszobába, én meg csak elképedve álltam. Kara szavai jutottak az eszembe. Travis Maddox mindenkivel lefeküdt; akaratom ellenére is valami módon fogyatékosnak éreztem magam, hogy még csak ahhoz sem érez kedvet, hogy megpróbáljon lefektetni.

Ismét nyílt az ajtó, és America jelent meg. - Ébresztő, ébresztő, aki korán kel, aranyat lel! - mosolygott ásítozva.

- Kezdesz olyan lenni, mint anyád - morogtam a bőröndömben ásva.

- Ajaj... valaki nem aludta ki magát az éjjel?

- Még csak levegőt sem vett felém - jelentettem ki élesen.

America arcán mindentudó mosoly terült szét. - Ó!

- Ó, micsoda?

- Semmi - mondta, és visszament Shepley szobájába.

Travis a konyhában volt, és magában dúdolgatott, miközben rántottát csinált. - Biztos, hogy nem kérsz? - tudakolta.

- Biztos, de azért kösz.

Shepley és America jöttek be. Shepley kivett két tányért a szekrényből, és odatartotta, Travis pedig gőzölgő rántottát halmozott rájuk. Shepley letette a tányérokat a pultra, és Americával leültek melléjük; akármit is csináltak, úgy látszik, éjjel alaposan megéheztek.

- Ne nézz rám így, Shep. Bocs, de nem akarok menni - szabadkozott America.

- Bébi, a diákszövetségünk kétszer egy évben rendez páros partit - beszélt Shepley tele szájjal. - Egy hónap van addig. Még bőven van időd, hogy találj rá ruhát, meg elvégezd a szokásos lányos dolgokat.

- Így igaz, Shep... Tényleg aranyos tőled, de... nem ismerek majd senkit.

- Sok lány van, aki eljön, pedig nem ismer ott sok embert - lepődött meg Shep a visszautasításon.

America összegörnyedt a székén. - A leányszövetségi ribancokat szokták meghívni az ilyesmire. Ők mind ismerik egymást. .. Olyan furi lesz.

- Ugyan már, Mare, nem akarok egyedül menni!

- Hát... talán találhatnál valakit, aki elviszi Abbyt? - vetette fel America, és rám nézett, majd Travisre.

Travis felvonta a szemöldökét, Shepley pedig megrázta a fejét. - Trav nem jár páros partikra. Az ember a barátnőjét viszi el az ilyenekre, és... Trav nem szokott... szóval, érted.

America vállat vont. - Összeboronálhatnánk Abbyt valakivel.

Összehúzott szemmel néztem rá. - Itt vagyok, hallak ám!

America olyan arcot vágott, amiről tudta: erre képtelen leszek nemet mondani. - Kérlek, Abby! Keresünk neked egy rendes srácot, aki mulatságos és vicces, és tudod, hogy arra is figyelek, hogy szexi legyen. Ígérem, hogy remekül fogsz szórakozni. És ki tudja? Talán még össze is jöttek.

Travis bedobta a serpenyőt a mosogatóba. - Nem mondtam, hogy nem viszem el.

Égnek emeltem a tekintetemet. - Ne tégy nekem szívességet, Travis.

- Nem erről van szó, Gal. A páros partik becsajozott pasiknak vannak, és köztudott, hogy rám nem jellemző a barátnő. De a te esetedben nem kellene aggódnom, hogy utána már eljegyzési gyűrűt akarsz.

America lebiggyesztette az alsó ajkát. - Kérlek szépen-szépen, Abby!

- Ne nézz így rám! - siránkoztam. - Travis nem akar menni, én sem akarok... nem leszünk szórakoztatóak.

Travis összefonta a karját, és a mosogatónak dőlt. - Nem mondtam, hogy nem akarok menni. Szerintem jó buli lesz, ha négyesben megyünk - vonta meg a vállát.

Mindenki engem fixírozott, én pedig megborzongtam - Miért nem lógunk inkább itt?

America az ajkát biggyesztette, Shepley előrehajolt. - Mert muszáj elmennem, Abby. Elsőéves vagyok. Nekem kell gondoskodnom arról, hogy minden simán menjen, mindenkinek legyen sör a kezében, meg hasonlók.

Travis odajött, átfogta a vállamat, és magához húzott. - Ugyan már, Gal. Eljössz velem?

Americára néztem, aztán Shepley-re, majd végül Travisre. - Igen - sóhajtottam.

America boldogan felsikoltott és megölelt, aztán éreztem Shepley kezét a hátamon. - Kösz, Abby - mondta.

Olcsó feles

FINCH MÉG EGYSZER MEGSZÍVTA A CIGARETTÁJÁT, A FÜST KÉT vastag csíkban áramlott ki az orrából. A nap felé tartottam az arcom, miközben ő a legutóbbi hétvége táncolással, piálással és egy nagyon kitartó új baráttal fűszerezett eseményeit ecsetelte.

- Ha követ mindenhova, miért hagyod, hogy fizesse az italodat? - nevettem.
- Egyszerű, Abby. Le vagyok égve.

Megint nevettem, és Finch oldalba bökött, amikor meglátta, hogy Travis felénk tart.

- Szia, Travis - köszöntötte Finch vidáman, és rám kacsintott.
- Finch - biccentett felé Travis. Meglóbálta a kulcsait. - Hazamegyek, Gal.

Elvigyelek?

- Most készülök bemenni - vigyorogtam. A napszemüvegen át néztem fel rá.

- Ma éjjel nem alszol nálam? - kérdezte. Az arcára kiült a meglepődés és a csalódottság.

- De igen. Csak össze kellett szednem pár dolgot, amit elfelejtettem.
- Mint például?
- Többek közt a borotvát. Mit érdekel?
- Ideje is, hogy leborotváld a lábad. Tisztára feldörzsöltél - vigyorgott hamiskásan.

Finch szeme kidülledt, majd sebesen tetőtől talpig végigmért, én meg grimaszt vágtam Travisre. - Így indul újtára a pletyka! - Ránéztem Finchre, és megráztam a fejem. - Csak alszom az ágyában... *csakis* alszom.

- Na, persze - vágta rá Finch önelégült vigyorral.

Rásóztam a karjára, mielőtt beléptem a koleszba, és nekivágtam a lépcsőnek. Mire az elsőre értem, Travis már mellettem volt.

- Ne légy pipa. Csak vicceltem.
- Folyton azt feltételezik, hogy lefekszünk egymással. Te meg csak rontasz a helyzeten.

- Kit érdekel, mit gondolnak?

- Engem, Travis! *Engem!* - Benyitottam, és találomra egy kis hátizsákba dobáltam mindenfélét, aztán kiviharzottam, Travis pedig ott loholt mögöttem. Nevetve vette ki a zsákot a kezemből, én meg dühösen rámeredtem. - Nem vicces. Azt akarod, hogy az egész sulit higgye, az egyik lotyód vagyok?

Travis a homlokát ráncolta. - Senki sem hiszi. És ha mégis, úgy jobb, ha nem jut a fülembe.

Kitárta előttem az ajtót, de miután kiléptem rajta, hirtelen megtorpantam Travis előtt.

- Hú! - ütközött nekem.

Sarkon fordultam. - Ó, istenem! Biztos azt képzeli, hogy együtt járunk, és te amellet szégyentelenül folytatod a ku... korábbi... *életmódodat*! Szánalmasan festhettek! - világosodott meg előttem beszéd közben. - Szerintem nem kellene tovább veled maradnom. Egy ideig nagy általánosságban tartanunk kellene a távolságot.

Elvettem tőle a hátizsákomat, ő meg visszarántotta.

- Senki sem képzei, hogy együtt vagyunk, Gal. Nem kell megszakítanod velem a beszélő viszonyt, hogy bebizonyíts valamit.

A hátizsákkal egy darabig kötélhúzást játszottunk, de amikor nem volt hajlandó elengedni, elkeseredésemben hangosan felnyögtem. - Akadt-e már olyan lány... barát, aki nálad lakott? Hoztad-vitted őket az iskolába? Velük ebédeltél-e minden áldott nap? Senki sem tudja, mit gondoljon rólunk, még akkor sem, amikor felvilágosítjuk őket!

A parkolóba ment, a holmimat továbbra sem adta vissza. - Majd én helyre teszem, rendben? Nem akarom, hogy miattam bárki is ne becsüljön - közölte, és az arcán nyugalanság tükröződött. Aztán felcsillant a szeme, és elmosolyodott. - Hadd kárpótoljalak! Gyere el velem a „Dutch”-ba ma este!

- Hisz az egy motoros bár! - jegyeztem meg csúfondárosan, miközben elnéztem, ahogy a zsákomat a motorjára erősíti.

- Oké, akkor meg menjünk el a klubba. Elviszlek vacsorázni, aztán benézhetnénk a „Red Door”-ba. Meghívlak.

- Hogy rendezné a problémát, ha meghívsz vacsorázni, aztán egy klubba? Ha együtt látnak minket, csak rontunk a helyzeten.

Felült a motorjára. - Gondolj csak bele: én részegen, egy hiányos öltözetű lányokkal teli teremben? Amikor meglátnak minket, senki sem hiszi majd, hogy egy pár vagyunk.

- És nekem mégis mit kellene csinálnom? Felcsípni a bárban egy pasit, és hazavinni, hogy mindenki előtt világos legyen a helyzet?

- Ezt nem mondtam - vontam össze a szemöldökét. - Szükségtelen túllőni a célon.

A szememet forgattam, és felmásztram mögé. Átfogtam a derekát. - És egy találomra felszedett lány majd követ minket a bárból haza? *Így* kárpótolsz?

- Csak nem vagy féltékeny, Galamb?

- Mire? Egy szexuális úton terjedő betegséggel fertőzött hülyére, akit reggel bepöccentesz?

Travis nagyot nevetett, aztán beindította a Harley-ját. A megengedett sebességnél kétszer gyorsabban repesztett, én meg lehunytam a szemem, hogy kirekesszem a fákat és a kocsikat, amelyeket elhagytunk.

Miután lemásztram a motorról, beleöklöztem a vállába. - Elfelejtetted, hogy mögötted ülsz? Meg akarsz ölni?

- Nehéz elfelejteni, hogy mögöttem ülsz, mert a comboddal kiszorítod belőlem a szuszt. - A következő gondolat önelégült mosolyt csalt az arcára. - Bár szebb halált keveset tudnék elképzelni.

- Hát te nagyon beteg vagy!

Alig léptünk be a lakásba, amikor America csoszogott ki Shepley szobájából.

- Arra gondoltunk, elmegyünk valahova ma este. Benne vagytok ti is?

Travisre néztem, és elvigyorodtam. - Beugrunk a sushizóba, mielőtt a Redbe mennénk.

Americának fülig ért a szája. - Shep! - kiabálta, és elrohant a fürdőszobába. - Ma este bulizunk!

Én voltam az utolsó zuhanyozó, így Shepley, America és Travis már türelmetlenül vártak az ajtóban, amikor fekete ruhában és szexis rózsaszínű túsarkúban kiléptem a fürdőszobából.

America fütttyentett. - Pizkosul szexi, mama!

Elismerően mosolyogtam, Travis pedig felém nyújtotta a kezét. - Formás lábak.

- Nem említettem, hogy varázsbortvám van?

- Szerintem nem a borotva teszi - mosolygott, és kihúzott a lakásból.

A sushi bárban a kelleténél hangosabbak voltunk és utálatosabban viselkedtünk, és aznap estére máris többet ittunk a kelleténél, mielőtt betettük a lábunkat a Red Doorba. Shepley befordult a parkolóba, de időbe telt, mire helyet talált.

- Ha kérhetném, még ma este, Shep - mormolta America.

- Figyelj, szélesebb helyet keresek! Nem akarom, hogy egy részeg marha megkarcolja a festéket.

Amint leparkoltunk, Travis előredöntötte az ülést, és kisegített. - Már kérdezni akartalak benneteket az igazolványaitokról. Hibátlanok. Nem errefelé szerezhettétek őket.

- Hát igen, egy ideje már megvannak. Szükség volt rájuk... Wichitában - mondtam.

- Szükség? - kérdezte Travis.

- Jó, ha az embernek vannak kapcsolatai - tette hozzá America. Csuklott, mire kuncogva eltakarta a száját.

- Szent ég, asszony - szörnyülködött Shepley, és megfogta America karját, ahogy az sután tántorgott a murván. - Ma estére már kész vagy.

Travis elfintorodott. - Miről beszélsz, Mare? Miféle kapcsolatok?

- Abbynek vannak régi barátai, akik...

- Hamis igazolványok, Travis - szakítottam félbe. - Ha rendes igazolványt akarsz, ismerned kell a megfelelő embereket, nem?

America sokatmondóan elfordult Travistól, én meg vártam.

- De igen - mondta Travis, és a kezét nyújtotta.

Megragadtam három ujját, és elmosolyodtam; az arckifejezéséből tudtam, hogy nem elégítette ki a válaszom.

- Kérek még egy italt! - kiáltottam, újabb kísérletképpen, hogy témát változtassak.

- Olcsó feleseket! - rikkantotta America.

Shepley égnek emelte a tekintetét. - Hát persze! Pontosan erre van szükséged, még egy felesre.

Amint beléptünk, America a táncparkettre vonszolt. Szőke haja mindenfelé repkedett, én meg nevettem, milyen kacsaképet vág, miközben a zenére vonaglik. Amint vége lett a számnak, odamentünk a bárpultnál álldogáló fiúkhoz. Egy túlzottan buja, platinaszőke nő már ott állt Travis mellett, és America undorral elfintorodott.

- Ez lesz egész este, Mare. Ne is vegyél róluk tudomást - tanácsolta Shepley, és a csoportba verődött lányok felé intett, akik pár lépésnyire álltak. A szőkét nézték, és a sorukra vártak.

- Olyan, mintha Vegas lehányt volna egy rakás dögkeselyűt - gúnyolódott America.

Travis cigarettára gyújtott, és rendelt még két sört, a szőke meg felpuffadt, ajakfényes száját harapdálta, és mosolygott. A pultos lepattintotta a kupakot a sörökről, és az üvegeket odacsúsztatta Travisnek. A szőke felkapta az egyik sört, de Travis kivette a kezéből.

- Bocs... nem a tiéd - mondta, és odanyújtotta nekem.

Az első gondolatom az volt, hogy a szemébe dobom az üveget, de a nő olyan sértett képet vágott, hogy elmosolyodtam, és ittam egy kortyot. A nő sértetten elvonult, én pedig nevettem, mert Travisnek fel sem tűnt.

- Mintha bármikor is vennék egy sört valami csajnak egy bárban - csóválta a fejét. Feltartottam az üvegemet, és Travis féloldalas mosolyra húzta a száját. - Te más vagy.

Koccintottam vele. - Mivel én vagyok az egyeden lány, akivel egy totál igénytelen pasi nem akar lefeküdni - húztam meg az üveget.

- Viccelsz? - kérdezte, és elhúzta az üveget a számtól. Amikor nem vontam vissza az állításomat, odahajolt hozzám.

- Először is... igenis igényes vagyok. Még sosem feküdtem le ronda nővel. Soha. Másodszor is le akartam veled feküdni. Már vagy ötven különféle módon elképzeltem, hogy ledöntelek a kanapémra, de nem tettem, mert már nem így nézek rád. Nem arról van szó, hogy nem vonzódok hozzád, csak szerintem ennél jobb vagy.

Képtelen voltam palástolni az arcomra kiülő önelégült mosolyt. - Azt hiszed, túl jó vagyok hozzád.

Megvető gúnnyal fogadta a második sértésem. - Az ismeretségi körömben nem találnék olyan pasit, aki elég jó volna hozzád.

Az önteltségem elolvadt, mint hó a napon, és meghatott, elismerő mosoly váltotta fel. - Kösz, Trav - mondtam, és letettem az üvegemet a pultra.

Travis a kezemnél fogva húzott. - Gyere - rángatott végig a tömegben a táncolók közé.

- Ne! Sokat ittam! El fogok esni!

Travis mosolygott, magához húzott, és megragadott a csípőmnél fogva. - Pofa be, és táncolj.

America és Shepley tűntek fel mellettünk. Shepley úgy mozgott, mintha túl sok Usher videoklipet nézett volna. Travis majdnem pánikba ejtett azzal, ahogy hozzám préselődött. Ha így mozgott azon a kanapén is, megértettem, miért kockáztatták a lányok a reggeli megaláztatást.

Erősen fogta a csípőmet, és észrevettem, hogy merőben más, majdnem komoly lett az arckifejezése. Végigsimítottam tökéletes mellkasát és izmos hasát a feszes ingben, és éreztem, ahogy a zenére összehúzódna-elernyednek az izmai. Hátat fordítottam tánc közben, és mosolyogtam, amikor átölelte a derekamat. Az ereimben keringő alkoholtól feltűzelve, amikor a testemet a magáéhoz húzta, olyasmik fordultak meg a fejemben, amiket mindennek lehetett mondani, csak barátinak nem.

A következő szám egybeolvadt azzal, amire éppen táncoltunk, és Travisen nem látszott, hogy vissza akarna térni a bárpulthoz. A tarkómon kiütözköztek a verítékcseppek, és a szivárványszínű diszkófénytől szédülni kezdtem. Lehunytam a szemem, és a fejemet a vállára ejtettem. Megfogta a kezem, és felhúzta a nyaka köré. A kezével végigsimította a karomat, az oldalamat, végül visszacsúsztatta a csípőmre. Amikor a nyakamon megéreztem a száját, majd a nyelvét, elhúzódtam tőle.

Kuncogva, kissé meglepetten nézett rám. - Mi az, Gal?

Felfortyantam, s ettől a torkomon akadtak az éles szavak, amelyeket már majdnem kimondtam. Visszamentem a bárhoz, és rendeltem még egy Coronát. Travis feltelepedett a mellettem levő bárszékre, és feltartott ujjával jelezte, hogy ő is kér egyet.

Amint a pultos letette elém a sört, magasba tartottam, és legurítottam a felét, aztán lecsaptam a pultra.

- Azt képzeled, *ettől* majd másképpen vélekednek rólunk?

- fakadtam ki, és oldalra húztam a hajamat, hogy eltakarjam a helyet, amit megcsókolt.

Kurtán felnevetett. - Fütyülök rá, mit gondolnak rólunk.

Csúnyán néztem rá, aztán megint előrefordultam.

- Galamb - érintette meg a karomat.

Elhúzódtam tőle. - Ne. *Sosem* lehetek olyan részeg, hogy hagyjam, hogy ledönts arra a kanapéra.

Dühében eltorzult az arca, de mielőtt bármit mondhatott volna, egy sötét hajú, duzzadt ajkú, hatalmas ibolyakék szemű bombázó bukkant fel, akinek a köldökéig be lehetett látni a dekoltázsába.

- Á, csak nem Travis Maddoxot látom? - libegtette meg az összes előnyét.

Travis a szemembe nézve meghúzta az üveget. - Szia, Megan.

- Mutass be a barátnődnek - mosolygott a lány. A szememet forgattam: szánalmasan átlátszóan viselkedett.

Travis hátradöntötte a fejét, hogy megihassa az utolsó cseppet is, aztán végigcsúsztotta az üres üveget a pulton. A rendelésre várók mind a tekintetükkel követték, ahogy az üveg a végén beesik a szemetesbe. - Nem a barátnőm.

Megragadta Megan kezét, és a lány boldogan tipegett utána a parkettre. Egy szám erejéig Travis majd' szétszedte, aztán következett még egy, majd még egy szám. A lány hagyta, hadd fogdossa, és totálisan lejáraták magukat. Amikor Travis fölé hajolt, elfordultam.

- Dühösnek látszol - jegyezte meg egy férfi, aki mellettem ült - A te barátod táncol ott?

- Nem, csak haverok vagyunk - morogtam.

- Nagy szerencse. Elég kínos lett volna, ha az - csóválta a fejét a cirkusz láttán.

- Ne is mondd. - Felhajtottam a söröm maradékát. A két utolsó sörnek már alig éreztem az ízét, és érzéketlenné váltak a fogaim.

- Kérsz még egyet? - kérdezte a férfi. Ránéztem, mire elmosolyodott. - Ethan vagyok.

- Én meg Abby - ráztam meg felém nyújtott kezét.

Feltartotta két ujját a pultosnak, én meg elmosolyodtam. - Kösz.

- Szóval errefelé laksz? - kérdezte.

- Az Easternen a Morgan Hallban.

- Nekem meg lakásom van Hinley-ben.

- Az Államira jársz? - kérdeztem. - Mennyi is az... egy órányi út ide? Mit keresel errefelé?

- Tavaly májusban végeztem. A kishúgom az Easternre jár, a héten nála lakom, míg állást keresek.

- Hohó... kiléptél a nagybetűs világba, mi?

Ethan nevetett. - És pontosan olyan, mint amilyennek mondják.

Elővettem a szájfényt a zsebemből, és a bárpult mögötti falat borító tükörben bekentem a számát.

- Kellemes árnyalat - jegyezte meg, miközben azt figyelte, ahogy összeszorítom a számát.

Mosolyogtam, de elöntött a Travis iránd harag, és eltompított az alkohol. - Később talán kipróbálhatod.

Ethan szeme felcsillant, ahogy közelebb hajoltam hozzá, és amikor megérintette a térdemet, elmosolyodtam. Amikor azonban Travis közénk lépett, visszahúzta a kezét.

- Mehetünk, Gal?

- Beszélgetek, Travis - válaszoltam, és hátrébb toltam. Az inge átizzadt a táncparketten folyó magamutogatástól, én meg színpadiasan a szoknyámba töröltem a kezemet.

Travis elfintorodott. - Ismered ezt a csávót?

- Ő Ethan - mutattam be, és a legkacérabb mosollyal néztem új barátomra, amire csak az adott pillanatban képes voltam.

Ethan rám kacsintott, aztán Travisre nézett, és kezét nyújtott. - Örülök, hogy megismerhetlek.

Travis várakozásteljesen meredt rám, míg végül megadtam magam, és arrafelé intettem, amerre állt. - Ethan, ő Travis - motyogtam.

- Travis Maddox - igazított ki Travis, és úgy nézett Ethan karjára, mintha ki akarná szakítani a helyéből.

Ethan szeme elkerekedett, és zavartan visszahúzta a kezét. - Travis *Maddox*? Az Eastern Travis Maddoxa?

Az öklömmel feltámasztottam az államot, és már előre a hideg rázott a tesztoszteron tüzelte anekdotázástól, amire biztosan számítani lehetett.

Travis a hátam mögött kinyújtotta a karját, és megragadta a bárpult rúdját. - Igen. És?

- Láttam, ember, a tavalyi küzdelmedet Shawn Smithszel. Azt hittem, emberhalál lesz a vége!

Travis parázsló tekintettel méregette. - Szeretnéd még egyszer látni?

Ethan felnevetett, a tekintete ide-oda járt közöttünk. Amikor rájött, hogy Travis komolyan gondolja, bocsánatkérően rám mosolygott, és távozott.

- Most már mehetünk? - kérdezte Travis türelmetlenül.

- Tudsz róla, hogy iszonyú seggfej vagy?

- Rosszabbnak is hívtak már - válaszolta, és lesegített a bárszékről.

Shepley és America nyomában kimentünk a kocsizhoz, és amikor Travis megfogta a kezemet, hogy átvezessen a parkolón, elrántottam a kezemet. Megperdült, én meg hirtelen megálltam, és hátrahajoltam, amikor az arcát az enyémhez toltam.

- Meg kellene, hogy csókoljalak, és túlesnék az egészen! - üvöltötte a képembe. - Képtelenül viselkedsz! Megcsókoltam a nyakadat, és akkor mi van?

Éreztem a leheletén a cigaretta és a sör szagát. Ellöktem magamtól. - Nem vagyok az alkalmi szexpajtid, Travis.

Hitetlenkedve csóválta a fejét. - Sosem mondtam, hogy az vagy! Reggeltől estig a közelemben vagy minden nap, az ágyamban alszol, de közben többnyire úgy teszel, mintha nem akarnád, hogy együtt lássanak veled.

- Hisz *veled* jöttem ide!

- Csakis tisztelettel bántam veled, Galamb!

De én nem tágitottam. - Nem. Csak úgy bánsz velem, mint a tulajdonoddal. Nem volt jogod így elkergetni Ethant!

- Tudod te egyáltalán, kicsoda Ethan? - kérdezte. Amikor megráztam a fejem, közelebb hajolt. - Mert én igen. Tavaly szexuális bántalmazásért tartóztatták le, de aztán ejtették a vádat.

Összefontam a karomat. - Á, szóval van bennetek valami közös?

Travis összehúzta a szemét, a bőre alatt az állán rángatóztak az izmok. - *Erőszaktevőnek* nevezel? - kérdezte hidegen és halkán.

Összeszorítottam a számat; még inkább feldühített, hogy igaza van. Túlfeszítettem a húrt, gondoltam. - Nem, csak pipa vagyok rád!

- Ittam, világos? A bőröd centikre volt az arcomtól, gyönyörű vagy, és amikor veritékezel, valami kibaszottal mesés az illatod. Hát megcsókolalak! Bocs! Tedd végre túl magad a dolgon!

A mentsége hallatán mosolyra húzódott a szám. - Szóval gyönyörűnek tartasz?

Undorodó grimaszt vágott. - Káprázatos vagy, és ezt te is tudod! Miért mosolyogsz?

Hiábavalóan igyekeztem elnyomni a nevetésemet. - Nem érdekes. Menjünk.

Travis felkacagott, aztán megcsóválta a fejét. - Micso...? Te...? Komolyan az idegeimre mész! - kiabálta, és mérgesen rám meredt. Mivel képtelen voltam abbahagyni a vigyorgást, pár másodperc múlva Travis is halványan elmosolyodott. Megint megrázta a fejét, aztán a karját a nyakam köré fonta. - Tisztára megbolondítasz. Tudod, igaz?

Mind besereglettünk a lakásba. Én rögtön a fürdőszobába húztam a csíkot, hogy kimossam a cigarettafüstöt a hajamból. Amikor kiléptem a zuhany alól, láttam, hogy Travis beadta nekem az egyik pólóját meg egy bokszeralsót, hogy átöltözhessek.

Az ing a térdemig ért, és eltakarta a bokszért. Bezuhantam az ágyba, és még mindig azon mosolyogva, amit a parkolóban mondott, felsóhajtottam.

Travis rám bámult egy pillanatig, és bennem megmozdult valami. Mohó vágy fogott el, hogy megragadjam az arcát, és a szájára szorítsam a számát, de küzdöttem a véremben tomboló alkohol és hormonok kényszere ellen.

- Jó éjt, Gal - suttogta, és hátat fordított.

Még nem jött álom a szememre, csak fészkelődtem. - Trav? - Odahajoltam hozzá, és a vállának támasztottam az államot.

- Igen?

- Tudom, hogy részeg voltam, és irdadanul összekaptunk ezen, de...

- Nem fekszem le veled, ne is kérd - mondta, de nem fordult meg.

- Micsoda? Nem! - kiáltottam.

Travis nevetett, és ellágyult tekintettel nézett rám. - Mi az, Galamb?

Felsóhajtottam. - Ez... - fektettem a fejemet a mellkasára, a karommal meg átfontam a derekát, és olyan közel simultam hozzá, ahogy csak bírtam.

Megmerevedett, és feltartotta a kezét, mintha nem tudná, hogy reagáljon. - Te tényleg részeg vagy.

- Tudom - válaszoltam, de olyan részeg voltam, hogy már zavarba sem jöttem.

Egyik kezét a hátamra tette, a másikat nedves hajamra, aztán a homlokomra szorította a száját. - Nálad zavarba ejtőbb nőt még nem ismertem.

- Ez a legkevesebb, amit megtehetsz értem, miután elriasztottad az egyetlen pasit, aki ma este odajött hozzám.

- Ethanra, az erőszaktevőre célzol? Hát igen, *azért* tényleg az adósod vagyok.

- Nem érdekes - feleltem, és úgy éreztem, mindjárt visszautasít.

Megragadta a karomat, és leszorította a hasára, nehogy el tudjak húzódni. - Nem! Komolyan beszélek. Óvatosabbnak kell lenned. Ha nem lettem volna ott... még csak gondolni sem akarok rá. És most azt akarod, kérjek bocsánatot, hogy elkergettem?

- Nem akarom, hogy bocsánatot kérj. Egyáltalán nem erről van szó.

- Akkor hát miről? - kérdezte, és a tekintetemet fürkészte. Az arca közel volt az enyémhez, a számon éreztem a leheletét.

A homlokomat ráncoltam. - Részeg vagyok, Travis. Ez az egyetlen mentségem.

- Csak azt szeretnéd, ha magamhoz ölelnék, míg el nem alszol?

Nem válaszoltam.

Arrébb csúszott, hogy egyenesen a szemembe nézhessen. - Nemet kellene mondanom, hogy a vitás kérdésben bebizonyítsam az igazamat. - Összevonta a szemöldökét. - De később utálnám magam, ha nemet mondanék, és többé nem kérnél rá.

A mellkasára fektettem az arcom, ő pedig sóhajtván jobban körém fonta a karját.

- Nem kell kifogásokat keresned, Galamb. Egyszerűen csak elég, ha megkérsz.

AZ ABLAKON BEÁRADÓ NAPFÉNYRE ÖSSZERÁNDULTAM, AZ ébresztőóra pedig a fülembe sívított. Travis még aludt, a karját-lábát körém fonta. Egyik karomat lassan kiszabadítottam, és lenyomtam a „Jó éjszakát” gombot. Megtöröltem az arcomat, és ránéztem, ahogy öt centire az arcomtól édesdeden aludt.

- Ó, istenem - suttogtam, és azon járt a fejem, hogy sikerült így összegabalyodnunk. Mély lélegzetet vettem, és nem fújtam ki, míg azon mesterkedtem, hogy kibontakozzak az öleléséből.

- Elég már, Gal, alszom - motyogta, és magához szorított.

Még néhány kísérlet után végül kisiklottam a szorításából, is kiültem az ágy szélére. Hátrapillantottam félmeztelen testére, amire rácsavarodott a takaró. Nézttem egy pillanatig, aztán felsóhajtottam. A határok kezdtek elmosódni, és ez az én hibám volt.

A keze átsiklott a lepedőn, és megérintette az ujjaimat.

- Mi baj, Galamb? - kérdezte résnyire nyitott szemmel.

- Megyek, iszom egy kis vizet. Te kérsz valamit? - Travis megrázta a fejét, és lehunyta a szemét, az arca ellapult a matracon.

- Jó reggelt, Abby - köszönt Shepley a fotelből, amikor befordultam a sarkon.

- Hol van Mare?

- Még alszik. Mit keresel fent ilyen korán? - kérdezte az órára pillantva.

- Megszólalt az ébresztő, de ha iszom, mindig korán ébredek. Kiborít.

- Velem is így van - bólintott.
- Jobb lesz, ha felébreszted Mare-t. Egy óra múlva előadásunk van - tanácsoltam, aztán elfordítottam a csapot, és odahajoltam, hogy ígyák.

Shepley bólintott. - Azt akartam, hadd aludjon még kicsit.

- Ne. Pipa lesz, ha elmulasztja.
- Aha. - Felállt. - Akkor nem árt felkeltenem. - Hirtelen sarkon fordult. - Figyusz, Abby.

- Igen?

- Nem tudom, mi folyik közted meg Travis között, de tudom, hogy csinál majd valami hülyeséget, amivel feldühít. Ez nála rossz szokás. Nem szokott gyakran összelegeledni valakivel, de valamiért téged közel engedett magához. De nem szabad tudomást vened a démonairól. Csakis ebből fogja tudni.

- Mit? - kérdeztem, és könnyfacsaró szónoklata hallatán felvontam a szemöldökömet.

- Ha átmászol a falon - fejezte be egyszerűen.

Megcsóváltam a fejem. - Ha te mondd, Shep - kuncogtam.

Shepley vállat vont, aztán eltűnt a szobájában. Halk mormolást hallottam, tiltakozó nyögést, majd America édes kuncogását.

A zabpelyhemet kavargattam a tálban, és közben csokoládészirupot csorgattam rá.

- Ez beteg dolog, Gal - jegyezte meg Travis, aki zöld kockás bokszeralsóban jelent meg. Megdörgölte a szemét, és kivett egy doboz müzlit a szekrényből.

- Neked is jó reggelt - pattintottam a kupakot az üvegre.

- Hallom, közeleg a születésnapod. Kamaszkorod utolsó mérföldköve - vigyorgott. A szeme duzzadt és vörös volt.

- Hát igen..., de nem vagyok valami nagy születésnap-ünneplő. Szerintem majd Mare elvisz valahova vacsizni vagy ilyesmi - mosolyodtam el. - Ha akarsz, velünk tarthatsz.

- Rendben - vont vállat. - Vasárnaphoz egy hétre lesz?

- Igen. És a tiéd?

Tejet töltött, a müzlit a tej alá nyomta a kanálával. - Áprilisig kell várnod. Április 1-ig.

- Ne ízélj!

- Úgy éljek - mondta, és rágni kezdett.

- Április bolondjára esik a születésnapod? - kérdeztem még egyszer felvont szemöldökkel.

Nevetett. - Igen! El fogsz késni. Megyek öltözni.

- Mare visz el kocsival.

Láttam, hogy megjátszott hidegséggel von vállat. - Ahogy akarod majd nekem hátat fordítva fejezte be a müzlijét.

Negyedik fejezet

A fogadás

- ÉN MONDOM, TÉGED BÁMUL - SUTTOGTA AMERICA, ÉS hátradőlve a terem másik végébe sandított.

- Ne bámuld, te süket, észre fogja venni!

America elmosolyodott, és integetett. - Már meglátott. Még mindig bámul.

Egy pillanatig tétováztam, aztán összeszedtem minden bátorságomat, és odapillantottam. Parker egyenesen rám nézett, és mosolygott.

Viszonoztam a mosolyát, aztán úgy tettem, mintha gépelnék valamit a laptopomon.

- Még mindig bámul? - mormoltam.

- Aha - kuncogott America.

Előadás után Parker megállított a folyosón.

- Ne felejtsd el hétvégén a partit!

- Nem fogom - feleltem, és igyekeztem nem a pilláimat remegtetni vagy más nevetséges dolgot művelni.

Americával a menza felé indultunk a gyepen át, hogy találkozzunk Travisszel és Shepley-vel, és együtt ebédeljünk. America még akkor is Parkeren nevetett, amikor Shepley és Travis megjelentek.

- Szia, bébi - csókolta szájon a barátját America.

- Mi olyan mulatságos? - kérdezte Shepley.

- Ó, egy pasi egész előadás alatt Abbyt bámulta. Imádnivaló volt!

- Amíg Abbyt nézi, nincs baj - kacsintott Shepley.

- Ki volt az? - fitorodott el Travis.

Megigazítottam a hátizsákomat, mire Travis rögtön lecsúsztatta a vállamról, és megfogta. - Mare csak képzelődik - ráztam meg a fejem.

- Abby, akkora hazug vagy! Parker Hayes volt, és ordított róla, hogy tetszik neki Abby. Valósággal csorgott a nyála.

Travis arca megrándult az undortól. - Parker Hayes?

Shepley húzni kezdte a kezénél fogva Americát. - Ebédelni megyünk. Ma délután ti is élvezitek a finom menzakeresztot?

America válaszul ismét szájon csókolta, mi meg Travisszel elindultunk utánuk. America és Finch közé tettem le a tálcámat, de Travis nem a szokott helyére ült, velem szemben, hanem pár hellyel arrébb. Akkor döbbsentem csak rá, hogy a menzáig nem sokat beszélt.

- Minden rendben, Trav? - szóltam oda neki.

- Hogy? Persze, miért? - adta a közömböst.

- Csak nagyon csendes vagy.

A focicsapat több tagja közeledett az asztalunkhoz, és hangosan nevetve telepedtek le. Travis kissé bosszúsan piszkálta az ételt a tányérján.

Chris Jenks egy hasábburgonyát dobott Travis tányérjára. - Mizújs, Trav? Hallottam, megdöntötted Tina Martint. Ma csak téged ekézett.

- Pofa be, Jenks - mordult rá Travis, de nem nézett fel.

Előrehajoltam, hogy a Travisszel szemben ülő izmos óriás telibe kapja dühösen villámló tekintetemet. - Szállj le róla, Chris.

Travis vasvillaszemekkel nézett rám. - Tudok vigyázni magamra, Abby.

- Bocs, én csak...

- Nem akarom, hogy bocsánatot kérj. Nem akarok tőled semmit - csattant fel, aztán ellökte magát az asztaltól, és kiviharzott az ajtón.

Finch rám nézett, és felvonta a szemöldökét. - Tyúha! Ez meg mi volt?

Felszúrtam a villámra egy krumplit, és kifűjtam a levegőt. - Fogalmam sincs.

Shepley megsimogatta a hátamat. - Nem miattad volt, Abby.

- Csak gondjai vannak - tette hozzá America.

- Mifélénk? - kérdeztem.

Shepley vállat vont, és a tányérjára meredt. - Mostanra már tudnod kellene, hogy ahhoz, hogy Travisszel jó barátok legyetek, türelemre és megbocsátásra van szükséged. Travis 'a saját világában él.

- Ez az a Travis, akit mindenki ismer - ráztam a fejemet. - De nem az, akit én ismerek.

Shepley előrehajolt. - Nincs különbség. Élvezd belőle a jót.

Előadás után Americával mentem haza a lakásba. Travis motorja nem állt a ház előtt. Bementem a szobájába, és összegömbölyödtem az ágyán, a fejemet a karomra hajtottam. Travisszel reggel még minden rendben volt. Amilyen sok időt töltöttünk együtt, el sem hittem, hogy nem vettem észre, hogy valami bántja. És nemcsak ez zavart, hanem az is, hogy America szemmel láthatóan tudta, mi baja, én viszont nem.

Lassan egyenletessé vált a szuszogásom, a szemem lecsukódott, és nemsokára elnyomott az álom. Amikor megint kinyitottam a szemem, kint már besötétedett. A nappali felől a folyosón tompán szűrődtek át a hangok, köztük Travis mély hangja is. Végigcsontam a folyosón, de megdermedtem, amikor meghallottam a nevemet.

- Abby megérti, Trav. Ne húzd fel magad - mondta Shepley.

- Úgyis mész a páros partira. Miért nem hívod el? - vetette fel America.

Megmerevedtem, a válaszát lestem. - Mert nem akarok *randizni* vele. Csak vele akarok lenni. Ő... olyan *más*.

- Hogyan más? - kérdezte ingerülten America.

- Nem veszi be a kamuzásomat, ami üdítő. Te magad is mondtad, Mare. Nem vagyok a típusa. Nálunk egyszerűen... ez nem *olyan*.

- Közelebb állsz a típusához, mint hinnéd - vetette oda America.

Olyan halkán hátráltam, ahogy csak bírtam, és amikor a padló megreccsent csupasz talpam alatt, odanyúltam, és behúztam Travis ajtaját, aztán elindultam feléjük a folyosón.

- Szia, Abby - vigyorgott rám America. - Jót szundítottál?

- Öt órán át nem is tudtam magamról. Inkább kómában voltam, mint aludtam.

Travis egy pillanatig nézett, és amikor rámosolyogtam, egyenesen odalépett hozzám, megfogta a kezemet, és a folyosón végigvonszolva a szobájába vitt. Becsukta az ajtót, nekem pedig a torkomban dobogott a szívem, és megacéloztam magam, hogy még valamit mond, amivel porig alázza az egómat.

Összevonta a szemöldökét. - Úgy sajnálom, Gal. Korábban igazi seggfejként viselkedtem veled szemben.

Kicsit engedett a feszültségem, amikor a tekintetében tükröződő lelki-furdalást láttam. - Nem tudtam, hogy haragszol rám.

- Nem haragudtam. Csak megvan az a rossz szokásom, hogy azokon vezetem le a dühömet, akiket szeretek. Ócska kifogás, tudom, de tényleg sajnálom - ölelt át.

Az államot a mellének támasztottam, és hozzábújtam. - Miért voltál dühös?

- Nem fontos. Egyedül miattad aggódom.

Elhúzódtam kicsit, és felnéztem rá. - Képes vagyok kezelni a hisztis rohamaidat!

Kutató tekintettel méregetett, majd lassan elmosolyodott. - Fogalmam sincs, miért viselsz el, és nem tudom, mit tennék, ha nem így lenne.

Éreztem a leheletén a cigarettát és a mentolt, és a száját néztem; hatással volt rám a közelsége. Travis arckifejezése is megváltozott, elakadt a lélegzete; ő is észrevette.

Alig észrevehetően előrébb hajolt, aztán mindketten megugrottunk, amikor megszólalt a mobilja. Felsőhajtott, és kivette a zsebéből.

- Igen. *Hoffman*? Jézusom... rendben. Könnyen szerzett lepedő lesz. A Jeffersonban? - Rám pillantott, és kacsintott. - Ott leszünk. - Letette a telefont, és megfogta a kezemet. - Gyere velem. - Újra végighúzott a folyosón. - Adam keresett - mondta Shepley-nek. - Brady Hoffman kilencven perc múlva a Jeffersonban vár.

Shepley bólintott, és felállt. A zsebéből előbányászta a telefonját, gyorsan beütötte az adatokat, és kizárólagos sms-meghívásokat továbbított azoknak, akik tudtak a Körről. Az a tízegynéhány aztán sms-ezett a listáján szereplő újabb tíznek, és így tovább, amíg az összes tag nem értesült róla, hogy vándormeccset tartanak.

- Na, már megint! - mosolyodott el America. - Nem árt rendbe szednünk magunkat.

A lakásban egyszerre volt feszült és jókedvű a hangulat. Láthatóan egyedül Travist hagyta hidegen a meccs. Felvette a bakancsát és egy fehér atlétatrikót, mintha az ügyeit menne intézni.

America végigsietett velem a folyosón Travis hálószerájába, aztán elgondolkodva megállt. - Át kell öltöznöd, Abby. Ezt nem viselheted a meccsen.

- Legutóbb egy kicseszett kardigánban voltam, mégsem szóltál semmit! - tiltakoztam.

- Legutóbb nem hittem, hogy eljössz. Tessék - hajigált oda pár holmit. - Ezeket vedd fel.

- Ilyesmit nem hordok!

- Menjünk már! - sürgetett Shepley a nappaliból.

- Siess! - förmedt rám America, és átszaladt Shepley szobájába.

Felvettem a mélyen kivágott, sárga nyakba kötös felsőt, és a feszes csípőfarmert, amiket America odadobott, majd felhúztam egy magas sarkút, és gyors fészülködés után végigbillegettem a folyosón. America egy rövid, zöld, bébidollos ruhában és hozzáillő cipőben tipegett elő, és amikor befordultunk a sarkon, Travis és Shepley már az ajtóban vártak minket.

Travisnek leesett az álla. - Az ördögbe is, nem! Ki akarsz nyírni? Át kell öltöznöd, Gal.

- De miért? - néztem végig magamon.

America csípőre vágta a kezét. - Csinos így, Trav, hagyd már békén!

Travis kézen fogott, és végigvezetett a folyosón. - Vegyél fel egy pólót... és egy tornacipőt. Valami kényelmeset.

- Micsoda? *De miért?*

- Mert jobban izgat majd, hogy ki bámulja a cicidet abban a felsőben, mint Hoffman - mondta, és megállt az ajtóban.

- Azt hittem, nem izgat, ki mit gondol.

- Az az ügy más tézta, Galamb. - Travis a mellemre meredt, aztán felnézett az arcomra. - Ezt nem veheted fel a meccsre, ezért kérlek... egyszerűen csak kérlek, öltözz át - dadogta, belökött a szobájába, és behúzza az ajtót.

- Travis! - ordítottam. Lerúgtam a magas sarkút, és bebújtam a Converse-be. Aztán leráncigáltam a nyakba kötőset, és a szoba másik végébe vágтам. Magamra rántottam az első pólót, ami a kezembe akadt, aztán végigfutottam a folyosón, és megálltam az ajtóban.

- Jobb? - fűjtattam, és lófarkba fogtam a hajamat.

- Sokkal! - kiáltotta megkönnyebbülten Travis. - Induljunk!

Kiszaladtunk a parkolóba. Felugrottam Travis motorjának hátsó ülésére, ő pedig beindította a motort, és elfüstölt. Az egyetem felé száguldottunk. Izgatott várakozással fogtam át a derekát, a sietős indulástól egekbe szökött az adrenalinszintem.

Travis áthajtott az útpadkán, és a motorját a Jefferson bölcsészakara mögötti árnyékban állította le. Felnyomta a napszemüvegét a feje tetejére, aztán kézen fogott, és mosolygott, ahogy az épület háta mögé settenkedtünk. Megállt egy nyitott ablaknál, amely nem sokkal a föld felett volt.

Elkerekedett a szemem, amikor megértettem. - Viccelsz!

Travis elmosolyodott. - Ez a VIP-bejárat. Látnod kellene, hogyan jutnak be a többiek.

A fejemet csóváltam, amikor előbb bedugta a lábát, aztán eltűnt szem elől. Lehajoltam, és beszóltam a semmibe. - Travis!

- Itt vagyok lent, Gal. Lábbal előre gyere, elkaplak.
- Tisztára elment az eszed, ha azt hiszed, leugrom a sötétbe!
- Ígérem, hogy elkaplak! És most igyekezz!

Felsóhajtottam, és a kezemet a homlokomhoz emeltem. - Kész örület!

Leültem, aztán előrearaszoltam, amíg deréktól lefelé a sötétben nem lógtam. Akkor hasra fordultam, és a lábujjaimmal a sötétben tapogatódzva a padlót kerestem. Vártam, hogy hozzáérek Travis kezéhez, de elvesztettem az egyensúlyomat, és sikítva hátrazuhanám. Két kéz ragadott meg, és Travis hangját hallottam.

- Lányosán esel - nevetett.

Leeresztette a lábamat a földre, aztán beljebb húzott a sötétségbe. Néhány lépés után már megütötte a fülemet az ismerős kiabálás, a számok és a nevek felsorolása, aztán világos lett. A sarokba lámpást tettek, ami annyira megvilágította a helyiséget, hogy ki tudjam venni Travis arcát.

- Most mit csinálunk?

- Várunk. Adamnek végig kell darálnia a szokott szövegét, mielőtt bemegyek.

Feszengtem. - Várjak itt, vagy menjek be? Hova álljak, amikor elkezdődik a verekedés? Hol van Shep és Mare?

- Másik úton közelítik meg. Gyere csak utánam. Nem engedlek be abba a farkasverembe úgy, hogy nem vagyok ott. Maradj Adam mellett, ő majd vigyáz, hogy ne nyomjanak agyon. Nem vigyázhatok rád, miközben megsorozom az ellenfelet.

- Agyonnyomnak?

- Több ember lesz itt ma este. Brady Hoffman az Államira jár. Nekik is megvan a maguk Köre. Összejön a mi táborunk meg az övék, így nagy lesz a téboly.

- Ideges vagy? - kérdeztem.

Lemosolygott rám. - Nem. De te egy kicsit annak látszol.

- Lehet - ismertem be.

- Ha jobban érzed magad tőle, nem engedem, hogy hozzám érjen. Még azt sem engedem, hogy a rajongói kedvéért behúzzon egyet.

- Azt meg hogy csinálod?

Vállat vont. - Általában hagyom, hogy egyet behúzzanak, hogy tisztességes játszmának tűnjön.

- Te... *megengeded*, hogy *megüssenek*?

- Mennyire szórakoztatná a közönséget, ha csak úgy kinyírnám, és egyetlen ütést se tudna bevinni? Ártanék vele a boltnak, senki sem fogadna ellenem.

- Micsoda állatság - fontam össze a karomat.

Travis felvonta a szemöldökét. - Azt hiszed, húzlak?

- Nehéz elhinni, hogy csak akkor ütnek meg, ha te hagyod.

- Fogadnál rá, Abby Abernathy? - mosolygott izgatottan csillogó szemmel.

Én is elmosolyodtam. - Belemegyek a fogadásba. Szerintem be fog húzni neked.

- És ha nem? Mit nyerek? - kérdezte. Vállat vontam, ahogy a fal túloldalán a kiabálás üvöltéssé erősödött. Adam üdvözölte a tömeget, aztán végigvette a szabályokat.

Travis szélesen elvigyorodott. - Ha nyersz, egy hónapig nem fekszem le senkivel. - Felvontam a szemöldököm, ő pedig megint elmosolyodott. - De ha én nyerek, egy hónapig nálam kell laknod.

- Micsoda? Amúgy is nálad lakom! Miféle fogadás ez? - ordítottam túl a zajt.

- Ma megjavították a kazánokat a Morganben - mosolyodott el, és rám kacintott.

A vonásaimat ellágyította a gúnyos mosoly, miközben Adam Travis nevét kiabálta. - Megéri, hogy azt nézhetem egy hónapig, hogy a változatosság kedvéért nem dugsz senkivel.

Travis pusztit nyomott az arcomra, aztán egyenes derékkal kivonult az arénába. Követtem, és amikor a következő szobába értünk, meglepett, hányán szoronganak azon a kis helyen. Csak állóhelyek voltak, de a lökdösődés és a kiabálás felerősödött, amikor beléptünk. Travis felém biccentett, aztán Adam kezét éreztem a vállamon, ahogy maga mellé húzott.

Odahajoltam a füléhez. - Kettőt teszek Travisre - kiabáltam.

Adam szemöldöke felszaladt a homlokára, amikor látta, hogy előhalászok két százdollárost a zsebemből. Elém tartotta a tenyerét, én meg belecsaptam a pénzt.

- Nem is vagy az az illedelmes, jó kislány, akinek hittelek - mondta, és végigmért tetőtől talpig.

Brady legalább egy fejjel magasabb volt Travisnél, és nagyot nyeltem, amikor láttam őket közvetlen közélről egymásra meredni. Brady nagydarab fickó volt, kétszer olyan széles, mint Travis, és csupa izom. Nem láttam Travis arckifejezését, de nyilvánvaló volt, hogy Brady vére szomjazik.

Adam a fülemhez nyomta a száját. - Nem ártana fülugót használnod, kislány.

A két tenyeremet a fülemre szorítottam, Adam pedig megadta a jelet. Travis nem támadott, hanem pár lépést hátrált. Brady odavágott, Travis jobbra ugorva lehúzta a fejét. Brady újból odacsapott, Travis lekapta a fejét, és a másik oldalra lépett.

- Mi a franc? Ez nem bokszeccs, Travis! - ordította Adam.

Travis ököllel belevágott Brady orrába. Az alagsorban az üvöltés fülsiketítőre dagadt. Travis egy bal horoggal eltalálta Brady állkapcsát, és a számhoz kaptam a kezemet, amikor Brady még néhány ütéssel próbálkozott, ám mindegyik a levegőt érte. Brady a kíséretének dőlt, amikor Travis könyökkel az arcába

vágott. És amikor már azt hittem, vége, Brady ismét nekilendült. De ahogy egyik ütés a másikat követte, Brady szemmel láthatólag nem bírta az iramot. Mindketten fürödtek az izzadságban, és halkan felsikoltottam, amikor Brady megint mellé ütött, és az ökle egy betonoszlopba vágódott. Amikor az öklét szorongatva összeesett, Travis megadta neki a kegyelemdöfést.

Irgalmatlan volt. Először a térdével Brady arcába vágott, majd addig sorjázta, amíg Brady meg nem botlott, és el nem terült. Az üvöltés megint az egekig csapott, amikor Adam eltávolodott tőlem, hogy Brady véres arcára dobja a vörös rongyot.

Travist elnyelte a rajongók tömege, én meg háttal a falnak simultam, és így araszoltam az ajtó felé, amelyen át beléptünk.

Nagy megkönnyebbülés volt, amikor elértem a lámpásig. Végig attól féltem, hogy a földre löknek, és eltaposnak.

Az ajtónyílásra meredtem, és arra számítottam, hogy a tömeg beözönlik a kis helyiségbe. Miután eltelt jó pár perc, és Travisnek még mindig nem volt nyoma, úgy gondoltam, visszamegyek az ablakhoz. Olyan sokan távoztak egyszerre, hogy nem mertem megkockáztatni, hogy ide-oda járkáljak.

De éppen akkor, amikor beléptem a sötétségbe, léptek recsegték a padlót borító betondarabkákon. Travis rémülten keresett.

- Galamb!

- Itt vagyok! - kiáltottam. Odafutottam hozzá, ő pedig átölelt, aztán a homlokát ráncolva lenézett rám. - A frászt hoztad rám! Majdnem újabb verekedést kellett kezdenem, hogy idejussak hozzád... Végül csak átvergődtem, erre te nem vagy sehol!

- Örülök, hogy visszajöttél. Nem repestem, hogy egyedül kell keresnem a kivezető utat a sötétből.

Az aggodalmat abban a pillanatban mintha letörölték volna az arcáról, és szélesen elvigyorodott. - Gondolom, elvesztetted a fogadást.

Adam jelent meg nagy léptekkel. Rám nézett, majd dühösen Travisre meredt. - Beszélünk kell.

Travis rám kacsintott. - Maradj veszteg. Mindjárt visszajövök.

Eltűntek a sötétben. Adam párszor felemelte a hangját, de képtelen voltam kivenni, mit mond. Travis visszajött, egy vaskos bankjegyeköteget gyömöszölt a zsebébe, aztán ferdén rám mosolygott. - Több ruhára lesz szükséged.

- Tényleg rákényszerítesz, hogy egy hónapig nálad lakjak?

- Hagytad volna, hogy egy hónapig szex nélkül éljek?

Nevettem, mert tudtam, hogy hagytam volna. - Álljunk meg a Morgannél.

Travis arca felragyogott. - Ez aztán érdekes lesz!

Amikor Adam elment mellettünk, a nyereményemet a tenyerembe vágta, aztán eltűnt a lassan gyérülő tömegben.

Travis felvonta a szemöldökét. - Fogadtál?

Mosolyogva vállat vontam. - Gondoltam, kiélvezem, ahogy kell.

Az ablakhoz kísért, aztán kimászott, majd visszafordult, hogy felsegítsen a tiszta esti levegőre. Az árnyékban tücskök ciripeltek, és csak annyi időre hallgattak el, amíg elmentünk előttük. A járdát szegélyező gyepliliom lengedezett a lágy fuvallatban, és az óceán hangjára emlékeztetett, amikor az ember nincs olyan közel, hogy hallja a zátonyon megtörő hullámokat. Nem volt túl meleg, sem túl hideg. Tökéletes éjszaka volt.

- Mellesleg mi a fenéért akarod, hogy nálad lakjak? - kérdeztem.

Travis vállat vont, és zsebre vágta a kezét. - Nem tudom. Minden jobb, amikor a közelemben vagy.

A melegség és a bolondos izgalom, amit a szavai hallatán éreztem, hamar elpárolgott a pólóján levő elkenődött vörös folttól. - Brr. Tiszta vér vagy.

Travis közönyösen végignézett magán, aztán kinyitotta az ajtót, és intett, hogy menjek be. Elsiettem Kara mellett, aki az ágyán tanult; a körülötte levő tankönyvek valósággal csapdába ejtették.

- Ma délelőtt megjavították a kazánokat - közölte.

- Hallottam - keresgéltem a szekrényemben.

- Szia - köszönt oda Travis Karának.

Kara grimaszt vágott, amikor végigmérte Travis izzadt, véres alakját.

- Travis, hadd mutassam be a szobatársnőmet, Kara Lint. Kara, ő Travis Maddox.

- Örvendek a találkozásnak - nyomta fel az orrán a szemüveget Kara. A dagadtra tömött hátizsákjaimra pillantott. - Kiköltözől?

- Nem. Csak elvesztettem egy fogadást.

Travis nevetésben tört ki, és felkapta a zsákokat. - Mehetünk?

- Igen. Hogy viszek el ennyi mindent a lakásodra? A motoroddal jöttünk.

Travis elmosolyodott, és elővette a mobilját. Kivitte a becsomagolt holmimat az utcára, és percekkel később megjelent Shepley fekete, veterán Chargere.

Az anyósülés felőli ablak letekeredett, és America dugta ki a fejét. - Szia, csibém!

- Szia neked is. Ismét működnek a kazánok a Morganben. Azért Shepnél alszol?

Rám kacsintott. - Igen, gondoltam, ma éjjel nála maradok. Hallom, elvesztettél egy fogadást.

Mielőtt megszólalhattam volna, Travis lecsapta a csomagtartó tetejét, és Shep elhúzott. America visított, amikor a sebességtől nekipréselődött az üléstámlának.

Odasétáltunk Travis Harley-jához, és megvárta, míg elhelyezkedem az ülésen. Amikor átfogtam a derekát, a kezét az enyémre tette.

- Örülök, hogy ma ott voltál, Gal. Még életemben nem szórakoztam ilyen jól egy verekedésen.

A vállának támasztottam az államot, és elmosolyodtam. Azért, mert meg akartad nyerni a fogadásunkat.

Úgy fordult, hogy lássam az arcát. - A francba is, de mennyire! - A tekintetében nem volt vidámság, komoly volt, és azt akarta, hogy ezt én is lássam.

Felvontam a szemöldökömet. - Hát ezért voltál olyan pocsék hangulatban ma? Mert tudtad, hogy megjavították a kazánokat, és ma este elmegyek?

Travis nem válaszolt, csak mosolygott, mialatt beindította a motort. A lakásig szokatlanul lassú tempóban haladtunk. A közlekedési lámpáknál Travis vagy a kezemre tette a kezét, vagy a térdemen pihentette. A határvonalak ismét elmosódtak, és eltűnődtem, hogyan töltünk majd együtt egy hónapot úgy, hogy nem teszünk tönkre semmit. A barátságunk elvarratlan szálai úgy gabalyodtak össze, ahogy sosem tartottam volna lehetségesnek.

Amikor a lakás előtti parkolóba értünk, Shepley Chargere már a szokott helyén állt. Megálltam a lépcső előtt. - Úgy utálok akkor hazajönni, amikor már egy ideje itthon vannak. Úgy érzem, zavarjuk őket.

- Pedig meg kell szoknod. A következő négy hétben ez az otthonod - mosolygott Travis, és hátat fordított nekem. - Ugorj fel.

- Tessék? - mosolyogtam.

- Gyerünk. Felviszlek.

Kacarászva ugrottam fel a hátára, és a mellkasán összefontam az ujjaimat, míg felrohant a lépcsőn. America ajtót nyitott, mielőtt felértünk a lépcső tetejére, és elmosolyodott.

- Nézzék csak! Ha nem tudnám...

- Állítsd le magad, Mare! - szólt rá Shepley a kanapéről.

America elmosolyodott, mintha túl sokat árult volna el, aztán szélesre tárta az ajtót, hogy mindketten beférjünk. Travis a fotelbe rogyott. Visítottam, amikor nekem dőlt.

- Milyen vidám vagy ma, Trav. Mi az ábra? - kíváncsiskodott America.

Előrehajoltam, hogy lássam az arcát. Még sosem láttam ilyen elégedettnek.

- Most nyertem egy valag pénzt, Mare. Kétszer annyit, mint vártam. Akkor miért ne legyek boldog?

America elvigyorodott. - Nem, valami másról van szó - mondta, és nézte, ahogy Travis megsimogatja a combomat. Igaza volt, Travist mintha kicserélték volna. Békesség sugárzott róla, mintha a lelkébe valami újfajta elégedettség költözött volna.

- Mare - figyelmeztette Shepley.

- Rendben, akkor beszéljünk valami másról. Nem hívott meg Parker a hétvégén rendezett Sigma Tau partira, Abby?

Travis mosolya lehervadt, és válaszra várva felém fordult.

- Á, izé... nem megyünk mindannyian?

- Én ott leszek - mondta a tévét fél szemmel figyelve, szórakozottan Shepley.

- És ez azt jelenti, hogy én is megyek - mondta America, és várakozásteljesen Travisre nézett.

Travis figyelt egy pillanatig, aztán megbökte a lábamat. - Érted jön vagy ilyesmi?

- Nem, csak beszélt a partiról.

America szája pajkos mosolyra húzódott; szinte ugrált az izgalomtól. - De azt mondta, majd ott találkoztok! Olyan helyes!

Travis bosszús pillantást vetett Americára, aztán rám nézett. - Elmész?

- Azt mondtam, hogy igen - vontam meg a vállam. - És te?

- Én is - vágta rá tétovázás nélkül.

Shepley figyelme most végre Travis felé fordult. - A múlt héten még nem akartál jönni.

- Meggondoltam magam, Shep. Mi a hézag?

- Semmi - morogta Shepley, és bement a szobájába.

America a homlokát ráncolta, ahogy Travisre nézett. - Tudod jól, mi a gond - jelentette ki. - Miért nem hagysz fel azzal, hogy megőrjíted, és esel túl rajta? - Bement Shepley után a szobába, és a hangjukból csak mormolás hallatszott ki a csukott ajtó mögül.

- Örülök, hogy mindenki más tudja - jegyeztem meg.

Travis felállt. - Gyorsan lezuhanyozom.

- Valami gondjuk van? - érdeklődtem.

- Nem, csak Shepnek üldözési mániája van.

- Miattunk - vettem be találomra. Travis szeme felcsillant, és bólintott.

- Úgy van. Miattunk. Ne aludj el, oké? Szeretnék veled beszélgetni valamiről.

Hátrálva tett néhány lépést, majd becsukódott mögötte a fürdőszobaajtó. Az ujjamra tekertem a hajamat, miközben azon töprengtem, ahogy a „miattunk” szót hangsúlyozta, és hogy közben milyen arcot vágott. Eltűnődtem, vajon voltak-e egyáltalán határvonalak, és vajon én vagyok-e az egyetlen, aki Travis és az én kapcsolatomat barátságnak tartja.

Shepley rontott ki a szobájából, a nyomában meg America. - Shep, ne tedd! - könyörgött.

Shepley a fürdőszobaajtóra pillantott, aztán rám. Halkan, de dühösen szólalt meg. - Megígérted, Abby. Amikor figyelmeztettelek, hogy gondosan mérlegelj, nem arra értettem, hogy elmélyüljön köztetek a kapcsolat! Azt hittem, csak barátok vagytok!

- Azok is vagyunk - bizonygattam. Megrendített váratlan támadása.

- Nem! - dühöngött.

America megérintette a vállát. - Mondtam, bébi, hogy minden rendben lesz.

Shepley kirántotta magát a szorításából. - Miért erőlteted ezt, Mare? Megmondtam, mi lesz a vége!

America két keze közé fogta Shepley arcát. - Én meg erre azt mondtam, hogy nem az lesz! Nem bízol bennem?

Shepley felsóhajtott, ránézett, aztán dühösen bevonult a szobájába.

America lezöttyent mellém a fotelba, és fűjt egyet. - Egyszerűen képtelenség megértetni vele, hogy akár összejöttek Travisszel, akár nem, az egyáltalán nem érint minket. De nagyon sokszor megégette magát. Nem hisz nekem.

- Miről beszélsz, Mare? Travisszel nem járunk. Csak *barátok* vagyunk! Hallottad, amikor mondta... nem érdeklődik irántam *úgy*.

- Ezt mondta?

- Igen.

- És te elhitted?

Vállat vontam. - Nem érdekes. Sosem fog megtörténni. Egyébként is azt mondta, hogy nem néz rám olyan szemmel. Ráadásul totálisan kötöttségfóbiás, rajtad kívül nehezen találnék olyan barátnőt, aki még nem feküdt le vele, és lehetetlen elviselni a szeszélyességét. Kizárt, hogy ezt Shep máshogy lássa.

- Mert ő nemcsak ismeri Travist, de... beszélt is vele, Abby.

- Mire célozol?

- Mare? - kiáltott ki Shep a szobájából.

America felsóhajtott. - A legjobb barátnőm vagy. Szerintem jobban ismerlek, mint sokszor te saját magadat. Látlak benneteket együtt, és az egyetlen különbség köztem és Shep, meg tiköztetek, hogy mi lefekszünk egymással. Ezt leszámítva? Semmi különbség.

- Nagy, sőt *óriási* a különbség. Shep más-más lányt hoz haza esténként? Elmész holnap a partira, hogy egy olyan sráccal töltsd az időt, akivel nagy valószínűséggel járhatsz? Tudod jól, Mare, hogy nem kerülhetek kapcsolatba Travisszel. Azt sem értem, miért beszélünk róla.

America arcára kiült a csalódottság. - Nem képzelődöm, Abby. Egy hónapja minden percedet vele töltöd. Valld be, hogy érzel iránta valamit.

- Hagyd, Mare - szólalt meg Travis, és szorosabbra húzta a derekán a törülközőt.

Americával összeresztünk a hangja hallatán, és amikor a pillantásunk találkozott, láttam, hogy kiveszett a boldogság a tekintetéből. Egyetlen szó nélkül végigment a folyosón, és America szomorúan nézett rám.

- Szerintem hibát követsz el - suttogta. - Szükségtelen elmenned arra a partira, hogy megismerkedj egy sráccal, amikor itt van egy, aki megőrül érted - mondta, majd magamra hagyott.

A fotelben előre-hátra ringattam magam, és végiggondoltam mindent, ami a héten történt. Shepley dühös rám, szögeztem le magamban, America csalódott, és Travis... először boldogabb volt, mint amilyennek valaha láttam, aztán úgy megbántódott, hogy szólni sem tudott. Idegességemben nem mertem mellé bújni az ágyban, csak néztem, ahogy az órán telnek a percek.

Eltelt egy óra, és Travis kijött a szobájából, majd végigjött a folyosón. Amikor befordult a sarkon, arra számítottam, megkér, hogy feküdjek le végre, de fel volt öltözve, és a motorja kulcsait fogta. A napszemüvegétől nem láttam a szemét, és mielőtt megfogta az ajtógombot, egy cigarettát dugott a szájába.

- Elmész? - egyenesedtem ki ültömben. - Hová mész?

- El - rántotta fel az ajtót, aztán becsapta maga mögött.

Hátradőltem a fotelben, és kifűjtam a levegőt. Valahogy én lettem a rossz, és fogalmam sem volt, hogyan sikerült kivívnom ezt a státuszt.

Amikor a tévé feletti órán hajnali kettő lett, végre elszántam magam a lefekvésre. Magányos volt az ágy nélküle, és újra meg újra átsuhant az agyamon, hogy felhívom a mobilját. Már majdnem elaludtam, amikor meghallottam a motorját a parkolóban. Pillanatokkal később két ajtócsapódást hallottam, majd jó pár láb dobogását a lépcsőn. Travis a zárral bajlódott, majd nyílt az ajtó. Nevetett, motyogott valamit, mire nem is egy, hanem két női hangot hallottam. A kuncogásukat jól kivehető csókolózás és nyögdecseles szakította félbe. Elfacsarodott a szívem, aztán azonnal dühös is lettem, hogy így érzek. Szorosan lehunytam a szemem, amikor az egyik lány felsikkantott, de biztos voltam benne, hogy a következő hang azt jelentette, hogy hárman együtt zuhantak a kanapéra.

Felmerült bennem, hogy elkérem Americától a kulcsait, de Shepley ajtajából közvetlenül a kanapéra lehetett látni, és a gyomrom nem vette volna be a látványt, ami a nappaliból kiszűrődő hangokhoz társult. A párna alá dugtam a fejemet, aztán lehunytam a szememet, amikor nyílt az ajtó. Travis sétált be, kinyitotta az éjjeliszekrény legfelső fiókját, keresgélt az óvszerekkel teli tálban, majd becsukta a fiókot, és végigkocogott a folyosón. A lányok vagy félórát kuncogtak, aztán csend lett.

Pár másodperccel később nyögések, duruzsolás, majd kiabálás hallatszott, mintha egy pornófilmet forgattak volna a nappaliban. A tenyerembe tettem az arcomat, és a fejemet ráztam. Bármilyen határvonalak mosódtak vagy tűntek is el az elmúlt héten, a helyükön áthatolhatatlan kőfal magasodott. Elhessegettem képtelen érzéseimet, és arra kényszerítettem magamat, hogy ellazuljanak az izmaim. Travis mit sem változott, és semmi kétség, hogy barátok, csakis barátok vagyunk.

A kiáltozás és a többi gyomorforgató hang egy óra elteltével elcsendesedett, majd nyafogás, végül zsémbelődés hallatszott, amikor a lányokat elküldte. Travis lezuhanyozott, majd nekem háttal végigdőlt az ágy másik felén. Még zuhanyozás után is büzt árasztott, mintha egy lónak elég whiskyt ivott volna meg, és nem láttam a pipától, hogy ilyen állapotban ült motorra.

Miután a feszélyezettségem elmúlt, és már nem voltam olyan dühös sem, az álom csak elkerült. Travis már egyenletesen, mélyen aludt, én meg felültem, és az órára néztem. Már egy óra sem volt napkeltéig. Ledobtam a takarót, végigmentem a folyosón, és kivettem egy takarót a folyosón levő beépített szekrényből. Travis édes hármásának egyetlen nyoma a két feltépett óvszercsomagolás volt a padlón. Atléptem rajtuk, és belefogtam a fotelbe.

Amikor felébredtem, America és Shepley már csendben ültek a kanapén, és egy elnémított filmet néztek a tévében. Beáradt a napfény az ablakon, és összerezzenem, amikor a hátam minden mozdulatra tiltakozott.

America rögtön észrevette, hogy felébredtem. - Abby? - rohant oda mellém. Gyanakvó tekintettel figyelt. Haragra vagy könnyekre, vagy más, érzelmileg túlfűtött kirohanásra számított.

Shepley szerencsétlen képet vágott. - Bocs a tegnap estéért, Abby. Az én hibám.

Elmosolyodtam. - Minden rendben, Shep. Nem kell mentegetőznöd.

America és Shepley összenéztek, aztán America megragadta a kezemet. - Travis elment a boltba. Ő egy... *pfuj*, nem is érdekes, micsoda. Becsomagoltam a holmidat, és visszaviszlek a kollégiumba, mielőtt hazaér, hogy ne kelljen találkoznod vele.

Addig a pillanatig nem volt sírhatnékom. Kirúgtak! Igyekeztem nyugodt hangon válaszolni. - Zuhanyozni még van időm?

America megrázta a fejét. - Egyszerűen menjünk, Abby. Nem akarom, hogy találkozz vele. Nem érdemli meg, hogy... Kitárult az ajtó, és Travis - a karjában bevásárlózacskókkal - besétált. Egyenesen a konyhába ment, és vadul pakolni kezdte a fém- meg papírdobozokat a szekrényekbe.

- Ha Gal felébred, szóljatok, rendben? - szólt át halkán. - Van spagetti, palacsinta és eper, meg a zabpelyhes vacak a csokoládés kockákkal, és a Fruity Pebblest is szereti, nem, Mare? - kérdezte, és megfordult.

Megdermedt, amikor meglátott. Zavart szünet következett, majd ellágyult a tekintete, a hangja nyugodt és kedves volt. - Szia, Galamb.

Akkor sem zavarodhattam volna jobban össze, ha egy idegen országban ébredek. Semmit sem értettem. Először azt hittem, kilakoltatnak, aztán Travis hazaállít a kedvenc ételeimmal.

Pár lépést tett a nappali felé, és idegesen zsebre dugta a kezét. - Éhes vagy, Gal? Sütök palacsintát. Vagy... van egy kis zabpehely. És hoztam abból a rózsaszín habos micsodából is, amivel a lányok borotválni szoktak, meg egy hajszárítót is, és egy... egy pillanat, itt is van - rohant be a hálóba.

Nyílt az ajtó, csukódott, majd ismét befordult a sarkon. Sápadt volt, a szemöldökét összevonta, és mély levegőt vett. - Össze van csomagolva a holmid.

- Tudom.

- Elmész - nyugtázta letörten.

Americára néztem, aki olyan dühösen meredt Travisre, mintha meg akarná ölni. - Tényleg arra számítottál, hogy *marad*?

- Bébi! - súgta Shepley.

- Ne kezd, Shep. Ne merd előttem a védelmedbe venni! - fortyogott America.

Travis elkeseredettnak látszott. - Borzasztóan sajnálom, Gal. Nem is tudom, mit mondjak.

- Gyere, Abby - szólalt meg America. Felállt, és a karomnál fogva húzott.

Travis tett egy lépést, de America rászzegezte az ujját. - Úgy segítsen az Isten, Travis! Ha megpróbálsz megállítani, míg alszol, benzinnel öntelek le, és meggyújtalak!

- America - szólt rá Shepley. Ő is elkéseredettnek látszott: kétfelé szakadt az unokatestvére és a nő között, akit szeretett. Mélységesen sajnáltam. Pontosan az a helyzet állt elő, amit kezdettől fogva megpróbált elkerülni.

- *Semmi* bajom - jelentettem ki. A feszültség elkeserített.

- Hogy érted, hogy semmi bajod? - kérdezte Shepley csaknem reménykedve.

A szememet forgattam. - Travis lányokat hozott haza tegnap este a bárból. És akkor mi van?

America aggodalmasan fürkészte az arcomat. - Mi az, Abby? Azt akarod mondani, hogy szerinted rendben, ami történt?

Végighordoztam rajtuk a tekintetemet. - Travis azt hoz haza, akit csak akar. Ez az ő lakása.

America úgy meredt rám, mintha hirtelen elment volna az eszem, Shepley ajka majdnem mosolyra rándult, és Travis még rosszabbul festett, mint az előbb.

- Nem te csomagoltál össze? - kérdezte.

Megráztam a fejem, és az órára néztem. Délután kettő múlt. - Nem, és most ki kell mindent csomagolnom. És még ennem is kell, meg zuhanyoznom és felöltöznöm... - soroltam, és elsétáltam a fürdőszobához. Amint becsuktam magam mögött az ajtót, nekidőltem, és lecsúsztam a földre. Biztosra vettem, hogy Americát sikerült örökre magamra haragítanom, de ígéretet tettem Shepley-nek, és állni akartam a szavamat.

Halk kopogás hallatszott a fejem fölött. - Gal? - hallatszott Travis hangja.

- Igen? - Igyekeztem normális hangon válaszolni.

- Maradsz?

- Elmehetek, ha akarod, de a fogadást állni szokás.

Az ajtó megrázkódott, ahogy Travis finoman az ajtóba vertte a fejét. - Nem akarom, hogy elmenj, de nem hibáztatnálak, ha így tennél.

- Azt mondd, felmentesz a fogadás alól?

Hosszú szünet következett. - Ha igent mondok, elmész?

- Hát persze. Nem itt lakom, te buta - kényszerítettem ki magamból egy halk nevetést.

- Akkor nem. A fogadás még áll.

Felpillantottam, és megráztam a fejemet, a szememet marták a könnyek. Fogalmam sem volt, miért sírok, de képtelen voltam abbahagyni. - Akkor most lezuhanyozhatok?

- Hát persze - sóhajtotta.

Hallottam, hogy America cipője bekopog a folyosóra, és dühösen elhalad Travis mellett. - Önző disznó vagy - morogta America, és bevágta maga mögött Shepley ajtaját.

Feltápáskodtam a földről, elfordítottam a zuhanycsapot, aztán levetkőztem, és behúztam magam mögött a függönyt.

Újabb kopogás hallatszott, majd Travis megköszöri a torkát. - Galamb? Idehoztam a holmidat.

- Csak tedd le a mosdóra, elérem.

Travis bejött, és becsukta maga mögött az ajtót. - Dühös voltam. Hallottam, hogy mindent kipakolsz Americának, hogy mi bajod velem, és ettől bepipultam. Csak el akartam menni, és legurítani pár italt, hogy átgondoljam a dolgokat, de mielőtt észbe kaptam volna, már seggrészeg lettem, és azok a lányok...

- Kis szünetet tartott. - Aztán reggel felébredtem, te már nem voltál az ágyban, és amikor rád találtam a fotelben, megláttam a földön az óvszerpapírokat, halálosan utáltam magam.

- Egyszerűen beszélned kellett volna velem ahelyett, hogy annyi pénzt költesz kajára, amivel rá akarsz venni, hogy maradjak.

- Nem izgat a pénz, Gal. Félttem, hogy elmész, és többé nem beszélsz velem.

Összerándultam a magyarázatától. Bele sem gondoltam, mit érezhetett annak hallatán, hogy mennyire nem felel meg nekem, és félttem, hogy most menthetetlenül elromlott minden.

- Nem akartam az érzéseidbe gázolni - védekeztem a zuhany alól.

- Tudom. És tudom, most már nem számít, mit mondok, mert elbasztam mindent, ahogy... mindig.

- Trav?

- Igen?

- Többé ne vezess részegen a motorodon, oké?

Egy teljes percig vártam, amíg mély levegőt nem vett, és így nem szólt: - Jó, rendben -, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Ötödik fejezet

Parker Hayes

- GYERE BE! - SZÓLTAM KI, AMIKOR KOPOGÁST HALLOTTAM.

Travisnek földbe gyökerezett a lába az ajtóban. - Húha!

Elmosolyodtam, és végignéztem a ruhámon. Vállpánt nélküli felsőt viseltem, ami rövid szoknyában végződött, és merészebb volt, mint amit régebben hordtam. Vékony, fekete és átlátszó anyaga alatt testszínű bélés volt. Parker is készült a partira, én pedig feltűnően akartam megjelenni.

- Káprázatos vagy - mondta Travis, amikor belebújtam a magas sarkúmba.

Elismerően pillantottam a fehér, hosszú ujjú ingére és a farmerjára. - Te is jól nézel ki.

Az ingujjait könyök fölé tűrte, és látszott a karján a bonyolult mintájú tetoválás. Amikor zsebre vágta a kezét, észrevettem, hogy a kedvenc, széles fekete bőrkarkötőjét viseli a csuklóján.

America és Shepley a nappaliban vártak ránk.

- Parker összepisili majd magát a gyönyörűségtől, amikor meglát - kuncogott America, ahogy Shepley előrement a kocsához.

Travis kinyitotta előttem az ajtót, és becsusszantam Shepley Chargerének hátsó ülésére. Bár számtalanszor ültünk már így a kocsiban, most valahogy feszélyezett, hogy Travis mellett ülök.

Kocsik álltak a járda mellett, némelyik a házak előtti gyepon parkolt. A kollégium épülete zsúfolásig megtelt, és még mindig emberek tartottak az utcákon a kolesz felé. Shepley az épület mögötti füves területre gurult, és Americával követtük a fiúkat a koleszba.

Travis egy sörrel teletöltött piros műanyag poharat hozott, aztán a fülemhez hajolt. - Ne fogadj el ilyet, csak tőlem vagy Sheptől. Nem akarom, hogy valaki belecsempésszen valamit az italodba.

A szememet forgattam. - Senki sem tesz semmit a sörömbe, Travis.

- Csak ne igyál semmit, ami nem tőlem van, oké? - kért. - Nem vagy már Kansasban, Galamb.

- Jó, hogy szólsz - jegyeztem meg szarkasztikusan, és kortyoltam a sörből.

Eltelt egy óra, és Parkernek még nyoma sem volt. America és Shepley éppen lassúztak a nappaliban, amikor Travis megrántotta a kezemet. - Van kedved táncolni?

- Kösz, de nem.

Megnyúlt a képe.

- Csak fáradt vagyok, Travis - érintettem meg a vállát.

A kezemre tette a kezét, és szóra nyitotta a száját, de amikor elnéztem mellette, megláttam Parkert. Travis is felfigyelt az arckifejezésemre, és odafordult.

- Szia, Abby! Hát eljöttél! - mosolygott Parker.
- Igen, már vagy egy órája itt vagyunk - mondtam, és kihúztam a kezemet Travisé alól.
- Mesésen nézel ki! - kiabálta túl Parker a zenét.
- Kösz! - mosolyodtam el, és Travisre pillantottam. Összeszorította a száját, és a szemöldökét ráncolta.

Parker a nappali felé bökött a fejével, és rám mosolygott. - Van kedved táncolni?

Az orromat ráncoltam, és megráztam a fejemet. - Nem, kicsit fáradt vagyok.

Parker ekkor Travisre nézett. - Azt hittem, nem jössz.

- Meggondoltam magam - közölte Travis bosszúsan, hogy magyarázkodnia kell.

- Látom - mondta Parker, és rám nézett. - Mit szólnál egy kis friss levegőhöz?

Bólintottam, és követtem Parkert a lépcsőn fel. Megállt, és megfogta a kezemet, amikor felkapaszkodtunk az első emeletre. Amikor felértünk a lépcső tetejére, kinyitott egy duplaszárnyú üvegajtót, ahonnan ki lehetett lépni a teraszra.

- Nem fázol? - kérdezte.
- Egy kicsit hűvös van - feleltem, mire levette a zakóját, és a vállamra terítette. - Kösz.
- Travisszel jöttél?
- Egy kocsival jöttünk.

Parker szélesen vigyorgott, aztán lenézett a gyepre. Több lány állt egy csomóban, egymásba karolva, hogy ne fázzanak. A fűvet elszórt krepp-papír és sörösdobozok tarkították, és több üres alkoholosüveget is láttam. A felfordulás közepén a Sig Tau diákok körülállták a büszkeségüket: egy söröshordókból rakott, fehér lámpákkal feldíszített piramist.

Parker megrázta a fejét. - Ez a hely egy romhalmaz lesz reggelre. Lesz dolga a takarítóbrigádnak.

- Van takarítóbrigádok?
- Úgy ám - vigyorgott. - *Elsőéveseknek* hívják őket.
- Szegény Shep!
- Ő nincs köztük. Felmentést kapott, mert Travis unokatestvére, és nem lakik a kollégiumban.

- Te itt laksz?

Parker bólintott. - Az elmúlt két évben. De muszáj lakást bérelnem. Nyugodtabb helyre van szükségem, ahol tanulhatok.

- Hadd találjam ki... Üzleti szakra jársz?

- Nem, biológiára, ami mellé az anatómiát is felvettem második szaknak. Még egy évem van, akkor felvételizek az orvosira, és remélhetőleg a Harvardon folytatom.

- Már biztosra veszed, hogy bekerülsz?

- Az apám is oda járt. Biztosra persze nem veszem, de az apám bőkezű öregdiák, ha érted, mire gondolok. Négyes átlagom van, kétezerkétszáz pontot kaptam az egyetemi felvételimre, harminchatot a középiskolai és egyetemi felvételi felmérőmre, szóval szerintem jó eséllyel indulok.

- Az apád orvos?

Parker jóindulatú mosollyal bólintott. - Ortopédsebész.

- Lenyűgöző.

- És veled mi a helyzet? - kérdezte.

- Még nem döntöttem el.

- Tipikus elsős válasz.

Színpadiasan felsóhajtottam. - Azt hiszem, most játszottam el az esélyemet, hogy különleges legyek!

- Ó, emiatt nem kell aggódnod. Az első előadáson felfigyeltem rád. Mit keresel elsőként a harmadéves matekon?

Elmosolyodtam, és az ujjamra csavartam a hajamat. - Elég könnyen boldogulok a matekkal. A középiskolában magánszorgalomból is tanultam matekot, aztán a Wichitai Államin elvégeztem két nyári kurzust.

- Ez aztán a lenyűgöző!

Egy órát állhattunk az erkélyen, és a helyi éttermektől addig, hogy hogyan barátkoztam így össze Travisszel, mindent kitárgyaltunk.

- Nem hoznám szóba, de ti ketten vagytok a fő beszédtema.

- Szuper - morogtam.

- Tudod, azért, mert Travisnél ez merőben szokatlan. Nem szokott nőkkel barátkozni. Sokkal gyakrabban teszi őket az ellenségeivé.

- Nem is tudom. Nem is eggyel találkoztam, akinek vagy rövidtávú memória kiesése van, vagy ha róla van szó, túlságosan megbocsátó.

Parker nagyot nevetett. Fehér foga villogott aranybarna arcában. - Az emberek egyszerűen nem értik a kapcsolatokat. Bevallom, tényleg kicsit félreérthető.

- Arra vagy kíváncsi, hogy lefekszem-e vele?

Elmosolyodott. - Ha így lenne, nem lennél itt vele. Tizennégy éves korom óta ismerem, és nagyon is jól tudom, mi mozgatja. A barátságokra viszont kíváncsi vagyok.

- Az, ami - vontam meg a vállamat. - Együtt lógunk, eszünk, tévézünk, tanulunk és vitatkozunk. Ennyi dióhéjban.

Parker hangosan nevetett, és az őszinteségem hallatán a fejét csóválta. - Úgy hallom, te vagy az egyetlen, akinek hagyja, hogy a helyére tegye. Megtisztelő kiváltság.

- Bármit is jelentsen. De nem olyan rossz ember, mint amilyennek gondolják.

Lilásra sötétült az ég, majd ahogy a nap a láthatár fölé emelkedett, rózsaszínűre színeződött. Parker az órájára pillantott, majd a korlát fölött a lent gyérülő tömegre. - Úgy fest, vége a partinak.

- Akkor ideje megkeresnem Shepet és Mare-t.
- Megengeded, hogy kocsival hazafuvarozzalak?

Alig tudtam palástolni az izgalmamot. - Persze. Csak szólok Americának. - Beléptem az épületbe, majd kicsit húzódozva fordultam vissza. - Tudod, hol lakik Travis?

Parker összevonta dús, barna szemöldökét. - Igen. Miért?

- Mert én is ott lakom - feleltem, és felkészültem a reakciójára.
- Te *Travisnél* laksz?
- Az a helyzet, hogy elvesztettem egy fogadást, így most nála vagyok egy hónapig.

- Egy *hónapig*?
- Hosszú történet - vontam meg a vállam zavartan.
- És ti csak barátok vagytok?
- Igen.
- Akkor elviszlek Travishez - mosolygott.

Lekocogtam a lépcsőn, hogy megkeressem Americát, és elsétáltam a morcos Travis előtt, akit láthatóan bosszantott az a részeg lány, aki beszélt hozzá. Utánam jött a folyosóra, amikor megrángattam America ruháját.

- Menjtek csak haza, gyerekek. Parker megígérte, hogy hazavisz.
- Micsoda? - csillant fel izgatottan America szeme.
- *Micsoda?* - kérdezte mérgesen Travis.
- Valami gond van? - fordult hozzá America.

Travis dühösen rábámult, majd behúzott a fal takarásába. Az állán rángatóztak az izmok. - Még csak nem is ismered.

Kirántottam a karomat a szorításából. - Semmi közöd hozzá, Travis.

- De még mennyire, hogy van! Nem hagyom, hogy egy vadidegen kocsijában menj haza. Mi lesz, ha próbálkozik valamivel?

- *Nagyon jó!* Olyan helyes!

Travis arckifejezése a meglepettből a dühösbe váltott, én pedig megacéloztam a szívemet a következő támadásra. - *Parker Hayes*, Gal? Komolyan beszélsz? *Parker Hayes* - ismételte megvetően. - Mellesleg miféle név ez?

Összefontam a karomat. - Elég már, Trav. Ne légy ilyen szemétláda.

Odahajolt hozzám, láthatóan idegesen. - Megölöm, ha hozzád ér.

- Én kedvelem. - Kihangsúlyoztam a szavakat.

A vallomásom megdöbbenetett, de aztán kemény kifejezés ült ki az arcára. - Rendben. Ha aztán a kocsija hátsó ülésén lefog, ne gyere hozzám sírni!

Leesett az állam, sértetten és azonnal felpaprikázva nyomultam el mellette. - Ne félj, nem fogok!

Travis megragadta a karomat, és felsóhajtott, a válla fölött visszanézett rám. - Nem gondoltam komolyan, Gal. Ha bánt... vagy ha csak kínosan érzed magad a társaságában, azonnal szólj.

Elszállt a haragom. Leengedtem a vállamat. - Tudom, Travis. De muszáj megfékezned ezt a túlságosan babusgató, védelmező báty-kishúg hajlandóságodat.

Travis kurtán felnevetett. - Nem játszom el a bátyádat, Gal. Távolról sem.

Zsebre vágott kézzel Parker fordult be a folyosóra, és a karját nyújtotta. - Kész vagy, mehetünk?

Travis összeszorította a fogait, én meg Parker másik oldalára kerültem, hogy eltereljem a figyelmét Travis arckifejezéséről.

- Igen, mehetünk. - Belekaroltam Parkerbe, és pár lépés után fordultam csak hátra, hogy búcsút intsek Travisnek, de ő villámló tekintettel méregette Parkert, és csak akkor simultak el a vonásai, amikor a pillantása rám siklott.

- *Elég ebből* - szűrtem a fogaim között, és követtem Parkert a még ott lézengőkön keresztül a kocsijához.

- Az ezüst az enyém. - A kocsija fényszórója kétszer felvillant, amikor megnyomta a távirányítós kulcs gombját.

Kinyitotta előttem az anyósülés felőli ajtót, én pedig felkacagtam. - Egy Porschéval jársz?

- Ez nemcsak egy Porsche. Hanem egy Porsche 911 GT-3-as. Nagy különbség.

- Hadd találgassak: életed nagy szerelme? - idéztem Travis megjegyzését a motorjáról.

- Nem, csak egy autó. Az életem nagy szerelme az a nő lesz, aki a vezetéknévemet viseli.

Halványan elmosolyodtam, és igyekeztem nem túlságosan érzékenyülni az érzelmességétől. Megfogta a kezemet, hogy besegítsen a kocsiba, és amikor beült, hátrahajtotta a fejét, és rám mosolygott.

- Mit csinálsz ma este?

- Ma este? - kérdeztem vissza.

- Reggel van. Szeretnék elvinni étterembe, mielőtt valaki leköröz.

Boldogan elmosolyodtam. - Nincs még programom.

- Akkor hatkor érted jöhetek?

- Rendben - válaszoltam, és néztem, ahogy összefonja az ujjait az enyémeikkel.

Parker egyenesen hazavitt Travishez. Betartotta a sebességkorlátozást, és nem engedte el a kezemet. Beállt a Harley mögé, és mint az előbb is, kinyitotta előttem az ajtót. Amikor felértünk a lépcsőfordulóba, lehajolt, és arcon csókolott.

- Pihend ki magad. Ma este találkozunk - súgta a fülembe.

- Szia - fordítottam el az ajtógombot. Amikor benyomtam az ajtót, az meglódult, én meg majdnem beestem.

Travis kapott el a karomnál fogva, mielőtt elestem volna. - Vigyázzon, ökegyelmessége.

Visszafordultam, és láttam, hogy Parker zavart arccal néz minket. Odahajolt, és bekukkantott a lakásba. - Megalázott, szorult helyzetbe került lányok nincsenek, akiket hazafuvarozhatnék?

Travis dühösen meredt rá. - Ne kekeckedj velem!

Parker mosolygott, aztán kacsintott. - Mindig megszívatom kicsit. Ma már ritkábban van rá alkalmam, mert rájött, hogy egyszerűbb, ha ráveszi őket, hogy a saját kocsijukkal jöjjenek.

- Gondolom, ez leegyszerűsíti a dolgokat - ugrattam én is Travist.

- Nem mulatságos, Gal.

- *Gal?* - kérdezett rá Parker.

- Ez a... Galamb rövidítése. Becenév, nem is tudom, honnan szedte - magyarázkodtam. Most először jöttem zavarba a névtől, amit Travis a megismerkedésünk estéjén ragasztott rám.

- Majd meséld el, ha kideríted - mosolygott Parker. - Jó történetnek hangzik. Jó éjt, Abby.

- Nem inkább jó reggelt? - Néztam, ahogy lekocog a lépcsőn.

- Azt is - szólt vissza kedves mosollyal.

Travis bevágta az ajtót; hátra kellett kapnom a fejemet, nehogy az ajtó megüssön. - *Mi az?* - csattantam fel.

Travis a fejét csóválva ment be a szobájába. Utánamentem, egy lábon ugrálva igyekeztem kibújni a cipőmből. - Kedves fiú, Trav.

Felsőhajtott, és odajött hozzám. - Bajod esik. - Egyik karjával átfogta a derekamat, a másikkal lehámozta rólam a cipőt, és bedobta őket a szekrénybe. Aztán kibújt az ingéből, és az ágy felé indult.

Lehúztam a ruhám cipzárját, és a csípőmet mozgatva kibújtam belőle, majd a sarokba rúgtam. Magamra rántottam egy pólót, aztán kikapcsoltam a melltartómat, és a póló ujján át kihúztam. Miközben a hajamat összefogtam a fejem tetején, észrevettem, hogy figyel.

- Biztosan semmi sincs, amit még nem láttál - emeltem égne a tekintetem. A takaró alá bújtam, és összegömbölyödve elhelyezkedtem a párnámon. Travis kicsatolta az övét, lehúzta a nadrágját, és kilépett belőle.

Vártam, míg csendben álldogált egy pillanatig. Háttal voltam neki, így csak a kíváncsiság gyötört, mit művelhet szótlanul az ágy mellett. A matrac megereszkedett, amikor bebújt mellém, és megdermedtem, amikor a kezét a csípőmön éreztem.

- Ma éjjel kihagytam egy bunyót - szólalt meg. - Adam hívott. Nem mentem el.

- *Miért?* - fordultam felé.

- Meg akartam bizonyosodni, hogy rendben hazaérsz.

Az orromat ráncoltam. - Nem kellett volna vigyáznod rám.

Az ujját végighúzta a karomon, amitől libabőrös lettem. - Tudom. Lehet, hogy még mindig az előző este miatt van rossz érzésem.

- Mondtam, hogy az nem érdekel.

Feltámaszkodott a könyökére, a homlokát kétkedve ráncolta. - Ezért aludtál a fotelben? Mert nem érdekel?

- Nem bírtam elaludni, miután... *a barátaid* távoztak.

- Nagyon is jól aludtál a fotelben. Miért nem tudtál velem egy ágyban aludni?

- Úgy érted, miért nem aludtam egy pasi mellett, aki még mindig a két hazaküldött bártündértől bűzlött? Nem is tudom! Milyen önző dolog tőlem!

Travis összerezett. - Mondtam, hogy sajnálom.

- Én meg azt, hogy nem érdekel. Jó éjszakát - fordítottam hátat.

Néhány percig csend volt. A párnámon a kezemig csúsztatta a kezét, és ráfektetten a tenyerét. Az ujjaim között simogatta a finom bőrt, aztán csókot nyomott a hajamra. - Úgy aggódtam, hogy többé nem is állsz szóba velem... De azt hiszem, rosszabb, hogy közömbös vagy.

Lehunytam a szemem. - Mit akarsz tőlem, Travis? Nem akarod, hogy felizgassam magam azon, amit tettél, de szeretnéd, ha érdeklődnék irántad. Azt mondd Americának, hogy nem akarsz velem járni, de úgy feldühödsz, amikor én ugyanezt mondom, hogy kiviharzol, és nevetségesen berúgsz. Nem lehet rajtad eligazodni.

- Ezért mondtad Americának ezeket? Mert azt mondtam, hogy nem járok veled?

Összeszorítottam a fogaimat. Éppen most célzott arra, hogy csak taktikázom. A legegyszerűsebb választ fogalmaztam meg, ami csak eszembe jutott. - Nem, komolyan gondoltam, amit mondtam. Csak nem szántam sértésnek.

- Csak azért mondtam - vakarta meg rövid haját -, mert nem akarok mindent elrontani. Lövésem sincs, hogy lássak hozzá, hogy olyan legyek, mint akit megérdemelsz. Csak ezen törtem a fejemet.

- Mindegy. Muszáj aludnom egy kicsit, ma este randim van.

- Parkerrel? - kérdezte, és a hangján érződött a feltámadó haragja.

- Igen. Megengeded, hogy aludjak?

- Persze - közölte, azzal felpattant, és bevágta maga mögött az ajtót. A súlya alatt felnyögött a fotel, majd a folyosón tompa hangok szűrődtek a tévéből. Kényszerítettem magam, hogy lehunyjam a szememet, és igyekeztem annyira megnyugodni, hogy elszundítsak, ha csak pár órára is.

Az óra délután hármat mutatott, amikor nagy nehezen kinyitottam a szememet. Felkaptam egy törülközőt meg a köntösömet, és kibaktattam a fürdőszobába. Amint behúztam a zuhanyfülke függönyét, nyílt, majd csukódott az ajtó. Vártam, hátha megszólal valaki, de csak a csempének ütődő vécéfedél hangját hallottam.

- Travis?

- Nem, én vagyok - válaszolt America.
- Muszáj itt pisilned? Van saját fürdőszobátok!
- Shep egy félórát ücsörgött, a sör meghajtotta. Oda nem megyek be.
- Gusztusos.
- Hallom, ma este randid van. Travis irtó pipa! - mesélte vidáman.
- Hatkor! Olyan *édes*, America. Olyan... - elhalkult a hangom, és felsóhajtottam. Ömlengtem, pedig az áradozás nem vallott rám. Folyton csak azon járt az eszem, milyen tökéletesen viselkedik azóta, hogy megismerkedtünk. Pontosan az, amire szükségem volt: Travis szöges ellentéte.

- Hogy eláll tőle a szavad? - kuncogott America.

Kidugtam a fejem a függöny mögül. - Nem akartam hazajönni! A végtelenségig képes lettem volna beszélgetni vele!

- Ígéretesen hangzik. Nem furcsállta, hogy itt laksz?

A víz alá álltam, hogy lemossam a sampont. - Elmagyaráztam neki.

Lehúzta a vécét, aztán hallottam, hogy nyitja a csapot, és ezzel rövid időre hideg lett a víz. Felkiáltottam, mire felpattant az ajtó.

- Gal? - szólt be Travis.

America felnevetett. - Csak lehúztam a vécét, Trav, ne húzd fel magad.

- Ja! Minden rendben, Galamb?

- A legnagyobb mértékben. Kifelé. - Az ajtó ismét becsukódott, én meg felsóhajtottam. - Nagy kérdés lenne, hogy zárat szereltessek az ajtóra? - America nem válaszolt. - Mare?

- Igazán kár, hogy ti ketten nem fértek meg egymással. Te vagy az egyetlen, aki meg... - Felsóhajtott. - Ne is törődj vele. Most már úgysem számít.

Elzártam a vizet, és magamra tekertem a törülközőt. - Éppen olyan rossz vagy, mint ő. Mintha fertőzés terjedne... Itt senkit sem lehet megérteni. Kiakadtál rá, nem emlékszel?

- Tudom - bólintott.

Bekapcsoltam az új hajszárítót, és kezdtem szépítkezni a randira. Begöndörítettem a hajamat, kifestettem a körmömet, a számra sötétvörös rúzszt kentem. Első randira ugyan kicsit soknak éreztem. Elgondolkodva néztem magamat a tükörben. Nem Parkert akartam elvarázsolni. Igazán nem voltam abban a helyzetben, hogy sértve érezzem magamat, amikor Travis taktikázással vádolt.

Még egy utolsó pillantást vettem magamra a tükörben, és elfogott a bűntudat. Travis annyira igyekezett, én meg úgy viselkedtem, mint egy konok, elkényeztetett kölyök. Kiléptem a nappaliba, és Travis elmosolyodott; nem erre a reakcióra számítottam.

- Gyönyörű vagy!

- Köszönöm. - Összezavart, hogy a hangjából se bosszúságot, se féltékenységet nem éreztem ki.

Shepley Rittyentett. - Ügyes választás, Abby! A pasik bírják a pirosat.

- És csodás a hullám a hajadban! - áradozott America.

Dallamosan megszólalt a csengő, America pedig mosolygott, és túlzott lelkesedéssel integetett. - Mulass jól!

Ajtót nyitottam. Parker egy kis csokrot hozott, egyébként nadrágot és nyakkendőt viselt. Gyorsan végigfutott rajtam a pillantása, megnézett a ruhámtól a cipőmig, majd vissza.

- Nálad gyönyörűbbet még nem láttam - jelentette ki szenvedélyesen.

Hátrafordultam, hogy intsek Americának, aki olyan boldogan vigyorgott, hogy minden foga kivillant. Shepley úgy nézett ránk, mint egy büszke apa, Travis pedig le sem vette a tekintetét a televízióról.

Parker odanyújtotta a kezét, és levezetett a csillogó Porschéjához. Amint beültünk, hangosan kifújta a levegőt.

- Mi az? - kérdeztem.

- Bevallom, kicsit idegesen jöttem el a lányért, akibe Travis Maddox szerelmes... ráadásul a lakására! Nem is sejted, hányán vádoltak ma azzal, hogy megőrültem!

- Travis nem szerelmes belém. Néha alig bír a közelemben lenni.

- Akkor ez egy gyűlölve szerető kapcsolat? Mert amikor a diákszövetségben elmeséltem, hogy ma vacsorázni viszek, mind ugyanazt mondták. Olyan - önmagát is felülmúlóan - szeszélyesen viselkedett, hogy mind ugyanarra a következtetésre jutottak.

- Tévednek - erősködtem.

Parker úgy csóválta a fejét, mintha teljesen tudatlan lennék.

A kezemre tette a kezét. - Jobb, ha indulunk. Asztalt foglaltam.

- Hol?

- Biasettinél. Kockáztattam... Remélem, szereted az olasz konyhát.

Felvontam a szemöldököm. - Asztalfoglaláshoz nem volt kicsit rövid az idő? Az a hely mindig tele van.

- Nos... a mi éttermünk. Legalábbis félig.

- Szeretem az olasz kaját.

Parker pontosan betartotta a sebességkorlátozást, mindig jelezte, ha be akart fordulni, és minden sárga lámpánál szabályszerűen lassított. Beszéd közben is alig vette le a szemét az útról. Nevettem, amikor az étteremhez értünk.

- Mi olyan mulatságos? - kérdezte.

- Olyan... óvatos vezető vagy. Jó dolog.

- Más, mint Travis mögött a motoron ülni? - mosolyodott el.

Nevettem volna, de az összehasonlítást nem éreztem helyénvalónak. - Ma este inkább ne beszéljünk Travisről, rendben?

- Egyetérték - mondta, és kiszállt, hogy kinyissa nekem az ajtót.

Egy nagy, kiöblösödő ablakhoz ültettek minket. Bár ruhát viseltem, az étteremben levő nőkkel összevetve szegényes látványt nyújtottam. Mindenkin gyémántok lógtak, és koktéluhákban pompáztak. Még sosem ettem ilyen puccos helyen.

Rendeltünk, és Parker az étlapot becsukva rámosolygott a pincérre. - És hozzon nekünk egy üveg Allegrini Amarone-t, kérem.

- Igen, uram - válaszolta a pincér, és elvette az étlapokat.

- Hihetetlen ez a hely! - suttogtam, az asztal fölé hajolva.

Zöld szemének pillantása ellágyult. - Köszönöm. Majd elmondom apámnak, hogy így gondold.

Egy nő közeledett az asztalunkhoz. Szőke haját szoros, tarkóra húzott kontyban viselte, a sima hullámot csak egyetlen ősz csík bontotta meg. Igyekeztem, hogy ne bámuljam meg csillogó ékszereit a nyakában, vagy a fülében himbálódzó fülbevalót, de lehetetlen volt nem nézni őket. Kicsit összehúzott kék szemét rám szegezte.

Aztán gyorsan a lovagom felé fordult. - Ki a barátod, Parker?

- Hadd mutassam be Abby Abernathyt, anya. Abby, ő az anyám, Vivienne Hayes.

Kezet nyújtottam, az asszony egyszer megrázta. Jól begyakoroltan érdeklődés gyúlt éles vonású arcán, és Parkerre pillantott. - Abernathy?

Nagyot nyeltem. Félttem, hogy ráismer a névre.

Parker türelmetlenül válaszolt. - Wichitából jött, anya. Nem ismered a családját. Az Easternre jár.

- Valóban? - Vivienne ismét engem nézett. - Parker jövőre a Harvardra megy.

- Mesélte. Szerintem nagyszerű. Bizonyára nagyon büszkének rá.

A szeme körül elsimultak kicsit a feszült ráncok, és a szája önelégült mosolyra húzódott. - Úgy is van. Köszönöm.

Meghökkenem, mennyire udvariasan beszél, mégis mennyire süt minden szavából a sértés. Nem ma sajátította el ezt a készséget, gondoltam. Mrs. Hayes bizonyára évek hosszú sora óta érezteti másokkal a felsőbbrendűségét.

- Örültünk, hogy láttunk, anya. Jó éjt. - Az asszony arcon csókolta a fiát, letörölte a rúzs nyomát a hüvelykujjával, aztán visszament az asztalához. - Bocs ezért. Nem tudtam, hogy ma este itt lesz.

- Minden rendben. Nagyon... kedvesnek tűnt.

Parker felnevetett. - Egy pirájához képest! - Elfojtottam a kuncogásomat, ő pedig bocsánatkérően mosolygott. - Majd barátságosabb lesz. Csak időre van szüksége.

- Remélhetőleg még azelőtt felenged, hogy átmész a Harvardra.

A végtelenségig beszélgettünk az ételről, az Easternről, a matekról, sőt még a Körről is. Parker elbűvölő, mulatságos fiú volt, és mindig azt mondta, amit kell. Többen is odajöttek az asztalunkhoz, hogy üdvözljék, és mindig büszke mosollyal mutatott be. Az étteremben jól ismerték, és amikor távoztunk, a vendégek bíráló tekintettel mértek végig.

- És most? - kérdeztem.

- Sajnos hétfőn kora reggel egy negyedéves összehasonlító anatómiavizsgám lesz a gerincesekből. Muszáj felkészülnöm - lette a kezét a kezemre.

- Inkább neked, mint nekem - válaszoltam, és igyekeztem palástolni a csalódottságomat.

A lakáshoz vitt, aztán a kezemet fogva felvezetett az emeletre.

- Köszönöm, Parker. - Éreztem, milyen nevetségesen vigyorgok. - Csodálatosan éreztem magam.

- Korai második randit kérni?

- Egyáltalán nem - ragyogott fel az arcom.

- Felhívhatlak holnap?

- Jól hangzik.

Most következett a kínos csend. A randiknak az a pillanata, amitől rettegetem. Gyűlöltem ezt a dilemmát: legyen csók vagy ne legyen.

Mielőtt eltöprenghettem volna, hogy megcsókol-e vagy sem, két keze közé fogta az arcomat, magához vont, és a számra szorította az ajkát. Puha, meleg és csodálatos volt a szája. Egyszer elhúzódott, aztán ismét megcsókolta.

- Holnap beszélünk, Abs.

Intettem, és utánaéztem, ahogy lemegy a lépcsőn a kocsijához. - Viszlát.

Amikor elfordítottam az ajtógombot, most is kirántották a kezemből az ajtót, és előreestem. Travis kapott el, és sikerült megállnom a lábamon.

- Abbahagynád ezt? - kérdeztem, és becsuktam magam mögött az ajtót.

- Abs? Mi vagy te, egy fitnessvideó? — gúnyolódott.

- *Galamb?* - vágtam vissza hasonló megvetéssel. - Egy idegesítő madár, aki összepiszkítja a járdát?

- De te kedveled a Galambot - védekezett. - Egy fehér galamb, egy vonzó lány, a pókerben a nyertes lap, válassz kedvedre. Te vagy a Galambom.

A karjába kapaszkodtam, hogy lehúzzam a magas sarkú cipőmet, aztán a szobájába mentem. Miközben átöltöztem a pizsamámba, minden erőmmel azon voltam, hogy tüzeljem az iránta érzett haragomat.

Travis az ágyra ült, és összefonta a karját. - Jól szórakoztál?

- Fantasztikusan - *sóhaj* - éreztem magam. Tökéletesen. Ő olyan... - A megfelelő szót kerestem, hogy leírjam Parkert, de csak a fejemet tudtam csóválni.

- Megcsókolta? - kérdezte.

Összeszorítottam a számát, és bólintottam. - Nagyon puha ajka van.

Travis undorral összerázkódott. - Nem érdekel, milyen ajka van!

- Hidd el, ez nagyon fontos. Az első csóknál olyan zavarban vagyok, de ez tényleg nem volt rossz.

- Zavarba jössz egy csóktól? - kérdezte magában mulatva.

- Csak az elsőnél. Irtózom tőle.

- Én is irtóznék, ha Parkert kellene megcsókolnom.

Kuncogtam, és kimentem a fürdőszobába, hogy lemossam magamról a sminket. Travis követett, és az ajtógombnak támaszkodott. - Szóval megint találkoztok?

- Igen. Holnap felhív - szárítottam meg az arcomat, aztán végigsiettem a folyosón, és beugrottam az ágyba.

Travis alsónadrágra vetkőzött, és nekem háttal leült az ágy szélére. Előreejtette a vállát, és kimerültnek látszott. Szikár hátán kirajzolódó izmai megfeszültek, és egy pillanatra hátrafordult felém. - Ha olyan jól érezted magad, miért vagy itthon ilyen korán?

- Hétfőn nagy vizsgálja lesz.

Travis az orrát ráncolta. - Kit izgat?

- Megpróbál bekerülni a Harvardra. Tanulnia kell.

Fújt egyet, és hasra feküdt. Láttam, hogy bosszúsan a párnája alá csúsztatja a kezét. - Hát persze, ezt mondja mindenkinek.

- Ne marhaskodj. Van, ami elsőbbséget élvez... Szerintem felelősségteljesen viselkedik.

- Nem a barátnőjének kellene első helyen lennie?

- Nem vagyok a *barátnője*. Csak egy randink volt, Trav - róttam meg.

- Akkor hát mit csináltatok? - Csúnyán néztem rá, ő pedig nevetett. - Mit? Kíváncsi vagyok!

Láttam, hogy komolyan kérdezi, ezért elmeséltem mindent apróra: az éttermet, az ételt, a kedves és mulatságos dolgokat, amiket Parker mondott. Tudtam, hogy képtelen vagyok eltüntetni az arcomról a nevetségesen boldog vigyort, de egyfolytában mosolyognom kellett, ahogy a tökéletes estét ecseteltem.

Travis derűs mosollyal figyelt, míg hablatyoltam, sőt még kérdéseket is feltett. Bár láthatóan kiakasztotta a Parkerrel kapcsolatos helyzet, határozottan olyan érzésem volt, hogy örül annak, hogy boldognak lát.

Travis lefeküdt az ágy másik felén, én meg ásítottam. Egy pillanatig egymásra néztünk, aztán Travis felsóhajtott. - Örülök, hogy jól érezted magad, Gal. Megérdemled.

- Kösz - vigyorodtam el. Az éjjeliszekrényen megszólalt a mobilom csengőhangja, és felkaptam a fejemet, hogy lássam a kijelzőt.

- Szia!

- Már holnap van - mondta Parker.

Az órára néztem, és nevettem. Egy perccel múlt éjfél. - Tényleg.

- Akkor mit szólsz a hétfő estéhez? - kérdezte.

Egy pillanatra eltakartam a számat, aztán mély levegőt vettem. - Persze. A hétfő este nagyon jó lesz.

- Helyes, akkor viszlát hétfőn - mondta. A hangjából kihallottam, hogy mosolyog.

Kinyomtam a telefont, és Travisre pillantottam, aki kicsit bosszúsan figyelt. Elfordultam tőle, és az izgalomtól feszülten gömbölyödtem össze.

- Olyan gyerek vagy - jegyezte meg, és hátat fordítottam neki.

A szememet forgattam.

Felém fordult, és maga felé fordított. - Tényleg kedveled *Parkert*?

- Ne tedd ezt nekem tönkre, Travis!

Egy pillanatig rám meredt, aztán megrázta a fejét, és újra elfordult. - *Parker Hayes!*

Hatodik fejezet

Fordulópont

MINDEN SZEMPONTBÓL BEVÁLTOTTA A HOZZÁFÜZÖTT REMÉNYEKET A hétfő esti randi. Kínait ettünk, én meg azon nevettem, ahogy Parker a pálcikákkal bohóckodik. Amikor hazavitt, Travis kinyitotta az ajtót, mielőtt Parker megcsókolhatott volna. Amikor szerda este randiztunk, hazajövetelkor Parker már jó előre megcsókolt a kocsiban.

Csütörtökön ebédnél Parker a menzán várt, és mindenkit elképesztett azzal, hogy mellém ült, Travis helyére. Amikor Travis elszívta a cigarettáját, és bejött, közönyösen ment el Parker mellett, és leült az asztal végében. Megan odament hozzá, de csalódottan kellett távoznia, mert Travis elküldte. Az asztaltársaságra ezek után csend telepedett, és nehezemre esett bármire is odafigyelni, amit Parker mondott.

- Feltételeztem, hogy csak nem hívtak meg - vonta magára hirtelen a figyelmemet Parker.

- Tessék?

- Hallottam, hogy vasárnap lesz a születésnap partid. Engem nem hívtak meg?

America Travisre sandított, aki olyan dühvel meredt Parkerre, mintha nem sokon múlna, hogy eltapossa.

- Meglepetésparti lett volna, Parker - mondta halkan America.

- Ó! - hőkölt hátra Parker.

- Meglepetéspartit szervezel nekem? - kérdeztem Americától.

Vállat vont. - Trav ötlete volt. Brazílnál lesz vasárnap. Hatkor.

Parker halványan elpirult. - Gondolom, tényleg nem hívtatok meg!

- Ugyan már, dehogynem! - fogtam meg a kezét az asztalon. Tizenkét pár tekintet szegeződött a kezünkre. Láttam, hogy Parkert ugyanúgy zavarba hozza a ránk irányuló figyelem, mint engem, így elengedtem a kezét, és az enyémet az ölembe ejtettem.

Parker felállt. - Még el kell intéznem pár dolgot előadás előtt. Majd később hívlak.

- Oké - néztem rá bocsánatkérő mosollyal.

Parker áthajolt az asztalon, és szájon csókolt. A menzán hirtelen csend támadt, és America oldalba bökött, mialatt Parker kiment.

- Hát nem hátborzongató, ahogy mindenki téged figyel? - suttogta. Összeráncolt szemöldöke alól körbehordozta a tekintetét a termen. - *Mi van?* - kiáltott fel. - Törődjete a magatok dolgával, perverzek! - A fejek egymás után fordultak vissza, és folytatódott a halk mormolás.

Eltakartam a szememet a kezemmel. - Tudod, azelőtt szánalmas voltam, mert mindenki Travis szegény, mit sem sejtő barátnőjének hitt. Most már gonosz vagyok, mert mindenki azt hiszi, ide-oda ugrálok Travis és Parker között, mint egy ping-ponglabda. - America nem szólt semmit, mire felnéztem. - Mi az? Ne mondd, hogy te is bekajálod ezt a szarságot!

- Nem mondtam semmit! - tiltakozott.

Hitetlenkedve meredtem rá. - De ezt gondolod?

America megrázta a fejét, de nem szólt semmit. Hirtelen jól láttam, hogy mindenki jeges pillantásokkal méreget. Felálltam, és az asztal végéhez mentem.

- Beszelnünk kell - kocogtattam meg Travis vállát. Igyekeztem udvarias hangot megütni, de a bennem fortyogó düh miatt élesebb lett a hangom. A hallgatói közösség - köztük a legjobb barátnőm is - azt hitték, hogy két vasat tartok a tűzben. Csak egy megoldás maradt.

- Hát beszélj - mondta Travis, és valami panírozott, sült dolgot dobott a szájába.

Egyik lábamról a másikra álltam, miközben körülöttünk hallótávolságon belül mindenki kíváncsi tekintettel bámult minket. Amikor Travis még mindig nem mozdult, megragadtam a karját, és megrántottam. Felállt, és vigyorogva követett az épületen kívülre.

- Mi van, Gal? - kérdezte. Előbb a kezemre, aztán rám pillantott.

- Fel kell oldoznod az ígéretem alól! - könyörögtem.

Megnyúlt a képe. - El akarsz menni? Miért? Mit tettem?

- Nem tettél semmit, Trav. Nem vetted észre, hogy mindenki bámul? Gyors ütemben az Eastern kítaszítottjává válok.

Travis cigarettára gyújtott, és a fejét rázta. - Nem az én gondom.

- De igen! Parker azt állítja, hogy az emberek szerint halálvágya van, mert te szerelmes vagy belém.

Travis szemöldöke felszaladt a homlokára, és köhögni kezdett az éppen beszívott füsttől. - Ezt mondják? - kérdezte a köhögések között.

Bólintottam. Tágra meresztett szemmel félrefordult, és újból megszívta a cigarettáját.

- Travis! Muszáj felmentened a fogadás alól! Nem járhatok Parkerrel, miközben nálad lakom! Borzalmasan fest!

- Akkor ne járj Parkerrel.

Dühösen rámeredtem. - Nem ez a probléma, és ezt te is jól tudod.

- Ez az egyetlen ok, amiért el akarsz menni? Hogy az emberek mit mondanak?

- Korábban legalább mit sem sejtő voltam, te meg a rossz fiú - zsörtölődtem.

- Válaszolj a kérdésekre, Gal.

- Igen!

Travis tekintete elsiklott mellettem a menzára igyekvő és onnan kilépő diákokra. A fejét törte, én meg egyre türelmetlenebb lettem, mialatt ő a válaszon töprengett.

Végül elszántan kihúzta magát. - Nem!

Megráztam a fejemet, mert biztosra vettem, hogy félreértettem. - Tessék?

- Nem. Te magad mondtad: a fogadás szent dolog. Miután letelt a hónap, te szépen továbbállsz Parkerrel, ő orvos lesz, összeházasodtok, lesz két és fél gyereketek, és többé nem látlak - fintorodott el a szavai hallatán. - Addig még van három hetem. Nem mondok le róla az ebédlői pletyka miatt.

Benéztem az üvegablakon, és láttam, hogy az egész menza minket bámul. A nem kívánt érdeklődéstől égett a szemem. Elnyomakodtam mellette, hogy a következő órára menjek.

- Galamb! - szólt utánam.

Nem fordultam meg.

Aznap este America a fürdőszoba padlóján ült, és a fiúkról karattyolt, míg én a tükör előtt álltam, és lófarokba kötöttem a hajamat. Csak félig hallgattam oda, és azon járt az eszem, hogy önmagához képest milyen türelmes volt Travis, hiszen tudtam, mennyire nem bírja, hogy Parker kétnaponta értem jön a lakására.

Travis arc kifejezése villant át rajtam, amikor arra kértem, mentsen fel a fogadás alól, meg az is, amikor megemlítettem, hogy mások azt hiszik, szerelmes belém. Folyton azon járt az eszem, vajon miért nem tagadta.

- Shep azt hiszi, túl kemény vagy hozzá. Sosem volt senkije, akit szeretett volna...

Travis dugta be a fejét, és elmosolyodott, amikor látta, mennyit bajlódom a hajammal. - Elmenjünk bekapni valamit?

America felállt, hogy megnézzze magát a tükörben, és az ujjával beletúrt aranyszőke hajába. - Shep szeretné kipróbálni azt az új mexikói éttermet a városközpontban, ha nektek is van kedvetek csatlakozni, srácok.

Travis a fejét rázta. - Úgy gondoltam, ma Gallal kettesben mennénk el.

- Parkerrel van randim.

- Megint? - kérdezte bosszúsan.

- Megint - feleltem monoton hangon.

Csengettek, én pedig elsiettem Travis mellett, hogy ajtót nyissak. Parker állt előttem: természetesen hullámos, szőke haj, simára borotvált arc.

- Előfordul-e valaha, hogy ne lennél lélegzetelállító? - kérdezte.

- Ha az első alkalomra gondolok, amikor ide jött, igennel kell válaszolnom - mondta mögöttem Travis.

Égnek emeltem a tekintetemet és elmosolyodtam, aztán az ujjamat feltartva arra kértem Parkert, hogy várjon meg. Megfordultam, és átöleltem Travist. Először megdermedt a meglepetéstől, aztán erősen magához szorított.

A szemébe mosolyogtam. - Köszönöm, hogy megszervezted a születésnap partimat. Áll a vacsora valamikor máskor?

Travis arcán érzelmek hullámozottak át, aztán mosolyra húzódott a szája. - Holnap?

Megszorítottam, és elvigyorodtam. - De mennyire. - Intettem, és Parker megfogta a kezemet.

- Ez meg mi volt? - kérdezte.

- Az utóbbi időben nem jövünk ki valami jól. Így próbáltam békejobbot nyújtani.

- Aggódnom kellene? - nyitotta ki előttem az ajtót.

- Nem - csókoltam meg az arcát.

Parker vacsora közben a Harvardról és a kollégiumról beszélt, és arról, hogy lakást kell keresnie. - Travis elkísér a születésnap partidra? - kérdezte aztán összevont szemöldökkel.

- Nem vagyok biztos benne. Semmit sem mondott róla.

- Ha nincs ellene kifogása, én szeretnék elvinni - fogta meg a kezemet, és megcsókolta az ujjaimat.

- Megkérdezem. A parti az ő ötlete volt, így...

- Megértem. Ha nem jön össze, ott találkozunk - mosolygott.

Parker hazavitt a lakáshoz, és a parkolóban lassított. Amikor búcsúzóul megcsókolt, az ajka hosszabban időzött az enyémen. Behúzta a keziféket, miközben az ajka az államról a fülemig vándorolt, majd onnan félútig a nyakamra. Váratlanul ért, és válaszképpen halkan felsóhajtottam.

- Olyan gyönyörű vagy - suttogta. - Egész este másra sem tudtam figyelni, ahogy a hajadat kifésülted az arcodból, és láttam a nyakadat. - Apró csókokkal borította a nyakamat, nekem pedig egy lehelettel halk mormolás hagyta el a számomat.

- Mi tartott olyan sokáig? - mosolyodtam el, és felemeltem az államot, hogy jobban hozzáférjen.

Parker visszatért a számhoz. Két keze közé fogta az arcomat, és a korábbiaknál keményebben csókolt. A kocsiban nem volt sok hely, de azért kihasználtuk a rendelkezésünkre álló teret. Nekem dőlt, én meg behajlítottam a térdemet, ahogy az ablaknak támaszkodtam. A nyelve a számba siklott, a kezével megragadta a bokámat, majd a keze a lábamon felsiklott a combomra. Az ablak hamar bepárásodott kapkodó lélegzetvételünktől, és a pára nem is tűnt el a hűvös ablakokról. Az ajka már a kulcscsontomnál járt, majd hirtelen felkapta a fejét, amikor az üveg megremegett az erős ütésektől.

Parker felült, én is felegyenesedtem, megigazgattam a ruhámat. Megriadtam, amikor felpattant az ajtó. Travis és America álltak az autó mellett. America együttérzéssel nézett ránk, Travist viszont nem sok választotta el, hogy őrvöngjön dühében.

- Mi a franc van, Travis? - kiáltott fel Parker.

A helyzet hirtelen veszélyessé vált. Még sosem hallottam, hogy Parker felemelte volna a hangját, Travis pedig olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy a bőre kifehéredett, és én ott voltam közöttük! America keze aprónak tűnt

Travis duzzadó izmú karján, s közben néma figyelmeztetésként Parker fele rázta a fejét.

- Gyere, Abby. Beszélnem kell veled - mondta.

- Miről?

- Csak gyere! - förmedt rám.

Parkerre néztem, és láttam a szemén, milyen ingerült. - Bocs, mennem kell.

- Semmi baj, menj csak.

Travis kisegített a Porschéből, aztán a lábával berúgta az ajtaját. Megperdültem, és közé meg a kocsiközé álltam, aztán megasztítottam a vállát. - *Mi bajod? Hagyd abba!*

America idegesnek látszott. Nem kellett hozzá sok idő, hogy kitaláljam, miért. Travisből dőlt a whiskyszag, és America biztosan ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje, vagy Travis kérte, hogy menjen vele. Így vagy úgy, de America próbálta elhárítani a kirobbanni készülő verekedést.

Parker fényes Porschéjének a kerekei sivítva perdültek ki a parkolóból. Travis rágyújtott. - Most már bemehetsz, Mare.

America megrángatta a szoknyámat. - Gyere, Abby.

- Maradj inkább, *Abs* - füstölgött Travis.

Intettem Americának, hogy menjen csak be, ő pedig vonakodva engedelmeskedett. Összefontam a karomat, és felkészültem a veszekedésre, hogy majd az elkerülhetetlen leckéztetés után nekiessek. Travis többször is megszívta a cigarettáját, és amikor világossá vált, hogy nem ad magyarázatot, elfogyott a türelmem.

- Miért csináltad ezt? - támadtam neki.

- *Miért?* Mert a lakásom előtt taperolt! - ordította. A tekintete zavaros volt, és láttam, hogy képtelen a józan gondolkodásra.

Igyekeztem nyugodt hangon válaszolni. - Lehet, hogy nálad lakom, de hogy mit csinállok és kivel, az egyedül *rám* tartozik.

A földre hajította a cigarettáját. - Ennél sokkal jobb vagy, Gal. Ne engedd, hogy egy autóban dugjon meg, mint egy olcsó kis ribit a szalagavató után.

- Nem akartam szexelni vele.

Az üres parkolóhelyre mutatott, ahol Parker kocsija állt. - Akkor mit műveltél?

- Még sosem csókolóztál senkivel, Travis? Nem ölelkeztetek úgy, hogy addig nem jutottatok el?

A homlokát ráncolta, és úgy csóválta a fejét, mintha összevissza zagyválnék. - Annak meg mi értelme?

- Sokak számára létezik ez a fogalom... Főleg azok számára, akik *együtt járnak*.

- Az ablakok bepárásodtak, a kocsik le-fel mozgott, honnan tudhattam volna? - kérdezte, és az üres parkoló felé intett a kezével.

- Talán nem kellene kémkedned utánam!

Megdörgölte az arcát, és a fejét csóválta. - Nem bírom ezt, Galamb. Úgy érzem, megőrülök.

Széttártam a karjaimat, majd a combomra csaptam. – Mit nem *bírsz*?

- Ha lefekszel vele, nem akarok róla tudni. Hosszú időre börtönbe kerülök, ha rájövök, hogy ő... Csak ne meséld el.

- Travis! - forrtam a dühtől. - El sem hiszem, hogy ezt mondtad! Hiszen ez nagy lépés számomra!

- Minden lány ezt mondja!

- Ne azokra a ringyókra célozz, akikkel dolgozol! *Rólam* van szó! - mondtam, és a mellemre mutattam. - Én még nem... Á, nem érdekes. - Elindultam, de elkapta a karomat, és megperdített, hogy a szemembe nézhessen.

- Te még mit nem? - dülöngélt egy kicsit. Nem válaszoltam, nem is kellett. Láttam a tekintetén a felismerést. Felragyogott az arca, és kurtán felnevetett. – Szűz vagy?

- Akkor mi van? - kérdeztem, és nyakamról felfelé kúszott a vörösség.

A tekintete elkalandozott és zavarossá vált, ahogy a whisky gőzén át gondolkodni próbált. - Ezért volt America olyan biztos benne, hogy nem mész messzire.

- Ugyanaz a barátom volt a középiskola négy éve alatt! Baptista ifjúsági lelkipásztor akart lenni! Ez sosem merült fel!

Travis haragját mintha elfűjták volna, a megkönnyebbülés kiült az arcára. - Egy ifjúsági lelkipásztor? És mi lett a keményen megszenvedett önmegtartóztatás eredménye?

- Azt akarta, hogy házasodjunk össze, és maradjunk... Kansasban. Én nem ezt akartam. - Minden örömmel azon voltam, hogy más témáról beszéljünk. Travis szemében a vidámság önmagában is elég megalázó volt. Nem akartam, hogy még mélyebbre ásson a múltamban.

Egy lépést tett felém, és két keze közé fogta az arcomat. - Egy szűz - csóválta a fejét. - Sosem hittem volna azok után, ahogy a Redben táncoltál.

- Nagyon vicces - dübörögtem fel a lépcsőn.

Travis megpróbált követni, de megbotlott és elesett, aztán a hátára fordult és röhögött, mint aki megveszett.

- Mit művelsz? Kelj fel! - segítettem talpra.

Átfogta a nyakamat, én meg feltámogattam a lépcsőn. Shepley és America már lefeküdtek, így nem volt, akihez fordulhattam volna. Lerúgtam a cipőmet, nehogy magas sarkúban kitörjem a bokámat, míg Travist elvonszolom a szobájáig. Háttal az ágyra zuhant, és engem is magával rántott.

Az ágyon fekve csak centikre volt az arcom az övétől. Az arckifejezése hirtelen komollyá vált. Felém hajolt, és majdnem megcsókolt, de eltoltam, mire a szemöldökét ráncolta.

- Elég legyen, Trav - szóltam rá.

Szorosan magához ölelt, amíg abba nem hagytam a kapálózást, aztán lepöckölte a ruhám vállpántját, ami most lelógott a vállamról. - Ha már azt a

gyönyörű szívedet elhagyta a "szűz" szó... Hirtelen nagy kedvem támadt lehámozni rólad ezt a ruhát.

- Nagy kár. Húsz perce ugyanezért még meg akartad ölni Parkert, szóval csak ne legyél képmutató!

- Bassza meg Parker. Nem ismer úgy, ahogy én.

- Ugyan már, Trav. Vessük le a ruhádat, és be az ágyba.

- Én is erről beszéltem - kuncogott.

- Mennyit ittál? - kérdeztem, amikor végre megvettem a lábam a két térde között.

- Eleget - mosolygott, és húzni kezdte a szoknyám alját.

- Az *eleget* négy literrel korábban szárnyalhadtad túl - jegyeztem meg, és rácsaptam a kezére. Letérdeltem mellé a matracra, és lehúztam róla az inget. Megint utánam nyúlt, mire megfogtam a csuklóját, és beleszimatoltam az orromat megcsapó tömény bűzbe. - Jézusom, Trav, bűzlesz a Jack Danielstől.

- Jim Beamtól - igazított helyre részeg biccentéssel.

- Olyan szaga van, mint a megperzselt fának és a vegyi anyagoknak - mondtam.

- Olyan az íze is - nevetett. Kicsatoltam az övét, és kirántottam az övtartóból. A rántást nevetéssel kísérte, aztán felemelte a fejét, és rám nézett. - Jól őrizd a szüzességedet, Gal. Tudod, hogy durván szeretem.

- Pofa be - szóltam rá. Kigomboltam a farmerjét, lehúztam róla, aztán a lábát is kibújtattam. A farmert a földre dobtam. Csípőre vágtam a kezem, és lihegtem a megerőltetéstől. A lába lelógott az ágyról, a szemét lehunyta, a lélegzetvétele mély és nehéz volt. Elaludt.

A szekrényhez mentem, és a fejemet csóválva keresgéltem a holmijaink között. Lehúztam a ruhám cipzárját, letoltam a csípőmön, és hagytam, hogy a földre essen. Aztán berúgtam a sarokba, kivettem a hajamból a gumit, és kiráztam a fürtjeimet.

A szekrény zsúfolásig tele volt a kettőnk ruháival, és az arcomba lógó hajamat fújva ástam a nagy rendetlenségben, hogy éjszakára előkeressek egy pólót. Amint levettem a fogasról, éreztem, hogy Travis teste a hátamhoz csapódik, és a karjával átfogja a derekamat.

- A frászt hoztad rám! - kiáltottam fel.

Végigsimította a bőrömet, a simogatása most teljesen más volt - lassú és céltudatos. Lehunytam a szemem, amikor magához vont, és az arcát a hajamba temette, miközben az orrát a nyakamhoz dörgölte. Éreztem meztelen bőrét, ahogy az enyémhez ér, és egy pillanatba telt, hogy tiltakozzak.

- Travis...

Félrehúzta a hajamat, és az ajkával végigsimította a hátamat egyik lapockámtól a másikig, s közben kicsatolta a melltartómat. Megcsókolta a nyakam tövében a csupasz bőrömet, én pedig lehunytam a szememet; puha és finom szája olyan jó érzéssel töltött el, hogy nem bírtam leállítani. Halkan felnyögött, Minikor az ágyékát hozzám nyomta, és a bokszeralsóján át éreztem,

menyire kíván. Visszafojtottam a lélegzetemet, mert tudtam: csak két vékony anyagdarab választ el minket attól a nagy lépéstől, amit percekkel korábban olyan hevesen elleneztem.

Travis maga felé fordított, aztán a hátamat a falnak döntve hozzám simult. Találkozott a tekintetünk, és láttam az arc kifejezésében a fájdalmat, ahogy meztelen bőrömet nézte. Korábban is láttam, ahogy nőket gusztált, de ez más volt. Nem legyőzni akart: azt szerette volna, ha igent mondok.

Odahajolt, hogy megcsókoljon, és csak egy hajszálynira a szájamtól dermedt meg. Éreztem a számon a belőle áradó forróságot, és nehezemre esett megállni, hogy ne húzzam teljesen magamhoz. Az ujjai belemélyedtek a bőrömbe, ahogy magával tusakodott, majd a kezét a hátamról a bugyim korcára csúsztatta. A mutatóujja a csípőmre siklott, a bőröm és a csipkés anyag közé, és ugyanabban a pillanatban, amikor le akarta húzni a finom anyagot a lábamon, habozni kezdett. Amikor kinyitottam a számat, hogy igent mondjak, szorosan lehunyta a szemét.

- Nem így - suttogta, és az ajkával végigsimította a számat. - Kívánlak, de nem így.

Botorkálva tett néhány lépést, majd háttal az ágynak ütközött, és hanyatt dőlt rajta. Egy pillanatig a hasamon összefont karral álltam. Amikor egyenletessé vált a lélegzése, belebújtam a pólóba, amit még mindig a kezemben szorongattam, és áthúztam a fejemen. Travis nem mozdult, én meg lassan kifújtam a levegőt, mert tudtam, egyikünket sem tudnám visszafogni, ha most bemásznék mellé az ágyba, és Travis kevésbé tiszteletreméltó gondolatokkal felébredne.

Kisiettem a fotelhoz, belerogytam, és a tenyerembe tettem az arcomat. Éreztem, ahogy a csalódottság hullámai feltornyosulnak és egymásnak csapódnak bennem. Parker méltatlanul megbántottan távozott, Travis pedig megvárta, míg olyannal kezdek találkozgatni, akit őszintén kedvelek, hogy végre érdeklődést mutasson irántam, és úgy tűnt, én vagyok az egyetlen lány, akivel még részegen sem képes lefeküdni.

Másnap reggel narancslevet töltöttem egy hosszú pohárba, aztán ittam belőle egy kortyot, és az iPodomból szóló zenére a fejemet ráztam. Még nem jött fel a nap, de én már fent voltam, és aztán nyolcig fészkelődtem a fotelben. Utána úgy döntöttem, kitakarítom a konyhát, hogy eltöltsen valamivel az időt, míg kevésbé munkamániás lakótársaim fel nem ébrednek. Megtöltöttem a mosogatógépet, separtam és felmostam, aztán lesúroltam a pultokat. Amikor a konyha már ragyogott, felkaptam a kimosott ruhával teli kosarat, leültem a kanapéra, és addig hajtogattam a ruhákat, míg jó tucatnyi kupac nem magasodott körülöttem.

Shepley szobájából mormolás hallatszott. America kuncogott, aztán pár percnyi csend következett, majd olyan hangok-zajok, amelyek a nappaliban, magányos üldögélésem közepette erősen zavarba ejtettek.

Az összehajtott ruhakupacokat a kosárba tettem, és bevitettem Travis szobájába. Mosolyt csalt az arcomra, amikor láttam, hogy meg sem mozdult,

amióta előző éjjel hanyatt esett. Letettem a kosarat, és ráhúztam a takarót. Visszafojtottam a nevetésemet, amikor megfordult.

- Kilátás, Gal - mondta, majd valami érthetlent motyogott, mielőtt a lélegzése ismét lassú és mély nem lett.

Nem tudtam megállni, hogy ne nézzem alvás közben, és olyan boldog izgalommal töltött el, hogy rólam álmodik, amit képtelen lettem volna megmagyarázni. Travis láthatóan elhelyezkedett és visszasüppedt a nyugalmas álomba, ezért úgy döntöttem, lezuhanyozom, mert reméltem, hogy ha hallják, hogy fent van valaki, akkor Shepley és America nyögései is elcsitulnak, és már nem recseg alattuk az ágy, ami ütemesen verte a falat. Amikor azonban elzártam a vizet, rá kellett jönnöm, hogy cseppet sem zavarja őket, hogy ki hallja, amit csinálnak.

Megfésülködtem, és a szememet forgattam, amikor America éles sikolyait hallgattam, amelyek inkább egy uszkárra, mint egy pornósztárra emlékeztettek. Csengettek, mire magamra kaptam a kék frottírköntösömet, megkötöttem az övét, és átszaladtam a nappalin. Shepley szobájában rögtön csend lett, én pedig kinyitottam az ajtót, és felnéztem Parker mosolygó arcába.

- Jó reggelt - köszönt.

Az ujjaimmal fésültem hátra nedves hajamat. - Mit keresel itt?

- Nem volt ínyemre, ahogy tegnap elváltunk. Ma reggel elindultam, hogy megvegyem a születésnap ajándékodat, és nem bírtam kivárni, hogy ne adjam oda. Tehát - húzott elő egy fényes dobozt a zakója zsebéből - boldog születésnapot, Abs!

A tenyerembe tette az ezüstcsomagot, én meg odahajoltam, és arcon csókoltam. - Köszönöm.

- Gyerünk! Szeretném látni az arcodat, amikor kinyitod.

A doboz alján a szalag alá csúsztottam az ujjamat, aztán lebontottam a papírt, és odaadtam neki. Egy fehérarany karkötőbe foglalt csillogó gyémántok sora fészkelte a dobozban.

- Parker! - suttoztam.

Ragyogott az arca. - Tetszik?

- Nagyon. - Lenyűgözve tartottam a szemem elé. - De ez túl sok. Ha egy éve járnánk, sem fogadhatnám el, nemhogy egy hét után.

Parker elfintorodott. - Gondoltam, hogy majd ezt mondod. Egész délelőtt mindent tűvé tettem a tökéletes születésnap ajándék után, és amikor ezt megláttam, rögtön tudtam, hogy csak egy hely van, ahová kerülhet - mondta. Kivette a kezemből, és a csuklómra csatolta. - És igazam volt. Hihetetlenül szép rajtad.

Feltartottam a csuklóm, és a napfényben felvillanó színek kavalkádjától elbűvölve csóváltam a fejemet. - Ennél szebbet még életemben nem láttam! Még senkitől sem kaptam ilyen... - „drágát”, ugrott be rögtön, de ezt nem akartam kimondani - különleges ajándékot. Nem is tudom, mit mondjak.

Parker nevetett, aztán megpuszilt. - Mondd, hogy holnap felveszed.

- Holnap felveszem - ismétellem meg fülig érő szájjal, és a csuklómat bámultam.

- Örülök, hogy tetszik. Az arcod megérte, hogy hét üzletben jártam érte.

Felsőhajtottam. - *Hét üzletben?* - Bólintott, én meg a két kezem közé fogtam az arcát. - Köszönöm. Tökéletes! - csókoltam meg gyorsan.

Szorosan magához ölelt. - Vissza kell mennem. A szüleimmel ebédelek, de később hívlak, rendben?

- Rendben. Köszönöm! - kiáltottam utána, és néztem, ahogy lekocog a lépcsőn.

Visszasiettem a lakásba, de képtelen voltam a tekintetemet elfordítani az ajándékomról.

- A francba is, Abby! - kapta el a kezemet America. - Ezt meg hol szerezted?

- Parker vette. A születésnap ajándékom - tettem hozzá.

America elképedve meredt rám, aztán a karkötőre. - Egy gyémánt karkötőt vett neked? Egy hét után? Ha nem volnék biztos az ellenkezőjében, azt mondanám, valami különlegeset tudsz az ágyban!

Nagyot nevettem, és bolondos ugrálásba fogtam a nappaliban.

Shepley bukkant fel a hálósobából. Fáradtnak és kielégültnek tűnt.

- Mit visítotok itt, agyamentek?

America feltartotta a kezemet. - Nézd csak! A Parkertől kapott születésnap ajándéka!

Shepley hunyorogva nézte, aztán elkerekedett a szeme. - Azta!

- Jó, mi? - bólintott America.

Travis botorkált elő, és fordult be a folyosóról. Kissé másnaposán festett. - Iszonyú hangosak vagytok, skacok - nyögött fel a farmerjét gombolgatva.

- Bocsi - mondtam, és kihúztam a kezem America szorításából. Eszembe jutott a „majdnem” pillanatunk, és képtelen voltam Travis szemébe nézni.

Felhajtotta a maradék narancslevemet, aztán megtörölte a száját. - Ki az ördög hagyta, hogy múlt éjjel olyan sokat igyák?

- Te magad - vigyorgott csúfondárosan America. - Elmentél, és vettél egy hét és fél decis üveg whiskyt, és mire Abby visszajött, a fenékére is néztél.

- A fenébe - mondta, és a fejét csóválta. - Jól mulattál? - kérdezte rám pillantva.

- Komolyan kérdezed? - kérdeztem, és mielőtt gondolkozhattam volna, hagytam, hadd lássa, milyen dühös vagyok.

- Mi van?

America nevetett. - Kiráncigáltad Parker kocsijából, mert vörös posztó volt a szemedben, hogy rajtakaptad őket, hogy úgy smaciznak, mint két gimnazista. Bepárásodott az ablak meg minden!

Travis tekintete elhomályosult, ahogy az előző éjszakai emlékeiben kutatott. Én a haragomat próbáltam meg elfojtani. Ha nem emlékezett arra, hogy

kirángatott a kocsiból, arra sem emlékezett, hogy milyen közel jártam ahhoz, hogy tálcán nyújtsam át neki a szüzességemet.

- Nagyon dühös vagy? - rándult meg az arca.

- Eléggé. - Az még jobban felpaprikázott, hogy az érzéseimnek semmi köze nem volt Parkerhez. Erősebben meghúztam az övemet, és nagy léptekkel végigviharoztam a folyosón. Travis léptei mögöttem kopogtak.

- Gal! - szólongatott, majd elkapta az ajtót, amikor majdnem az orrára csuktam. Lassan benyitott, és megállt előttem, hogy elszenvedje az ostromozásomat.

- Emlékszel bármire is, amit múlt éjjel mondtál? - szegeztem neki a kérdést.

- Nem. Miért? Alávalóan viselkedtem veled? - Véreres szeméből sütött az aggodalom, ami csak olaj volt nálam a tűzre.

- Nem! Nem viselkedtél hitványul! Te... mi... - Eltakartam a szemem, aztán megdermedtem, amikor Travis kezét éreztem a csuklóm.

- Ez meg honnét van? - kérdezte a karkötőre pillantva.

- Az enyém - húztam el a kezemet.

Nem vette le a szemét a csuklómról. - Még sosem láttam. Újnak néz ki.

- Az is.

- Hol szerezted?

- Parkertől kaptam negyedórája - válaszoltam, és az arca a szemem láttára vált zavartból dühössé.

- Mi a francot keresett *itt* az az ellenszenves faszfej? Itt aludt? - kérdezte minden szóval egyre élesebb hangon.

Összefontam a karomat. - Ma délelőtt elment nekem születésnap ajándékot nézni, és utána idehozta.

- De még nem jött el a születésnapod - szűrte a szavakat vérvörös fejjel, ahogy a haragján próbált úrrá lenni.

- Nem bírta kivárni - szegtem fel az államot konok büszkeséggel.

- Nem csoda, hogy ki kellett cibáljalak a kocsijából! Úgy hangzott, mintha... - Elhalkult a hangja, és összeszorította a száját.

Összeszorítottam a szememet. - Micsoda? Úgy hangzott, mintha mit csináltam volna?

Megfeszült az álla, mély levegőt vett, és az orrán át kifújta. - Semmi. Csak felhúztam magam, és valami szemétséget akartam mondani, amit nem gondoltam komolyan.

- Eddig nem tartottad vissza magad.

- Tudom. De most igyekszem megjavulni. - Az ajtóhoz ment. - Hagylak, hadd öltözz fel.

Amikor az ajtógomb felé nyúlt, megtorpant, és megdörgölte a karját. Amint az ujjai a fájdalmas, lilás folthoz értek, felemelte a könyökét, és észrevette az ütésnyomot. Egy pillanatig rámeredt, aztán felém fordult.

- Múlt éjjel elestem a lépcsőn. És te levetkőztettél, és ágyba dugtál... - sorolta, az emlékezetében felbukkanó homályos emlékek között keresgélve.

Erősen vert a szívem, és nagyot nyeltem, míg azt figyeltem, hogyan világosodik meg előtte minden. Összehúzta a szemét. - Mi - kezdte, és egy lépést tett felém. A szekrényre nézett, aztán az ágyra.

- Nem csináltunk semmit. Semmi sem történt - ráztam meg a fejemet.

Összerándult, az emlékeiben élő jelenet kétségkívül újra lejátszódott a fejében. - Bepárásítjátok Parker kocsiját, kirángatlak onnét, aztán megpróbállak... - Csóválta a fejét. Az ajtó felé fordult, megragadta a gombot, a bütykei elfehéredtek. - Kibaszottul megőrjítesz, Galamb - morogta a válla felett. - Nem bírok normálisan gondolkozni, ha a közeledben vagyok.

- Szóval az *én* hibám?

Megfordult. A tekintete az arcomról a köntösömre, onnan a lábamra, majd a lábfejemre siklott, majd ismét visszatért az arcomra. - Nem tudom. Kicsit zavarosak az emlékeim... de nem emlékszem, hogy nemet mondtál volna.

Egy lépést tettem felé, hogy vitába szálljak ezzel a jelentéktelen kis ténnyel, de nem tudtam megszólalni. Igaza volt. - Mit akarsz, mit mondjak, Travis?

A karkötőre nézett, aztán vádló tekintettel megint rám. - Abban reménykedtél, hogy nem emlékezem?

- Nem! Az dühített, hogy elfelejtetted!

Barna szeme az enyémbe mélyedt. - *Miért?*

- Mert ha én... ha mi... és te nem... á, nem tudom, miért! Csak!

Odaviharzott hozzám, és centikkel előttem megállt. Két keze közé fogta az arcomat, és felgyorsult a lélegzetvétele, míg az arcomat fürkészte.

- Mit művelünk, Gal?

A tekintetem az övéről a hasa és a mellkasa feszes izmaira és a tetoválásaira vándorolt, majd meleg, barna szemére. - Mondd meg te.

Hetedik fejezet

Tizenkilenc

-**ABBY?** - KOPOGOTT BE SHEPLEY. - MARE-NEK ELINTÉZNI VALÓI VANNAK, és arra kért, szóljak neked, hátha vele akarsz tartani.

Travis nem fordította el a tekintetét. - Gal?

- Igen - szoltam ki Shepley-nek. - Vannak elintéznivalóim.

- Rendben, akkor indulhattok, amikor elkészülsz - mondta Shepley, és a léptei lassan elhalkultak a folyosón.

- Gal?

Kivettem pár holmit a szekrényből, és elsurrantam mellette.

- Kérlek, beszéljünk erről később. Ma sok dolgom van.

- Persze - felelte mesterkélt mosollyal.

Megkönnyebbülten menekültem ki a fürdőszobába. Gyorsan becsuktam magam mögött az ajtót. Még két hét a lakásban, és képtelenség a beszélgetést halogatni, ilyen sokáig semmiképpen sem lehet. A józan eszem mellett érvelt, hogy Parker való nekem: vonzó, okos és érdeklődik irántam. Egyszerűen nem fért a fejembe, miért bajlódom Travisszel.

Bármi volt is az ok, az mindkettőnket megbolondított. Két személyiségre szakadtam: a Parker melletti engedelmes, udvarias lányra, és arra a dühös, zavart, frusztrált személyre, akivé Travis mellett váltam. Az egész egyetem azt leste, hogyan lesz a korábban is kiszámíthatatlan Travisból a hangulatingadozások rabja.

Gyorsan felöltöztem, és otthagytam Shepley-t és Travist, hogy bemenjek a városközpontba Americával. America végig kuncogott, ahogy a reggeli szexkalandjáról mesélt Shepley-vel, én pedig a megfelelő helyeken kötelességtudó bólintásokkal kísérve hallgattam. Nehéz volt az adott témára koncentrálni úgy, hogy közben a kocsi mennyezetén táncoló apró fénypettyeket néztem, amelyeket a karkötőm vetett, és arra emlékeztetett, hirtelen milyen választás előtt állok. Travis választ akart, én pedig nem tudtam mit mondani.

- Rendben, Abby. Mi folyik itt? Nagyon csendes vagy.

- Ez a dolog Travisszel... iszonyú zűrzavaros.

- Miért? - kérdezte, és ahogy az orrát ráncolta, felcsúszott a szemüvege.

- Megkérdezte, mit művelünk.

- És mit művelsz? Most akkor Parkerrel jársz, vagy mi?

- Kedvelem, de még csak egy hete tart az egész. Még semmi komoly vagy ilyesmi.

- De érzel valamit Travis iránt, nem?

Megráztam a fejem. - Nem tudom, mit érzek iránta. Egyszerűen nem látok benne jövőt, Mare. Túl sok a rossz benne.

- Egyikőtök sem áll elő, és mondja ki egyenesen, ez a legnagyobb baj. Mindketten úgy féltek attól, mi történhet, hogy foggal-körömmel harcoltok ellene. Biztosan tudom, hogy ha Travis szemébe néznél, és megmondanád neki, hogy akarod, többé nem nézne egyetlen nőre sem.

- Ezt százszázalékosan tudod?

- Igen. Belső információval rendelkezem, emlékszel?

Egy pillanatra elgondolkodtam. Travis beszélt rólam Shepley-vel, de Shepley nem támogatta a kapcsolatunkat, így nem szólt erről Americának. Tudta, hogy America biztosan elmondaná nekem, és ebből csak egy következett: America kihallgatta a beszélgetésüket. Szerettem volna megkérdezni, mi hangzott el, de aztán meggondoltam.

- Ha ezt tenném, csak összetörne a szívem - jegyeztem meg, és a fejemet ráztam. - Nem hiszem, hogy képes a hűségre.

- Arra sem volt képes, hogy egy nővel barátkozzon, ti ketten mégis megdöbbenettétek az Easternt.

A karkötőmmel játszottam, és felsóhajtottam. - Nem tudom. Nem zavar, ahogy most vagyunk. Lehetünk csak barátok.

America a fejét csóválta. - Csakhogy nem vagytok „csak” barátok - sóhajtott fel. - Tudod, mit? Elég ebből a beszélgetésből. Csináltassuk meg a hajunkat és a sminkünket. És veszek neked egy új ruhát a születésnapodra.

- Szerintem éppen erre van szükségem.

Több órányi manikűr, pedikűr, fésülés, gyantázás és púderezés után beleléptem a sárga, fényes magas sarkúmba, és magamra húztam az új szürke ruhámat.

- Hát ez az Abby, akit ismerek és szeretek! - nevetett America, és a fejét csóválva nézte az öltözékemet. - Okvetlenül ezt kell viselned a holnapi partidon!

- Hát nem ez volt mindvégig a terv? - vigyorogtam kényeskedve. A táskámban csengett a mobilom. A fülemhez tartottam. - Halló!

- Vacsoraidő! - szólt bele Travis. — Hová a pokolba tűntetek?

- Kicsit kényeztettük magunkat. Sheppel már akkor is tudtatok vacsorázni, amikor mi még meg sem jelentünk a színen, biztosan megoldjátok.

- Frankó. De tudod, aggódtunk miattatok.

Americára pillantottam. - Jól vagyunk.

- Mondd meg neki - kért America -, hogy pillanatokon belül visszaviszlek. Még be kell ugranunk Shep számára jegyzetekért Brazilhoz, aztán már otthon is vagyunk.

- Hallottad? - kérdeztem.

- Igen. Akkor viszlát, Gal.

Nem szóltunk semmit, míg Brazilhoz nem értünk. America kikapcsolta a motort, és az előttünk magasodó lakóházat nézte. Meglepett, hogy Shepley arra

kérte Americát, hogy tegyünk egy kitérőt ide, hisz csak egy háztömbnyire voltunk Shepley és Travis lakásától.

- Ma baj, Mare? - kérdeztem.

- Lúdbőrzik a hátam Braziltól. Amikor utoljára itt jártunk Sheppel, végig flörtölt velem.

- Bekísérlek. Ha csak rád mer kacsintani, kinyomom a szemét az új túsarkúmmal, oké?

America mosolygott, és megölelt. - Kösz, Abby! Hátrakerültünk, és Abby mély levegőt vett, mielőtt bekopogott. Vártunk, de senki sem nyitott ajtót.

- Talán nincs itthon? - vetettem fel.

- Itt van - bosszankodott America. Az öklével megverte az ajtót, mire az feltárult előttünk.

- **BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!** - üvöltötte bent a tömeg.

A mennyezet rózsaszín és fekete gömbökkal volt tele, minden centit héliummal töltött lufik leptek el, ezüst zsinórjuk a vendégek arcába lógott. A tömeg szétvált, és széles mosollyal Travis indult felém. Két kezébe fogta az arcomat, és homlokon csókolt.

- Boldog születésnapot, Galamb.

- Csak holnap lesz! - Még mindig döbbenten néztem körül, és igyekeztem mindenkire rámosolyogni.

Travis vállat vont. - Mivel fülest kaptál, kénytelenek voltunk az utolsó percben változtatni, hogy meglepjünk. Meg vagy lepve?

- De mennyire! - kiáltottam, amikor Finch megölelt.

- Boldog születésnapot, bébi! - csókolt szájon Finch.

America megbökött a könyökével. - Jó, hogy elcipeltelek ma ügyeket intézni, különben úgy jelentél volna meg, mint egy mosogatórongy!

- Szuperül nézel ki - futott végig Travis tekintete a ruhámon.

Brazil megölelt, és az arcomhoz szorította az arcát. - Remélem, tudod, hogy America meséje a *Hátborzongató Brazílról* csak a csali volt, hogy iderángassunk!

Americára néztem, ő pedig nevetett. - De bevált, mi?

Amint felváltva mindenki megölelt, és boldog születésnapot kívánt, America füléhez hajoltam: - Parker hol van?

- Később ide jön - súgta vissza. - Shepley ma délutánig nem érte el telefonon, hogy értesítse.

Brazil felerősítette a hangot a hifin, és mindenki felordított. - Gyere ide, Abby! - mondta, és a konyhába vezetett. Kupicákat sorakoztatott fel a pulton, aztán elővett egy tequilás üveget a bárpultból. - Boldog születésnapot a focicsapat nevében, bébilány! - mosolygott, és mindegyik poharat teletöltötte Patronnal. - Tizenkilenc éves vagy, ez tizenkilenc rövidet jelent számodra. Mi így szoktuk a születésnapot ünnepelni. Megihatod, vagy odaadhatod másnak, de minél többet iszol, annál több ilyet kapsz - húzott ki legyezőformára egy maroknyi húszast.

- Jaj, istenem! - sikkantottam.

- Hajtsd fel, Gal! - biztatott Travis.
- Mindegyik felhajtott kupicáért egy húszast kapok? - néztem gyanakodva Brazilra.

- Úgy van, kispályás. Ahogy így elnézlek, azt mondhatom, az estét sikerül mindössze hatvan dolcsi veszteséggel zárunk.

- Pengetsz te még más húrokat, Brazil - mondtam, majd felkaptam az első kupicát, amit átgorgettem a számon, majd a fejemet hátrahajtva magamba döntöttem, végül befejeztem a görgetést, és a másik tenyerembe ejtettem az üres poharat.

- Jószagú Úristen! - kiáltott fel Travis.

- Kárba vész, Brazil - töröltem meg a szám két sarkát. - Cuervót kellene töltened, nem Patront.

Brazil arcáról mintha letörölték volna az önelégült mosolyt. Megcsóválta a fejét, aztán rántott egyet a vállán. - Azért láss neki. Tizenkét focista pénztárcájára támaszkodhatok, és mind a tizenketten azt mondják, tízet képtelen vagy meginni.

Összehúztam a szemem. - Dupla vagy semmi, hogy tizenötöt meg tudok inni.

- Tyúha! - rikkantott fel Shepley. - Nem kerülhetsz kórházba a születésnapodon, Abby!

- Meg tudja tenni - nézett keményen Brazilra America.

- Kupicánként negyven dolcsi? - bizonytalankodott Brazil.

- Inadba szállt a bátorságod? - kérdeztem.

- A francba is, dehogy! Kupicánként kapsz húszast, és amikor eléred a tizenötöt, megduplázom a teljes összeget.

- A kansasiak így ünneplik a születésnapot - dobtam be egy újabb pohárral.

Egy órával és három kupicával később a nappaliban táncoltam Travisszel. Egy rockballada szólt, és Travis hangtalanul mormolta a szöveget a fülembe. Az első refrén végén hirtelen leengedett, én meg hagytam, hogy a karom a földet söpörje. Aztán ismét felegyenesített, én meg felsóhajtottam.

- Amikor a dupla összegű kupicákra kerül a sor, már nem tudod ezt velem megtenni - kuncogtam.

- Mondtam, hogy hihetetlenül káprázatos vagy ma este?

Megráztam a fejemet, és megöleltem, a fejemet a vállára ejtettem. Erősebben szorított magához, és az arcát a nyakamba fúrta, én pedig elfeledkeztem elhatározásokról, karkötőkről vagy megosztott személyiségekről; pontosan ott voltam, ahol lenni akartam.

Amikor egy gyorsabb szám következett, nyílt az ajtó.

- Parker! - futottam oda hozzá, hogy megöleljem. - Hát sikerült ideérned!

- Bocs, hogy késtem, Abs - mondta, és az ajkát az enyémre szorította. - Boldog születésnapot.

- Kösz. - Láttam a szemem sarkából, hogy Travis nem veszi le rólunk a szemét.

Parker felemelte a csuklómát. - Hát felvetted.

- Megígértem. Akarsz táncolni?

Megrázta a fejét. - Izé... nem táncolok.

- Ó! Nos, akkor megnézed, hogy dobom be a hatodik kupica patront? - mosolyogtam, és feltartottam az öt húszdollárost. - Ha elérem a tizenötöt, kétszer ennyit kapok.

- Kicsit veszélyes, nem?

A füléhez hajoltam. - Totálisan megvezetem őket. Tizenhat éves korom óta játszom ezt az apámmal.

- Ó! - ráncolta rosszallóan a homlokát. - Te tequilát ittál az apáddal?

Vállat vontam. - Ez volt nála az apa-lánya kapcsolat építése.

Parkert láthatóan nem nyugöztem le. Elfordította rólam a tekintetét, és a tömeget pásztázta. - Nem maradhatok sokáig, korán indulok vadászni az apámmal.

- Szerencse, hogy ma van a partim, különben holnap nem értél volna ide - jegyeztem meg a programja hallatán meglepve.

Elmosolyodott, és megfogta a kezemet. - Időben visszaértem volna.

A pulthoz húztam, felvettem egy újabb poharat, és felhajtottam, aztán fordítva a pultra csaptam, ahogy az előző ötöt is. Brazil átnyújtott egy újabb húszast, én pedig betáncoltam a nappaliba. Travis elkapott, aztán Americával és Shepley-vel táncoltunk.

Shepley a fenekemre csapott. - Egy!

America csapott másodikként a fenekemre, aztán sorra került az egész társaság, kivéve Parkert.

Tizenkilencnél Travis dörzsölte a tenyerét. - Én következem!

Megdörgöltem fájó fenekemet. - Ne nagyot! Fáj a fenekem!

Travis gonosz vigyorral emelte vállmagasságnál feljebb a kezét. Szorosan lehunytam a szemem. Pár pillanat múlva hátrakukkantottam. Mielőtt a keze a fenekemhez ért volna, megállította, és gyöngéden megpaskolt.

- Tizenkilenc! - kiáltotta.

A vendégek éljeneztek, és America részegen énekelni kezdte a *Boldog születésnapot!* Nevettem, amikor a nevemhez értek, és az egybegyűltek egyszerre énekelték: „Galamb!”

Újabb lassú szám következett, és Parker a hirtelenjében táncparkettnak kinevezett helyre húzott. Nem tartott sokáig, míg kitaláltam, miért nem szokott táncolni.

- Bocs - mondta, amikor harmadszor taposott a lábamra.

A vállára hajtottam a fejemet. - Nagyon jól csinálod - hazudtam.

A halántékomra szorította az ajkát. - Mit tervezel hétfő estére?

- Veled vacsorázom?

- Igen. Az új lakásomban.

- Találtál egyet!

Nevetett, és bólintott. - De hozatunk. Nem éppen ehető a főztöm.

- Én azért megenném - mosolyogtam fel rá.

Parker körbenézett, aztán kihúzott a folyosóra. Gyöngéden a falnak szorított, és puha ajkával csókolni kezdett. A keze bejárta a testemet. Először nem tiltakoztam, de miután a nyelvét a számba dugta, olyan érzésem támadt, hogy valami nincs rendjén.

- Rendben, Parker - bújtam ki a karja alól.

- Valami gond van?

- Csak udvariatlanságnak tartom, hogy veled smacizok egy sötét sarokban, amikor odabent vendégeim vannak.

Mosolygott, és újból megcsókolt. - Igazad van, bocsáss meg. Csak szerettem volna egy emlékeztető csókot adni, mielőtt elmegyek.

- Elmész?

Megsimogatta az arcomat - Négy óra múlva kelnem kell, Abs.

Összeszorítottam a számat. - Oké. Akkor hétfőn találkozunk?

- Már holnap. Beugrom, amint visszaérek.

Az ajtóhoz vezetett, és mielőtt elment, arcon csókolt. Észrevettem, hogy Shepley, America és Travis mind engem néznek.

- Apu elment! - rikoltott fel Travis, amikor becsukódott az ajtó. - Ideje beindítani a bulit!

Mindenki éljenzett, Travis pedig a parkett közepére vonszolt.

- Várj... itt az idő - mondtam, és a kezét fogva odavezettem a pulthoz. Bedobtam egy újabb kupicával, és nevettem, amikor Travis is elvett egyet a végéről, és felhajtotta. Felkaptam a következőt, lenyeltem, és így tett ő is.

- Még hét, Abby - közölte Brazil, és még két húszast nyomott a kezembe.

Megtöröltem a számat, miközben Travis ismét bevonszolt a nappaliba. Americával táncoltam, aztán Shepley-vel, és amikor Chris Jenks a focicsapatból megpróbált táncolni velem, Travis az ingénél fogva visszahúzta, és a fejét rázta. Chris rándított egyet a vállán, és elfordult, aztán felkérte az első lányt, akit meglátott.

A tizedik kupica alaposan fejbe kólintott, és kicsit szédültem, miközben Brazil kanapéján táncoltunk Americával, mint két esetlen kisdíák; mindenben neveltünk, és ütemre csápolunk.

Megbotlottam, és majdnem hanyatt lebucskáztam a kanapéról, de Travis azonnal megfogta a csípőmet, hogy megakadályozza.

- Bizonyítottál - mondta. - Többet ittál, mint bármelyik lány, akit eddig láttunk. Eltiltalak a továbbiaktól.

- Egy fenét - mostam össze a szavakat. - Még hatszáz dolcsi vár a tequilásüveg alján, és nem te fogod megmondani, hogy nem csinálhatok káapéért valami örültséget.

- Ha annyira szorult anyagi helyzetben vagy, Gal...

- Nem kérek tőled kölcsön - jegyeztem meg gúnyosan.

- Azt akartam javasolni, hogy csapd be a zaciba a karkötődöt - mosolyodott el.

A karjába öklöztem, America pedig megkezdte éjfélig a visszaszámlálást. Amikor az óra mutatói egymásra ugrottak a tizenkettőn, nagy volt az éljénzés.

Betöltöttem a tizenkilencet.

America és Shepley kétfelől megpusziltak, aztán Travis magasba emelt, és körbeforgatott.

- Boldog születésnapot, Galamb - mondta lány arckifejezéssel.

Egy pillanatra meleg, barna szemébe mélyedtem, és egészen elvesztem a tekintetében. Megállt az idő, ahogy egymáshoz oly közel álltunk, hogy éreztem a leheletét a bőrömön, és egymásra néztünk.

- Rövidet! - kiabáltam a pulthoz tántorogva.

- Bepiálnak látszol, Abby. Azt hiszem, ideje mára befejezni - javasolta Brazil.

- Nem szoktam feladni - jelentettem ki. - Szeretném látni a pénzemet.

Brazil egy húszast csúsztatott az utolsó két kupica alá, aztán a csapattársainak odakiáltotta: - Megissza őket! Tizenötre van szükségem!

Mind felnyögtek, és a szemüket forgatták, aztán elővették a tárcájukat, és hamarosan egy halom húszas bankjegy gyűlt össze az utolsó kupica mögött. Travis felhajtotta a tizenötöm másik oldalán levő négy kupica tartalmát.

- Sosem hittem volna, hogy ötven dolcsit veszíthetek egy lánnyal szemben egy tizenöt kupicás fogadáson - siránkozott Chris.

- Pedig hidd csak el, Jenks - kaptam fel egy-egy poharat a két kezemmel.

Mindkettőt bedobtam, aztán vártam, hogy a hányingerem elmúljon.

- Galamb? - kérdezte Travis, és egy lépést tett felém.

Felemeltem egy ujjamat, és Brazil elmosolyodott. - Elveszti - közölte.

- Nem - rázta a fejét America. - Mély levegőt, Abby. Lehunytam a szemem, beszívtam a levegőt, és felemeltem az utolsó kupicát.

- Szent isten, Abby! Alkoholmérgezést kapsz! - visított Shepley.

- Ura a helyzetnek - biztosította America.

Hátrahajtottam a fejemet, és hagytam, hadd csorogjon le a tequila a torkomon. A fogam és a szám már a nyolcadik pohárnyi után érzéketlenné vált, és a nyolcvanfokos alkohol erejét már rég nem éreztem. A vendégek fütyülni és kiabálni kezdtek, amikor Brazil átadta nekem a halom pénzt.

- Köszönöm - mondtam büszkén, és a melltartómba dugtam a pénzt.

- Hihetetlenül szexi vagy ma este - súgta Travis a fülembe, amikor visszamentünk a nappaliba.

Reggelig táncoltunk, és az ereimben keringő tequila átsegített a feledésbe.

Szóbeszéd

AMIKOR VÉGÜL NAGY KESERVESEN KINYITOTTAM A SZEMEM, LÁTTAM, hogy a párnám farmerbe bújtatott láb. Travis a hátát a kádnak támasztva ült, a fejét a falnak támasztotta, és meghalt a világ számára. Olyan kikészültnek látszott, amilyennek én éreztem magam. Lehámoztam magamról a takarót, és felálltam, aztán felsikoltottam a tükörben felbukkanó borzalmas arc láttán.

Úgy festettem, mint a halál.

A szempillafestékem elkenődött, fekete könnycsíkok folytak végig az arcomon, a számon elmaszatólódott a rúzs, a hajam teljesen összegubancolódott.

Travis körül lepedők, törülközők és takarók voltak. Puha fekhelyet készített, hogy azon aludjak, miután viszontláttam az előző éjjel megivott tizenöt kupica tequilát. Travis vigyázott, hogy ne érjen a hajam a végébe, és mellettem ült egész éjjel.

Kinyitottam a csapot, és addig tartottam a víz alá a kezem, míg olyan hőmérsékletű nem lett, amit kellemesnek éreztem. Ledörzsöltem a festéket az arcomról, és közben nyögést hallottam a padlóról. Travis megmoccant, megdörzsölte a szemét, nyújtózott, aztán lenézett maga mellé, és ijedtében összerezzen.

- Itt vagyok - nyugtattam meg. - Feküdj le. Aludj egy kicsit.

- Te jól vagy? - dörzsölte meg még egyszer a szemét.

- Igen. Olyan jól, amennyire csak lehetek. De amint lezuhanyoztam, sokkal jobban leszek.

Felállt. - Csak hogy tudd, múlt éjjel elvetted tőlem az eszelős viselkedésemmel kivívott címemet. Nem tudom, honnan ez az egész, de nem akarom, hogy megismételd.

- Nagyjából ebben nőttem fel, Trav. Nem nagy ügy.

A kezébe fogta az államot, és a hüvelykujjaival letörölte a szemem alól a maradék szempillafestéket. - Nekem az volt.

- Rendben, akkor nem teszem többé. Most jó?

- Igen. De mondanom kell valamit, ha megígéred, hogy nem borulsz ki.

- Szent ég, mit műveltem?

- Semmit, de fel kell hívnod Americát.

- Hol van?

- A Morganben. Múlt éjjel összevesztek Sheppel.

Sebtében lezuhanyoztam, aztán magamra kaptam a ruhámat, amit Travis a mosdó szélére készített. Amikor kiléptem a fürdőszobából, Shepley és Travis a nappaliban ültek.

- Mit tettél vele? - támadtam neki.

Shepley arca megnyúlt. - Komolyan bepöccent rám.

- De mi történt?

- Pipa voltam, hogy rávett, hogy annyit igyál. Arra gondoltam, a végén kórházban kötünk ki veled. Egyik dolog következett a másikból, és még észbe sem kaptam, már egymás torkának ugrottunk. Mindketten részegek voltunk, Abby. Kicsúszott a számon olyasmi, amit nem szívhatok vissza - rázta a fejét, és a padlót nézte.

- Mint például? - kérdeztem mérgesen.

- Mondtam rá néhány jelzőt, aztán közöltem, hogy távozzon.

- Hagytad részegen elmenni innen? Teljesen elment az eszed? - kaptam fel a táskámat.

- Ne kapd fel a vizet, Gal. így is elég rosszul érzi magát - figyelmeztetett Travis.

Előhalásztam a táskámból a mobilomat, és tárcsáztam America számát.

- Szia - szólt bele. Borzalmas volt a hangja.

- Most hallottam - sóhajtottam. - Jól vagy? - Végigmentem a folyosón, hogy ne hallják a fiúk, mit beszélek, és közben gyilkos pillantást vettem Shepley-re.

- Jól. Shep egy faszfej. - Nyers szavai ellenére is kihallottam a hangjából a fájdalmat. America tökélyre vitte, hogy elrejtse az érzelmeit, és ezzel rajtam kívül mást be is tudott volna csapni.

- Bocs, hogy nem mentem veled.

- Nem volt közöd hozzá, Abby - mondta elutasítóan.

- Gyere el értem, kérlek. Megbeszélhetjük.

Belefűjt a kagylóba. - Nem is tudom. Nincs kedvem találkozni vele.

- Akkor megmondom neki, hogy maradjon a lakásban.

Hosszú szünet után kulcscsörgést hallottam a háttérben. - Rendben. Egy perc, és ott vagyok.

Bementem a nappaliba. A vállamra igazítottam a táskámat. Figyelték, ahogy kinyitom az ajtót, hogy megvárjam Americát, és Shepley előrébb araszolt a kanapén.

- Ide jön?

- Nem akar látni, Shep. Megígértem, hogy nem mész le.

Felsóhajtott, és a párnának dőlt. - Utál.

- Beszélek vele. De azért nem árt összehoznod egy lehengető bocsánatkérést.

Tíz perccel később America kétszer dudált letről, én meg becsuktam magam mögött az ajtót. Amikor a lépcső aljára értem, Shepley söpört el mellettem, és rohant ki America piros Hondájához. Lehajolt, hogy belásson az ablakon. Megtorpantam. Láttam, hogy America egyenesen előrenézve semmibe veszi, aztán letekerte az ablakot, és Shepley - úgy tűnt - magyarázkodik, aztán vitatkozni kezdtek. Visszafordultam, hogy magukban lehessenek.

- Galamb? - kocogott le Travis a lépcsőn.

- Rosszul fest.

- Hadd oldják meg, ahogy tudják. Gyere be - mondta, és összefonva az ujjainkat felvezetett a lépcsőn.

- Olyan rossz volt? - kérdeztem.

Bólintott. - Elégé. Most kezd elmúlni a kezdeti rózsás időszak. De majd rendbe hozzák.

- Ahhoz képest, hogy sosem jártál senkivel, elég sokat tudsz a kapcsolatokról.

- Négy bátyám és egy csomó barátom van - vigyorgott magában.

Shepley jelent meg dühös léptekkel, és bevágta maga mögött az ajtót.

- Kibaszottul lehetetlenül viselkedik!

Arcon csókoltam Travist.

- Ez a végszavam.

- Sok szerencsét - mondta Travis.

Becsusszantam America mellé, ő meg felfújta magát. - Kibaszottul lehetetlenül viselkedik!

Felnevettem, mire dühösen rám pillantott. - Bocsi - töröltem le gyorsan a mosolyt az arcomról.

Elindultunk, és America ordibált, és sírt, aztán megint ordibált egy kicsit. Örjögő kifakadásai néha Shepley-hez szóltak, mintha Shepley a helyemen ült volna. Csendben ültem, és hagytam, hadd oldja meg úgy, ahogy csak ő tudja.

- Felelőtlennek nevezett! *Engem!* Mintha nem ismernélek! Mintha nem lettem volna a tanúja, ahogy több száz dollártól fosztod meg az apádat kétszer annyi alkohol elfogyasztásával! Fogalma sincs, miről beszél! Nem tudja, milyen volt az életed! Nem tudja, amit én tudok, és úgy viselkedik, mintha a gyereke, és nem a barátnője volnék! - A kezére tettem a kezem, de elhúzta. - Azt hitte, te leszel az oka, hogy nem jövünk ki, de aztán ő egyedül vetett véget a kapcsolatunknak. És ha már rólad van szó, mi az ördög volt az tegnap Parkerrel?

A hirtelen témaváltoztatás meglepetésként ért. - Hogy érted?

- Travis rendezte neked a partit, Abby, te meg elvonulsz Parkerrel smacizni. És még csodálkozol, miért vesz a szájára mindenki!

- Várjunk csak! Én megmondtam Parkernek, hogy nem kellene hátravonulnunk. Mit számít, hogy Travis rendezte-e nekem a partit, vagy sem? Nem járok vele!

America egyenesen előremeredt, és az orrán át kifújta a levegőt.

- Rendben, Mare. Miről van szó? Most egyszerre rám vagy pipa?

- Nem. Csak nem foglalkozom komplett idiótákkal.

Megcsóváltam a fejemet, aztán kinéztem az ablakon, mielőtt olyat válaszoltam volna, amit nem tudok visszaszívni. America mindig el tudta érni, hogy szarul érezzem magam.

- Látod te egyáltalán, mi folyik itt? - szegezte nekem a kérdést. - Travis felhagyott a verekedéssel. Nem megy sehova nélküled. A tök hülye ikrek óta nem hozott haza egyetlen lányt sem, már csak ki kell nyírnia Parkert, és te

amiatt aggódsz, hogy mások szerint két vasat tartasz a tűzben. Tudod, miért gondolják ezt? Mert ez az igazság!

Megfordultam. Lassan fordítottam a fejemet America felé, és igyekeztem a leggyilkosabb pillantásommal keresztülszúrni.

- Mi a franc bajod van?

- Parkerrel jársz, és ooolyan boldog vagy! - jegyezte meg gúnyosan. - Akkor miért nem vagy a Morganben?

- Mert elvesztettem egy fogadást, te is tudod!

- Jaj, ne basztass már, Abby! Arról áradozol, milyen tökéletes Parker, mesés randikra jársz vele, órákig locsogsz vele telefonon, aztán Travis mellett alszol éjszaka. Érted már, mi a baj ezzel a szituval? Ha tényleg éreznél valamit Parker iránt, akkor a cuccod most a Morganben lenne.

Összeszorítottam a fogaimat. - Tudod, hogy sosem hátráltam ki gyáván egy fogadásból, Mare.

- Én is ezt hittem - markolászta a kormánykereket. - Travist akarod, és azt hiszed, Parkerre van szükséged.

- Tudom, hogy így fest, de...

- Így fest ez mindenkinek. Szóval, ha nem szereted, ahogy mások beszélnek rólad, akkor változz meg. Nem Travis hibája. Gyökeresen megváltozott érted. Te learatod a babérokat, Parker pedig hasznót húz belőle.

- Egy hete még azt akartad, hogy pakoljak össze, és többé ne hagyjam, hogy Travis a közelemben jöjjön! Most meg véded?

- Abigail! Nem védem, te tyúkeszű! Én téged óvlak! Megőrültök egymásért! Tegyétek ez ügyben valamit!

- Hogy gondolhatod, hogy együtt lehetek vele? - jajdultam fel. - Az ilyenektől kellene távol tartanod!

Összepréselte a száját. Láthatóan elvesztette a türelmét. - Keményen küzdöttél, hogy minden téren szakíts az apáddal. Ez az egyetlen oka, hogy Parker egyáltalán szóba jött nálad! Szöges ellentéte Micknek, te pedig azt hiszed, Travis miatt visszakerülsz oda, ahol voltál. Travis nem olyan, mint az apád, Abby.

- Nem azt mondtam, hogy olyan, de jó esélyem van arra, hogy miatta apám nyomdokaiba lépek.

- Travis sosem tenné azt veled. Szerintem alábecsüled, hogy mennyit jelentesz neki. Ha egyszerűen megmondanád neki...

- Nem. Nem azért hagyunk magunk mögött mindent, hogy itt is úgy nézzen rám mindenki, mint Wichitában. Koncentráljunk a szóban forgó problémára. Shep vár.

- Nem akarok Shepről beszélni - jelentette ki, és lassított egy közlekedési lámpánál.

- Shep teljesen odavan. Őszintén szeret téged.

Könnyes lett a szeme, és megremegett az alsó ajka. - Nem érdekel.

- Dehogynem.

- Tudom - pityeregte, és a vállamnak dőlt.

Addig sírt, míg zöldre nem váltott a lámpa. Pusztit nyomtam a hajára. - Zöld a lámpa.

Felegyenésedett, és megtörölte az orrát. - Nagyon rondán bántam vele. Szerintem most már nem fog velem szóba állni.

- Dehogynem. Tudja, hogy dühös voltál.

America megtörölte az arcát, aztán lassan visszafordult. Aggódtam, hogy sokáig kell rábeszelnem, hogy jöjjön be velem, de Shepley lerohant a lépcsőn, mielőtt még America kikapcsolhatta volna a motort.

Shep felrántotta az ajtót, és kihúzta a kocsiból Americát. - Úgy resteltem, bébi. Nem kellett volna más dolgába beleütnöm az orromat. Én... kérlek, ne hagyj el. Nem tudom, mi lenne velem nélküled.

America a két kezébe fogta az arcát, és elmosolyodott. - Arrogáns seggfej vagy, de azért szeretlek.

Shepley úgy csókolta össze, mintha hónapok óta nem látta volna, én meg a jól végzett munka örömeivel vigyorogtam. Travis az ajtóban állt, és mosolygott, ahogy befelé indultam a lakásba.

- És boldogan éltek, míg meg nem haltak - mondta, amikor becsukta mögöttem az ajtót.

Lerogytam a kanapéra, ő pedig mellém ült, és a lábamat az ölébe vette.

- Mit szeretnél ma csinálni, Gal?

- Aludni. Vagy pihenni... vagy aludni.

- Előbb odaadhatom az ajándékodat?

Megböktem a vállát. - Ne izélj már. Vettél nekem ajándékot?

Idegesen elmosolyodott. - Nem gyémánt karkötő, de arra gondoltam, szeretni fogod.

- Ebben biztos vagyok, anélkül, hogy látnám.

Letette az öléből a lábamat, aztán bement Shepley szobájába. Felvontam a szemöldökömet, amikor pusmogást hallottam, s végül Travis előkerült egy dobozzal. A lábamnál leült a földre, és lekuporodott a doboz mögé.

- Siess! Szeretném a meglepetést látni az arcodon.

- Siessek? - emeltem fel a fedelet.

Leesett az állam, amikor két nagy, sötét szem nézett fel rám.

- Egy kiskutya? - sikoltottam fel, és benyúltam a dobozba. A sötét, drótszőrű szőrgombolyagot az arcomhoz emeltem, ő pedig összevissza nyalt meleg nyelvével.

Travis diadalittasan, boldogan mosolygott. - Tetszik a fiú?

- Fiú? Imádom! Egy kiskutyát vettél nekem!

- Cairn terrier. Három órát vezettem, hogy csütörtökön előadás után elhozzam.

- Szóval amikor azt mondtad, Shepley-vel elmentek, hogy megjavíttassátok a kocsit...

- Az ajándékodért mentünk - bólintott.

- Ficánkol! - nevettem.

- Minden kansasi lánynak szüksége van egy Totóra - mondta Travis, és segített, hogy az ölemben tudjam tartani az apró szörgombolyagot.

- Tényleg olyan, mint Toto! Így is fogom hívni - mondtam az orromat ráncolva a fészkelődő kutyusra.

- Tarthatod itt is. Vigyázok rá, amikor visszamész a Morganbe - húzta félmosolyra a száját. - És ő lesz a biztosíték, hogy meglátogatsz, amikor letelik itt a hónap.

Összeszorítottam a számát. - Amúgy is visszajöttem volna, Trav.

- Bármit megtennék azért a mosolyért, amit most az arcodon látok.

- Szerintem aludnod kellene, Toto. Úgy bizony - gügyögtem a kiskutyának. Travis bólintott, az ölébe vett, aztán felállt. - Gyertek hát.

Bevitt a szobájába, hátrahajtotta a takarót, aztán letett a matracra. Bebújt mellém, majd felnyúlva elhúzta a függönyt, és visszazuhant a párnájára.

- Kösz, hogy mellettem maradtál múlt éjjel - simogattam Toto puha bundáját. - Nem kellett volna a fürdőszobapadlón aludnod.

- A múlt éjszaka volt életem egyik legjobb éjszakája.

Felé fordultam, hogy lássam az arckifejezését. Amikor megnyugodtam, hogy komolyan mondja, kétkedő pillantást vetettem rá. - A vécé és a kád között, a hideg, kemény földön, egy okádó idiótával aludni az egyik legjobb éjszakád volt? Lehangelő, Trav.

- Nem az volt a legjobb, hanem hogy melletted virraszthattam, amikor rosszul voltál, és az ölemben aludtál el. Kényelmetlen volt, egy szemhunyásnyit sem aludtam, de veled együtt éltem meg a tizenkilencedik születésnapodat, és nagyon édes vagy részegen.

- Biztos nagyon elbájoló voltam öklendezés és hányás közben.

Magához vont, és megsimogatta a nyakamhoz törleszkedő Totót. - Te vagy az egyetlen nő az ismeretségi körömben, aki még vécékagylóba lógó fejjel is káprázatos. És ez nem semmi.

- Kösz, Trav. Gondoskodom róla, hogy többet ne kelljen vigyáznod rám.

A párnájának dőlt. - Mindegy. Senki sem tudja úgy felfogni a hajadat, ahogy én.

Kuncogtam, aztán lehunytam a szemem, és hagytam, hogy belesüppedjek a sötétségbe.

- KELJ FEL, ABBY! - KIABÁLT AMERICA, ÉS MEGRÁZOTT.

Toto megnyalta az arcomat. - Fent vagyok! Fent vagyok!

- Fél óra múlva előadásunk van!

Kiugrottam az ágyból. - Mennyit aludtam... *tizennégy órát?* Mi a fene?

- Csak tűnés a zuhany alá! Ha tíz perc múlva nem vagy kész, itt hagylak!

- Nincs időm lezuhanyozni! - vettem fel másik ruhát azok helyett, amelyekben elaludtam.

Travis feltámasztotta a fejét, és nevetett. - Képtelenség, ahogy viselkedtek, lányok. Nem a világ vége, ha elmulasztotok egy órát.

- De az, ha Americáról van szó. Nem hagy ki egyetlen órát sem, és utál elkészni - válaszoltam. Belebújtam egy trikóba, majd felrántottam a farmeromat.

- Hagyd, hadd menjen Mare előre. Majd én elviszlek.

Egy lábon, majd a másikon ugrálva felvettem a bakancsomat.

- A kocsijában van a hátizsákom, Trav.

- Mindegy - vont vállat - , csak ne essen bajotok a fejvesztett rohanásban. - Felemelte Totót, és az egyik hóna alá csapta, mint egy kis focilabdát, majd elindult a folyosón.

America kiterelte az ajtón a kocsihoz. - El sem hiszem, hogy ezt a kiskutyát vette neked - jegyezte meg, és visszanézett, miközben hátramenetben kiállt a parkolóhelyéről.

Travis a reggeli napsütésben bokszeralsóban, mezítláb állt, és összefont karral védekezett a hideg ellen. Figyelte, ahogy Toto egy fücsomót szaglász, és büszke apaként noszogatta.

- Még sosem volt kutyám - jegyeztem meg. - Érdekes lesz.

America Travisre pillantott, mialatt sebességbe tette a Hondát.

- Nézd csak - mondta fejcsóválva. - Travis Maddox, alias Mami úr.

- Toto imádnivaló. Még téged is a mancsa köré fog csavarni.

- Ugye, tudod, hogy nem viheted magaddal a koleszba? Szerintem Travis ezt nem gondolta végig.

- Travis azt mondta, itt tartja majd a lakásban.

America felvonta a szemöldökét. - Hát persze. Meg kell hagyni, Travis előre gondolkodik - ingatta a fejét, és a gázra taposott.

Lihegve, az utolsó percben siklottam a helyemre. Amint csökkent az adrenalinszintem, a születésnap utáni kómából maradt mázsás súly húzta le a testemet. America megbökött a könyökével, amikor vége lett az órának, én meg a nyomába eredtem a menza felé.

Shepley az ajtóban várt minket, és rögtön észrevettem, hogy valami baj van.

- Mare - kapta el America karját.

Travis futott oda, ahol álltunk, aztán csípőre tett kézzel fújtatott, míg alább nem hagyott a lihegése.

- Dühös nők tömege kerget? - ugrattam.

Megrázta a fejét. - Megpróbáltalak... elcsípni... mielőtt... bemész - szuszogta.

- Mi folyik itt? - kérdezte America Shepley-től.

- Pletykálnak - kezdte Shepley. - Mindenki azt mondja, hogy Travis hazavitte Abby-t, és... a részletek változóak, de azért elég rosszul hangzik.

- Micsoda? Komolyan beszélsz? - kiáltottam.

America égnek emelte a tekintetét. - Kit izgat, Abby? Hetek óta spekulálnak rólad és Travisről. Nem először állítják rólatok, hogy lefeküdtetek egymással.

Travis és Shepley tekintete összevillant.

- Micsoda? Ugye, van valami más is?

Shepley arca megrándult. - Azt mondják, hogy Brazílnál lefeküdtél Parkerrel, aztán hagyta, hogy Travis... hazavigyen, ha érte, mire gondolkodok.

Leesett az állam. - Nagyszerű! Szóval már én vagyok az egyetem lotyója?

Travis tekintete elsötétült, az álla megfeszült. - Az én hibám. Ha bárki másról lenne szó, nem mondanák ezt rólad. - Bement a menzára, leengedett kezét ökölbe szorította.

America és Shepley követték. - Reménykedjünk, hogy senki sem olyan ostoba, hogy mondjon Travisnek valamit - jegyezte meg America.

- Vagy Abbynek - tette hozzá Shepley.

Travis velem szemben, pár hellyel kissé lejjebb ült tőlem, és a Reuben szendvicse fölött borongott. Vártam, hátha rám pillant, és egy mosollyal vigasztalhatom. Travisnek rossz híre volt, de *én* hagytam, hogy Parker kivezessen a folyosóra.

Shepley oldalba bökött, mialatt én le sem vettem a szemem az unokatestvéréről. - Bántja a dolog. Valószínűleg igyekszik megvédeni a pletykától.

- Nem kell olyan távol ülnöd, Trav. Gyere, ülj át ide - paskoltam meg a velem szembeni üres asztallapot.

- Hallom, eseménydús születésnapod volt, Abby - dobta be Chris Jenks, és egy salátalevelet Travis tányérjára dobott.

- Ne piszkáld Abbyt, Jenks - figyelmeztette Travis felpaprikázva.

Chris elmosolyodott, és felfújta kerek, rózsás arcát. - Úgy hallom, Parker nagyon dühös. Azt mesélte, hogy tegnap felugrott a lakásodra, és még ágyban voltak Travisszel.

- Lepihentek kicsit, Chris - jelentette ki gúnyosan America.

Travisre siklott a tekintetem. - Parker járt nálunk?

Travis zavartan fészkelődött a széken. - Meg akartam mondani - válaszolta.

- *Mégis mikor?* - csattantam fel.

America a fülemhez hajolt. - Parkernek a fülébe jutott, amit összehordanak, és feljött, hogy megbeszélje veled. Próbáltam útját állni, de végigment a folyosón, és... helytelen következtetésre jutott.

Felkönyököltem az asztalra, és a tenyerembe temettem az arcomat. - Hát ez egyre cifrább lesz!

- Szóval nem is csináltatok semmit, gyerekek? - kérdezte Chris. - Jesszusom, ez gáz! Én meg azt hittem, Abby tényleg megfelelő partner neked, Trav.

- Most kellene abbahagynod, Chris - intette Shepley.

- Ha nem feküdtél le vele, nem bánod, ha én megpróbálkozom? - kérdezte Chris, és kuncogva a csapattársaira nézett.

Először zavaromban gyúlt ki az arcom, de aztán America a fülembe kiáltott, amikor Travis felugrott a helyéről. Átnyúlt az asztalon, egyik kezével torkon ragadta Christ, a másikkal a pólóját markolta. A sorhátvéd átcsúszott az asztalon, és több tucat szék csikorgott a padlón, ahogy az emberek felugráltak,

hogyan nézzék. Travis újra meg újra az arcába vágott, a könyöke mindig magasan a levegőbe lendült, mielőtt az ökle lecsapott. Chris nem tehetett mást, mint a kezével védte az arcát.

Senki sem próbálta leállítani Travist. Elvesztette az önuralmát, és a híre miatt mindenki félt az útjába kerülni. A focisták behúzták a nyakukat és összerándultak, ahogy kíméletlen ütések sorjáztak a kőpadlón heverő csapattársukra.

- Travis! - sikoltottam, és futva megkerültem az asztalt.

Travis keze a lendületes mozdulat közepén megállt, aztán elengedte Chris pólóját, s hagyta, hogy a földre zuhanjon. Travis lihegett, amikor megfordult, és rám nézett; még sosem láttam ilyen ijesztőnek. Nyeltem egy nagyot, és egy lépést hátráltam, amikor elnyomakodott mellettem.

Utána indultam, de America megragadta a karomat. Shepley gyorsan megcsókolta, aztán az ajtón át távozó unokatestvére után rohant.

- Jézusom - suttogta America.

Visszafordultunk, és láttuk, ahogy Christ a csapattársai felemelik a padlóról; elborzadtam vörös és dagadt arca láttán. Az orrából vér csordogált. Brazil felvett egy szalvétát az asztalról, és odaadta neki.

- Őrült rohadék! - nyögte Chris a széken ülve, és az arcához emelte a kezét. Aztán rám nézett. - Bocs, Abby. Csak vicceltem.

Nem volt mit válaszolnom. Azt, ami történt, ugyanúgy nem tudtam megmagyarázni, mint ő.

- Együkkel sem feküdt le - jegyezte meg America.

- Sosem tudod, mikor fogd be a szád, Jenks - tette hozzá undorral Brazil.

America megrántotta a karomat. - Gyere, menjünk.

Egy szempillantás alatt a kocsijához terelt. Amikor sebességbe tette a kocsit, megragadtam a csuklóját. - Várj! Hová megyünk?

- Shephez. Nem akarom, hogy egyedül maradjon Travisszel. Láttad? A csávó tényleg begurult!

- Hát én sem akarok a közelében lenni!

America hitetlenkedve nézett rám. - Valami komoly gondja van. Nem akarod tudni, mi az?

- Az önfenntartási ösztönöm e pillanatban erősebb, mint a kíváncsiságom, Mare.

- Csakis a hangod állította meg, Abby. Hallgat majd rád. Beszélned kell vele.

Felsóhajtottam, és elengedtem a csuklóját, és a háttámlának dőltem. - Rendben. Induljunk.

Bekanyarodtunk a parkolóba, és America lassan beállt Shepley Chargere és Travis Harley-ja közé. A lépcsőhöz ment, a kezét - nem kevés drámai érzékkel - a csípőjére tette. - Gyere, Abby! - kiáltotta, és intett, hogy kövessem.

Tétován utánamentem, és megtorpantam, amikor Shepley lesietett a lépcsőn, és halkán súgott valamit America fülébe. Rám nézett, megrázta a fejét, aztán megint súgott valamit Americának.

- Mi az?

- Shep szerint nem... - izgett-mozgott America. - Shep szerint nem jó ötlet, hogy bemenjünk. Travis még mindig nagyon dühös.

- Úgy érted, nem tartja jó ötletnek, hogy én bemenjek - igazítottam helyre. America szégyenlősen vállat vont, aztán Shepley-re nézett.

Shepley megérintette a vállamat. - Nem tettél semmi rosszat, Abby. Csak... most nem akar látni.

- Ha nem csináltam semmi rosszat, akkor miért nem akar látni?

- Nem tudom biztosan, velem nem akarja a gondolatait megosztani. Szerintem zavarban van, hogy elvesztette előtted az önuralmát.

- Az egész menza előtt elvesztette! Nekem mi közöm hozzá?

- Több, mint hiszed - kerülte a pillantásomat Shepley.

Elnéztem őket egy pillanatig, aztán elnyomakodtam mellettük, és felszaladtam a lépcsőn. Travis ajtaja csukva volt, így bekopogtam.

- Travis? Én vagyok, engedj be.

- Menj innen, Gal - szólt ki.

Bekukkantottam, és láttam, hogy az ágyon ül, nekem háttal, az ablak felé fordul. Toto a hátára tette a mancsát; nem örült, hogy Travis nem vesz róla tudomást.

- Mi bajod, Trav? - kérdeztem. Nem válaszolt, ezért megálltam mellette, és összefontam a karomat. Az állkapcsa megfeszült, de már nem volt olyan ijesztő az arckifejezése, mint a menzán. Inkább szomorúnak látszott, reményvesztetten, mélységesen szomorúnak.

- Nem akarsz velem erről beszélni?

Vártam, de nem szólt semmit. Az ajtó felé fordultam, amikor végre felsóhajtott. - Emlékszel, amikor a minap Brazil nyomta a szöveget, és te a védelmemre keltél? Nos... ugyanez történt. Egy kicsit elszaladt velem a ló.

- Már akkor dühös voltál, amikor Chris még nem is mondott semmit - mentem vissza, és leültem mellé az ágyra.

Továbbra is kinézett az ablakon. - Komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam. Itt kell hagynod, Gal. Isten a megmondhatója, én nem tudlak elhagyni.

Megérintettem a karját. - Ezt nem akarhatod!

Travis állta ismét megfeszült, aztán átkarolt. Egy pillanatig semmit sem csinált, aztán megcsókolta a homlokomat, és az arcát a halántékomhoz szorította. - Nem számít, mennyire igyekszem. Mindent összevetve a végén meg fogsz utálni.

Átfogtam a két karommal. - Barátoknak kell lennünk! Nem fogadok el nemleges választ - idéztem a kijelentését.

Összevonta a szemöldökét, aztán még mindig kifelé bámulva magához vont.
- Sokat nézlek, amikor alszol. Mindig olyan békés vagy. Bennem nincs meg ez a nyugalom. Fortyog bennem a harag és a düh, kivéve olyankor, ha elnézlek alvás közben.

- Ezt tettem akkor is, amikor Parker bejött - folytatta. - Ébren voltam, ő bejött, és csak állt itt döbögve arccal. Tudtam, mi jár a fejében, de nem világosítottam fel az ellenkezőjéről. Nem magyaráztam meg, mert *azt* akartam, hadd higgye, hogy történt valami. Most az egész sulis azt hiszi, egy éjszaka alatt mindkettőnkkel együtt voltál.

Toto az ölembe mászott, mire megsimogattam a fülét. Travis odanyúlt, hogy megsimogassa a bundáját, aztán a kezemre tette a kezét. - Bocsáss meg.

- Ha elhiszi a pletykát, az ő baja - vontam meg a vállamat.

- Nehéz mást hinni, ha együtt lát minket az ágyban.

- Tudja, hogy nálad lakom. Az isten szerelmére, teljesen fel voltam öltözve!

Travis felsóhajtott. - Valószínűleg annyira be volt pöccelve, hogy észre sem vette. Tudom, hogy kedveled, Gal. Meg kellett volna magyaráznom neki. Ennyivel tartozom neked.

- Nem számít.

- Nem haragszol? - lepődött meg.

- Hát emiatt vagy ilyen feldúlt? Azt hitted, megharagszom rád, ha elmondod az igazat?

- Meg kellene haragudnod. Én biztos elveszíteném a fejemet, ha valaki meghurcolna mindenki előtt.

- Nem érdekel, mit beszélnek rólam. Mi lett azzal a Travisszel, aki tojik rá, mit gondolnak mások? - ugrattam, és megböktem.

- Az még azelőtt volt, hogy láttam abban a pillanatban az arckifejezésedet, amikor megtudtad, mit beszél rólad mindenki. Nem akarom, hogy miattam fájdalom érjen.

- Soha nem tennél olyat, amivel fájdalmat okozol.

- Inkább levágnám a karomat - sóhajtott fel.

Elengedte magát, és a hajamra fektette az arcát. Nem tudtam mit felelni, és úgy tűnt, Travis is elmondott mindent, amit akart, ezért csak csendben üldögéltünk. Travis néha erősebben magához szorított. A pólóját markoltam; nem tudtam, mivel tudnám felvidítani azon túl, hogy hagyom, hadd öleljen.

Amikor alkonyodni kezdett, halk kopogást hallottam az ajtón. - Abby? - America hangja alig szűrődött át az ajtón.

- Gyere csak be, Mare - szólt ki Travis.

America bejött Shepley-vel. America elmosolyodott, amikor meglátta, hogy egymásba gabalyodtunk. - Gondoltuk, bekapunk valamit. Van kedvetek elugrani a Pei Weihez?

- Brr... már *megint* ázsiait, Mare? Na, ne! - borzongott meg Travis.

Elmosolyodtam. Megint a régi önmaga volt.

America is észrevette. - De bizony! Ti is csatlakoztok, gyerekek?

- Majd' éhen halok - mondtam.
- Érthető - ráncolta a szemöldökét Travis. - Hiszen nem ebédeltél. - Felállt, és mivel nem engedett el, én is talpra kecmeregtem. - Gyere, megetetlek.

Átölelt, és nem is engedett el, míg a Pei Weiben le nem ültünk a boksztban.

Amint Travis kiment a mosdóba, America odahajolt. – *Na?* Mit mondott?

- Semmit - vontam meg vállamat.

Felvonta a szemöldökét. - Két órát voltál a szobájában. És semmit sem mondott?

- Általában nem szokott, amikor ilyen dühös - szúrta közbe Shepley.

- Kellett, hogy mondjon valamit - noszogatótt America.

- Azt mondta, hogy kicsit elszaladt vele a ló, amikor a védelmébe vett, és hogy nem árulta el Parkernek az igazat, amikor Parker ránk nyitotta az ajtót. Ennyi - igazítottam el a bors- és sószórót.

Shepley lehunyta a szemét, és megrázta a fejét.

- Mi az, bébi? - kérdezte America kiegyenesedve.

- Travis - sóhajtott fel Shepley, és a szemét forgatta. - Felejtsd el.

America arcára makacs kifejezés ült ki. - Az ördögbe is, ne, nem teheted...

Elhallgatott, amikor Travis leült, és átfogott. - A fenébe! Még nem hozták ki a kaját?

Nevettünk, tréfálkoztunk, amíg az étterem be nem zárt, aztán beszálltunk a kocsiba, hogy hazamenjünk. Shepley a hátán cipelte fel Americát a lépcsőn, de Travis lemaradt, és megrántotta a karomat, hogy jelezze, ne kövessem őket. A barátaink után nézett, amíg be nem csukódott mögöttük az ajtó, aztán szabadkozó mosollyal nézett rám. - A mai napért bocsánatkéréssel tartozom, tehát nagyon sajnálom.

- Már bocsánatot kértél. Minden rendben.

- Nem, csak Parkerért kértem elnézést. Nem akarom, hogy azt hidd, valami lökött fazon vagyok, aki a legapróbb hülyeségért is nekimegy másoknak - mondta -, de bocsánatkéréssel tartozom azért is, mert nem az igazi okért vettelek a védelmembe.

- És az...? - nógattam.

- Azért estem neki, mert azt mondta, szeretne a sorban következő lenni, és nem azért, mert ugratott.

- Böven elég ok, hogy megvédj, ha valaki arra célozgat, hogy sorban állnak hozzám, Trav.

- Szerintem is ez a lényeg. Azért voltam dühös, mert úgy vettem, hogy le akar feküdni veled.

Miután átgondoltam, amit Travis mondott, megfogtam kétoldalt a pólóját, és a mellkasára fektettem a homlokomat.

- Tudod, mit? Nem érdekel - jelentettem ki, és felnéztem rá.

- Nem érdekel, mit mondanak mások, vagy hogy elvesztetted az önuralmadat, vagy hogy miért verted laposra Christ. A legkevésbé a rossz hírre

vágyom, de elegendő van abból, hogy a barátságunkat magyarázgassam mindenkinek. Pokolba velük!

Travis tekintete ellágyult, és a szája mosolyra húzódott. - *A barátságunkat?* Néha nem tudom, odafigyelsz-e rám egyáltalán.

- Nem értem.
- Menjünk be. Fáradt vagyok.

Bólintottam, ő meg átfogott, míg be nem értünk a lakásba. America és Shepley már bezárkóztak a szobájukba, én pedig gyorsan lezuhanyoztam. Travis Totóval ült kint, míg felvettem a pizsamámat, és félóra múlva már mindketten ágyban voltunk.

A karomra fektettem a fejemet, és hosszan, nyugalmasan kifújtam a levegőt. - Még két hét maradt. Honnan csempészel drámai elemet az életedbe, ha visszaköltözöm a Morganbe?

- Nem tudom - felelte. Még a sötétben is ki tudtam venni megkínzott arckifejezését.

- Figyusz, csak tréfáltam - érintettem meg a karját.

Sokáig elnéztem, ahogy szuszogott, pislogott, és próbált ellazulni. Kicsit fészkelődött, aztán rám nézett. - Bízol bennem, Gal?

- Igen. Miért?
- Gyere ide - mondta, és magához vont. Egy-két pillanatra megmerevedtem, majd a mellére fektettem a fejemet. Bármilyen zajlott is benne, szüksége volt arra, hogy mellette legyek, és még ha akartam volna, sem tiltakozhattam volna. Helyesnek éreztem, hogy mellette fekszem.

Kilencedik fejezet

Ígéret

FINCH MEGCSÓVÁLTA A FEJÉT. - OKÉ. AKKOR MOST PARKERREL jársz, vagy Travisszel? Összezavarodtam.

- Parker nem áll velem szóba, szóval ez egyelőre bizonytalan - ugrottam fel a levegőbe, hogy helyreigazítsam a hátizsákomat.

Finch kifújta a füstöt, aztán leszedett a nyelvéről egy dohánymorzsát. - Akkor tehát Travisszel jársz?

- Barátok vagyunk, Finch.

- Ugye, tudod, hogy mindenki azt hiszi, ti ketten valami örült „barátság extrákkal” kapcsolatban élték, amit nem ismertek be?

- Nem érdekel. Gondoljanak, amit akarnak.

- Mióta érzel így? Hová lett az ideges, titokzatos, visszafogott Abby, akit ismerek és szeretek?

- Belepusztult a szóbeszéd és a feltevések okozta stresszbe.

- Nagyon nagy kár. Hiányzik majd, hogy mutogassak rá, és nevessek rajta.

Meglegyintettem Finch karját, ő meg nevetett. - Helyes. Ideje, hogy felhagyj a színleléssel.

- Mire célsz?

- Olyasvalakivel beszélsz, édesem, aki az élete nagy részét álcázva, rejtőzködve élte le. Egy mérföldről kiszúrtalak.

- Mit akarsz ezzel mondani, Finch? Hogy titokban leszbikus vagyok?

- Nem, csak azt, hogy rejtegetsz valamit. A kardigánok, az illedelmes, mesterkélt lány, aki előkelő éttermekbe jár Parker Hayesszel... ez nem te vagy. Vagy egy kisvárosi sztriptíz táncosnő vagy, vagy megjárta az elvonót. Szerintem inkább a második.

Nagyot nevettem. - Borzalmasan mellétrafáltál!

- Akkor meg mi a titkod?

- Ha elmondanám, nem lenne titok, igaz?

Pajkos vigyorától élesebbek lettek a vonásai. - Én megmutattam az enyémet, most mutasd meg te a tiédet!

- Nem akarlak kiábrándítani, de a szexuális irányultságod nem titok, Finch.

- A kurva életbe! És én még azt hittem, a titokzatos szexrabszolga dolog bejön nekem - szívta meg ismét a cigarettáját.

Összerezentem, mielőtt válaszoltam. - Jó volt a családi életed, Finch?

- Az anyám csodálatos... Az apámmal sok problémát kellett megoldanunk, de most már jól megvagyunk.

- Nekem Mick Abernathy volt az apám.

- És az ki?

Kuncogtam. - Látod? Nem nagy ügy, ha nem tudod, kicsoda.

- Ki az?

- Egy csődtömeg. A szerencsejáték, az ivás, a nehéz természet... örökletes a családomban. Americával azért jöttünk ide, hogy új lappal kezdhessék, ne vetüljön rám egy részeges, lecsúszott alak árnyéka.

- Egy szerencsejátékos, lecsúszott figura Wichitából?

- Nevadában születtem. Akkoriban még minden, amihez Mick nyúlt, arannyá változott. De amikor tizenhárom lettem, fordult a kocka.

- És téged okolt.

- America sok mindenről lemondott, hogy ide jöjjön velem, és elszabadulhassak, de amint idekerülök, az első, akivel összefutok, az Travis.

- És amikor Travisre nézel...

- Túlzottan ismerős a látvány.

Finch bólintott, és a földre pöckölte a cigarettáját. - A francba is, Abby. Szar ügy.

Összehúztam a szemem. - Ha bárkinek is elmondod, amit most meséltem, rád szabadítom a maffiát. Ismerek közülük párat.

- Csak kamuzol.

Vállat vontam. - Higgy, amit akarsz.

Finch gyanakodva méregetett, aztán elmosolyodott. - Hivatalosan is a legkirályabb vagy, akit ismerek.

- Szomorú, Finch. Többet kellene társaságban forognod - mondtam, és megálltam a menza ajtajában.

Felszegte az állát. - Minden elrendeződik. Erősen hiszek a dolgok-okkal-történné közmondásban. Ide jöttél, America megismerkedett Sheppel, te eljutottál a Körbe, van benned valami, amitől Travis Maddox világa a feje tetejére állt. Gondolj csak bele! - biztatott, és gyors csókot nyomott a számra.

- Na, ne! - kiáltott rá Travis. Megragadott a derekamnál fogva, a magasba emelt, és letett maga mögé. - Te vagy az utolsó, aki miatt aggódnom kellene ilyen szarság miatt, Finch! Tégy egy szívességet! - ugratta.

Finch Travishez hajolt, és rákacsintott. - Később, Baba.

Amikor Travis felém fordult, elkomolyodott. - Miért ráncolod a homlokod?

Megráztam a fejemet, és hagytam, hadd szálljon le az adrenalinszintem. - Csak nem szeretem ezt a becenevet. Rossz emlékek kapcsolódnak hozzá.

- Becéző szavak az ifjúsági lelkesztől?

- Nem - mormoltam.

Travis a tenyerébe öklözött. - Verjem ki a szart is Finch-ből? Tanítsam meg kesztyűbe dudálni? Hazavágom, csak úgy nyekken!

Muszáj volt mosolyognom. - Ha ki akarnám nyiffantani Finchet, elég lenne azt mondanom, hogy a Prada csődbe ment, és magától kikészülne.

Travis nevetett, és az ajtó felé tuszkolt. - Gyerünk! Éhen pusztulok!

Az ebédlőasztalnál ültünk, csipkedtük és bökdöstük egymást. Travis olyan derűs hangulatban volt, mint a fogadás elvesztésének estéjén. Ez mindenkinek feltűnt az asztal körül, és amikor egy kis kajacsatát kezdett velem, a környező asztalnál ülők figyelmét is felkeltette.

A szememet forgattam. - Úgy érzem magam, mint egy ketrecbe zárt, megbámult vadállat!

Travis egy pillanatig rám meredt, körülnézett a minket bámulókon, aztán felállt. - I CAN'T! - ordította. Elképedve bámultam, ahogy a teremben minden fej egyszerre felé fordul. Travis párszor a fejében dübörgő ritmusra rázta a fejét.

Shepley lehunyta a szemét. - Jaj, ne már!

Travis elmosolyodott. - get no... sa... ds... faction - énekelt. - I can't get no... sat... is... fac... tion. 'Cuz I've tried... ;ind I've tried... and I've tried... and I've tried... - Felkapaszkodott az asztalra, mialatt mindenki őt bámulta: - I CAN'T GET NO!

Az asztal végében ülő focistákra mutatott, azok meg elvigyorodtak: - I CAN'T GET NO! - üvöltötték kórusban. Ekkor már mindenki egyszerre, ütemre tapsolt.

Travis az öklébe énekelt: - When I'm driving in my car, and a man comes on the... ra-di-o... he's teliing me more and more... about somé useless in-for-ma-tion! Supposed to fire my im-agin-a-don! I CAN'T GET NO!

Uh, no, no, no! Eltáncolt mellettem a képzelt mikrofonjába énekelve.

A tömeg együtt kántálta: - HEY, HEY, HEY!

- That's what I'll say! - dalolta Travis.

A csípőjét rázta, mire füttyök és sikoltások hallatszottak a teremben ülő lányoktól. Ismét elsétált mellettem, és a refrént elénekelte a terem másik oldalán ülőknek a focicsapattal, mint vokalistákkal.

- I'll help you out! - kiáltotta egy lány hátulról.

- .. .cuz I tried, and tried, and tried - énekelt Travis.

- I CANT GET NO! I CANT GET NO! - énekelték a vokalisták.

Travis megállt előttem, és lehajolt. - When I'm watching my TV... and a... man comes on and telis me... how white my shirts can be! Well he can't be a man, 'cause he doesn't smoke... the same cigarettes as me! I can't... get no! Uh no, no, no!

Mindenki az ütemet tapsolta, a focisták meg énekelték: - HEY, HEY, HEY!

- That's what I say! - énekelt Travis, és a tapsoló közönségre mutatott. Volt, aki felállt, és vele táncolt, de a többség vidám elképedéssel bámulta.

Átugrott a szomszédos asztalra, mire America felsikoltott és tapsolt, aztán oldalba bökött. A fejemet csóváltam; meghaltam, és a High School Musicalben ébredtem!

A focisták az alapidallamot dúdolták: - Na, na, nanana! Na, na, na! Na, na, nanana!

Travis magasba tartotta a marokmikrofonját: - When I'm... riding round the world... and I'm dóin' this... and I'm signing that!

Leugrott, aztán az asztalon áthajolva az arcomba énekelte:

- And I'm tryin' to make some girl... teli me, uh baby better come back, maybe next week, 'cuz you see I'm. On. A losing streak! I CANT GET NO! Uh no, no, no!

A terem egyszerre verte a ritmust, a focisták tették a dolgukat: - HEY, HEY, HEY!

- I can't get no! I can't get no! Sads-facdon! - dúdolta nekem mosolyogva és kifulladásra.

Hatalmas tapsvihár tört ki, sokan még füttyültek is. Travis homlokra csókolt, aztán felállt, és meghajolt. Amikor visszaült velem szembe a helyére, nevetett.

- Most nem téged néznek, mi? - lihegte.

- Kösz. De tényleg nem kellett volna - mondtam.

- Abs?

Felpillantottam. Parker állt az asztal végénél. Újra minden szem rám szegeződött.

- Beszélünk kellene - mondta láthatóan idegesen. Americára, Travisre, aztán ismét Parkerre néztem. - Kérlek! - vágta zsebre a kezét.

Bólintottam, és kimentem utána. Elhaladt az ablakok előtt, és az épület oldalának takarásában állt meg. - Nem akartam megint rád terelni a figyelmet. Tudom, mennyire utálsz.

- Fel is hívhattál volna, ha beszélni akarsz velem - feleltem.

Bólintott, és a földet nézte. - Nem akartalak megkeresni a menzán. Csak láttam a felfordulást, aztán megpillantottalak, és egyszerűen bementem. Bocs.

Vártam, míg ismét megszólal. - Nem tudom, mi történt közted és Travis között. Nem az én dolgom... Te meg én csak párszor randiztunk. Először nagyon feldúlt, de aztán rájöttem, hogy nem izgatott volna, ha nem táplálok érzéseket irántad.

- Nem feküdtem le vele, Parker. Fogta a fejemet, amikor a vécéjébe rókáztam egy üveg Patrót. Ilyen romantikus volt.

Kurtán felnevetett. - Azt hiszem, nem kaptunk tisztességes esélyt... úgy, hogy közben Travisnél laktál. Az igazság az, Abby, hogy kedvellek. Nem tudom, mi ez, de egyfolytában rád gondolok. - Elmosolyodtam, mire megfogta a kezemet, és végighúzta az ujját a karkötőmön. - Valószínűleg megijesztettelek ezzel a képtelen ajándékkal, de még sosem voltam ilyen helyzetben. Úgy érzem, mintha folyton a figyelmedért versengenék Travisszel.

- Nem ijesztettél el a karkötővel.

Összeszorította a száját. - Pár hét múlva megint el szeretnék vinni valahova. Az után, hogy lejárt Travisnél a hónap.

És aztán koncentrálnánk arra, hogy zavaró tényezők nélkül megismerjük egymást.

- Korrekt ajánlat.

Lehajolt, lehunyta a szemét, és a számra szorította a száját.

- Hamarosan hívlak.

Búcsút intettem, aztán visszamentem a menzára. Elmentem Travis mellett, mire elkapta a karomat, és az ölébe húzott. - Nehéz volt szakítani?

- Még egyszer meg akarja próbálni, amikor már megint a Morganben lakom.

- A francba is, ki kell találnom egy újabb fogadást - húzta elém a tányéromat.

A KÖVETKEZŐ KÉT HÉT SZINTE ELREPÜLT. AZ ÓRÁKON KÍVÜL MINDEN pillanatomat Travisszel töltöttem, többnyire kettesben. Elvitt vacsorázni, egy italra meg táncolni a Redbe, tekézni, és két verekedésre is kihívták. Amikor nem neveltük magunkat halálra, akkor játékból birkóztunk, vagy a kanapén, Totóval összebújtunk és moziztunk. Szándékosan oda sem figyelt egyetlen lányra sem, aki csak megremegtette előtte a szempilláját, és mindenki csak az új Travisről beszélt.

A lakásban töltött utolsó éjszakámon America és Shepley megmagyarázhatatlan módon távol voltak, és Travis egy különleges Utolsó Esti Vacsorával bajlódott. Bort vett, szalvétát tett ki, még új evőeszközt is hozott ez alkalomból. A reggelizőpultra terített meg, és velem szemben ült le a bárszékre. Most először volt az a határozott érzésem, hogy randizunk.

- Ez tényleg nagyon finom, Trav - ettem a Cajun csirkés tésztát, amit készített. - Ezt elhallgattad előlem.

Kényszeredetten elmosolyodott, és láttam, milyen nehezeére esik könnyedén csevegni. - Ha hamarabb elárulom, minden este ezt vártad volna. - Elhalványult a mosolya, és lesütötte a szemét.

A tányéromon piszkáltam az ételt. - Nekem is hiányozni Fogsz, Trav.

- De azért átjössz majd, nem?

- Tudod, hogy igen. És te is átjössz a Morganbe, segítesz majd a tanulásban, ahogy korábban is.

- De azért nem lesz ugyanaz - sóhajtott. - Parkerrel randizol, el leszünk foglalva... más irányba sodor az élet.

- Nem változik olyan sokat.

Kurtán felkacagott. - Ki hitte volna, amikor először megláttuk egymást, hogy itt fogunk ülni? Három hónapja nem mondhattad volna, hogy ilyen nyomorultul érzem majd magam, ha el kell búcsúznom egy lánytól!

Összefácsarodott a szívem. - Nem akarom, hogy szomorú légy.

- Akkor ne menj el - mondta. Az arcán olyan elkeseredés látszott, hogy a lelkipurdalástól gombóc támadt a torkomban.

- Nem költözhetek ide, Travis. Ez örökség.

- Honnan veszed? Életem legjobb két hetét töltöttem veled.

- Én is.

- Akkor miért érzem úgy, hogy soha többé nem látlak?

Nem tudtam mit válaszolni. Megfeszült az álla, de nem volt dühös. Olyan erős volt a vágy, hogy odamenjek hozzá, hogy felálltam, megkerültem a pultot,

és az ölébe ültem. Nem nézett rám, ezért átöleltem a nyakát, és az arcához szorítottam az arcomat.

- Majd rájössz, milyen idegesítő voltam, és szépen elfelejtetd, hogy hiányzom neked - súgtam a fülébe.

Nagyot fűjt, és a hátamat masszírozta. - Esküszöl?

Hátrahajoltam, és a szemébe néztem, aztán megérintettem két oldalt az arcát. A hüvelykujjammal megsimogattam az állát; az arc kifejezésétől majd' megszakadt a szívem. Lehunytam a szemem, és lehajoltam, hogy megcsókoljam a szája sarkát, de hirtelen elfordult, így inkább a szájára nyomtam csókot.

Bár a csók meglepett, nem húzódtam el azonnal.

Travis is az ajkamra nyomta a száját, de többet nem tett.

Végül elhúzódtam, és egy mosollyal igyekeztem elsimítani a dolgot. - Holnap nagy nap lesz. Most eltakarítok a konyhában, aztán irány az ágy.

- Segítek - mondta.

Némán mosogattunk el együtt, Toto a lábunknál aludt. Travis eltörölgette az utolsó edényt is, és kitette a szárítóra, aztán megfogta a kezemet, és erősen szorítva végigvezetett a folyosón. A folyosó kezdetétől a hálósobájáig vezető út kétszer olyan hosszúnak tűnt. Mindketten tudtuk, hogy a búcsú mindössze pár órányira van.

Még csak nem is tett úgy, mintha nem nézne, amikor éjszakára felvettem az egyik pólóját. Bokszeralsóra vetkőzött, bemászott a takaró alá, és várta, hogy mellé feküdjek.

Amint bebújtam mellé, eloltotta a lámpát, aztán engedélykérés vagy szabadkozás nélkül magához vont. Megszorított, és felsóhajtott, én meg a nyakába fúrtam az arcomat. Szorosan lehunytam a szememet, és próbáltam kiélvezni minden pillanatot. Tudtam, hogy életem végéig minden nap visszakívánom majd ezt a percet, ezért szívvel-lélekkel átadtam magam a varázsának.

Kínézett az ablakon. A fák árnyékot vetettek az arcára. Lehunyta a szemét, nekem pedig elfacsarodott a szívem. Gyötrelmes volt végignézni, ahogy szenved, miközben tudtam, hogy nem csak én vagyok az oka, de én vagyok az egyetlen, aki megszabadíthatja tőle.

- Trav? Minden rendben? - kérdeztem.

Hosszú szünet után szólalt meg. - Még sosem volt kevésbé rendben.

A nyakához szorítottam a homlokomat, ő pedig még erősebben ölelt. - Butaság - mondtam. - Minden nap találkozunk majd.

- Tudod, hogy ez nem igaz.

Megsemmisítő bánat kerített hatalmába minket, ami azt az elfojthatatlan vágyat ébresztette, hogy mindkettőnket megmentsem tőle. Felemeltem az államot, de haboztam: amire most készültem, mindent megváltoztatott. Úgy okoskodtam, hogy Travis a meghitt kapcsolatban nem lát többet időtöltésnél, és lehunytam a szemem, hogy leküzdjem a félelmeimet. Tennem kellett valamit,

mert tudtam, hogy csak fekszünk itt ébren reggelig, és rettegünk majd minden múltó pillanattól.

Dübörgött a szívem, amikor megcsókoltam a nyakát, aztán lassú, gyöngéd csókkal ízlelgettem a bőrét. Meglepetten pillantott le rám, aztán ellágyult a tekintete, amikor rájött, mit akarok.

Lehajolt, és finoman, édesen az ajkamra szorította a száját. Ajka melegsége tetőtől talpig átjárt, és közelebb húztam magamhoz. Most, hogy megtettük az első lépést, nem állt szándékomban megtorpanni.

Szétnyílt a szám, hogy utat engedjek Travis nyelvének az enyémhez. - Kívánlak - suttoztam.

A csók hirtelen lelassult, és Travis megpróbált elhúzódní. Mivel eltökéltem, hogy befejezem, amit elkezdtem, a csókom követelőzőbb lett. Travis erre azzal válaszolt, hogy addig húzódt el, míg már térdelt, én pedig követtem, hogy a szánk összeforrjon.

Két kézzel megragadta a vállamat, hogy visszatartsa. -Várj egy percet - suttozta lihegve, magában mulatva. - Nem kell ezt tenned, Gal. A ma éjszaka nem erről szól.

Visszafozta magát, de a szemén láttam, hogy az önuralma nem tart sokáig.

Megint odahajoltam hozzá, és most annyira megroggyant a karja, hogy az ajkamat az övéhez simíthattam. Elszántam néztem fel rá a szemöldököm alól. Egy pillanatba telt, mire kimondtam a szavakat, de nem fojtottam őket magamba. - Ne hagyj könnyörögni - suttoztam a szájához simulva.

E szavak elsöpörték a fenntartásait. Keményen és mohón csókolt. A tenyerem végigsiklott a hátán, és megpihent a bokszeralsója gumírozott korcán, majd idegesen végighúztam rajta az ujjaimat. A csókjai ekkor türelmetlenné váltak, én pedig a matracra zuhantam, amikor rám vetette magát. A nyelve ismét utat talált az enyémhez, és amikor összeszedve a bátorságomat, a tenyeremet a nadrágja és a bőre közé csúsztattam, felnyögött.

Lehúzta rólam a fejemen át a pólót, és a keze türelmetlenül siklott le az oldalamon, megragadta a bugyimat, és fél kézzel lerántotta rólam. Ismét csókolni kezdett, miközben a keze a combjaim közé siklott, én pedig el-elakadva sóhajtottam fel, amikor az ujjai ott jártak, ahol férfikéz még soha nem érintett. A lábam ívbe hajlott és megrándult a keze minden mozdulatától, és amikor a bőrébe mélyesztettem az ujjaimat, fölém térdelt.

- Galamb - lihegte - nem kell ma éjjel megtörténnie. Várok, míg készen nem állsz.

Az éjjeliszekrénye legfelső fiókja után nyúltam, és kihúztam. Amikor a kezem a műanyag csomagoláshoz ért, kikaptam, és a fogammal feltéptem. Elengedte a hátamat, és lehúzta, majd lerúgta a bokszeralsóját, mintha nem bírná, hogy bármi is közénk álljon.

A csomagolás zörgött az ujjai között, és pár pillanat múlva a lábam között éreztem. Lehunytam a szemem.

- Nézz rám, Galamb.

Felpislogtam rá, a tekintete egyszerre volt átható és lágy. Félrehajtotta a fejét, aztán lehajolt és gyöngéden megcsókolt, a következő pillanatban megfeszült a teste, és lassú, apró mozdulattal belém hatolt. Amikor visszahúzódott, a kényelmetlen érzéstől az ajkamba haraptam, és amikor ismét belém hatolt, a fájdalomtól erősen lehunytam a szemem. A combommal megszorítottam a csípőjét, mire újra megcsókolt.

- Nézz rám - suttogta.

Amikor kinyitottam a szememet, ismét belém hatolt, én pedig felkiáltottam a csodálatos, égető fájdalomtól, amit okozott. Amint elengedtem magam, a teste egyre ütemesebben mozgott fölöttem. A kezdetben érzett idegességem elmúlt, és Travis úgy markolt, mintha nem tudna belőlem egyszerre eleget fogni. Magamhoz vontam, ő pedig felnyögött, amikor az érzés, az élvezet túl elsőprő lett.

- Olyan régóta kívánlak, Abby. Csak téged akarlak - lehelte a számba.

Egyik kezével megragadta a combomat, és a másik könyökére támaszkodva centikre fölém hajolt. Vékony izzadságréteg vonta be a bőrünket, és amikor a szája apró csókokkal hintette tele az állam vonalát, majd a nyakamon lefelé haladt, ívből meghajlott a hátam.

- Travis - sóhajtottam.

Amikor kimondtam a nevét, az arcát az enyémhez szorította, és merevebbek, erőteljesebbek lettek a mozdulatai. Hangosabban nyögött, végül még utoljára belém hatolt, aztán nyögve, reszketve hajolt fölém.

Néhány pillanat múlva ellazult a teste, és egyenletesebb lett a lélegzetvétele.

- Nem semmi első csók volt - jelentettem ki fáradt, elégedett arccal.

A tekintete bejárta az arcomat, és elmosolyodott. - Az utolsó első csókod.

Túlságosan megrázott, amit mondott, hogy válaszolni tudjak.

Lerogyott mellém a hasára, egyik karját átvette a derekam, a homlokát az arcomnak támasztotta. Meztelen hátát simogattam, amíg azt nem hallottam, hogy nyugodtan, mélyen szuszog.

Órákig feküdtem ébren, mély lélegzetvételeit hallgattam, és a szél zúgását kint a fák között. America és Shepley csendben érkeztek haza, és hallottam, ahogy egymás között suttogva, lábujjhegyen jönnek végig a folyosón.

Már becsomagoltuk a holmimat, és elfintorodtam, amikor arra gondoltam, milyen kínos lesz a reggel. Korábban még azt hittem, ha Travis egyszer lefekszik velem, kielégül a kíváncsisága, de ő ezzel szemben az örökkét emlegette. A szemem szorosan lezárult, amikor arra gondoltam, milyen lesz az arca, ha majd rájön: ami kettőnk között történt, az nem a kezdet, hanem a lezárás volt. Nem vághattam bele ebbe, és meggyűlöl majd, ha ezt megmondom neki.

Kibújtam a karja alól, felöltöztem, és a kezemben vittem a cipőmet Shepley szobájáig. America az ágyon ült, Shepley pedig a pólóját vette le a szekrény előtt.

- Minden rendben, Abby? - kérdezte Shepley.

- Mare? - Jeleztem, hogy szeretnék vele a folyosón beszélni.

Bólintott, és óvatos tekintettel figyelt. - Mi a helyzet?

- Szeretném, ha most rögtön átvinnél a Morganbe. Nem várhatok holnapig. A szája sarka megértő mosolyra húzódott. - Sosem bírtad a búcsúzkodást.

Shepley és America segítettek a hátizsákjaimat levinni, én meg kinéztem a kocs ablakán, míg America átvitt a Morgan Hallba. Amikor az utolsó zsákot is letettük a szobámban, America megragadott.

- Olyan más lesz most a lakásban!

- Kösz, hogy hazahoztál. Pár óra múlva hajnalodik majd. Menj csak - öleltem meg még egyszer, mielőtt elengedtem.

America nem nézett vissza, amikor kiment a szobámból, én viszont idegesen rágtam a számat, mert tisztában voltam azzal, milyen dühös lesz Travis, amikor rájön, mit tettem.

Sercegett a pólóm, amikor kibújtam belőle, a lassan beköszöntő téellel nőtt a statikus elektromosság. Kicsit elveszetten kucorodtam be az ágyba, a vastag paplan alatt összegömbölyödtem, és az orromon át szívtam be a levegőt: Travis illatát éreztem még a bőrömhöz.

Az ágyat hidegnek és idegnek éreztem Travis matracának melege után. Harminc napot töltöttem egy zsúfolt lakásban az Eastern rossz hírű fenegyerekével, és a veszekedések meg a késő éjszakai vendégek ellenére sem akartam máshol lenni.

REGGEL NYOLCKOR KEZDŐDTEK A TELEFONOK, AZTÁN EGY ÓRÁN át ötpercenként jött egy hívás.

- Abby! - nyögött fel Kara. - Vedd már fel a nyomorult telefonodat!

Odanyúltam, és kikapcsoltam. Amíg az ajtónál dörömbölést nem hallottam, nem jöttem rá, hogy mégsem bujkálhatok egész nap a szobámban, ahogy terveztem.

Kara megrántotta az ajtógombot. - *Mi van?*

America elnyomult mellette, és megállt az ágyamnál. - Mi az ördög folyik itt? - esett nekem. A szeme dagadt és vörös, és még pizsamában volt.

Felültem. - Mi történt, Mare?

- Travis teljesen kiborult! Nem beszél velünk, szétverte a lakást, a hifit a szoba másik végébe vágta... Shep képtelen józan belátásra kényszeríteni!

A tenyerem élével megdörgöltem a szemem, és pislogtam. - Nem tudom.

- Ne ricsázz nekem! Megmondod, mi folyik itt, és pedig most rögtön!

Kara felkapta a nesseszer táskáját, és kimenekült. Bevágta maga mögött az ajtót, én meg attól féltem, szól a bennlakó tanácsadónak, vagy ami rosszabb, a hallgatói dékánnak.

- Csendesebben, America, az isten szerelmére - suttoztam.

Összeszorította a fogait. - Mit csináltál?

Feltételeztem, hogy Travist feldúlja, hogy elmegyek, de nem hittem, hogy dührohamot kap. - Nem... tudom... - nyeltem egy nagyot.

- Behúzott egyet Shepnek, amikor rájött, hogy segítettünk neked elmenni, Abby. *Kérlek*, mondd el! - könnyörgött, és elhomályosult a tekintete. - Megrémít!

A tekintetében tükröződő félelem arra kényszerített, hogy elmondjam az igazság töredékét. - Egyszerűen képtelen voltam tőle elbúcsúzni. Tudod, milyen nehéz ez nekem.

- Valami másról van szó, Abby! Teljesen megbolondult! Hallottam, hogy a nevedet mondja, aztán dühösen végigdübörgött a lakáson, és téged keresett. Berontott Shep szobájába, és faggatni kezdte, hol vagy. Aztán megpróbált felhívni. Újra meg újra meg újra - sóhajtott fel. - Az arca... Jézusom, Abby! Még sosem láttam ilyennek.

- Leszaggatta a lepedőket az ágyáról, és elhajította őket, eldobta a párnáit, az öklével belevágott és összetörte a tükröt, berúgta az ajtaját... leszaggatta a zsanérról! Életemben nem láttam ilyen ijesztő dolgot.

Lehunytam a szemem, és a szemembe gyűlő könnyek ettől lecsorogtak az arcomon.

America odatolta elém a telefonját. - Muszáj felhívnod. Legalább nyugtasd meg, hogy rendben vagy.

- Jó, felhívom.

Újra elém tolta a mobilt. - Nem! Most hívd fel!

Elvettem tőle a készüléket, és a gombokon matattam, míg azon törtem a fejem, mit is mondhatnék neki. Kikapta a telefont a kezemből, tárcsázott, aztán visszaadta nekem. A fülemhez tartottam, és mély levegőt vettem.

- Mare? - vette fel Travis, a hangja fojtott volt az aggodalomtól.

- Én vagyok.

Néhány pillanatig síri csend volt, aztán végre megszólalt. - Mi a franc történt veled múlt éjjel? Ma reggel felébredek, nem vagy sehol, és... és csak úgy, egyszerűen elmész, és el sem köszönsz? *Miért?*

- Sajnálom. Én...

- *Sajnálod?* Tisztára megőrültem! Nem veszed fel a telefonodat, elosonsz, és mi... *miért?* Azt hittem, végre mindent elrendeztünk!

- Csak egy kis idő kellett, hogy összeszedjem a gondolataimat.

- Mivel kapcsolatban? - Kis szünet után folytatta. - Fájt... fájdalmat okoztam neked?

- Nem! Szó sincs ilyesmiről! Tényleg nagyon, nagyon sajnálom. America biztos mondta. Nem bírom a búcsúzkodást.

- Találkoznom kell veled - mondta kétségbeesett hangon.

Felsóhajtottam. - Sok a dolgom ma, Trav. Ki kell pakolnom, és temérdek a mosnivalóm.

- Megbántad - csuklított el a hangja.

- Nem... nem erről van szó. Barátok vagyunk. Ez sosem fog változni.

- *Barátok?* Akkor mi a franc volt a múlt éjszaka? - kérdezte, és sütött a harag a hangjából.

Erősen lehunytam a szememet. - Tudom, mit akarsz. De... most képtelen vagyok rá.

- Szóval csak kis időre van szükséged? - kérdezte nyugodtabban. - Ezt megmondhattad volna. Nem kellett volna elhagynod.

- Ez tűnt a legkönnyebb megoldásnak.

- Ki számára?

- Nem bírtam aludni. Folyton az járt a fejemben, milyen lesz reggel, amikor be kell pakolnom Mare kocsijába... Nem bírtam megtenni, Trav - magyaráztam.

- Elég rossz, hogy már nem leszel itt. Nem tűnhetsz el az életemből.

Mosolyt kényszerítettem az arcomra. - Holnap találkozunk. Nem akarok semmi extrém dolgot, oké? Csak szeretnék pár dolgot elrendezni. Ennyi.

- Oké - hagyta rám. - Ez menni fog.

Kinyomtam a telefont. America dühösen meredt rám. - Lefeküdtél vele? Te ribanc! És meg sem akartad mondani nekem?

A szememet forgatva nekidőltem a párnámnak. - Ez nem rólad szól, Mare. Az egész egy borzalmasan bonyolult, elbaszott dolog lett.

- Mi ebben a bonyolult? Halálosan boldogoknak kellene lennetek, nem ajtókat betörni és a szobákban rejtőzködni!

- De *nem* lehetek vele! - suttogtam a mennyezetre meredve.

A kezét az enyémre tette, és halkán, kedvesen szólalt meg. - Travist át kell formálni. Hidd el, megértem, milyen fenntartásaid vannak vele kapcsolatban, de te is látod, már mennyit változott miattad. Csak gondolj az elmúlt két hétre, Abby. Ő nem *Mick*!

- *Én* vagyok Mick! Ha összejövök Travisszel, akkor minden, amiért küzdöttünk... annak *vége*! - Pattintottam az ujjaimmal. - Így!

- Azt Travis nem hagyná!

- Nem rajta múlik, vagy igen?

- Össze fogod törni a szívét, Abby. Össze fogod törni! Az egyetlen lány, akiben megbízik annyira, hogy beleszeressen, és te keresztre feszíted.

Elfordultam tőle, mert képtelen voltam elviselni az arckifejezést, ami a könyörgését kísérte. - Szükségem van a boldog befejezésre. Ezért jöttünk ide.

- Nem kell ezt választanod. Működhet is.

- Amíg nem fordul a kocka.

America égnek emelte a karjait, aztán az ölébe ejtette őket. - Jézusom, Abby, csak ne ezt a szarságot megint! Erről már beszéltünk.

Csengett a telefonom. A kijelzőre pillantottam. - Parker keres.

Megrázta a fejét. - Még beszélünk.

- Szia - szóltam bele, és kerültem America mérges pillantását.

- Abs! A szabadság első napja! Milyen érzés? - lelkesedett.

- Szabad... - mondtam, de nem tudtam lelkesedést vinni a hangomba.

- Holnap este vacsora? Hiányoztál.

- Aha - töröltem bele az orromat a pizsamaujjamba. - Holnap szuper.

Miután kinyomtam, America a homlokát ráncolta. - Meg fogja kérdezni, amikor visszamegyek - mondta. - Tudni akarja, miről beszéltünk. Mit mondjak neki?

- Mondd, hogy megtartom az ígéretemet. Holnap ilyenkor már nem fogok neki hiányozni.

Tizedik fejezet

Pókerarc

KÉT ASZTALLAL ODÉBB, EGGYEL VISSZA, ONNAN, AHOL ÜLTEM, nem látszott America és Shepley, én meg lekushadtam, és azt figyeltem, hogyan mered Travis az üres helyre, ahol ülni szoktam, mielőtt az ebédlőasztal végét választottam. Nevetségesnek éreztem, hogy rejtőzködöm, de képtelen voltam egy órán át vele szemben ülni. Amikor megettem az ebédemet, mély levegőt vettem, és kimentem oda, ahol Travis cigarettázott.

Éjszaka azon agyaltam, hogyan tudnám magunkat oda visszajuttatni, ahol korábban voltunk. Ha úgy tekintek az együttlétünkre, mint ahogy Travis általában a szexet kezeli, talán nagyobb az esélyem. A terv azzal a kockázattal járt, hogy teljesen elveszítem, de reméltem, hogy az óriási férfiegója rákényszeríti, hogy hasonlóképpen félvállról vegye.

- Szia - szólítottam meg.

Megrándult az arca. - Szia. Gondoltam, az ebédnél találkozunk.

- Sok volt a rohangálnivalóm. Tanulnom is kellett - vontam meg a vállamat, és igyekeztem eljátszani a fesztelent.

- Kell segítség?

- Matek. Azt hiszem, boldogulok vele.

- Ott lóghatok veled, erkölcsi támasznak - mosolygott, és zsebre vágta a kezét. A karján a mozdulattól megfeszültek a kemény izmok, és az emlék, ahogy belém hatolt, élénken játszódtott le a fejemben.

- Hogy is? - dadogtam, mert elterelte a figyelmemet az agyamon átvillanó, váratlan erotikus élmény.

- Tegyük úgy, mintha a múlt éjjel meg sem történt volna?

- Nem. Miért? - színleltem az értetlent, ő pedig a viselkedésemtől frusztráltan sóhajtott fel.

- Nem is tudom... Talán mert elvettem a szüzességedet? - hajolt felém, hogy halkán fejezze be a mondatot.

Égnek emeltem a szememet. - Biztos nem ez az első alkalom, hogy megfosztasz a szüzességétől egy lányt, Trav.

Hányaveti modorom - pontosan, ahogy tartottam tőle - feldühítette. - Ami azt illeti, ez volt az első.

- Ugyan már... Mondtam, hogy nem akarok semmi feszültséget kettőnk között.

Travis még utoljára megszívta a cigarettáját, aztán a csikket a földre pöckölte.

- Nos, ha tanultam valamit az elmúlt napokból, az az, hogy nem mindig azt kapjuk, amit akarunk.

- Szia, Abs - nyomott egy pusztit az arcomra Parker.

Travis gyilkos pillantással meredt rá.

- Hat körül érted mehetek? - kérdezte Parker.

- Hatkor - bólintottam.

- Viszlát nemsokára - köszönt el, és továbbment az órájára. Utánanéztem, és közben féltem, milyen következménnyel jár az elmúlt pár másodperc.

- Ma este randizol vele? - fortyogott a dühtől Travis. Az álla megfeszült, és láttam, ahogy az izmok rángatóznak a bőre alatt.

- Mondtam, hogy amikor visszamegyek a Morganbe, randizni hív majd. Tegnap felhívott.

- A telefonhívása óta némileg változtak a körülmények, nem gondolod?

- Miért?

Pár lépésnyit távolodott tőlem, én meg nagyot nyeltem, és igyekeztem visszafojtani a könnyeimet. Travis megállt, visszajött, és az arcomhoz hajolt. - Hát ezért mondtad, hogy a mai nap után nem fogsz nekem hiányozni! Tudtad, hogy rájövök majd, hogy találkozol Parkerrel, és azt hitted, én csak... hogy mi is? Túlteszem magam rajtad? Nem bízol bennem, vagy csak nem vagyok neked elég jó? *Mondd meg*, a fenébe is! *Mondd meg*, mi a faszt csináltam veled, hogy ezt teszed velem!

Álltam a sarat, és egyenesen a szemébe néztem. - *Semmit* sem tettél velem. Mióta élet-halál kérdés számodra a szex?

- Amióta veled voltam!

Körbepillantottam, és láttam, hogy felhívjuk magunkra a figyelmet. Lassan mentek el mellettünk az emberek, bámészkodtak és összesúgtak. Éreztem, hogy ég a fülem, és a vörösség lassan áterjed az arcomra, a szememet meg ellepik a könnyek.

Travis lehunyta a szemét, és próbálta visszanyerni az önuralmát, mielőtt újra megszólalt. - Hát erről van szó? Azt hiszed, nem jelentett nekem semmit?

- *Travis Maddox* vagy!

Undorral rázta meg a fejét. - Ha nem lennék tisztában az ellenkezőjével, azt hinném most, hogy a pofámba vágod a múltamat!

- Aligha hinném, hogy négy hét már *múlt*. - Az arca eltorzult, én meg nevettem. - Viccelek! Minden rendben, Travis. Én is oké vagyok, te is. Nem kell belőle nagy ügyet csinálni.

Az arcáról mintha letöröltek volna minden érzelmet. Mély lélegzetet vett az orrán át. - Tudom, mivel próbálsz. - A pillantása távolivá vált, mintha elmélyedne a gondolataiban. - Akkor hát kénytelen leszek bebizonyítani. - Összehúzta a szemét, ahogy farkasszemet néztünk, és olyan eltökélt lett, mint a verekedései előtt. - Ha azt hiszed, folytatom a kefélést, ahol abbahagytam, hát tévedsz. Nem akarok senki mást. Azt akarod, hogy barátok legyünk? Rendben, barátok vagyunk. De te és én tudjuk, hogy ami történt, nem csak szex volt.

Elviharzott mellettem, én meg kifújtam a levegőt, amiről nem is tudtam, hogy bent tartottam. Travis visszanézett rám, aztán ment tovább a következő

órájára. Egy kibuggyant könnycsepp gurult le az arcomon; gyorsan letöröltem. A csoporttársaim kíváncsi pillantása a hátamba fúródott, ahogy elvonszoltam magam a következő órára.

Parker a második sorban ült; besiklottam a mellette levő padba.

Szélesen elvigyorodott. - Nagyon várom a ma estét.

Mély levegőt vettem, és elmosolyodtam. Igyekeztem sebességet váltani a Travisszel folytatott beszélgetés után. - Mit tervezel?

- Már szépen berendezkedtem a lakásomban. Gondoltam, ott vacsorázhatnánk.

- Én is várom a ma estét - igyekeztem meggyőzni magam.

Miután America nem volt hajlandó segíteni, Kara vonakodva beleegyezett, hogy segítsen ruhát választani a randimra Parkerrel. Amint belebújtam, le is hámoztam magamról, és inkább egy farmert vettem fel. Miután a délutánt a kudarcba fulladt tervemen rágódva töltöttem, képtelen voltam rávenni magam, hogy kiöltözzek. A hűvös időre gondolva a barna, nyakba kötös felsőre egy vékony, elefántcsont fehér kasmírpulóvert húztam, és az ajtóban vártam. Amikor Parker fényes Porsché-ja lefékezett a Morgan előtt, gyorsan kiléptem az ajtón, mielőtt végigjöhett volna a feljárón.

- Be akartam jönni érted - mondta csalódottan, amikor kitárta előttem az ajtót.

- Akkor megspóroltam neked egy utat - csatoltam be az övemet.

Becsúszott mellém, aztán odahajolt, két keze közé fogta az arcomat és puha, bársonyos szájával megcsókolt. - Hűha, hiányzott a szád - lehelte.

Mentolos volt a lehelete, az arcvize hihetetlenül finom illatú, a keze meleg és puha, és fantasztikusan festett farmerben és zöld, hosszú ujjú ingben, de képtelen voltam szabadulni az érzéstől, hogy valami hiányzik. Észrevehetően elszállt az izgalom, amit eleinte éreztem, és magamban Travist átkoztam, hogy megfosztott tőle.

Kényszeredetten elmosolyodtam. - Bóknak veszem.

A lakása pontosan olyan volt, mint amilyennek képzeltem: makulátlanul tiszta és rendezett, minden sarokban drága elektronikai eszközök. Minden biztonnyal az anyja rendezte be.

- Szóval? Mi a véleményed? - vigyorgott, mint egy gyerek, aki az új játékát mutogatja.

- Nagyszerű! - bólintottam.

Az arckifejezése játékosról meghittre változott, és a karjába vont, megcsókolta a nyakam. Minden izmom megfeszült. Bárhol szívesebben lettem volna, mint ebben a lakásban.

Megszólalt a telefonom, és bocsánatkérően rámosolyogtam Parkerre, mielőtt felvettem.

- Milyen a randi, Gal?

Hátat fordítottam Parkernek, és belesuttogtam a telefonba. - Mi kell, Travis? - Igyekeztem élesen beszélni, de a hangomat ellágyította a megkönnyebbülés, hogy a hangját hallom.

- Holnap tekézni akarok menni. Szükségem van a partneremre.

- *Tekézni?* Később nem tudtál volna hívni? - Képmutatásnak éreztem, amit mondtam, mert tudtam, csak ürügyre van szükségem, hogy Parker csókjaitól távol tartsam magam.

- Honnan kellene tudnom, mikor vagy meg... Bocsi, ez nem jött ki jól... - hallgatott el, de a hangjából kiszűrődött, milyen jól mulat.

- Holnap felhívlak, és akkor megbeszéljük, oké?

- Nem oké. Azt mondtad, szeretnéd, ha barátok lennénk, de nem lóghatunk együtt? - A szememet forgattam, mire Travis kifújta a levegőt. - Te csak ne forgasd nekem a szemed. Jössz vagy sem?

- Honnan tudtad, hogy forgattam a szemem? Követtél? - kérdeztem, és észrevettem, hogy Parker behúzta a függönyt.

- Mindig forgatod a szemed. Igen? Nem? Értékes randiidőt vesztegetsz el!

Olyan jól ismert! Nehezen bírtam leküzdeni a vágyat, hogy megkérjem, jöjjön oda, és vegyen fel. A gondolatra elmosolyodtam.

- Igen! - suttogtam, és küzdöttem a nevetés ellen. - Megyek.

- Hétre érted jövök.

Széles vigyorral fordultam Parker felé.

- Travis? - kérdezte beavatott tekintettel.

- Igen - vontam össze a szemöldökömet, mint akit rajta kaptak.

- Még mindig csak barátok vagytok?

- Igen - bólintottam egyszer.

Asztalhoz ültünk, és kínait ettünk. Kis idő múlva felengedtem, ő pedig eszembe juttatta, milyen elbűvölő tud lenni. Könnyedebb, majdnem nevetgélős hangulatba kerültem, ami jelentős változás volt az előbbi kedvemhez képest. Bárhogya is igyekeztem elhessegetni a gondolatot, nem tagadhattam, hogy a Travisszel megbeszélt programom vidított fel.

Vacsora után a kanapén ülve egy filmet néztünk, de mielőtt a film elején a főszereplők neve lefutott volna, Parker már a hátamra is döntött. Örültem, hogy farmert vettem fel; nem háríthattam volna el könnyen, ha ruhában jövök. Végig csókolta a kulcscsontomat, a keze megállt az övemnél. Ügyetlenül megpróbálta kinyitni, és amint sikerrel járt, kisiklottam alóla, és felálltam.

- Oké - csatoltam be az övemet. - Ma este egy dobásod van csak...

- Tessék?

- Első bázis... második? Nem érdekes. Késő van, ideje mennem.

Felült, és megragadta a lábamat. - Ne menj el, Abs. Nem akarom, hogy azt hidd, csak ezért hoztalak ide.

- Miért, nem így volt?

- Dehogya - vont az ölébe. - Két hete másra sem gondolok, csak rád. Elnézést kérek a türelmetlenségemért.

Arcon csókolt, én hozzádőltem, és mosolyogtam, amikor a lélegzetvétele megcsiklandozta a nyakamat. Felé fordultam, az ajkamat az ajkára szorítottam, és teljes erőmből kívántam, bárcsak éreznék valamit, de nem éreztem semmit. Elhúzódtam, és felsóhajtottam.

Parker a homlokát ráncolta. - Azt mondtam, sajnálom.

- Én meg, hogy késő van.

Hazavitt kocsival a Morganbe, és megszorította a kezemet, amikor búcsúzóul megcsókolt. - Próbáljuk meg újra. Holnap a Biasetti?

Összeszorítottam a számat. - Holnap tekézem Travisszel.

- Akkor szerdán?

- Nagyszerű - feleltem mesterkélt mosollyal.

Parker fészkelődött a helyén. A bátorságát szedte össze valamihez. - Abby? Pár hét múlva a koleszben páros parti lesz...

Belül összerándultam, és előre rettegtem a beszélgetéstől, ami elkerülhetetlen volt.

- Mi az? - kuncogott idegesen.

- Nem mehetek veled - szálltam ki a kocsiból.

Utánam eredt, a Morgan ajtajában ért utol. - Más programod van?

Megrándult az arcom. - Úgy is mondhatjuk... Travis elhívott.

- Hová?

- A páros partira - magyaráztam kicsit idegesen.

Parker elvörösödött, és egyik lábáról a másikra állt. - *Travisszel* mész a páros partira? Nem szokott ilyesmire járni. És csak barátok vagytok. Semmi értelme, hogy vele menj.

- America nem megy el Sheppel, csak ha én is megyek.

Parker megnyugodott. - Akkor eljöhetsz velem - mosolygott, és összefonta az ujjait az enyémmel.

Megrezzentem, amikor az ötletét meghallottam. - Nem mondhatom le Travist, hogy aztán veled menjek el!

- Nem látom be, mi a probléma - vont a vállát. - Elkíséred Americát, és Travisnek nem muszáj elmennie. Rendíthetetlenül pártolja, hogy számoljuk fel a páros partikat. Szerinte az egész csak arra jó, hogy a barátnőink a kapcsolataink felvállalására kényszerítsenek minket.

- Én nem akartam menni. Ő beszélt rá.

- Most végre akadt mentséged - vont ismét vállat. Örjítően bízott benne, hogy meggondolom magam.

- Egyáltalán nem akartam elmenni.

Parkernek elfogyott a türelme. - Szeretnék tisztázni valamit: nem akarsz elmenni a páros partira. Travis el akar menni, elhívott, te pedig nem mondod le, hogy velem mehess, bár eleve nem akartál elmenni rá?

Nehezemre esett a szemébe nézni. - Bocsáss meg, Parker, de ezt nem tehetem vele.

- Ugye, érted, mi a páros parti lényege? Oda az ember a barátjával megy.

Lekezelő hangneme mintha elfújta volna az iránta táplált maradék empátiámat. - Nincs barátom, tehát szó szoros értelemben véve nem is kellene mennem.

- Azt hittem, újra megpróbáljuk. Azt hittem, van köztünk valami.
- Én próbálkozom.
- Mit vársz tőlem? Üljek otthon egyedül, miközben te a diákszövetség páros partijára mész valaki mással? Hívjak el egy másik lányt?
- Azt teszel, amit akarsz - feleltem a fenyegetésétől bosszúsan. Felnézett, és megrázta a fejét. - Nem akarok más lányt hívni.
- Nem várom el, hogy ne menj el a saját partitokra. Majd ott találkozunk.
- Azt akarod, hogy mást hívjak el? És te Travisszel mész. Nem látod, milyen abszurd az egész?

Veszekedésre készen összefontam a karomat. - Megígértem neki, hogy elmegyek vele, még mielőtt mi ketten találkozgatni kezdtünk volna, Parker. Nem mondhatom le.

- Nem teheted, vagy nem akarod megtenni?
- Egy és ugyanaz. Bocs, ha nem érted meg. - Kinyitottam a Morgan ajtaját, de Parker megfogta a kezemet.

- Rendben - sóhajtott fel rezignáltan. - Nyilvánvalóan olyan problémát érintettünk, amit még alaposabban meg kell rágnom. Megértem, hogy Travis az egyik legjobb barátod. Nem akarom, hogy ez kihasson a kapcsolatunkra. Oké?

- Oké - bólintottam.

Kinyitotta az ajtót, és intett, hogy bemehetek, de mielőtt beléptem, arcon csókolt. - Akkor szerdán hatkor?

- Hatkor - intettem vissza, ahogy felmentem a lépcsőn.

America éppen kijött a zuhanyozóból, amikor befordultam a sarkon, és felcsillant a tekintete, amikor felismert. - Szia, babám! Hogy ment?

- Ment - feleltem lelombozva.
- Ajaj.
- Ne áruld el Travisnek, oké?

Fújt egyet. - Nem én. Mi történt?

- Parker elhívott a páros partira.

America szorosabbra húzta a törülközőjét. - Ugye, nem hagyod cserben Travist?

- Nem, de Parker nem boldog tőle.
- Érthető - bólintott. - És ez pizszok nagy kár.

America egyik vállára húzta hosszú, vizes hajtincseit, meztelen bőrén vízcseppek csorogtak le. America egy két lábon járó ellentmondás. Azért jelentkeztünk az Easternre, hogy együtt jöhessünk. Kiképzte magát a lelkiismeretemnek, és alig várta, hogy közbeléphessen, amint engedek a mélyen belém ivódott hajlamoknak, hogy elszakadjak a valóságtól. Ellenkezett mindennel, amiben megegyeztünk, hogy kapcsolatba kerüljek Travisszel, America most viszont lelkesen drukkolt neki.

A falnak döltem. - Nagyon pipa lennél, ha egyáltalán nem mennék?

- Nem! Hihetetlenül és visszavonhatatlanul bepöccennék. Okot szolgáltatna egy lányok közti, falrengető veszekedéshez!

- Akkor úgy sejtem, mégis megyek - csúszttam a kulcsomat a zárba. Megszólalt a mobilom, és a kijelzőn Travis mulatságos ikonja jelent meg. - Szia!

- Már otthon vagy?

- Igen, úgy tíz perce hozott haza.

- Öt perc múlva ott vagyok.

- Várj, Travis! - kiabáltam, de már letette.

America felkacagott. - Most estél túl egy csalódást okozó randin Parkerrel, és mosolyogsz, amikor Travis hív. Tényleg ennyire nehézfejű vagy?

- Nem mosolyogtam - tiltakoztam. - Ide jön. Menj ki elé, és mondd meg, hogy már lefeküdtem.

- Mosolyogtál, és szó sem lehet róla... Menj, és mondd meg neki te.

- Tudod, Mare, hogy én menjek ki, és mondjam meg, hogy már ágyban vagyok, valahogy nem fog bejönni! - Hátat fordított nekem, és a szobája felé indult. Égnek emeltem a karomat, aztán leeresztettem, hogy a combomnak csapódott a tenyerem. - Mare! Kérlek!

- Mulass jól, Abby - mosolygott, és bement a szobájába. Lementem a lépcsőn, és láttam, hogy Travis a motorjával a lépcső előtt parkol. Fekete grafikával díszített fehér pólót viselt, ami kiemelte a karján a tetoválásokat.

- Nem fázol? - húztam össze magamon a dzsekimet.

- Csinos vagy. Jól érezted magad?

- Á... igen, kösz - feleltem szórakozottan. - Mit keresel itt?

Hátrahúzta a gázkart, és a motor felbőgött. - Gondoltam, megyek egy kört, hogy kiszellőztessem a fejemet. Szeretném, ha velem tartanál.

- Hideg van, Trav.

- Hozzam ide Shep kocsiját?

- Holnap tekézünk. Nem ér rá addig?

- A nap minden percét eddig veled töltöttem, most meg tíz percig láthatlak, ha minden jól megy.

Mosolyogva ráztam a fejemet. - Csak két napja, Trav.

- Hiányzol. Dobd fel a popódat, és menjünk.

Nem voltak ellenérveim. Nekem is hiányzott. Jobban, mint azt valaha is beismertem volna. Felhúztam a dzsekim cipzárját, és az ujjaimat beakasztottam a farmerje övbújtatójába. A mellére vonta a kezemet, aztán egyiket a másikra szorította. Amikor megbizonyosodott, hogy elég szorosan tartom, elindult, és végigsuhant az utcán.

Az arcommal a hátához simultam, és lehunytam a szemem. Beszívтам az illatát. A lakására és az ágyneműjére emlékeztetett, és arra, milyen illata volt, amikor derekára kötött törülközőben jött-ment. A város elmosódott körülöttünk, és nem érdekelt, milyen gyorsan megy, vagy milyen hideg a szél, ami a bőrömet korbácsolta. Még arra sem figyeltem, hol vagyunk. Egy dologra tudtam

gondolni: összesimuló testünkre. Nem volt úti célunk, nem korlátozott időben semmi, és olyan sokáig száguldottunk az utcákon, hogy rajtunk kívül már nem volt kint élő ember.

Travis bekanyarodott egy benzinkútra, és megállt. - Kérsz valamit? - kérdezte.

Megráztam a fejem, és leszálltam a motorról, hogy kinyújtóztassam a lábamat. Nézte, ahogy az ujjaimmal megpróbálom megfésülni összekócolódott hajamat, és elmosolyodott.

- Hagyd csak. Kibaszottul gyönyörű vagy.
- Mint egy nyolcvanas évekbeli rockvideóban - jegyeztem meg.

Nevetett, aztán ásított, és a körülötte repkedő éjjeli lepkéket hajtotta. Kattant a töltőpisztoly, a csendes éjszakában a szokottnál hangosabban. Úgy tűnt, mintha rajtunk kívül nem élne senki a földön.

Elővettem a mobilomat, hogy megnézzem, hány óra. - Jézusom, Trav. Hajnali három van!

- Vissza akarsz menni? - kérdezte. Az arcára árnyékot vetett a csalódottság. Összeszorítottam a számat. - Nem ártana.
- Ma éjjel még áll a tekézés?
- Megígértem, nem?
- És még mindig eljössz velem a Sig Taura pár hét múlva?
- Azt akarod sugallni, hogy nem viszem véghez, amit ígérek? Sértőnek érzem!

Kivette a pisztolyt a tankból, és felakasztotta az oszlopra. - Csak már sosem tudom, mi lesz a következő lépésed.

Felült a motorjára, és segített nekem is felkapaszkodni. Az övtartójába csimpaszkodtam, aztán meggondoltam magam, és átöleltem.

Felsóhajtott, és felegyenesítette a letámasztott motort, de vonakodott beindítani. A kézbutykei kifehéredtek, úgy markolta a kormányt. Mély levegőt vett, és úgy tűnt, mindjárt megszólal, aztán megrázta a fejét.

- Fontos vagy nekem - szorítottam meg.
- Nem értelek, Galamb. Azt hittem, ismerem a nőket, de te úgy összezavarsz, hogy fogalmam sincs, hol van lent és fent.
- Én sem értelek téged. Azt hittem, te vagy az Eastern ügyeletes szívrablója. Nem kapom meg a tájékoztatóban ígért teljes elsős élménycsomagot - ugrattam.
- Nekem mindenesetre ez az első alkalom. Még sosem akadt olyan lány, aki azért feküdt le velem, hogy békén hagyjam - mondta, és nem fordult felém.
- Nem erről volt szó, Travis - hazudtam, és restelltem, hogy kitalálta a szándékaimat anélkül, hogy tudná, mennyire beletrafált.

Megrázta a fejét, és beindította a motort, majd kikanyarodott az útra. Rá nem jellemzően lassan ment, megállt a sárga lámpáknál, és nagy kerülővel ment vissza az egyetemi városba.

Amikor megálltunk a Morgan Hall bejárata előtt, ugyanaz a szomorúság vett erőt rajtam, mint ami a tőle való kiköltözésem éjszakáján. Nevetségesnek

éreztem, hogy ennyire érzelmes vagyok, de valahányszor olyasmit tettem, amivel ellöktem magamtól, megrémültem, hogy sikerülni fog.

Az ajtóhoz kísért. Kivettem a kulcsomat, és kerültem a tekintetét. Ahogy a kulccsal bajlódtam, hirtelen megfogta az államot. A hüvelykujjával lágyan végigsimította a számot.

- Megcsókolt? - kérdezte.

Elhúzódtam. Meglepett, hogy éget az érintése, és a perzselő érzés a számtól a lábujjamig végigbizsergetett. - Tényleg értesz ahhoz, hogy szúrj el egy tökéletes estét, mi?

- Úgy gondolod, tökéletes volt? Ez azt jelenti, jól érezted magad?

- Mindig jól érzem magam, amikor veled vagyok.

A földre szegezte a tekintetét, és összevonta a szemöldökét. - Megcsókolt?

- Igen - feleltem bosszúsan.

Szorosan lehunyta a szemét. - Csak ennyi történt?

- Semmi közöd hozzá! - rántottam fel az ajtót.

Travis becsukta, aztán bocsánatkérő arccal elállta az utamat. - Tudnom kell.

- Nem! Menj arrébb, Travis!

- Galamb...

- Azt képzeled, mert már nem vagyok szűz, bárkivel lefekszem, aki rám fanyalodik? *Kösz szépen!* - löktem arrébb.

- A fenébe is, nem ezt mondtam. Túl sokat kérek, ha egy kis lelki nyugalmat szeretnék?

- Miért jelent számodra lelki nyugalmat, ha tudod, lefekszem-e Parkerrel vagy sem?

- Hogy lehet, hogy nem tudod? Mindenki számára világos, kivéve téged - fakadt ki elkeseredetten.

- Biztos totál idióta vagyok. Ma egyik aranyköpés jön a másik után, Trav - nyúltam a gomb után.

Megragadta a vállamat. - Amit irántad érzek... kész örület.

- Az örület stimmel - csattantam fel, és elhúzódtam tőle.

- A motoron végig ezt gyakoroltam gondolatban, szóval légy szíves, hallgass végig - mondta.

- Travis...

- Tudom, hogy totál el vagyunk cseszve, oké? Ösztönösen cselekszem, indulatos vagyok, és te úgy fel tudsz bűszíteni, mint senki más. Az egyik pillanatban úgy viselkedsz, mintha gyűlölnél, a másikonban szükséged van rám. Soha, semmit nem tudok úgy csinálni, ahogy kell, és nem érdemellek meg... de a francba is, *szeretlek*, Abby! Jobban, mint az életben valaha is bárkit vagy bármit. Amikor mellettem vagy, nincs szükségem piára, vagy pénzre, vagy verekedésre, vagy egyéjszakás kalandokra... nincs szükségem másra, csak rád. Csakis rád gondolok. Csakis rólad ábrándozom. Te vagy, akit akarok.

Az elképzelésem, hogy tudatlanságot színlelek, kolosszális kudarcba fulladt. Nem tehettem úgy, mintha érzéketlen lennék, amikor minden kártyáját kiterítette

elém az asztalra. Amikor megismerkedtünk, mindkettőnkben megváltozott valami, és bármi is volt az, ettől szükségünk lett egymásra. Számomra ismeretlen okoknál fogva én voltam számára a kivétel, és bármennyire is igyekeztem küzdeni az érzéseim ellen, ő is kivétel volt számomra.

Megrázta a fejét, két tenyere közé fogta az arcomat, és a szemembe nézett. - Lefeküdtél vele?

Forró könnyek öntötték el a szememet, ahogy nemet intettem a fejemmel. Keményen megcsókolt, a nyelve könnyen hatolt a számba. Képtelen voltam visszafogni magam, marokra fogtam a pólóját, és magamhoz rántottam. A bámulatos, mély hangján dúdolt, és úgy szorított magához, hogy levegőt is alig kaptam.

Kifulladásra húzódott el. - Hívd fel Parkert. Mondd meg neki, hogy nem akarod többé látni. Mondd meg, hogy velem vagy.

Lehunytam a szemem. - *Nem* lehetek veled, Travis.

- Mi az ördögért nem? - engedett el.

Megráztam a fejemet, mert féltem, hogyan reagál majd az igazságra.

Kurtán felnevetett. - Hihetetlen! Az egyetlen lány, akit akarok, nem akar engem.

Nagyot nyeltem. Tudtam, hogy közelebb kell kerülnöm az igazsághoz, mint eddig több hónapon át. - Amikor Americával ideköltöztünk, azzal a közös megegyezéssel tettük, hogy az életemnek más fordulatot kell vennie. Vagy máshogy fogalmazva, az életem *nem* alakulhat egy bizonyos módon. A verekedés, a szerencsejáték, az ivás... ezeket hagytam magam mögött. Amikor melletted vagyok... az egészet ellenállhatatlan, tetovált összességében rendben levőnek érzem. Nem azért költöztem több száz mérföldet, hogy újra átéljem ugyanazt.

Felemelte az államot, hogy a szemébe nézzek. - Tudom, hogy jobbat érdemelsz nálam. Azt hiszed, nem tudom? De ha van nő, akit nekem teremtetek, akkor az te vagy. Bármit megteszek, amit csak kell, Gal. Hallod? Bármit.

Elfordultam, és leráztam a kezét; szégyelltem, hogy nem mondtam el neki az igazságot. Én voltam, aki nem voltam neki elég jó. Én leszek, aki mindent tönkretesz, aki őt is tönkreteszi. Egy nap majd meggyűlöl, és nem bírtam a tekintetét látni, amikor eljön ez a pillanat.

Fél kézzel csukva tartotta az ajtót. - Amint megszerzem a diplomát, abbahagyom a verekedést. Többé nem iszom egy kortyot sem. Megadom neked a boldog befejezést, Galamb. Ha hiszel bennem, meg tudom tenni.

- Nem akarom, hogy megváltozz.

- Akkor mondd meg, mit tegyek. Mondd meg, és megteszem - könyörgött.

Már régen elszállt belőlem minden akarat, hogy Parkerrel legyek, és tudtam, hogy mindez a Travis iránti érzéseim miatt van. Azon gondolkodtam, hogy e perctől milyen fordulatot vehet az életem: vakhittel Travisbe kapaszkodva belevetem magam az ismeretlenbe, vagy ellököm magamtól, miközben pontosan

tudom, hol végzem, többek között egy nélküle leélt életben, és mindkét út megrémített.

- Elkérhetem a mobilodat? - kérdeztem.

Travis zavartan vonta össze a szemöldökét. - Persze - mondta. Kihúzta a zsebéből, és odaadta.

Beütöttem a számot, aztán lehunytam a szemem, ahogy a csöngetést hallgattam.

- Travis? Mi az ördögöt akarsz? Tudod, hány óra? - kérdezte Parker. A hangja mély volt és reszelős, és rögtön megremegett a szívem a mellkasomban. Meg sem fordult a fejemben, hogy tudja, Travis mobiljáról hívom.

A következő szavak valahogy utat találtak reszkető ajkaimon át. - Bocs, hogy ilyen korán hívlak, de ez nem várhatott, én... nem mehetek el veled szerdán vacsorázni.

- Mindjárt hajnali négy van, Abby. Mi folyik itt?

- Tulajdonképpen egyáltalán nem találkozhatunk.

- Abs...

- Én... egészen biztos vagyok benne, hogy szerelmes vagyok Travisbe - készültem fel a reakciójára.

Pár pillanatnyi döbrent csend után hallottam, hogy leteszi a kagylót.

A tekintetemet még a járdára szegeztem, aztán vonakodva felpillantottam Travis arcára. Zavar, döbbenet és rajongás tükröződött rajta.

- Lecsapta - fintorodtam el.

Óvatos reménnyel a tekintetében fürkészte az arcomat. - Szeretsz?

- Csak a tetoválás miatt - vontam meg a vállam.

Szélesen elvigyorodott, amitől erősen kirajzolódott a gödröcske az arcán. - Gyere velem haza - kapott a karjába.

Felvontam a szemöldököm. - Á, szóval az egészet csak azért mondtad, hogy ágyba vigyél? Nem semmi benyomást keltettem!

- E pillanatban nem jár más az eszemben, csak az, hogy egész éjjel a karomban tarthassalak.

- Menjünk - mondtam.

A nagy sebesség és a levágott utak ellenére is véget nem érőnek tűnt az út a lakásig. Amikor végre megérkeztünk, Travis felvitt a lépcsőn. A szájamat az övéhez simítva kuncogtam, míg a zárral bajlódott. Amikor talpra állított, és becsukta mögöttünk az ajtót, hosszan, megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Nem éreztem az otthonomnak, mióta elmentél - csókolt szájon.

Toto iramodott oda hozzám, apró farkát csóválta, és a lábamat kaparászta. Mialatt felemeltem a padlóról, gügyögtem hozzá.

Shepley ágya nyikorgott, aztán lábdobogás hallatszott a padlón. Feltépte az ajtót, és a hirtelen fényben összehúzott szemmel nézett ki. - A rohadt életbe is, Trav, ne csináld már ezt a szarságot! Hiszen szerelmes vagy... - a látása végre kiélesedett, és észrevette a tévedését. - ...Abbybe. Szia, Abby.

- Szia, Shep - tettem le Totót a földre.

Travis elvonszolt a még mindig leesett állal bámuló unokatestvére mellett, aztán a sarkával berúgta mögöttünk az ajtaját, a karjába kapott, és minden teketória nélkül megcsókolt, mintha már ezerszer csókolóztunk volna. Lehúztam a pólóját, ő meg lecsúsztotta a vállamról a dzsekimet. Csak addig hagytam abba a csókolózást, amíg levettem a pulóveremet és a nyakba kötős felsőmet. Levetköztettük egymást, és másodperceken belül lefektetett az ágyra. A fejem fölé nyúltam, hogy kihúzzam a fiókot, és belenyúljak, aztán körbetapogatóztam bármi után, ami zörög.

- A francba - mondta lihegve és csalódottan. - Kidobtam őket.
- *Micsoda? Mindet?* - leheltem.
- Azt hittem, te nem... Ha nem vagyok veled, nincs rá szükségem.
- Viccelsz! - támasztottam a fejemet az ágyvégnek.

A mellemre ejtette a homlokát. - Most legalább láthatod, hogy nem mentem biztosra.

Elmosolyodtam, és megcsókoltam. - Még sosem voltál *óvszer* nélkül valakivel?

- Soha - rázta a fejét. Elgondolkodva néztem körül. Kurtán felnevetett az arckifejezésem láttán. - Mit csinálsz?

- Pszt, számolok! - Travis figyelt egy pillanatig, aztán lehajolt, hogy megcsókolja a nyakamat. - Ha ezt csinálod, nem tudok koncentrálni... - sóhajtottam. - A huszonötödik nap meg kettő... - leheltem.

Travis kuncogott. - Mi az ördögről beszélsz?

- Jók vagyunk - csúsztam lejjebb, és most pontosan alatta voltam.

Magához szorított, és gyöngéden megcsókolt. - Biztos vagy benne?

A kezem végigsiklott a vállától a fenekéig, és magamhoz vontam. Lehunyta a szemét, és hosszan, mélyről jövően felnyögött.

- Ó, istenem, Abby - mondta alig hallhatóan. Újra belém hatolt, és ismét felnyögött. - Szent ég, elképesztő érzés benned lenni!

- Más?

A szemembe nézett. - Veled egészen más, de... - Mély levegőt vett, aztán újra megfeszült a teste, és lehunyta a szemét egy pillanatra - ... ezután már sosem leszek ugyanaz.

Az ajka bejárta a nyakam minden pontját, és amikor felkúszott a számig, a vállába markoltam, és elvesztem a csók szenvedélyességében.

Travis a fejem fölé húzta a két kezemet, és összefonta a ujjait az enyémeikkel, és minden lökésnél megszorította a keze met. A mozgása kicsit erőteljesebb lett, én meg a kezébe mélyesztettem a körmeimet, és a belsőm megfeszült valami megmagyarázhatatlan erőtől.

Felkiáltottam, az ajkamba haraptam, és szorosan lehunytam a szemem.

- Abby - suttogta - szükségem van egy... muszáj... - A hangján érződött a vívódás.

- Ne hagyd abba! - könyörögtem.

Ismét keményen belém hatolt, és olyan hangosan nyögött, hogy befogtam a száját. Néhány nehéz lélegzetvétel után a szemembe nézett, aztán összevissza csókolt. Két keze közé fogta az arcomat, aztán újra, ezúttal lassabban, gyöngédebben megcsókolt. Az ajkát pihekönnyen a számra, majd az arcomra, homlokomra, orromra nyomta, majd visszatért az ajkamhoz.

Mosolyogva felsóhajtottam; a kimerültség úrrá lett rajtam. Travis maga mellé húzott, és betakart minket. Az arcomat a mellkasára fektettem, ő pedig még egyszer megcsókolta a homlokomat, és a hátam mögött összekulcsolta az ujjait.

- Most ne hagyj itt, rendben? Pontosan ugyanígy szeretnék reggel felébredni.

Megcsókoltam a mellkasát, és lelkifurdalásom volt, hogy ezt kérnie kell. - Nem megyek sehova.

Tizenegyedik fejezet

Féltékenység

A HASAMON FEKVE ÉBREDTEM TRAVIS MADDOX LEPEDŐJÉBE gabalyodva, meztelenül. Nem nyitottam ki a szemem, csak átadtam magamat a karomat és a hátamat simogató ujjainak.

Hosszan, elégedetten fújta ki a levegőt, és halkán megszólalt: - Szeretlek, Abby. Esküszöm, nagyon boldoggá teszek.

A matrac megereszkedett, amint megmozdult, aztán éreztem, ahogy apró csókokkal hinti be lassan a hátam. Nem mozdultam, és amikor a fülem alatti finom bőrhöz ért, felkelt, és az ajtóhoz ment. Meztelen lábbal, nyugodt léptekkel ment végig a folyosón, és a csövek felsivítottak, amikor megengedte a vizet a zuhanyzóban.

Kinyitottam a szemem, és nyújtózkodva felültem. A testem minden izma - még azok is, amelyekről eddig fogalmam sem volt - fájt. A lepedővel eltakartam a mellemet, kinéztem az ablakon, és elnéztem, ahogy a sárga és vörös levelek lefelé keringenek a földre.

A padlón valahol Travis telefonja rezgett, és miután ügyetlenül végigkutattam a gyűrött ruhákat a földön, meg is találtam a farmerja zsebében. A kijelzőn csak egy szám volt, név nem.

- Halló!
- Izé... Travis ott van? - kérdezte egy női hang.
- Zuhanyozik. Hagysz üzenetet?
- Persze, hogy zuhanyozik! Mondd meg neki, légyszi, hogy Megan keresi.

Travis lépett be, és szorosabbra húzta vízpettyes derekán a törülközőt. Mosolygott, amikor odanyújtottam neki a telefont. - Téged keresnek.

Megcsókolt, mielőtt a kijelzőre pillantott, aztán megcsóválta a fejét. - Igen? A barátnőm volt. Mi kell, Megan? - Hallgatta egy pillanatig, aztán elmosolyodott. - Nos, Galamb különleges, mit is mondhatnék mást? - Hosszú szünet után a szemét forgatta. Csak elképzelni tudtam, Megan mit mondhat. - Ne rinyálj, Megan. Figyelj csak, többé ne hívj fel... A szerelem ezt teszi az emberrel - mondta, és ellágyultan nézett rám. - Igen, Abbyvel. Komolyan mondom, Meg, többé ne hívj... Viszlát.

Az ágyra dobta a telefonját, aztán leült mellém. - Kissé bepöccent. Mondott neked valamit?

- Nem, csak téged kért.

- Kitöröltem pár számot, amik a telefonomban voltak, de ezzel még nem akadályozom meg őket, hogy felhívjanak. Ha maguktól nem értik, majd helyre teszem őket.

Várakozásteljesen nézett rám, én meg akaratlanul is elmosolyodtam. Még sosem láttam ezt az oldalát. - Tudod, megbízom benned.

Megcsókolt. - Nem hibáztatnálak, ha megkövetelnéd, hogy kiérdemeljem.

- Le kell zuhanyoznom. Máris elmulasztottam egy órát.

- Látod? Máris jó hatással vagyok rád.

Felálltam, ő meg a lepedőt rángatta. - Megan mesélte, hogy a hétvégén Halloween parti lesz a Red Doorban. Tavaly vele mentem, elég szórakoztató volt.

- Biztos - vontam fel a szemöldökömet.

- Szóval elég sokan elmennek rá. Van biliárdverseny, olcsó italok... Van kedved hozzá?

- Nem igazán... nem rajongok a jelmezekért. Sose szerettem.

- Én sem, csak úgy, simán megyek el - vonta meg a vállát.

- Ma este még áll a tekézés? - kérdeztem, és megfordult a fejemben, hogy a meghívás nem csak arra szólt-e, hogy kettesben legyen velem, és erre már nincs szüksége.

- A pokolba is, de még mennyire! És alaposan meg is verlek! Összehúzott szemmel néztem rá. - Ezúttal nem! Új superhatalom birtokába kerültem.

- És mi az? - nevetett. - Csúnya szavakat használsz? Odahajoltam, megcsókoltam a nyakát, aztán a nyelvemet végighúztam a nyakán a füléig, és megcsókoltam a fülcimpáját. Megdermedt.

- Elterelem a figyelmedet - leheltem a fülébe.

Elkapta a karomat, és az ágyon hanyatt dobott. - Újabb órát mulasztasz!

MIUTÁN VÉGRE RÁVETTEM, HOGY ELHAGYJUK A LAKÁST, ÉS BEÉRJÜNK A történelem-előadásra, végigrohantunk az egyetemi városon, és egy pillanattal azelőtt csusszantunk a helyünkre, hogy Chaney professzor elkezdte volna. Travis a baseballsapkáját megfordította a fején, hogy a teremben mindenki szeme láttára megcsókolhasson.

A menzára menet megfogta a kezemet, és összekulcsolta az ujjainkat. Olyan büszke volt, hogy foghatja a kezemet, és közhírré teheti, hogy végre együtt járunk. Finch rögtön felfigyelt rá, és bolondosan rám vigyorgott. Nem ő volt az egyetlen, aki észrevette. Amerre csak mentünk, a szerelmünk egyszerű fitogtatását mindenütt meglepett pillantások és sugdolózás követte.

A menza ajtajában Travis kifújta az utolsó füstfelhőt, aztán rám nézett, amikor megtorpantam. America és Shepley már bent vártak, Finch újabb cigarettára gyújtott, így Travisszel kettesben kellett belépnem. Biztosra vettem, hogy a pletykagyártók pihenést nem ismerve dolgoznak, amióta a történelmi előadásunkon Travis mindenki szeme láttára megcsókolt, és most rettegtem a menza közönsége elé lépni.

- Mi az, Galamb? - húzott a kezemnél fogva.
- Mindenki minket bámul.

A szájához emelte a kezemet, és megcsókolta az ujjaimat. - Majd túlteszik rajta magukat. Ez csak a kezdeti megdöbbenés. Emlékszel, amikor elkezdtünk barátkozni? Kis idő múlva alábbhagyott a kíváncsiságuk, és hozzászórtak, hogy együtt látnak minket. Gyere csak - húzott be az ajtón.

Részben azért választottam az Eastern Egyetemet, mert kevesen járnak ide, de a botrány iránti ezzel járó túlzott érdeklődésük olykor kimerített. Ez a humor állandó forrása volt, és bár mindenki tisztában volt vele, milyen nevetséges ez a szüntelen pletykálás, mégis szégyentelenül részt vettek benne.

A tálcára tett étellel leültünk a szokott helyünkre. America a beavatottak mosolyával nézett rám. Úgy csevegett, mintha semmi különös nem történt volna, de az asztal másik végé ülő focisták úgy meredtek rám, mintha még két fejem nőtt volna.

Travis megkocogtatta az almámat a villájával. - Megeszed, Gal?

- Nem, a tiéd lehet, bébi.

Vörös lett a fülem, amikor America felém kapta a fejét.

- Csak kicsúszott a számon - ráztam meg a fejemet. Felsandítottam Travisre, akinek az arckifejezése a nevetés és az elragadtatás egyvelege volt.

Aznap reggel többször is így becéztük egymást, és amíg meggondolatlanul ki nem mondtam, meg sem fordult a fejemben, hogy ez mindenkinek új.

- A bosszantóan cuki kategóriába léptetek - vigyorodott el America.

Shepley megkopogtatta a vállamat. - Ma éjjel nálunk alszol? - kérdezte, de a szavait alig lehetett érteni, mert tele szájjal beszélt. - Ígérem, hogy nem rontok ki a szobámból, hogy mindennek elmondjalak!

- Csak a becsületedet védted, Shep. Minden meg van bocsátva - nyilatkoztam.

Travis beleharapott az almába, és olyan boldogan kezdte rágni, amilyenek még nem láttam. A tekintetébe visszatért a nyugalom, és még úgy is, hogy több tucat ember figyelte minden mozdulatunkat, minden... helyénvalónak tűnt.

Eszembe jutott, hányszor erősködtem, hogy helytelen Travisszel járnom, és mennyi időt vesztegettem azzal, hogy igyekeztem küzdeni az iránta táplált érzéseim ellen. Amikor most elnéztem velem szemben lágy tekintetű, barna szemét, és rágás közben mozgó gödröcskéjét, nem értettem, min izgattam magam olyan sokat.

- Irtó boldognak látszik. Végre feladtad, Abby? - bökte oldalba egy csapattársát Chris.

- Nem álltál sorba, amikor az észt osztogatták, mi, Jenks? - kérdezte Shepley a homlokát ráncolva.

Azonnal elvörösödtem, és Travisre pillantottam, aki gyilkos pillantásokat lövellt. A zavarom eltörpült Travis haragja mellett. Lenézően legyintettem. - Ereszd el a füled mellett.

Egy feszültséggel teli pillanat elteltével elernyed a tartása, és mély levegőt véve bólintott. Néhány másodperc múlva rám kacsintott.

Átnyúltam az asztalon, és összefontam az ujjainkat. - Ugye, komolyan gondoltad, amit múlt éjjel mondtál?

Szóra nyitotta a száját, de Chris röhögése betöltötte a menzát. - Szent Habakuk! Travis Maddox *igába hajtotta a fejét?*

- Komolyan gondoltad, amikor azt mondtad, nem akarod, hogy megváltozzam? - szorította meg Travis a kezemet.

Az asztal végében ülő Chrisre pillantottam, aki a csapattársaival nevetett, aztán Travishez fordultam. - De mennyire. Tanítsd meg azt a seggfejet egy kis jó modorra.

Az arcán huncut mosoly terült szét, és felállva az asztal másik végéhez sétált. Oda, ahol Chris ült. A teremben csend támadt, és Chrisnek torkán akadt a nevetés.

- Csak kekeckedtem veled kicsit, Travis — nézett fel Travisre.

- Kérj bocsánatot Galambtól - nézett le rá dühösen Travis.

Chris ideges vigyorral pillantott rám. - Csak... izé... vicceltem, Abby. Bocs.

Mérgesen viszonyoztam a pillantását, miközben felpillantott Travisre, hogy helyesli-e. Amint azonban Travis otthagyta, Chris gúnyosan felvihogott, aztán súgott valamit Brazilnak. A szívem rémülten megdobbant, amikor láttam, hogy Travis megáll, és a keze ökölbe szorul.

Brazil megrázta a fejét, és elkeseredetten kifújta a levegőt. - Ne feledd, amikor magadhoz térsz, Chris, hogy ezt csakis magadnak köszönheted.

Travis felemelte Finch tálcáját az asztalról, és Chris arcába vágott vele, amitől Chris a földre zuhant. Megpróbált ugyan bemászni az asztal alá, de Travis a lábánál fogva előrángatta, aztán helyben hagyta.

Chris összegömbölyödött, mire Travis hátba rúgta. Chris háta ívben meghajlott, és kinyújtotta a kezét, így Travis többször is az arcába tudott vágni. Eleredt az orra vére, mire Travis kifulladásra felállt.

- Ha csak rá mersz még egyszer *nézni*, te szarzsák, eltöröm az állkapcsodat! - kiabálta Travis. Összerándultam, amikor még utoljára lábon rúgta Christ.

A menzán dolgozó nők kiiramodtak; a padlót összevérező Chris látványa megdöbbenetette őket.

- Bocs - mondta nekik Travis, és letörölte Chris vérének az arcáról.

Néhány diák felállt, hogy jobban lásson, mások ülve maradtak, és némi derűvel szemlélték az eseményeket. A focicsapat csak Chris ernyedő testét bámulta a földön, és a fejüket ingatták.

Travis megfordult. Shepley karon ragadott engem és Americát is, és az unokatestvére nyomában kivonszolt minket a menzáról. Morgan Hall rövid sétányra volt. Americával a lépcsőre telepedtünk, és néztük a fel-alá járkáló Travist.

- Jól vagy, Trav? - firtatta Shepley.

- Csak egy... percet kérek - mondta Travis, és a csípőjén lejjebb engedte a kezét járkálás közben.

Shepley zsebre vágta a kezét. - Meglep, hogy abbahagytad.

- Gal azt mondta, tanítsam jó modorra, Shep, és nem azt, hogy öljem meg. Minden erőmre szükségem volt, hogy abban a pillanatban megálljt tudjak parancsolni magamnak.

America feltette a nagy, négyszögletes napszemüvegét, hogy felnézzen Travisre. - Mit mondott Chris, amitől ennyire bepöccentél?

- Olyasmit, amit többé nem mond majd - fortyogott Travis.

America Shepley-re nézett, aki megrántotta a vállát. - Nem hallottam.

Travis keze ismét ökölbe szorult. - Visszamegyek oda!

Shepley megérintette Travis vállát. - A lányok idekint vannak. Nem kell visszamenned oda.

Travis rám nézett, és nagy erőfeszítéssel őrizte meg a nyugalma. - Azt mondta... mindenki azt gondolja, hogy Gal... Jézusom, képtelen vagyok kimondani!

- Mondd csak el végre - piszkálta a körmét America.

Finch jelent meg Travis mögött; a nagy felfordulás láthatóan feldobta. - Az Easternen minden hetero pasi ki akarja majd próbálni, mert elcsavarta az elérhetetlen Travis Maddox fejét - vont a vállát. - Legalábbis ezt állítják odabent.

Travis félretolta Finchet, és a menza felé indult. Shepley utánarohant, és elkapta a karját. Rémülten a szám elé kaptam a kezem, amikor Travis odavágott, Shepley pedig behúzta a nyakát. Americára pillantottam, aki közönyösen ült tovább; már megszokta a hözöngéseiket.

Úgy éreztem, csak egy módon állíthatom meg. Lesiettem a lépcsőn, és egyenesen elé penderültem. Felugrottam rá, a lábammal körbefontam a derekát, és amikor megragadta a combomat, két tenyerem közé fogtam az arcát, és hosszan, erősen megcsókoltam. Éreztem, ahogy elszáll a haragja, miközben visszacsókol. Ahogy elhúzódtam, tudtam, hogy én győztem.

- Ugye, emlékszel, hogy nem érdekel, mit gondolnak? Ne most kezdjen el izgatni! - mosolyogtam magabiztosan. Nagyobb hatással voltam rá, mint amit valaha is lehetségesnek tartottam.

- Nem hagyhatom, hogy így beszéljenek rólad, Galamb - ráncolta csalódottan a homlokát, és letett a földre.

Két karommal átfogtam a derekát, és hátul összekulcsoltam a két kezem. - Hogyan? Azt hiszik, valami különleges van bennem, mert korábban sosem maradtál meg egyetlen nő mellett sem. Nem értesz vele egyet?

- A francba is, dehogynem, csak képtelen vagyok elviselni a gondolatát, hogy ezen az egyetemen minden csávó ezért akar megdönteni. - Az enyémnek támasztotta a homlokát. - Bele fogok ebbe örülni. Már érzem.

- Ne hagyd, hogy az idegeidre menjenek, Travis - figyelmeztette Shepley. - Nem harcolhatsz mindenki ellen.

Travis felsóhajtott. - Mindenki ellen! Mit éreznél, ha mindenki így gondolna Americára?

- Ki mondja, hogy nem így gondolnak? - kérdezte sértetten America. Felneveltünk, mire America grimaszolni kezdett. - Nem vicceltem!

Shepley felhúzta a kezénél fogva, és arcon csókolta. - Tudjuk, bébi. Rég felhagytam a féltékenykedéssel. Nem is maradna másra időm.

America elégedetten mosolygott, aztán megölelte. Shepley-nek megvolt az a megmagyarázhatatlan képessége, hogy a környezetében mindenkit meg tudott nyugtatni; bizonyára Travis és a bátyjai mellett felnőve tett szert rá. Feltehetően inkább védekezési mechanizmus volt, mint bármi más.

Travis a fülemhez dörgölte az orrát, én meg kuncogtam, amikor egyszer csak megpillantottam Parkert, aki felénk közeledett. Úgy éreztem, hogy meg kell előznom a bajt, mint az előbb is, amikor Travis vissza akart rohanni a menzára. Gyorsan eleresztettem Travist, hogy Parker elé menjek.

- Beszélnem kell veled - kezdte.

Hátrapillantottam, aztán figyelmeztetően megcsóváltam a fejemet. - Most nem alkalmas, Parker. Nagyon, de nagyon nem alkalmas. Travis és Chris összeverekedtek a menzán, és Travis még kicsit ingerült. Menj el, kérlek.

Parker Travisre pillantott, aztán elszántan ismét rám. - Most hallottam, mi történt a menzán. Azt hiszem, nem fogod fel, mibe mászol bele. Travis rossz ember, Abby. Ezt mindenki tudja. Senki sem mondja, milyen remek, hogy megváltoztattad, mert mind arra számítanak, hogy azt teszi majd, ami a legjobban fekszik neki. Nem tudom, mivel etetett, de fogalmad sincs, miféle ember.

Megéreztem Travis kezét a vállamon. - Akkor miért nem mondod el neki?

Parker idegesen toporgott. - Tudod, hány megalázott lányt vittem már haza a bulikról, miután pár órát kettesben töltöttek Travisszel? Fájdalmat fog okozni neked.

Travis keze görcsbe szorult. A kezére fektettem a kezem, míg az ujjai ismét el nem lazultak. - Jobb, ha elmész, Parker.

- Hallgatnod kellene arra, amit mondok, Abs.

- A francba is, ne szólítsd így! - morogta Travis.

Parker nem fordította el a tekintetét rólam. - Aggódok érted.

- Méltányolom, hidd el, de kár törnöd magad.

Parker megrázta a fejét. - Hosszú távú kihívásnak tekint, Abby. Azt a képzetet kelti benned, hogy más vagy, mint a többi, hogy ágyba tudjon vinni. Rád fog unni. Annyi ideig tud egy dologra koncentrálni, mint egy kétéves gyerek.

Travis megkerült, és olyan közel ment Parkerhez, hogy az orruk majdnem összeért. - Hagytam, hogy végigmondd, amit akarsz. De most már elfogyott a türelmem. - Parker megpróbált rám nézni, de Travis eltakart előle. - A kurva életbe, ne nézz rá! Nézz *rám*, te elkényeztetett szarzsák! - Parker Travis szemébe nézett, és várt. - Ha csak a szemed sarkából ránézel, gondoskodom róla, hogy sántikálva végezd el az orvosi egyetemet.

Parker hátrált pár lépést, amíg ismét egy vonalba nem került velem. - Azt hittem, okosabb vagy ennél. - Mielőtt elfordult, megcsóválta a fejét.

Travis utánapillantott, aztán felém fordult, és kutató tekintettel rám nézett. - Ugye, tudod, hogy rizsa az egész? Nem igaz egy szava sem.

- Biztos, hogy mindenki ezt gondolja - mormogtam. Láttam, hogy aki csak arra jár, érdeklődéssel bámul.

- Akkor bebizonyítom, hogy nincs igazuk.

AHOGY TELT A HÉT, TRAVIS NAGYON KOMOLYAN VETTE AZ ÍGÉRETÉT. Elutasítóan bánt a lányokkal, akik órára menet vagy onnan jövet megállították, és néha nyersen elküldte őket. Amikor a Halloween bulira mentünk a Redbe, kicsit nyugtalankodtam, hogyan tudja majd távol tartani a becsípett diáklányokat.

America, Finch meg én egy közeli asztal mellé telepedtünk, és néztük, ahogy Shepley és Travis két Sig Tau társukkal biliárdoznak.

- Gyerünk, bébi! - rikoltotta America, és felállt a széklábai közötti lécre.

Shepley rákacsintott, azzal meglökte a golyót, ami a jobb oldalon levő, távolabbi hálóba esett.

- Hú! - sikkantott America.

Három, Charlie angyalainak öltözött nő közeledett Travishez, aki a sorára várt, én meg azon mosolyogtam, mennyire igyekszik levegőnek nézni őket. Amikor az egyik végighúzta az ujját a tetoválásán, Travis elhúzta a karját. Odébb hessegette a lányt, hogy meglökhesse a golyót, mire a lány lebiggyesztett szájjal a barátnőire nézett.

- Mit szólna, milyen nevetségesek? - kérdezte America. - A lányok errefelé teljesen szégyentelenek.

Finch megilletődötten csóválta a fejét. - Travis az oka. A rosszfiús külseje, hírneve. Vagy meg akarják menteni, vagy azt képzelik, ellen tudnak állni a romlottságának. Nem tudom eldönteni, melyik.

- Valószínűleg mindkettő - nevettem, és kuncogva néztem a lányokra, aki arra vártak, hogy Travis felfigyeljen rájuk. - El tudjátok képzelni, milyen az, hogy reménykednek, hogy majd őket választja? Milyen azt tudni, hogy csak szexre kellenek?

- Apakomplexusuk van - kortyolt az italából America.

Finch elnyomta a cigarettáját, és megrántotta a szoknyánkat. - Gyertek, lányok! A Finch táncolni akar!

- Csak akkor megyünk, ha többé nem hívod így magad - jelentette ki America.

Finch lebiggyesztette a száját, mire America elmosolyodott. - Gyere, Abby! Ugye, nem akarod megrikatni Finchet?

A táncparketten csatlakoztunk a rendőrökhöz és a vámpírokhoz, és Finch Timberlake-utánzatként kezdett el vonaglni. A vállam fölött hátranéztem, és láttam, hogy Travis engem figyel a szeme sarkából, miközben úgy tesz, mintha

Shepley-t nézné, aki a nyolcadik mérkőzéslabdát lökte be a lyukba. Shepley begyűjtötte a nyereményüket, és Travis a táncparkett szélén álló hosszú, alacsony asztalhoz ment, hogy igyon egyet. Finch a parketten csápol, és végül sikerült bepréselnie magát America és én közém. Travis a szemét forgatta, és nevetett, miközben visszament az asztalunkhoz Shepley-vel.

- Hozok még egy italt, te is kérsz? - ordította túl a zenét America.

- Veled megyek - feleltem, és Finchre nézve a bárpultra mutattam.

Finch a fejét rázta, aztán tovább táncolt. Americával átnyomakodtunk az emberek között a bárpulthoz. A csaposok agyonhajszoltak voltak, így beletörődtünk a hosszú várakozásba.

- A fiúk ma véresre keresik magukat - jegyezte meg America.

A füléhez hajoltam. - Sosem fogom megérteni, miért fogad valaki Shep ellen.

- Ugyanazért, amiért Travis ellen is. Mert hülyék! - vigyorgott America.

Egy tógát viselő férfi dőlt a bárpultnak America mellett, rámosolygott. - Mit isznak ma, hölgyeim?

- Kösz, de magunk vesszük az italt - válaszolta America mereven előrenézve.

- Mike a nevem - mutatkozott be a férfi, aztán a barátjára mutatott. - Ő pedig Logan.

Udvariasan mosolyogtam, és Americára néztem, aki a legriasztóbb *Tűnés innen* képét vágta. A csaposnő felvette a rendelésünket, aztán bólintott a mögöttünk álló férfiaknak, és nekifogott America italának az elkészítéséhez. Egy négyszögletes pohárban odahozott valami rózsaszín, habos italt és három sört. Mike odaadta neki a pénzt, és a nő bólintással nyugtázta.

- Nem semmi - jegyezte meg Mike a tömeget pásztázva.

- Hát igen - felelte America bosszúsan.

- Láttalak táncolni - mondta nekem Logan, és a táncparkett felé intett. - Jól néztél ki.

- Hm... kösz - feleltem, és igyekeztem udvarias maradni, bár tudtam, hogy Travis csak pár méternyire van.

- Akarsz táncolni? - kérdezte Logan.

Megráztam a fejemet. - Kösz, de nem. A...

- Barátjával jött - fejezte be a semmiből felbukkanó Travis. Dühösen meredt az előttünk álló férfiakra, mire azok láthatóan megfélemlítve egy lépést hátráltak.

America képtelen volt palástolni önelégült mosolyát, amikor Shepley átfogta a derekát. Travis a terem másik vége felé intett. - Na, húzzatok!

A férfiak Americára meg rám néztek, majd néhány óvatos lépést tettek, mielőtt eltűntek a tömegben.

Shepley megszókolta Americát. - Nem tudlak elvinni sehova! - America kuncogott, én meg Travisre mosolyogtam, aki barátságtalanul nézett le rám.

- Mi baj?

- Miért hagytad, hogy italt fizessen neked?

America elengedte Shepley-t, mert feltűnt neki Travis hangulatváltozása. - Nem hagytuk, Travis. Megmondtam nekik is.

Travis kivette az üveget a kezemből. - Akkor mi ez?

- Komolyan beszélsz? - kérdeztem.

- Kibaszottul komolyan - válaszolta, és az üveget a bárpultnál levő szemetesbe dobta. - Százszor is elmondtam... nem fogadhatsz el italt ismeretlen pasiktól. És ha beletett volna valamit?

America feltartotta a poharát. - Egyetlen pillanatig sem tévesztettük az italokat szem elől. Túlliheged a dolgot.

- Nem hozzád beszélek - meredt rám rezzenetlen tekintettel Travis.

- Hé! - paprikázódtam fel rögtön. - Ne beszélj vele ilyen hangon!

- Állítsd le magad, Travis - figyelmeztette Shepley.

- Nem szeretem, amikor hagyod, hogy idegen pasik meghívjanak egy italra - erősködött Travis.

Felvontam a szemöldököm. - Veszekedést akarsz provokálni?

- Zavarna, ha odamennék a pulthoz, és meginnék valamit egy csajjal?

Egyszer bólintottam. - Oké. Most meg sem látsz más lányt rajtam kívül. Értem. Nekem is így kellene viselkednem.

- Jó lenne. - Láthatóan igyekezett leküzdeni a dühét, és egy kicsit feldúlt, hogy a haragja most rám irányul. A szeme még dühösen villogott, és ösztönösen előtört belőlem a vágy, hogy ellentámadásba lendüljek.

- Vissza kell fognod a féltékeny barát dolgot, Travis. Semmi rosszat nem tettem.

Travis hitedenkedve pillantott rám. - Ide jövök, és egy pasi éppen meghív egy italra!

- Ne ordíts vele! - szólt rá America.

Shepley Travis vállára tette a kezét. - Mind a négyen sokat ittunk. Lépünk le.

- Shepley szokásos csitítása azonban lepergett Travisről, engem meg rögtön felbosszantott, hogy a hisztije tönkreteszi a szórakozásunkat.

- Szólok Finchnek, hogy indulunk - morogtam, és Travist félretolva a táncparkett felé mentem.

Meleg kéz kapta el a csuklómat. Megperdültem, és láttam, hogy Travis megbánás nélkül markolja a karomat. - Veled megyek.

Kiszabadítottam magam. - Képes vagyok pár lépést egyedül is megtenni, Travis. Mi bajod?

Észrevettem Finchet középén, és odanyomakodtam hozzá.

- Elmegyünk!

- Mit mondtál? - ordította túl a zenét.

- Travis szar kedvében van! Elmegyünk!

A szemét forgatta, és megcsóválta a fejét, aztán intett, mielőtt elhagytam a táncparkettet. Éppen megpillantottam Americát és Shepley-t, amikor egy kalózkosztümös férfi visszahúzott.

- Mit gondolsz, hová mész? - mosolygott, és nekem ütődött.

Buta grimaszt vágott, mire nevettem és a fejemet ráztam. Már éppen elfordultam, hogy otthagyjam, amikor megragadta a karomat. Nem telt sok időbe, hogy rájöjjek, nem engem kapott el, hanem csak belém csimpaszkodott, hogy *megvédjem*.

- Tyűha! - kiáltott fel, és elkerekedett szemmel mögém nézett.

Travis rontott be a táncparketre, és ököllel a kalóz arcába vágott. Az ütés erejétől mindketten a padlóra zuhantunk. Tenyérrel a parkettára támaszkodva kábult hitetlenkedéssel ráztam a fejemet. Amikor valami meleget és nedveset éreztem a tenyeremen, megfordítottam, és hátrahőköltem. A férfi orrából folyó vértől lett vörös. A férfi az arcára szorította a kezét, de a vér lefolyt a karján, ahogy a földön fetrengett.

Travis odamászott, hogy felemeljen. Láthatóan ugyanúgy megrázta a dolog, mint engem.

- A francba is! Jól vagy, Gal?

Amint felálltam, kirántottam a kezem a szorításából. - *Megörültél?*

America elkapta a csuklómat, és a tömegen át kivonszolt a parkolóba. Shepley kinyitotta az ajtókat, és miután a helyemre ültem, Travis odafordult hozzám.

- Bocs, Galamb, nem tadtam, hogy megmarkolt!

- Az öklöd két centire volt az arcomtól! - kaptam el az olajfoltos törülközőt, amit Shepley odadobott. Undorral töröltem le a vért a kezemről.

Travis tekintete elsötétült a helyzet komolyságától, és megrándult az arca. - Nem ütöttem volna, ha sejtem, hogy téged is megüthetlek. Ezt tudod, ugye?

- Pofa be, Travis. Csak fogd be a szád - meredtem Shepley tarkójára.

- Gal... - próbálkozott ismét.

Shepley a kormányra csapott a tenyere élével. - Pofa be, Travis! Megmondtad, hogy sajnálod, de most már kuss legyen, a rohadt életbe!

Teljes csendben tettük meg a hazafelé vezető utat. Shepley előrehúszta az ülését, hogy kiengedjen, én meg Americára néztem, aki megértően bólintott.

Búcsúzóul megcsókolta a barátját. - Viszlát holnap, bébi.

Shep rezignáltan bólintott, és visszacsókolta. - Szeretlek.

Elmentem Travis mellett, és America Hondájához léptem, Travis pedig odaszaladt hozzám. - Ugyan már. Ne menj el dühösen.

- Dehogyan vagyok dühös. Majd' szétrobbanok!

- Kell egy kis idő, hogy lecsillapodjon, Travis - figyelmeztette America, és kinyitotta a kocsit.

Amikor az anyósülés felőli ajtózárra is felpattant, Travis odatette a kezét. - Ne menj el, Galamb. Elvesztettem a fejem. *Igazán sajnálom*.

Feltartottam a kezemet, és megmutattam a tenyeremre száradt vérfoltokat. - Hívj, ha felnőttél.

A csípőjével az ajtónak dőlt. - Nem mehatsz el!

Felvontam a szemöldököm, és Shepley futva megkerülte mellettünk a kocsit.
- Travis! Részeg vagy. Nagy hibát követsz el. Hagyd, hadd menjen haza, hadd csillapodjon le... aztán holnap, amikor kijózanodsz, beszélhetek.

Travis arckifejezése kétségbeesetté vált. - Nem mehet el - nézett a szemembe.

- Nem jön be, Travis - rángattam az ajtót. - Menj innen!

- Hogy érted, hogy nem jön be? - kérdezte a karomat megragadva.

- A szomorú arc. Nem veszem be - húzódtam el tőle.

Shepley egy pillanatig figyelte Travist, aztán hozzám fordult. - Abby... ez az a pillanat, amiről beszéltem. Talán most kellene...

- Maradj ki ebből, Shep - förmedt rá America, és beindította a motort.

- El fogom baszni, Gal, sok mindent el fogok baszni, de meg kell bocsátanod nekem.

- Reggel óriási zúzódás lesz a fenekemen! Azért ütöttem meg azt a pasit, mert *rám* haragudtál. Mit szűrjek le ebből? Úgy érzem, csupa tiltótábla vesz körül!

- Még soha életemben nem ütöttem meg lányt! - képedt el, amikor ezt meghallotta.

- És nem én leszek az első! - rántottam egyet az ajtón. - Menj már innen, a fenébe is!

Travis bólintott, és egy lépést hátrált. Beültem America mellé, és bevágtam az ajtót. America hátramenetbe kapcsolt, és Travis lehajolt, hogy benézessen az ablakon.

- Ugye, felhívsz holnap? - érintette meg a szélvédőt.

- Indulj már, Mare - mondtam, és kerültem Travis tekintetét.

Hosszú volt az éjszaka. Folyton az órára néztem, és összerándultam, amikor láttam, megint eltelt hatvan perc. Állandóan Travisre gondoltam, és arra, felhívjam-e vagy sem, és hogy vajon ő is fent van-e. Végül betettem az iPodom fülhallgatóját a fülembe, és meghallgattam a zeneszámaim listáján szereplő összes harsány, utálatos számot.

Amikor utoljára pillantottam az órára, négy volt. A madarak már csicseregtek kint, és elmosolyodtam, amikor éreztem, hogy elnehezül a szemhéjam. Mintha csak pillanatok teltek volna el, amikor kopogásra ébredtem, és America csörtetett be a szobámba. Kiszedte a fülhallgatót a fülemből, aztán lezöttyent az íróasztalom előtti székbe.

- Jó reggelt, napfény! Borzalmasan nézel ki - fújt egy rózsaszín lufit a rágójával, aztán hagyta, hogy hangosan elpukkanjon, és visszacsapódjon a szájára.

- Pofa BE, America! - kiabálta Kara a takarója alól.

- Ugye, tudod, hogy az olyanok, mint te és Travis veszekedni fogtok? - reszelte a körmeit America, miközben a szájába vett hatalmas rágógömböt rágta.

Megfordultam az ágyban. - Hivatalosan is ki vagy rúgva. Rémes lelkiismeret vagy.

Felnevetett. - Csak ismerlek! Ha most a kezébe nyomnám a kulcsaimat, rögtön odarohannál.

- Nem én!
- Nem érdekes - mondta éneklő hangsúllyal.
- Reggel nyolc van, Mare. Biztos holtrészezen alszanak.

Abban a pillanatban halk kopogás hallatszott. Kara karja kinyúlt a paplanja alól, és elfordította a gombot. Az ajtó lassan kinyílt, és Travis jelent meg.

- Bejöhetek? - kérdezte halk, reszelős hangon. A szeme alatti sötét karikák arról tanúskodtak, hogy ő sem aludt sokat. Persze kérdés, hogy egyáltalán aludt-e.

Felültem az ágyban. Megdöbbsentett az arcán tükröződő kimerültség. - Jól vagy?

Bejött, és térdre hullott az ágyam előtt. - Úgy sajnálom, Abby! Úgy sajnálom - mondta, átölelte a derekamat, és az ölembe temette az arcát.

A karomba vettem a fejét, és felnéztem Americára.

- Á... szóval én lépek is - matatott zavartan az ajtógombon.

Kara megdörgölte a szemét, és felsóhajtott, aztán felkapta a nesseszer táskáját. - Amikor itt laksz, Abby, mindig olyan, de olyan tiszta vagyok! - morogta, és bevágta maga mögött az ajtót.

Travis felnézett rám. - Tudom, hogy elmegy az eszem, amikor rólad van szó, de Isten a megmondhatója, hogy igyekszem, Gal. Nem akarom ezt elszúrni.

- Akkor ne tedd.

- Tudod, nagyon nehéz ez nekem. Úgy érzem, bármelyik pillanatban rájöhetsz, mekkora balfasz vagyok, és elhagysz. Amikor múlt éjjel táncoltál, láttam egy rakás hapsit, akik téged figyeltek. A bárpulthoz mentél, és láttam, hogy megköszönöd annak a pasinak az italt. Aztán az a seggfej megfogott a táncparketten.

- Ugye, nem tapasztaltad még, hogy félholtra verek minden lányt, aki szóba áll veled? Nem rostokolhatok állandóan bezárva a lakásban! Muszáj valahogy uralkodnod az indulataidon.

- Fogok. Még sosem akartam senkivel sem járni, Galamb. Nem szoktam hozzá, hogy így érezzek valaki iránt... bárki iránt. Ha türelmes leszel velem, ígérem, hogy megtalálom a módját.

- Szögezzünk le valamit: nem vagy balfasz, hanem egy fantasztikus fickó! Nem számít, ki hív meg egy italra, vagy ki kér fel táncolni, vagy ki flörtöl velem. Veled megyek haza. Arra kértél, hogy bízzak benned, de mintha te nem bízna bennem.

A homlokát ráncolta. - Ez nem igaz.

- Ha azt hiszed, elhagylak az első pasiért, aki szembejön akkor nem nagyon bízol bennem.

Erősebben szorított. - Nem vagyok elég jó neked, Gal. Ez nem jelenti, hogy ne bíznék benned, csak éppen felkészülök az elkerülhetetlenre.

- Ne mondj ilyet! Amikor magunkban vagyunk, minden tökéletes. A legnagyobb rendben van köztünk minden. Aztán hagyod, hogy mások tönkretegyék. Nem várom, hogy máról holnapra más ember légy, de ki kell választanod, miért szállsz síkra. Nem osztogathatsz pofonokat, valahányszor rám néz valaki.

Bólintott. - Bármit megteszek, amit csak akarsz. Csak... mondd, hogy szeretsz.

- Tudod, hogy így van.
- Muszáj, hogy halljam! - vontá össze a szemöldökét.
- Szeretlek - csókoltam meg. - És most hagyd ezt a gyerekes viselkedést.

Nevetett, és bemászott mellém az ágyba. Egy órán át ugyanazon a helyen feküdtünk a takaró alatt. Nevettünk és csókolóztunk, és még azt is alig vettük észre, hogy Kara visszajött a fürdőszobából.

- Kimennél? - szólt rá Travisre, és szorosabbra húzta magán a köntöst. - Fel kell öltöznöm.

Travis arcon csókolta, aztán kiment a folyosóra. - Viszlát egy perc múlva.

A párnára dőltem, miközben Kara a szekrényben keresgélt. - Mitől vagy olyan boldog? - morogta.

- Semmitől - sóhajtottam.

- Tudod, mi a kölcsönös függés, Abby? A barátod kiváló példa rá, ami hátborzongató, ha hozzávesszük, hogy a nők iránti tisztelet teljes hiányától eljutott addig, hogy azt hiszi, nélküled levegőt sem tud venni.

- Lehet, hogy nem is tud - feleltem, mert nem akartam, hogy lelombozzon.

- Nem tűnődél el azon, hogy miért van így? Az egyetem lányhallgatóinak a fele megvolt neki. Miért te?

- Azt mondja, más vagyok.

- Hát persze, hogy ezt mondja. De miért?

- Mit érdekel? - csattantam fel.

- Veszedelemes dolog valakibe ennyire kapaszkodni. Megpróbálok megmenteni, ő pedig reménykedik, hogy sikerrel jársz. Ketten együtt kész sorscsapás vagytok.

Felmosolyogtam a mennyezetre. - Nem számít, hogy mi és miért van így. Amikor minden rendben, Kara... akkor gyönyörű.

Égnek emelte a szemét. - Reménytelen eset vagy.

Travis kopogott, és Kara beengedte.

- Átmegyek a társalgóba tanulni - közölte a lehető legőszintétlenebb hangon Kara.

- Mi volt ez az egész? - kérdezte Travis.

- Azt mondta, kész sorscsapás vagyunk együtt.

- Mi ebben az újdonság? - mosolygott. Hirtelen élesen rám pillantott, majd megcsókolta a fülem mögött a selymes bőrt. - Gyere haza velem!

A tarkójára tettem a kezem, és felsóhajtottam; olyan jó érzés volt, ahogy lágyan csókolta a bőrömet. - Azt hiszem, inkább itt maradok. Állandóan a lakásodon lógok.

- És? - kapta fel a fejét. - Nem szeretsz ott lenni?

Megsimogattam az arcát, és felsóhajtottam. Mindjárt mindenem aggódott. - Dehogynem, csak hogy nem ott lakom.

Az orra hegyével végigsimította a nyakamat. - Szeretném, ha ott lennél. Minden éjjel.

- Nem költözöm hozzád - ráztam a fejemet.

- Nem is kértelek. Azt mondtam, szeretném, ha ott lennél

- Az egy és ugyanaz - nevettem.

Travis a homlokát ráncolta. - Tényleg nem alszol nálam ma éjjel?

Nemet intettem, és a tekintete a falon a mennyezetre ván dorolt. Szinte láttam, ahogy a gondolatok egymást kergetik a fejében. - Miben sántikálsz? - húztam össze a szememet.

- Újabb fogadáson agyalok.

Hasonszőrűek

APRÓ FEHÉR PIRULÁT DOBTAM A SZÁMBA, ÉS LENYELTEM, MAJD ITTAM RÁ EGY nagy pohár vizet. Travis szobájának a közepén álltam melltartóban és bugyiban, már csak az volt hátra, hogy hálóingbe bújjak.

- Mi az? - kérdezte Travis az ágyból.
- Hát... a tablettám!
- Miféle tablettá? - ráncolta a homlokát.
- A tablettá, Travis. Még nem töltöttem fel a fiókot, és más sem kell, mint hogy amiatt aggódjak, hogy megjön-e vagy sem.

- Á!

- Egyikünknek felelősségteljesen kell gondolkodnia - vontam fel a szemöldököm.

- Istenem, de szexi vagy! - könyökölt fel Travis. - Az Eastern legszexisebb csaja a barátnőm! Kész örület!

A szememet forgattam, és a fejemen át felvettem a vörös selyem hálóinget, majd bemásztam Travis mellé. Lovagló ülésben az ölébe telepedtem, és megcsókoltam a nyakát. Nevettem, amikor a feje az ágytámlára hanyatlott. - *Már megint? Kikészítesz, Gal!*

- Nem halhatsz bele - csókoltam össze az arcát. - Annál alávalóbb vagy.
- Dehogy. Azért nem halhatok meg, mert a sok vadbarom egymást tapossa, hogy a helyemre lépjen! Lehet, hogy örökké élek majd, hogy bosszantsam őket.

Csók közben kuncogtam, ő pedig a hátamra dobott. Ujját a vékony vörös selyempánt alá dugta, amit a vállamon kötöttem meg, és lecsúsztatta, majd végigcsókolta a meztelen bőrömet.

- Miért én, Trav?

Elhúzódott, és a tekintetemet fürkészte. - Mire gondolsz?

- Együtt voltál egy csomó nővel, nem voltál hajlandó kikötni senkinél, még a telefonszámuk sem kellett... Akkor miért én?

- Miért kérdezed ezt most? - simogatta a hüvelykujjával az arcomat.
- Kíváncsi vagyok - rándítottam egyet a vállamon.
- És miért éppen én? Az Easternen a pasik fele csak azt lesi, mikor cseszem el.

- Nem igaz! - ráncoltam az orromat. - Ne válts témát.

- De igaz. Ha a tanév kezdete óta nem kajtatlak, Parker Hayesnél többen koslatnának utánad. Csak ő túlságosan el van magával foglalva, hogy megijedjen tőlem.

- Kikerülsz a választ! És hozzá kell tennem, hogy elég gyatrán.
- Oké! Hogy miért te? - Széles mosoly terült szét az arcán, és lehajolt egy könnyű csókra. - A bunyó éjszakája óta odavagyok érted.
- Micsoda? - kérdeztem kétkedő arckifejezéssel.
- Így igaz. A kardigánban, véresen. Egyszerűen képtelenül festettél - nevetett.

- Kösz.

Mintha letörölték volna a mosolyát. - Akkor történt, amikor felnéztél rám. Az volt a pillanat. Tágra nyílt szem, ártatlan tekintet... semmi megijátszás. Nem úgy néztél rám, mint *Travis Maddoxra*. - mondta, és szemforgatással enyhítette a kijelentését -, hanem úgy, mint egy... hogy is mondjam... emberre.

- Most érkezett a hír, Travis: ember vagy.

Kisöpörte a hajamat az arcomból. - Nem. Mielőtt színre léptél, Shepley volt az egyetlen, aki egyszerű átlagemberként kezelt. Te nem jöttél zavarba, nem kezdtél flörtölni, és nem túrtál a hajamba. *Engem* láttál.

- Szemét döggént viselkedtem veled.

- Ez tette fel az i-re a pontot - csókolta meg a nyakamat.

Végigsimítottam a hátát, a kezem becsúszott a bokszeralsója alá. - Remélem, hamarosan megszokottá válik. Szerintem sosem fogok rád unni.

- Esküszöl? - mosolygott.

Megszólalt a telefonja az éjjeliszekrényen, és mosolyogva a füléhez emelte. - Igen? A pokolba is, dehogy, Gal itt van nálam. Most készülünk aludni... Pofa be, a francba is, Trent, ez nem mulatságos... Komolyan? Mit keres a városban? - Rám nézett, és felsóhajtott. - Rendben. Mindketten ott vagyunk egy félóra múlva... Jól hallottad, seggfej. Mert sehova sem megyek nélküle, azért. Beverjem a pofádat, ha odaérünk? - Travis kinyomta a mobilt, és a fejét csóválta.

Felvontam a szemöldökömet. - Ennél furább beszélgetést még nem hallottam.

- Trent hívott. Thomas a városba érkezett, és ma pókerjátszma van apámnál.

- Póker? - nyeltem egy nagyot.

- Igen, és rendszerint elnyerik az összes pénzemet. Csaló gazemberek.

- Harminc perc múlva bemutatsz a családnak?

- Pontosabban huszonhét perc múlva - pillantott az órájára.

- Jaj, istenem, Travis! - ugrottam ki az ágyból.

- Mit művelsz? - sóhajtott fel.

Beletúrtam a szekrénybe, kirántottam egy farmert, és le-fel ugrálva magamra rángattam, majd lehámoztam magamról a hálóinget, és Travis képébe vágtam. - El sem hiszem, hogy húsz percet hagysz, hogy felkészüljek a családdal való találkozásra! Most rögtön meg tudnád ölni!

Leszedte magáról a hálóinget, és nevetett kétségbeesett igyekezetemen, amivel szalonképesé próbáltam tenni magam. Felkaptam egy fekete V-kivágású pólót, és gyorsan lerángattam magamon, aztán kifutottam a fürdőszobába,

megmostam a fogam, és a kefével végigszántottam a hajamon. Travis felöltözve, indulásra készen jött utánam. Átölelte a derekamat.

- Borzalmasan nézek ki! - ráncoltam a homlokom a tükör előtt.
- Van fogalmaid, milyen gyönyörű vagy? - csókolt bele a nyakamba.

Fújtattam egyet, aztán visszarohtam a szobájába egy magas sarkúért, végül megfogtam a kezét, és az ajtóhoz kísért. Megálltam, felhúztam a fekete bőrdzsekim cipzárját, majd szorosan összefogtam és kontyba tekertem a hajamat, hogy az apjához vezető úton ne cibálja szét a szél.

- Nyugi, Galamb. Csak egy csomó pasi, akik körülülnek egy asztalt.
- Most készülök az apáddal és a testvéreiddel megismerkedni... minddel egyszerre... és te azt akarod, nyugodjak meg? - másztam fel mögé a motorra.

Félig hátrafordult, és miközben megcsókolt, megérintette az arcomat. - Szeretni fognak, akárcsak én.

Amikor megérkeztünk, kibontottam a hajamat, és az ujjaimmal hátrafésültem, mielőtt Travis bevezetett a házba.

- Szent ég! A faszfej! - kiáltotta az egyik fiú.

Travis egyszer biccentett. Igyekezett bosszús képet vágni, de láttam rajta, hogy feldobja, hogy a testvéreit viszontláthatja. A ház régimódi volt, a falat sárga-barna mintás, kifakult tapéta fedte, és a padlón különféle árnyalatú barna subaszőnyegek. Végimentünk egy hallon, ami egyenesen egy szélesre tárt ajtajú szobába vezetett. A hallba kiáradt a cigarettafüst, Travis apja és testvérei egy kerek faasztalt ültek körül, egymáshoz nem illő székeken.

- Hé, hé - fedtte meg őket az apjuk, és beszéd közben le-fel mozgott a szájában a szivar. - Nem beszélünk csúnyán az ifjú hölgy társaságában.

- Gal, hadd mutassam be az apámat, Jim Maddoxot. Apa, ő Galamb.
- Galamb? - kérdezte Jim magában mulatva.
- Abby - ráztam meg a kezét.

Travis a testvéreire mutatott. - Trenton, Taylor, Tyler és Thomas.

Mind biccentettek, és Thomas kivételével valamennyien Travis idősebb kiadásainak látszottak: tüsihaj, dagadó izmokon megfeszülő trikók, teletetovált karok. Thomas elegáns, hosszú ujjú inget és meglazított nyakkendőt viselt, a szeme zöldes árnyalatú mogyoróbarna volt, és a sötétszőke haját kicsit hosszabbra növesztve hordta.

- Abbynek vezetékneve is van? - kérdezte Jim.

Bólintottam. - Abernathy.

- Örülünk az ismeretségnek, Abby - mosolygott Thomas.
- Tényleg szép - jegyezte meg Trent, és dévajul tetőtől talpig végigmért. Jim tarkón legyintette, mire felrikkantott. - Mi rosszat mondtam? - kérdezte a tarkóját dörgölve.

- Foglalj helyet, Abby. Figyeld, hogy nyerjük el Travis pénzét - szólalt meg az egyik iker. Nem tudtam, melyik, mert teljesen egyformák voltak, még a tetoválásuk is.

A szobát pókerjátszmákról készült régi fotók, pókerlegendák képei díszítették; Jim és valaki más mellett pózoltak, akit Travis nagyapjának véltem. A polcokon antik játékkártyák pihentek.

- Ismerte Stu Ungert? - mutattam egy poros fényképre.

Jim összehúzott szeme felragyogott. - Tudod, ki Stu Unger?

Bólintottam. - Apám is rajong érte.

Felállt, és a mellette levő képre mutatott. - Ez pedig Doyle Brunson.

Elmosolyodtam. - Apám látta egyszer játszani. Hihetetlen volt.

- Trav nagyapja hivatásos volt... Ebben a házban nagyon komolyan vesszük a pókert - mosolygott Jim.

Travis és az egyik iker között ültem. Trenton mérsékelt bravúrral megkeverte a paklit. A fiúk beadták a pénzüket, Jim szétosztotta a zsetonokat.

Trenton felvonta a szemöldökét. - Akarsz játszani, Abby?

Udvariisan elmosolyodtam, és megráztam a fejem. - Szerintem nem kellene.

- Nem tudod, hogyan kell? - kérdezte Jim.

Nem tudtam elfojtani a mosolyomat. Jim olyan komolynak, szinte atyainak látszott. Tudtam, milyen választ vár, és nem szívesen okoztam volna neki csalódást.

Travis homlokon csókolt. - Játssz! Megtanítalak.

- Nyugodtan búcsút mondatsz a pénzednek, Abby - nevetett Thomas.

Összeszorítottam a számat, és beletúrtam a táskámba. Kihúztam két ötvenest. Jimnek adtam, és türelmesen megvártam, míg átváltotta a pénzt zsetonokra. Trenton önelégülten vigyorgott, de tudomást sem vettem róla.

- Bízom Travis oktatói képességeiben - jelentettem ki.

Az egyik iker a kezét dörzsölte. - Az ördögbe is, ma este gazdag leszek!

- Kezdjük kicsiben - javasolta Jim, és bedobott egy ötdolláros zsetont.

Trenton osztott, és Travis legyezőszerűen eléem tartotta a lapjaimat. - Kártyáztál már?

- Már régen nem - válaszoltam.

- A Fekete Péter nem számít, Cilike - jegyezte meg Trenton, és a lapjaiba mélyedt.

- Pofa be, Trent - torkollta le Travis, és felpillantott a bátyjára, majd ismét a lapjaimmal foglalkozott. - Arra kell törekedned, hogy minél magasabb, vagy egymást követő lapjaid legyenek, és ha igazán szerencsés vagy, azonos színből.

Az első menetben Travis nézte a lapjaimat, én meg az övéit. Jobbára csak mosolyogtam és bólogattam, és akkor játszottam, amikor mondták, Travis és én is veszítettünk, és a zsetonjaim száma megfogyatkozott az első kör végére.

Miután Thomas kiosztotta a második kör lapjait, nem hagytam, hogy Travis belenézzen a lapjaimba.

- Azt hiszem, értem már - közöltem.

- Biztos? - kérdezte.

- Biztos, bébi - feleltem.

Három leosztással később visszanyertem a zsetonjaimat, és egy pár ásszal, egy színsorral és egy magas lappal felszámoltam a többiek előtti zsetonoszlopokat.

- A kurva életbe! - nyavalygott Trenton. - A szűz kéz szerencséje olyan szar!

- Gyorsan tanul a kislány, Trav - jegyezte meg Jim a szájában tartott szivar mellől.

Travis meghúzta a sörét. - Büszke vagyok rád, Galamb! - A szeme izgatottan csillogott, és a mosolya egészen más volt, mint addig valaha.

- Kösz.

- Az, aki nem ért hozzá, tanítja - vigyorgott gúnyosan Thomas.

- Nagyon vicces, seggfej - morogta Travis.

Négy leosztással később felhajtottam a sörömet, és összehúzott szemmel néztem a velem szemben ülő férfit, aki utolsóként állta a sarat. - A döntés a te kezében van, Taylor. Úgy viselkedsz, mint egy kisbaba, vagy férfi módra bedobod, amid maradt?

- A kurva életbe - kiáltotta, és bedobta az utolsó zsetonjait.

Travis élénken csillogó tekintettel nézett rám. Azokra emlékeztetett, akik a bunyóira jártak.

- Mid van, Galamb?

- Taylor? - noszogattam az ellenfelem.

Szélesen elvigyorodott. - Flush! - kiáltotta, és mosolyogva felcsapta a lapjait.

Öt szempár meredt rám. Végigjártattam a tekintetemet az asztal körül ülőkön, aztán felcsaptam a lapjaimat. - Nézzétek és sírjatok, fiúk! Ászok és nyolcasok! - kacagtam.

- Egy *full*? Mi a *fasz*? - üvöltött fel Trent.

- Bocsi. Ezt mindig is szerettem volna mondani - separtam be a zsetonjaimat.

Thomas szeme összeszűkült. - Ez nem a szűz kéz szerencséje. *Játszik!*

Travis Thomasra pillantott, aztán rám nézett. - Játszottál már, Gal?

Összeszorítottam a számat, és vállat vontam; a legszebb ártatlan mosolyomat vettem elő. Travis hátrahajtotta a fejét, és felröhögött. Próbált megszólalni, de képtelen volt rá, és csak az öklével püfölte az asztalt.

- A barátnőd kibaszottul megkopasztott minket! - szegezte rám az ujját Taylor.

- A KIBASZOTT ÚRISTENIT! - jajdult fel Trenton, és felállt.

- Ügyes terv, Travis. Egy nagymenőt hozol a családi kártyacsatára - kacsintott rám Jim.

- De nem tudtam! - rázta a fejét Travis.

- Ne kamuzz - méregetett Thomas.

- Úgy éljek! - mondta Travis nevetés közben.

- Nem szívesen mondom, tesó, de azt hiszem, belezúgtam a csajodba - közölte Tyler.

- Na, ne már - válaszolta Travis, és a mosolya hamar fintoiba torzult.

- Elég ebből. Kíméltelek, Abby, de most vissza fogom nyerni a pénzemet - figyelmeztetett Trenton.

Travis végigülte az utolsó pár kört, és nézte, ahogy a fivérei minden erejükkel vissza akarják nyerni a pénzüket. Leosztás leosztást követett, én meg csak separtam be a zsetonokat. Thomas egyre figyelmesebben nézett. Valahányszor felcsaptam a lapjaimat, Travis és Jim nevettek, Taylor átkozódott, Tyler soha el nem múló szerelméről biztosított, és Trent hisztirohamot kapott.

Beváltottam a zsetonjaimat, és mindegyiknek adtam százszáz dollárt, amikor végül a nappaliban letelepedtünk. Jim nem fogadta el, de a többiek hálásan elvették. Travis megfogta a kezemet, és az ajtóhoz mentünk.

Láttam rajta, hogy valami bántja, ezért megszorítottam a kezét. - Mi baj?

- Most ajándékoztál el négyszáz dollárt, Gal! - vonta össze a szemöldökét.

- Ha most a Sig Tauban lett volna pókerjátszma, megtartottam volna a pénzt. Nem forgathatom ki a fivérideket a vagyonukból a megismerkedésünk estéjén!

- Ők megtartották volna a pénzedet! - mondta.

- És én sem dőltem volna emiatt a kardomba - közölte Taylor.

Thomas csendben méregetett a szoba sarkából.

- Miért bámulod a csajomat, Tommy?

- Mit is mondtál, mi a vezetéckneved? - faggatott Thomas.

Idegesen topogtam. Törtem a fejemet, hogyan kerülhetném el a választ egy szellemes vagy szarkasztikus megjegyzéssel. De csak a körmömet piszkáltam, és magamat átkoztam. Több eszem is lehetett volna, nem kellett volna minden leosztást megnyernem. Thomas tudta! Láttam a szemén.

Travisnek feltűnt a zavarom. A testvéréhez fordult, és át fogta a derekamat. Nem tudtam megállapítani, hogy védelmezni akar, vagy bátorságot merít ahhoz, amit a bátyja mondani fog.

Travist láthatóan feszélyezte a fivére faggatózása. - Abernathy. Miért?

- Értem, miért nem jöttél rá korábban, Trav, de most már nincs mentséged - jelentette ki Thomas önelégülten.

- Mi a francról beszélsz? - kérdezte Travis.

- Merő véletlenségből nem vagy Mick Abernathy rokona? - fordult hozzám Thomas.

Mind felém fordultak, én meg idegesen túrtam bele a hajamba. - Honnan ismered Micket?

Travis úgy fordította az arcát, hogy a szemembe nézhessen. - Ő az egyik legnagyobb valaha élt pókerjátékos. Ismered?

Megrándult a szám, és tudtam, hogy sarokba szorítottak, és végül kénytelen vagyok bevallani az igazat. - Ő az apám.

A szobában kitört a káosz.

- NINCS AZ AZ ISTEN!

- TUDTAM!!!

- MICK ABERNATHY LÁNYA ELLEN ÁLLTUNK KI!

- MICK ABERNATHY? A KURVA ÉLETBE!

Csak Thomas, Jim és Travis nem üvöltöztek. - Szóltam, fiúk, hogy nem kellene játszanom - jegyeztem meg.

- Ha megemlítetted volna, hogy Mick Abernathy lánya vagy, komolyabban vettünk volna - vágott vissza Thomas.

Travisre pislogtam, aki áhítatos tisztelettel bámult rám. - Te vagy Szerencsés Tizenhárom? - kérdezte kissé bódult tekintettel.

Trenton felállt, és a száját eltátva rám mutatott. - Szerencsés Tizenhárom a házunkba!. Nem lehet igaz! Egyszerűen nem hiszem el!

- Az újságok ezt a becenevet ragasztották rám. És a leírtak nem voltak egészen pontosak - fészkelődtem.

- Haza kell vinnem Abbyt, srácok - jelentette ki Travis, aki még mindig engem bámult.

Jim rám meredt a szemüvege felett. - Miért nem voltak pontosak?

- Mert nem fordítottam az apám szerencséjén. Ekkora képtelenséget! - kuncogtam, és idegesen a hajamat csavargattam.

Thomas megrázta a fejét. - Nem. Azt az interjút Mick adta. Azt mondta, hogy a tizenharmadik születésnapodon elapadt a szerencséje.

- És a tiéd beindult - tette hozzá Travis.

- Gengszterek neveltek! - rikoltotta Trent, és izgatottan mosolygott.

- Á... dehogy - nevettem fel kurtán. - Nem neveltek. Csak sokat voltak... a közelemben.

- Csúnya dolog volt Micktől, hogy meghurcolta a nevedet az újságokban. Hiszen még csak gyerek voltál - ingatta a fejet Jim.

- Az egész inkább csak a szűz kéz szerencséje volt, mint bármi más - próbáltam kétségbeesetten palástolni a megalázottságomat.

- Mick Abernathy tanított - csóválta a fejét megilletődötten Jim. - Profikkal játszottál, és nyertél, s mindezt az istenszerelmére, tizenhárom évesen! - Travisre nézett, és elmosolyodott. - Ne fogadj ellene, fiam. Nem veszít.

Travis rám nézett, az arckifejezése még mindig döbbenetről és zavarodottságról árulkodott. - Hm... mennünk kell, apa. Viszlát, srácok.

Travis családjának mély hangú, izgatott zsivaja elhalkult, ahogy kihúzott az ajtón a motorjához. Kontyba fogtam a hajamat, és felhúztam a kabátom cipzárját, de végig arra vártam, hogy megszólaljon. Travis azonban szótlanul felült a motorjára, én meg felmásztam mögé.

Biztosra vettem, hogy azt gondolja, nem voltam vele őszinte, és valószínűleg szégyelli, hogy az életem ilyen fontos részletéről ugyanakkor szerzett tudomást, mint amikor a családja. Nagy veszekedésre számítottam a lakásba visszatérve, és több tucat mentegetőzést ötlöttem ki, mielőtt a bejárati ajtóhoz értünk.

A kezemet fogva a folyosón a szobájába vezetett, és lesegítette rólam a kabátomat.

Kibontottam a kontyba tornyozott világosbarna hajamat, ami hullámosan omlott a hátamra. - Tudom, hogy dühös vagy - mondtam, de képtelen voltam a

szemébe nézni. - Ne haragudj, hogy nem meséltem el, de erről nem szoktam beszélni.

- Hogy *dühös* lennék rád? - kérdezte. - Úgy bezsongtam, hogy nem látok tisztán! Most fosztottad ki a seggfej testvéreimet, és a szempillád sem rezzent! Az apám szemében legendás magasságokba emelkedtél, és akár a fejemet tenném rá, hogy szándékosan veszítetted el velem szemben a bunyóm előtti fogadást.

- Ezt azért nem mondanám...

Felszegte az állát. - Azt hitted, nyerni fogsz?

- Hát nem egészen - húztam le a magas sarkút.

Travis elmosolyodott. - Szóval velem akartál lenni! Azt hiszem, most szerettem újra beléd.

- Hogyhogy most nem vagy rám dühös? - értetlenkedtem, és a szekrénybe hajítottam a cipőmet.

Sóhajtvá bólított. - Komoly dologról van szó, Gal. Igazán szólnod kellett volna. De megértem, miért nem tetted. Azért jöttél ide, hogy magad mögött hagyj mindent. Olyan, mintha megnyílt volna az ég... hirtelen minden érthetővé vált.

- Megkönnyebbültem!

- Szerencsés Tizenhárom - ingatta a fejét, aztán a fejemen át lehúzta a pólómat.

- Ne szólíts így, Travis. Nem jó dolog.

- A kurva életbe is, híres vagy, Galamb! - lepődött meg a szavaimon. Kigombolta a farmeromat, és lehúzta rólam; segített, hogy ki tudjak lépni belőle.

- Az apám *meggyűlölt* utána. Még ma is engem okol minden bajáért.

Travis letépte magáról az inget, és magához vont. - Még most sem hiszem el, hogy Mick Abernathy lánya itt áll előttem, és ennyi időn át veled voltam úgy, hogy erről fogalmam sem volt.

Eltoltam magamtól. - Nem *Mick Abernathy lánya* vagyok, Travis! Ezt magam mögött hagytam. Abby vagyok, *csak Abbyl* - hajtogattam, és a szekrényhez mentem. Lerángattam egy pólót a vállfáról, és belebújtam.

Felsóhajtott. - Ne haragudj. Lenyűgözött a hírneved.

- Csak én vagyok! - szorítottam a tenyeremet a mellkasomra. Elkeseredetten vágytam rá, hogy megértsen.

- Igen, de...

- Semmi de. Hogy most hogyan nézel rám? Pontosan ezért nem említettem! - Lehunytam a szememet. - Többé nem élek úgy, Trav. Még veled sem.

- Tyúha! Nyugodj meg, Galamb. Ne ragadtassuk el magunkat. - Figyelmesen nézett rám, és odajött, hogy magához öleljen. - Nem érdekel, ki voltál, vagy ki vagy most. Csak téged akarlak.

- Gondolom, akkor ez közös bennünk.

Az ágyhoz vezetett, és lemosolygott rám. - Csak te meg én, Gal, a világ ellen.

Összegömbölyödtem mellette, és elhelyezkedtem az ágyban. Eszembe sem jutott, hogy az életben valaha is rajtam és Americán kívül más is tud majd Mickről, és nem számítottam arra, hogy a barátom pókerrajongó családból származik. Nagyot és keserveset sóhajtottam, és az arcomat a mellkasára fektettem.

- Mi baj? - kérdezte.

- Nem akarom, hogy bárki is tudja, Trav. Azt sem akartam, hogy te megtudd.

- Szeretlek, Abby. Nem hozom többé szóba, rendben? A titkod jó helyen van nálam - csókolta meg a homlokomat.

- VISSZA TUDNÁ FOGNI MAGÁT ÓRA UTÁNIG, MR. MADDIX? – KÉRDEZTE Chaney professzor, a kuncogásomra válaszképpen, amit az váltott ki, hogy Travis a nyakamhoz dörgölte az orrát.

Megköszörültem a torkomat, és éreztem, hogy elvörösödöm zavaromban.

- Aligha, dr. Chaney. Jól megnézte a barátnőmet? - kérdezte Travis rám mutatva.

Nevetés hullámozott végig a termen, és céklavörös lettem, Chaney professzor vidám és zavarodott arckifejezéssel nézett rám, aztán megrázta a fejét Travis felé.

- Kérem, azért próbáljon meg uralkodni magán – ajánlotta.

A hallgatók ismét nevettek, én meg összehúztam magam a széken. Travis a széktámlára fektette a karját, és folytatódott az előadás. Miután vége lett az órának, Travis átkísért a következőre.

- Bocs, ha zavarba hoztalak. Nem bírtam magammal.

- Pedig nem ártana.

Parker ment el mellettünk, és amikor udvarias mosollyal viszonztam a biccentését, a szeme felcsillant. - Szia, Abby! Majd odabent találkozunk. - Bement a terembe, Travis pedig néhány feszült pillanatig dühösen nézett utána.

- Hé! - rángattam meg a kezét, míg rám nem pillantott. - Felejtsd el.

- A koleszban azt meséli a srácoknak, hogy még mindig hívogatod.

- De hisz ez nem igaz - feleltem nyugodtan.

- Én tudom, de ők nem. Azt mondja, csak azt várja, hogy elérkezzen az ő ideje. Azt mondta Bradnek, hogy csak a kellő pillanatot várod, hogy lapátra tegyél, és hogy gyakran felhívod, hogy elmeséld, milyen boldogtalan vagy. Kezdi nagyon baszni a csőrömet.

- Szárnyal a fantáziája. - Parkerre pillantottam, és amikor találkozott a tekintetünk, és rám mosolygott, dühösen rámeredtem.

- Nagyon mérges lennél, ha még egyszer kínos helyzetbe hoználak?

Vállat vontam, és Travis rögtön bevezetett a terembe. Megállt a padomnál, és letette a hátizsákot a földre. Parkerre nézett, aztán magához vont, egyik kezével a tarkómat, a másikkal a fenekemet fogta, aztán erősen és keményen

megcsókolt. Úgy csókolt, ahogy általában csak a hálósobában szokott, és akaratlanul is két kézzel marokra fogtam a trikóját.

A sugdolózás meg a kuncogás egyre hangosabb lett, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Travis nem enged el egyhamar.

- Szerintem most ejtette teherbe! - nevetett valaki a terem végében.

Lehunyt szemmel elhúzódtam, és próbáltam összeszedni magamat. Amikor Travisre néztem, az enyémhez hasonló kényszeredett tartózkodással viszonzta a pillantásomat.

- Megpróbáltam egyértelművé tenni a helyzetet - suttogta.

- Hatásos volt - bólintottam.

Travis elmosolyodott, megpuszilt, aztán a helyén füstölgő Parkerre pillantott.

- Viszlát ebédnél - kacsintott rám.

A háttámlának dőltem, és felsóhajtottam. Próbáltam lecsillapítani az ölemben érzett bizsergést.

Átkínlódtam magam a matekon, és amikor vége lett az órának, észrevettem, hogy Parker az ajtó mellett a falnak dőlve vár.

- Parker - biccentettem. Elhatároztam, hogy nem adom meg neki a reakcióm feletti örömet.

- Tudom, hogy együtt jártok. Nem kell miattam megerőszakolnia a többiek előtt.

Megtorpantam, és támadásba lendültem. - Akkor talán nem kellene többet a diákszövetségi haverjaidat azzal etetni, hogy hívogatlak. Egyszer túllősz a célon, és nem foglak sajnálni, ha Travis jól seggbe rúg.

Elfintorodott. - Mit hallok? Túl sokat vagy együtt Travisszel.

- Nem, ez is én vagyok. Egy olyan oldalam, amiről semmit sem tudsz.

- Nem nagyon adtál nekem esélyt, hogy tudjak róla, vagy igen?

Felsóhajtottam. - Nem akarok veszekedni veled, Parker. Egyszerűen nem jött össze, oké?

- Nem oké. Azt hiszed, élvezem, hogy rajtam röhög az egyetem? Travis Maddox az, akit mind sokra tartunk, mert jó fényt vet ránk. Kihaszználja a lányokat, aztán eldobja őket! Utána még az Eastern legbunkóbb szemétládái is mesebeli királyfinak látszanak.

- Mikor jársz végre nyitott szemmel, és látod be, hogy teljesen megváltozott?

- Nem szeret téged, Abby. Csak egy szép, fényes, új játék vagy. Bár azután a jelenet után, amit a teremben rendezett, feltételezem, hogy már megkopott a fényed.

Hangosan csattant a tenyerem az arcán, és csak a hang hallatán döbbsentem rá, mit is tettem.

- Ha vártál volna két másodpercet, megspóroltam volna neked a fáradságot, Gal - húzott maga mögé Travis.

Megragadtam a karját. - Ne, Travis!

Parker kissé idegesnek látszott, amikor a tenyerem jól kivehető lenyomata megjelent az arcán.

- Figyelmeztettelek - morogta Travis, és hevesen a falnak lökte Parkert.

Parker állta megfeszült, és dühösen rám meredt. - Tekintsd ezt lezárásnak, Travis. Most már látom, hogy egymásnak teremtettek benneteket.

- Kösz! - mondta Travis, és átkarolta a vállamat.

Parker ellökte magát a faltól, és gyorsan befordult a sarkon, hogy lesiessen a lépcsőn. Egy gyorsan hátravetett pillantással bizonyosodott meg, hogy Travis nem követi.

- Jól vagy? - kérdezte Travis.

- Fáj a tenyerem.

Elmosolyodott. - Király volt, Gal. Le vagyok nyugózva.

- Valószínűleg beperel, és a végén fizethetem a tandíját a Harvardig. Mit keresel itt? Azt hittem, a menzán találkozunk.

Huncut mosolyra húzta a száját. - Nem tudtam az órán koncentrálni. Képtelen voltam elfelejteni azt a csókot.

Végignézttem a folyosón, aztán Travisre. - Gyere velem.

Mosolygott még, de már a homlokát ráncolta. - Tessék?

Hátrafelé masíroztam, amíg a hátamban nem éreztem a fizikalabor ajtógombját. Az ajtó feltárult, én pedig bekukkantottam. Láttam, hogy senki sincs bent és sötétség van. Megrántottam a kezét, és nevettem értetlen arckifejezésén, aztán bezártam az ajtót, és nekitoltam.

Megcsókoltam, mire kuncogott. - Mit művelsz?

- Nem akarom, hogy ne tudj az órákon koncentrálni - mondtam, és újra megcsókoltam. Felkapott, én meg átfogtam a lábammal.

- Nem is értem, hogy bírtam ki eddig nélküled - jegyezte meg. Egyik kezével tartott, a másikkal kicsatolta az övét. - De nem is akarom kideríteni. Te vagy minden, amit valaha is akartam, Galamb.

- Ne felejtse el ezt el, amikor elnyerem az összes pénzedet a következő pókerjátszmán - húztam le a pólómat.

~~Tizenharmadik~~ Tizennegyedik fejezet

Full

MEGPERDÜLTEM, ÉS SZKEPTIKUS TEKINTETTEL SZEMÜGYRE VETTEM A tükörképemet. A ruha fehér volt, a háta mélyen kivágott, a szoknyája ijesztően kurta, és elől egy strasszal kivarrt, rövid pánt tartotta, amit a nyakamba kellett akasztanom.

- Tyű! Travis össze csinálja magát, ha ebben meglát! - kiáltott fel America.

A szememet forgattam. - Milyen romantikus!

- Ezt vedd meg. Ne próbálj fel már egyet sem, ez az igazi - csapta össze izgatottan a kezét.

- Nem gondolod, hogy túl rövid? Mariah Carey-ből kevesebb látszik.

- Ragaszkodom hozzá - rázta a fejét America.

Helyet cseréltünk a padon. Addig üldögéltem, míg America egyik ruhát a másik után próbálta fel. Sokkal határozatlanabbá vált, amikor saját magának kellett ruhát találnia. Végül egy rendkívül rövid, feszes, testszínű ruha mellett döntött, ami csupaszon hagyta az egyik vállát.

A Hondájával mentünk vissza a lakásba. A Charger nem volt a ház előtt, Toto egyedül volt. America előhúzta a telefonját, és felhívta Shepley-t. Elmosolyodott, amikor Shepley felvette.

- Hová mentetek, bébi? - Bólintott, aztán rám nézett. - Miért lennék pipa? Milyen meglepetés? - kérdezte óvatosan. Újra rám nézett, aztán bement Shepley szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Toto hegyes, fekete fülecskéit vakargattam, míg America a hálóban mormolt. Amikor felbukkant, próbálta visszafojtani az arcán szétterülő mosolyt.

- Most meg miben sántikálnak? - kérdeztem.

- Hazafelé tartanak. Majd Travis elmondja - közölte, és fülig ért a szája.

- Jesszusom... most meg mi van?

- Csak annyit mondtam, hogy nem árulhatom el. Meglepetés.

A hajamat csavargattam, a körmömet piszkáltam, és mindent összevetve képtelen voltam nyugton ülni, míg arra vártam, hogy Travis lerántsa a leplet a legújabb meglepetéséről. Egy születésnap buli, egy kiskutya... El sem tudtam képzelni, mi jöhet még.

Shepley Chargere hangos motorzúgással jelezte az érkezésüket. A fiúk nevettek, amikor feljöttek a lépcsőn.

- Jó a kedvük - jegyeztem meg. - Ez jó jel.

Shepley jött be elsőként. - Nem akartam, hogy azt gondold, oka van annak, hogy neki van, nekem meg nincs.

America felállt, hogy üdvözlje a barátját. Átölelte a nyakát. - Ne butáskodj, Shep. Ha örült barátot akarnék, Travisszel randiznék.

- Ennek semmi köze ahhoz, hogy mit érzek irántad - telte hozzá Shepley.

Travis a csuklóján négyszögletes gézkötéssel lépett be. Ránk mosolygott, aztán elnyúlt a kanapén, és az ölembe fektette a fejét.

Képtelen voltam levenni a szemem a kötésről. - Rendben... Ki vele, mit műveltél?

Travis elmosolyodott, és lehúzott magához, hogy megcsókoljon. Éreztem, ahogy árad belőle az idegesség. Kifelé csupa mosoly, de az volt a határozott érzésem, hogy nem biztos benne, hogyan reagálnék arra, amit tett.

- Csináltam ma pár dolgot.

- Mint például? - kérdeztem gyanakodva.

Travis nevetett. - Nyugodj meg, Gal. Semmi rossz nem történt.

- Mit tettél a csuklóddal? - kérdeztem, és felemeltem a kezét az ujjainál fogva.

Odakint dízelmotor dübörgött, és Travis felugrott a kanapéról, hogy ajtót nyisson. - Kibaszottul ideje volt! Már legalább öt perce itthon vagyok! - mosolyodott el.

Egy férfi jelent meg hátrálva, és egy műanyag fóliával borított szürke kanapét cipelt, őt pedig egy másik követte a kanapé másik végét fogva. Shepley és Travis arrébb tették a régi kanapét - velem és Totóval együtt -, a két férfi meg a helyére csúsztotta az újat. Travis lehúzta a fóliát, aztán a karjába emelt, és letett a puha párnákra.

- Vettél egy újat? - kérdeztem fülig érő szájjal.

- Az ám, és csináltam még mást is. Kösz, srácok - mondta, amikor a két férfi felemelte a régi kanapét, és távozott.

- Ott megy egy csomó emlék - jegyeztem meg gúnyosan.

- Semmi olyan, amit meg akarnék őrizni. - Leült mellém, és felsóhajtott, aztán csak nézett egy pillanatig, mielőtt levette a gézkötést tartó ragasztószalagot a csuklójáról. - Ne borulj ki.

Gyorsan számba vettem gondolatban, mi lehet a kötés alatt. Égésre, összevarrt sebre vagy hasonló borzalmas dologra számítottam.

Lerántotta a kötést, én meg felsikkantottam az egyszerű, fekete írás láttán, amely a csuklója belső oldalán volt, s körülötte vörös és fényes volt a bőr a beledörzsölt antibiotikumtól. Hitedenkedve csóváltam a fejemet, amikor a szót elolvastam:

Galamb

- Tetszik? - kérdezte.

- A csuklódra tetováltattad a nevemet? - kérdeztem, de a hangom mintha nem az enyém lett volna. A gondolataim összevissza rohangáltak, mégis sikerült nyugodt, egyenletes hangon megszólalnom.

- Igen. - Megpusztilt az arcomon, ahogy az eltüntethetetlen tintajelre bámultam.

- Próbáltam lebeszélni róla, Abby. Egy ideje nem csinált már semmi őrültséget. Azt hiszem, elvonási tünetek jelentkeztek nála - csóválta a fejét Shepley.

- Mi a véleményed? - faggatott Travis.

- Nem is tudom, mit gondoljak.

- Előbb meg kellett volna kérdezned, Trav - mondta America. A fejét rázta, és a szája elé kapta a kezét.

- De mit kellett volna kérdeznem? Hogy tetováltathatom-e magam? - ráncolta Travis a homlokát, és hozzám fordult. Szeretlek. Szeretném, ha mindenki tudná, hogy a tiéd vagyok.

Idegesen fészkelődtem. - De ez egy életre szól, Travis.

- Ahogy mi is - simogatta meg az arcomat.

- Mutasd meg a többit is - biztatta Shepley.

- *A többit?* - néztem a másik csuklójára.

Travis felállt, és felhúzta a pólóját. A mozdulattól lenyűgöző, izmos hasán megnyúltak és összehúzódtak az izmok. Megfordult, és az oldalán, a bordákon keresztben egy újabb, friss tetoválás virított.

- Ez meg mi? - kérdeztem a függőleges jeleket nézve.

- Héberül van - válaszolta ideges mosollyal.

- Mit jelent?

- „Én a kedvesemé vagyok, s ő az enyém.”

A szemébe néztem. - Eggyel nem is érted be, kettő kellett?

- Ez olyasmi, amiről azt mondtam mindig, hogy ha találkozom a Nagy Ővel, ezt megteszem. Megismertelek... és elmentem megcsináltatni a tetoválást.

- Lehervadt a mosolya, amikor meglátta az arckifejezésemet. - Ugye, pipa vagy? - kérdezte, és lehúzta a pólóját.

- Nem vagyok dühös. Csak... kicsit sok ez így egyszerre.

Shepley fél karral magához vonta Americát. - Szokj hozzá, Abby. Travis ösztönember, és semmiben sem ismer félmegoldást. Ennyivel most beéri, amíg nem tud gyűrűt húzni az ujjadra.

America szemöldöke felszaladt a homlokára, aztán előbb hozzám, majd Shepley-hez fordult: - *Micsoda?* Hisz még csak most kezdtek járni!

- Azt hiszem, innom kell valamit - mentem át a konyhába.

Travis kuncogott, és azt figyelte, ahogy belenézek a konyhaszekrényekbe. - Csak viccelt, Gal.

- Azt hiszed? - kérdezte Shepley.

- Nem a közeljövőről beszélt - bűjt ki a válaszadás alól Travis, majd Shepley-hez fordult, és halkán odavetette: - Kösz szépen, seggfej.

- Talán most felhagysz vele, hogy ezt emlegesd - vigyorgott Shepley.

Öntöttem egy kis whiskyt a pohárba, és egy hajtásra kiittam. Elfintorodtam, amikor az ital végigégette a torkomat.

Travis gyöngéden átölelt hátulról. - Nem kérem meg a kezéd, Gal. Ez csak tetoválás.

- Tudom - bólintottam, és töltöttem még egy italt.

Travis kivette az üveget a kezemből, rácsavarta a kupakot, és visszatolta a szekrénybe. Amikor nem fordultam meg, a csípőmnél fogva megfordított, hogy a szemembe nézhessen.

- Oké, meg kellett volna beszélnem veled, de előbb a kanapét döntöttem el, aztán egyikből következett a másik, és feldobódtam.

- Nagyon gyors ez nekem, Travis. Említetted, hogy költözzünk össze, most örökre magadra íratad a nevemet, azt mondod, szeretsz... ez mind... *nagyon* gyors...

Travis a homlokát ráncolta. - Kiborultál. Mondtam, hogy ne tedd.

- Nehéz lenne nem kiborulni! Rájöttél, ki az apám, és minden, amit korábban éreztél, meghatványozódott!

- Ki az apád? - kérdezte Shepley, aki láthatóan elkeseredett, hogy nincs képbén. Eleresztettem a kérdését a fülem mellett, erre felsóhajtott. - Ki az apja? - fordult Americához, aki csak elutasítóan a fejét rázta.

Travis arca felháborodottan torzult el. - Az érzéseimnek *semmi* köze az apádhoz.

- Holnap elmegyünk erre a páros bulira. Nagy ügynek ígérkezik, mert ott jelentjük be a világ előtt a kapcsolatunkat, vagy ilyesmi, és most még a nevem is a csuklódon van, meg a mondás, ami arról szól, hogy együtt vagyunk! Kiborító, világos? Ki vagyok akadva!

Travis két kezébe fogta az arcomat, és a számra szorította a száját, aztán felemelt a földről, és feltett a pultra. A nyelve a számát ostromolta, és amikor beengedtem, Travis felnyögött.

Megmarkolta a csípőmet, és közelebb húzott. - Olyan kibaszottul szexi vagy, amikor ki vagy borulva! - suttozta a számhoz simuló szájával.

- Oké - leheltem. - Megnyugodtam.

Elmosolyodott; örült, hogy bevált a figyelemelterelési manővere. - Minden ugyanúgy marad, Gal. Továbbra is csak te meg én.

- Teljesen örültek vagytok - csóválta a fejét Shepley.

America játékosan meglegyintette Shepley vállát. - Abby is vett valamit ma Travisnek!

- America! - szidtam meg.

- Találtál ruhát? - mosolyodott el Travis.

- Igen - fonódtam rá karra-lábbal. - Holnap te fogod eldobni az agyadat.

- Már alig várom - mondta, és levett a pultról. Integtettem Americának, ahogy Travis végigcípelt a folyosón.

PÉNTEKEN TANÍTÁS UTÁN AMERICÁVAL A BELVÁROSBAN TÖLTÖTTÜK A

délutánt. Cicomázkodtunk, kényeztettük magunkat. Manikűr, pedikűr, véletlenül ottmaradt szőrszálak gyantázása, bőrbronzosítás, hajmelírozás. Amikor visszaértünk a lakásba, minden elképzelhető felületen rózsacsokrok álltak. Vörös, rózsaszín, sárga és fehér; olyan volt, mintha egy virágboltba toppantunk volna.

- Ó, istenem! - sikoltott fel America, amikor belépett az ajtón.

Shepley büszkén kihúzta magát, és körülnézett. - Elmentünk, hogy virágot vegyünk nektek, de egyikünk sem gondolta, hogy egy csokor elég.

Megöleltem Travist. - Ti, fiúk... egyszerűen fantasztikusak vagytok! Köszönöm.

Megpaskolta a fenekemet. - Harminc perc a partiig, Gal - emlékeztetett.

A fiúk Travis szobájában öltözködtek, míg mi Shepley-nél bújtunk a ruhánkba. Éppen felhúztam az ezüstcipőmet, amikor kopogtattak.

- Ideje indulnunk, hölgyeim - szólt be Shepley.

America kiment, és Shepley hangosan fütttyentett.

- Hol van? - kérdezte Travis.

- Abbynek gondja támadt a cipőjével. Egy pillanat, és itt lesz - magyarázta America.

- Belebolondulok a várakozásba, Gal! - kiabált Travis.

A ruhámmal bíbelődve kiléptem, Travis pedig kábultan állt meg előttem.

America oldalba bökte, és Travis végre pislogni kezdett. - A kurva életbe!

- Kész vagy eldobni az agyadat? - kérdezte America.

- Nem dobom el az agyamat! Galamb egyszerűen elképesztő!

Elmosolyodtam, aztán lassan körbeforogtam, hogy meg mutassam a ruha hátán a mély kivágást.

- Na jó, akkor most dobom el az agyam! - jött oda hozzám, és körbeforgatott.

- Nem tetszik? - kérdeztem.

- Kabátot kell venned - futott a fogashoz, aztán gyorsan a hátamra terítette a kabátomat.

- Nem maradhat ebben egész éjjel, Trav - nevetőn America.

- Gyönyörű vagy, Abby - mondta Shepley Travis viselkedése miatti bocsánatkéréséppen.

Travis fancsali képet vágott. - Tényleg az vagy. Hihetetlenül nézel ki... de ezt nem viselheted. A szoknyád... hú, a lábaid... de a szoknyád túl rövid, és a ruhának is csak az eleje van meg! Még háta sincs!

Akaratlanul is elmosolyodtam. - Ilyen a szabása, Travis.

- Ti ketten azért éltek, hogy egymást kínozzátok? - ráncolta a homlokát Shepley.

- Van hosszabb ruhád? - kérdezte Travis.

Végignéztam magamon. - Elöl egész illedelmes. Csak a háta villant ki sokat.

- Galamb - rándult meg az arca nem akarom, hogy bepipulj rám, de így nem vihetlek el egy diákszövetségi bulira. Az első öt percben tömegverekedésbe kerülök.

Felágaskodtam, és szájon csókoltam. - Bízom benned.

- Szar lesz az este - nyögött fel.

- Fantasztikus lesz! - kapta fel a vizet America.

- Gondolj csak bele, milyen könnyű lesz később lehúzni rólam - csókoltam meg a nyakát.

- Éppen ez a probléma. Minden második pasi ugyanerre gondol majd.

- De te vagy az egyetlen, aki meg is teszi - csicseregtem. Nem válaszolt, mire kissé hátrahajolva igyekeztem kifürkészni, mi jár a fejében. - Tényleg azt szeretnéd, ha átöltöznék?

Travis az arcomat, aztán a ruhámat, a lábamat méregette, végül fűjt egy nagyot. - Mindegy, miben vagy, mindig káprázatosán nézel ki. Ideje hozzászoknom, nem? - Vállat vontam, ő pedig megrázta a fejét. - Rendben, máris késésben vagyunk. Menjünk.

Travishez bújtam, hogy ne fázzak, amikor a kocsitól a Sigma Tau koleszhoz sétáltunk. Füstös, de meleg volt bent a levegő. Zene bömbölt az alagsorból, és Travis ütemre ingatta a fejét. Szinte egy emberként fordult felénk mindenki. Nem tudtam megállapítani, hogy azért-e, mert Travis végre eljött egy páros bulira, vagy mert szövetségi tagot vett fel, vagy a ruhám keltett feltűnést, de mind leestett állal bámultak.

America odahajolt, és a fülembe súgta: - Úgy örülök, hogy itt vagy, Abby. Úgy érzem magam, mint egy Molly Ringwald filmben.

- Örülök, hogy a kedvedre tehettem - morogtam.

Travis és Shepley elvették a kabátjainkat, aztán a szobán keresztül a konyhába vezettek minket. Shepley kivett négy sört a hűtőből, és egyet Americának, egyet meg nekem adott. A konyhában álldogáltunk, és hallgattuk Travis diákszövetségi társait: Travis utolsó verekedését taglalták. A társaságukban levő diákegyesületi lányok ugyanazok a nagy mellű szőkék voltak, akik Travist követték a menzára, amikor először beszélgettünk.

Lexie-t könnyű volt megismerni. Nem felejtettem el az arcát, amikor Travis lelökte az öléből, mert megsértette Americát. Kíváncsian méregetett, láthatóan minden szavamat mérlegre tette. Tudtam, hogy arra kíváncsi, miért talál Travis Maddox ellenállhatatlannak, és éreztem, hogy igyekszem bebizonyítani neki. Nem engedtem el Travist, a beszélgetés megfelelő pillanataiban szellemes megjegyzéseket szúrtam közbe, és tréfálkoztam vele az új tetoválásairól.

- A csajod nevét a csuklódra tetováltattad, haver? Mi a franc vitt rá? - kérdezte Brad.

Travis büszkén fordította meg a kezét, hogy megmutassa a nevemet. - Megörülök érte - nézett le rám gyöngéd tekintettel.

- Alig ismered - gúnyolódott Lexie.

Nem fordította el rólam a tekintetét. - Ismerem. - Aztán összevonta a szemöldökét. - Azt hittem, kiborított a tetkóm, most meg hencegsz vele?

Felágaskodtam, hogy megcsókoljam az arcát, és vállat vontam. - Egyre inkább megszokom.

Shepley és America elindultak lefelé, mi pedig kéz a kézben követtük őket. A fal mellé tolták a bútorokat, hogy sebtében felszabadítsanak egy táncparkettnyi helyet. Még nem értünk le a lépcső aljába, amikor elkezdtek játszani egy lassú számot.

Travis azonnal a táncparketre vont, magához húzott és a kezemet a mellére szorította. - Örülök, hogy még sosem jártam ilyen bulin. Úgy helyes, hogy csak téged hoztalak el.

Elmosolyodtam, és a mellére fektettem az arcomat. A tenyere melegen, puhán simult a derekamra.

- Mindenki téged bámul ebben a ruhában - jegyezte meg. Felpillantottam, és feszült arckifejezésre számítottam, de mosolygott. - Valójában egész király... Azzal a lánnyal vagyok, aki után mindenki sóvárog.

A szememet forgattam. - Nem engem akarnak. Inkább arra kíváncsiak, *te* miért akarsz engem. És egyébként is sajnálom azokat, akik azt hiszik, esélyük van nálam, hiszen reménytelenül és fülíg szerelmes vagyok beléd.

Fájdalom suhant át az arcán. - Tudod, miért akarlak? Nem tudtam, hogy elveszett voltam, míg te meg nem találtál. Nem tudtam, mi a magány, amíg az első éjszakát nem töltöttem nélküled egyedül az ágyamban. Te vagy az egyetlen, aki tökéletes az életemben. Rád vártam, amióta csak élek, Galamb.

Két kezem közé fogtam az arcát, ő meg átölelt, és felemelt a földről. Az ajkára szorítottam a számát, ő pedig attól az érzéstől áthatva csókolt meg, amiről most vallott. Abban a pillanatban jöttem rá, miért készítette a tetoválást, miért választott engem, és miért vagyok más. Nemcsak rólam és róla volt szó, hanem mi ketten *együtt* voltunk különlegesek.

A hangszórókból gyorsabb zene lüktetett, és Travis letett a földre. - Akarsz még táncolni?

America és Shepley jelentek meg mellettünk, én pedig felvontam a szemöldökömet. - Ha azt hiszed, hogy bírod az iramot...

- Majd meglátjuk! - vigyorgott Travis önelégülten.

A csípőmet az övéhez szorítottam, és a kezem felsiklott az ingén, hogy kigomboljam a két legfelső gombot. Travis halkán felnevetett, és a fejét csóválta, mire megfordultam, és hozzá simulva egyszerre mozogtam vele a zene ütemére. Megragadta a csípőmet, én pedig hátranyúltam, és megfogtam a fenekét. Előrehajoltam, az ujjai belemélyedtek a bőrömbe. Amint kiegyenesedtem, a fülembe csókolt.

- Ha így folytatod, korán elmegyünk - suttopta.

Megfordultam, és rámosolyogtam. Átfogtam a nyakát. Hozzám simult, én meg kihúztam az ingét, és a kezem felcsúszott a hátán, az ujjaim szikár, izmos

hátába mélyedtek. Elmosolyodtam, amikor a nyakát kezdtem csókolgatni, és felnyögött.

- Jézusom, Galamb, kikészítesz! - húzta fel a szoknyámat csak annyira, hogy az ujjbegyével finoman megsimíthassa a combomat.

- Azt hiszem, már értjük, miben áll a vonzerőd - jegyezte meg gúnyosan mögöttünk Lexie.

America sarkon fordult, és fúriaként csörtetett Lexie felé. Shepley éppen időben rántotta vissza.

- Mondd ki még egyszer, ha mered, szuka! - csattant fel America.

Lexie meglapult a barátja háta mögött. America fenyegetése megdöbbenetett.

- Nem ártana szájkosarat adnod a csajodra, Brad - figyelmeztette a fiút Travis.

Két számmal később már izzadtan, súlyosan lógott a nyakamba a hajam. Travis megcsókolt a fülem alatt. - Gyere, Gal. Rá kell gyűjtanom.

Felvezetett a lépcsőn, aztán leakasztotta a kabátomat, mielőtt felmentünk az első emeletre. Amikor kiléptünk az erkélyre, ott találtuk Parkert és a barátnőjét. A lány magasabb volt nálam, rövid, sötét haját egy hullámcattal fogta hátra. Rögtön feltűnt a túsarkúja, mert Parker dereka köré fonta a lábát, a hátát pedig a falnak döntötte. Amikor Parker észrevett minket, kihúzta a kezét a lány szoknyája alól.

- Abby! - köszönt Parker meglepetten, elfulladt hangon.

- Szia, Parker - köszöntem vissza, a nevetésemet visszafojtva.

- Izé... hogy vagy?

Udvariasan elmosolyodtam. - Nagyszerűen, és te?

- Á... szóval... hadd mutassam be Ambert, Abby. Amber... ő Abby.

- Az a bizonyos Abby? - kérdezte a lány.

Parker gyorsan, zavartan bólintott. Amber undorodó arccal fogott kezét velem, aztán úgy vette szemügyre Travist, mintha az ellenség bukkant volna fel. - Örülök az ismeretségnek... azt hiszem.

- Amber - figyelmeztette Parker.

Travis kurtán felnevetett, aztán kinyitotta előttük az ajtót. Parker megfogta Amber kezét, és bementek a házba.

- Hát... ez kínos volt - csóváltam meg a fejemet, ahogy karomat összefonva a korlátnak dőltem. Hideg volt, és csak néhány pár volt a szabadban.

Travis csupa mosoly volt. Még Parker sem tudta elrontani a kedvét. - Legalább továbblépett, és már nem próbál mindenáron visszaszerezni.

- Nem annyira engem akart visszakapni, mint távol akart tartani tőled.

Travis az orrát ráncolta. - Egyetlenegyszer vitt haza tőlem egy lányt. Most pedig úgy tesz, mintha ő lépett volna közbe és mentett volna meg minden első, akit megdöntöttem.

Fanyar pillantást vetettem rá a szemem sarkából. - Említettem már, mennyire *utálok* ezt a szót?

- Bocs - húzott magához. Cigarettára gyújtott, és erősen megszívta. A füst, amit kifűjt, a szokottnál sűrűbb volt, és eloszlott a téli levegőben. Megfordította a kezét, és hosszan nézte a csuklóját. - Milyen furcsa, hogy ez a tetkó nemcsak a kedvencem, hanem fel is dob, hogy itt van.

- Elég bizarr. - Travis felvonta a szemöldökét, én pedig nevettem. - Csak tréfálok. Nem állítom, hogy értem, de aranyos... olyan Travis Maddox-os módon.

- Ha ilyen jó érzés, hogy itt van a karomon, el sem tudom képzelni, milyen jó érzés lesz gyűrűt húzni az ujjadra.

- Travis...!

- Négy, talán öt év múlva - tette hozzá sietve.

Mély levegőt vettem. - Lassítanunk kell. Még hozzá nagyon.

- Ne kezd, Gal.

- Ha ilyen ütemben haladunk, diploma előtt mezítláb leszek és gyereket várok. Nem készültem fel, hogy hozzád költözzek, nem állok készen a gyűrűre, és semmi esetre sem állok készen arra, hogy megállapodjak.

Travis megragadta a vállamat, és maga felé fordított. - Ugye, ez nem a „szeretnék másokkal is találkozgatni” szöveg? Mert nem osztozom rajtad. Szó sem lehet róla, a kurva életbe!

- Nincs másra szükségem - bizonygattam elkeseredetten. Megnyugodott, elengedte a vállamat, és a korlátba kapaszkodott.

- Akkor hát mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte a láthatárt fürkészve.

- Csak azt, hogy lassítanunk kell. Csakis ennyit akarok mondani. - Bólintott, de láthatóan boldogtalan volt. Megérintettem a karját. - Ne légy pipa.

- Olyan érzés, mintha egy lépést tennénk előre, kettőt hátra, Gal. Valahányszor úgy érzem, minden rendben köztünk, falat emelsz közénk. Nem értem... A lányok többsége nem hagy nyugtot a barátjának, hogy legyen köztük komoly a kapcsolat, beszéljen az érzéseiről, tegyék meg a következő lépést...

- Azt hittem, megegyeztünk, hogy nem vagyok olyan, mint a lányok többsége.

Elkeseredetten horgasztotta le a fejét. - Elegem van a találgatásból. Szerinted hová tart a kapcsolatunk, Abby?

Az ingére szorítottam a számát. - Amikor a jövőmet látom magam előtt, téged látlak.

Travis megnyugodott, és magához vont. Néztük, ahogy az éjszakai égbolton vonultak a felhők. Az egyetem fényei pettyezték az elsötétült háztömböt, a bulizók vastag kabátba bújva siettek be a diákszövetségi kollégiumok melegébe.

Ugyanazt a békességet pillantottam meg Travis szemében, amelyet talán csak néhányszor láttam, és hirtelen belém hasított, hogy akárcsak azokon az estéken, most is nekem kellett ehhez eloszlatnom a kétségeit.

Én is megtapasztaltam már az elbizonytalanodást, ismertem olyanokat, akik sorscsapástól sorscsapásig tántorogtak az életben, és olyan férfiakat is, akik a saját árnyékuktól is féltek. Könnyen tarthatott volna Vegas sötét oldalától, attól,

ahová a csillogás és a neonfények sosem hatoltak be. De Travis Maddox nem félt a bunyótól, vagy attól, hogy megvédjen valakit, akit szeret, vagy állja egy semmibe vett lány dühös, megalázott pillantását. Ha belépett egy szobába, pusztán a rezzenetlen tekintetével meghátrálásra tudott kényszeríteni egy nála tagbaszakadtabb férfit, mert hitt benne, hogy senki sem érhet fel hozzá, hogy legyőzhetetlen, bármi és bárki akarja is térdre kényszeríteni.

Semmitől sem félt. Amíg engem meg nem ismert.

Én voltam az élete ismeretlen tényezője, a „szabad kártya”, a dzsóker, a változó, ami fölött nem tudott uralkodni. Az általam nyújtott békés pillanatoktól függetlenül a nélkülem érzett nyugtalanság tízszer rosszabb lett a jelenlétemben. A harag, amely korábban úrrá lett rajta, még nehezebben kezelhetővé vált. A kivételnek lenni már nem volt rejtélyes, különleges dolog. A gyengéje lettem.

Ahogy az apámé is voltam.

- Abby! Hát itt vagy! Már mindenhol kerestelek! - kiabálta America, amikor feltépte az ajtót. Feltartotta a mobilját. - Most tettem le. Apám hívott. Mick tegnap este felhívta őket.

- Mick? - Az undortól eltorzult az arcom. - Miért hívta fel őket?

America felvonta a szemöldökét, mintha tudnom illene a választ.

- Anyád folyton lecsapta a kagylót.

- Mit akart? - kavarodott fel a gyomrom.

Összeszorította a száját. - Meg akarta tudni, hol vagy.

- Ugye, nem árulták el neki?

America arca megnyúlt. - Hiszen az apád, Abby! Apa úgy érezte, joga van tudni.

- Ide fog jönni - mondtam, és égett a szemem. - Ide jön, Mare!

- Tudom! Sajnálom! - Megpróbált megölelni, de elhúzódtam tőle, és a tenyerembe temettem az arcom.

Ismerős, erős, védelmező kezek nehezedtek a vállamra. - Nem fog bántani, Galamb - szólalt meg Travis. - Nem engedem.

- Megtalálja a módját - mondta America. Karikás volt a szeme. - Mindig megtalálja.

- El kell tűnnöm innen. - Összehúztam magamon a kabátomat, és megfogtam az üvegajtó kilincsét. Túlságosan zaklatott voltam, hogy annyira lelassítsak, hogy lenyomjam a kilincset és ugyanakkor magam felé húzzam az ajtószárnyakat. Miközben jeges arcomra elkeseredett könnyek csorogtak, Travis keze az enyémre simult, és megnyomta, hogy segítsen lenyomni a kilincset, majd a másik kezével kitárta előttem az ajtót. Felpillantottam rá, és tudtam, milyen nevetséges jelenetet rendezek. Arra számítottam, hogy zavartan vagy helytelenítően néz majd rám, de csak megértést láttam a szemében.

Átkarolt, és együtt mentünk át a házban, le a lépcsőn, majd át a bejárat előtt összeverődött csődületen. A barátaim igyekeztek lépést tartani velem, ahogy egyenesen a Charger felé siettem.

America hirtelen odakapott, és megragadta a kabátomat. Kénytelen voltam megtorpanni. - Abby! - suttogta, és egy kisebb csoportra mutatott.

A fiatalok egy idősebb, zilált külsejű férfit vettek körül, aki vadul mutogatott a házra, és egy fényképet lobogtatott. A párok bólogattak, és egymást közt a fényképre tettek megjegyzéseket.

Odarohantam a férfihoz, és kiteptem a fényképet a kezéből. - Mi az *ördögöt* keresel itt?

A tömeg széteszlott, a fiatalok bementek a házba, Shepley és America pedig kétfelől közrefogott. Travis mögöttem állt, és a vállamra tette a kezét.

Mick a ruhámra pillantott, és rosszállóan csettintett a nyelvével. - Nono, Baba. Elviheti az ember Vegasból...

- Pofa be, Mick. Fogd be a szád, és hátraarc! - mutattam a háta mögé. - Menj vissza oda, ahonnan jöttél. Nincs itt rád szükségem.

- Nem tehetem, Baba. Szükségem van a segítségedre.

- Nincs új a nap alatt! - gúnyolódott America.

Mick összehúzott szemmel nézett Americára, majd vissza rám. - Örülten csinos vagy. Felnőttél. Ha az utcán találkozunk, meg sem ismertelek volna.

A bájcsevej feletti türelmetlenségemben felsóhajtottam. Mit akarsz?

Feltartotta a kezét, és vállat vont. - Csávába kerültem, kölyök. A jó öreg apádnak egy kis pénzre van szüksége.

Lehunytam a szemem. - Mennyire?

- Nagyon jól ment, tényleg remekül. Csak egy kicsit kellett kölcsönkérnem, hogy nagyobbat szakítsak, és... tudod, hogy van ez.

- Tudom - csattantam fel. - Mennyi kell?

- Kettő meg öt.

- A francba is, Mick, kétezeröt száz? Ha elhúzod innen a csíkot... most azonnal megkapod - vette elő a tárcáját Travis.

- Huszonötezeret akart mondani - bámultam dühösen az apámra.

Mick végigmérte Travist. - Ki ez a bohóc?

Travis szeme a tárcájáról az apámra villant, és éreztem, hogy erősen a hátamnak dől. - Most már értem, miért jutott oda egy olyan okos fickó, mint te, hogy a tinédzser lányától kérjen támogatást.

Mielőtt Mick válaszolhatott volna, elővettem a mobilomat. - Ezúttal kinek tartozol, Mick?

Mick a zsíros, őszülő hajjal borított fejét vakargatta. - Hát, ez egy fura történet, Baba...

- *Kinek?* - ordítottam.

- Bennynek.

Tátva maradt a szám, és egy lépést hátrálva Travisnek ütköztem. - Bennynek? Te *Bennynek* tartozol? Mégis, mi az istent gon... - Mély levegőt vettem, hogy megnyugodjak. Nem volt értelme. - Nincs ilyen rengeteg pénzem, Mick.

Mick elmosolyodott. - Valami azt súgja, mégis van.

- Pedig nincs! Ezúttal tényleg rácsesztél, világos? Tudtam, hogy addig nem hagyod abba, amíg ki nem nyírnak!

Egyik lábáról a másikra állt, az arcáról eltűnt az önelégült vigyor. - Mennyid van?

Összeszorítottam a számat. - Tizenegyezrem. Kocsira gyűjtöttem.

America tekintete felém villant. - Honnan szedtél össze tizenegyezret, Abby?

- Travis bunyóiból - feleltem Mick szemébe fúrva a tekintetemet.

Travis maga felé húzott a vállamnál fogva, hogy az arcomba nézhessen. - Tizenegyezret kerestél a bunyóimból? Mikor fogadtál?

- Adammal volt egy egyezségünk - feleltem, nem törődve; Travis meglepetésével.

Mick szeme hirtelen felragyogott. - Egy hétvégén megduplázhatsz, Baba! Vasárnapra összeszedheted nekem a huszonötöt, és Benny nem küldi rám a gengsztereit.

Kiszáradt és összeszorult a torkom. - Egy centem sem marad, Mick. Fizetnem kell az egyetemem.

- Ó, seperc alatt visszaszerzed - legyintett elutasítóan.

- Mi a határidő? - kérdeztem.

- Hétfő reggel. Éjfél - válaszolta bűnbánat nélkül.

- Egy kibaszott centet sem kell adnod neki, Galamb - rángatta a karomat Travis.

Mick megragadta a csuklómat. - Ez a legkevesebb, amit megtehetsz! Ha te nem vagy, nem kerülök ekkora slamasztikába!

America a kezére csapott, aztán lökött egyet Micken. - Ne merj megint ezzel a rizsával előjönni, Mick! Nem kényszerített rá, hogy pénzt kérj Bennyől!

Mick utálattal nézett rám. - Ha ő nincs, meglenne a pénzem. Mindent elvettél tőlem, Abby! Semmim sem maradt!

Azt hittem, a Micktől távol töltött idő tompítja majd a fájdalmat, ami azzal járt, hogy a lánya vagyok, de a szememből patakozó könnyek mást bizonyítottak. - Vasárnapig elviszem a pénzedet Bennyhez. De ha megteszem, azt akarom, hogy attól fogva hagyj békén. Soha többé nem teszem meg ezt, Mick. Mostantól fogva magadra maradsz, hallod? Tartsd. Távol. Magad. Tőlem.

Összeszorította a száját, aztán bólintott. - Legyen, ahogy akarsz, Baba.

Megfordultam, és elindultam a kocsi felé. Hallottam a hátam mögött America hangját. - Csomagoljatok, fiúk. Vegasba megyünk.

Tizenötödik fejezet

A bűn városa

TRAVIS LETETTE A BŐRÖNDJEINKET, ÉS KÖRÜLNÉZETT A SZOBÁBAN.

- Pofás, nem?

Dühösen rámeredtem, mire felvonta a szemöldökét. - Mi van?

A bőröndöm cipzárja sivített, ahogy körbehúztam. Megráztam a fejemet; az agyamban a különféle stratégiák és az időhiány problémája kergették egymást. - Nem vakációzni jöttünk. Nem is kellene itt lenned, Travis.

A következő pillanatban mögöttem termett, és átfogta a derekamat. - Ahová te mész, oda megyek én is.

A mellkasára hajtottam a fejemet, és felsóhajtottam. - A játékterembe kell mennem. Maradj itt, vagy nézz körül a Strip mentén. Majd később találkozunk, oké?

- Elkísérlek.

- Nem akarom, hogy ott legyél, Trav. - Megbántódott, és ettől megnyúlt az arca. Megérintettem a karját. - Ha egy hétvége alatt tizennégyezer dollárt akarok nyerni, akkor koncentrálnom kell. Nem szeretem azt, akivé az asztalok mellett válok, és nem szeretném, ha ilyennek látnál, világos?

Kisimította a hajtincset a homlokomból, és megpuszilt. - Rendben, Gal.

Travis integetett Americának, mielőtt kiment. America abban a ruhában jött oda hozzám, amit a páros partin viselt. Én egy rövid aranyruhát vettem fel, hozzá magas sarkú cipőt. Grimaszt vágtam a tükörképemre. America hátrafogta a hajamat, aztán egy fekete szempillaspíráltnyomott a kezembe.

- Még legalább öt réteg szempillafestéket kell felkenned, és tuti, hogy első látásra kivágják az igazolványodat, ha nem kensz még fel pirosítót. Elfelejtetted már, hogy megy itt?

Kikaptam a szempillaspíráltnyomát a kezéből, és még tíz percig a sminkkel bajlódtam. Amikor kész lettem, elfutotta a szememet a könny. - A fenébe is, Abby - ripakodtam rá magamra. - Ne bögj! - Felnéztem, és a szemem alatt megtörölgettem egy papír zsebkendővel az arcomat.

- Nem kell ezt csinálnod - fogta meg a vállamat America, amikor utoljára néztem meg magamat a tükörben. - *Semmivel* sem tartozol neki.

- Bennynek tartozik, Mare. Megölik, ha nem teszem meg.

Szávalommal nézett rám. Korábban is sokszor láttam ezt a tekintetében, de most el volt keseredve. Se szeri, se száma, hányszor látta, ahogy Mick tönkreteszi az életemet. - És mi lesz legközelebb? Meg azután? Nem csinálhatod az idő végezetéig!

- Azt ígérte, hogy távol tartja magát. Mick Abernathy sok minden, de nem család.

Végimentünk a folyosón, és beléptünk egy üres liftbe. - Minden megvan, amire szükséged van? - kérdeztem, nem feledkezve meg a kamerákról.

America a körmével megpattintotta a hamis jogosítványát, és mosolygott. - Candy a nevem. Candy Crawford - mondta tökéletes déli kiejtéssel.

Kezet nyújtottam. - Jessica James vagyok. Igazán örvendek, Candy.

Mindketten feltettük a napszemüvegünket, és faarccal vártuk, hogy kinyíljon a liftajtó, és feltáruľjanak előttünk a játéktér neonfényei és nyüzsgése. A legkülönbéľebb foglalkozású emberek jöttek-mentek minden irányban. Vegas mennyei pokol, ahol egy épületben lehet látni színpadi sminkben és hivalkodó tollakkal teletűzdelt táncosnőket, lengén, de még elfogadhatóan öltözött prostituáltakat, drága öltönyös üzletembereket, és normális családokat. Végigvonultunk a piros kötelekkel szegélyezett szőnyegen a játékgépek között, és egy piros kabátos férfinak átnyújtottam az igazolványomat. Egy pillanatig merőn nézett, mire levettem a szemüvegemet.

- Ha lehetne, még ma - jegyeztem meg unottan.

Visszaadta az igazolványt, és félreállva elengedett minket.

A félkarú rablók, blackjack asztalok között kígyózó szőnyegen mentünk végig, majd megálltunk a rulettasztalnál. A tekintetem végigpásztázta a termet, az egyes pókerasztalokat, és végűl egy olyat választottam, amelyet idősebb urak űltek körül.

- Az lesz az - intettem a fejemmel.

- Agresszívan kezdj, Abby. Azt sem tudják majd, mi szakadt a nyakukba.

- Nem. Öreg vegasi rókák. Ezűttal ravaszul kell játszanom.

Az asztalhoz sétáltam, és a legelbűvölőbb mosolyomat villantottam fel. A helyiek mérföldekről kiszűrtak egy szélhámost, de mellettem két dolog is szólt, hogy ne érezzék meg a rajtam a simlist: a fiatalságom és... a melleim.

- Jó estét, uraim. Csadakozhatok önökhöz?

Fel sem néztek. - Persze, cukipofa. Fogj egy széket, és légy szép. Csak ne beszélj.

- Be akarok szállni - adtam oda Americának a napszemüvegemet. - A blackjack asztaloknál lanya a forgalom.

Az egyik férfi a szivarját rágta. - Ez pókerasztal, királylány. Ötlapos játék. Próbálkozz a félkarú rablóknál.

Leűltem az egyetlen szabad helyre, és látványosan keresztbe tettem a lábam. - Mindig is szerettem volna Vegasban pókerezni. És itt ez a sok zseton... - tettem le az asztalra a tartóban sorakozó zsetonokat. - Online egészen jól megy.

Mind az öten a zsetonjaimra, majd rám néztek. - Van egy minimum belépő, Cukorfalat - válaszolt az osztó.

- Mennyi?

- Ötszáz, bogaram. Figyelj csak... Nem akarlak megríkatni. Neked is jobb lesz, ha átmész egy szép, fényes játékgéphez.

Előretoltam a zsetonjaimat, és egy nemtörődöm, túlságosan magabiztos lány vállvonogatásával válaszoltam, aki most jött rá, hogy elvesztette a főiskolai tandíját. A férfiak összenéztek. Az osztó megrándította a vállát, és bedobta a pénzét.

- Jimmy - nyújtotta felém a kezét az egyik játékos. Amikor megráztam, a többiekre mutatott. - Mel, Pauli, Joe és az ott Winks. - A fogpiszkálót rágó vézna ürgére pillantottam, aki - mint várható volt - rám kacsintott.

Bólintottam, és megjátszott izgalommal vártam, hogy kiösszák az első kört. Szándékosan elvesztettem az első két menetet, de a negyedik osztásnál már nyertem. Nem telt annyi időbe, mint Thomasnak, hogy a vegasi veteránok rájöjjenek a turpisságra.

- Azt mondtad, online játszottál? - kérdezte Pauli.

- És az apámmal.

- Honnét jöttél? - kérdezte Jimmy.

- Wichitából.

- Én mondom, nem számítógépes játékos - morogta Mel.

Egy órával később kétezer-hétszáz dollárral kopasztottam meg az ellenfeleimet, és már kezdtem megizzasztani őket.

- Passz - dobta le Jimmy a lapjait, és a homlokát ráncolta.

- Sosem hinném el, ha nem látnám a tulajdon szememmel - hallottam egy hangot a hátam mögül.

Americával egyszerre fordultunk meg, és rögtön szélesen elmosolyodtam. - Jesse! - csóváltam meg a fejemet. - Mit keresel itt?

- Az én helyemen szívatod őket, Baba. És te mit keresel itt?

A szememet forgattam, és visszafordultam gyanakvó új barátaim felé. - Tudod, hogy ezt utálok, Jesse.

- Bocsássanak meg nekünk - húzott fel a karomnál fogva. America óvatosan szemmel tartott, miközben Jesse pár lépés távolságra vonszolt.

A kaszinó Jesse apjáé volt, és nem volt nagy meglepetés, hogy Jesse is belépett a családi vállalkozásba. A fenti szálloda folyosóin fogócskáztunk annak idején, és mindig legyőztem, amikor lifteken versenyeztünk. Felnőtt, amióta utoljára találkoztunk. Még nyakigláb kiskamaszként élt az emlékezetemben, de az előttem álló fiatalember egy elegáns öltönyös kaszinófőnök volt, és igencsak férfias jelenség. Ugyanaz a selymes barna bőr és zöld szem, amire emlékeztem, de a többi már kellemes meglepetésként ért.

Smaragdzöld szeme csillogott a ragyogó fényben. - Bizarrr! Először, amikor erre sétáltam, azt hittem, te vagy az, de képtelen voltam meggyőzni magamat, hogy visszajöttél ide. De aztán láttam, hogy ez a Csingiling megkopasztja a veteránok asztalát, és máris biztosra vettem, hogy te vagy.

- Én bizony.

- Olyan... más lettél.

- Te is. Hogy van apád?

- Nyugdíjba ment - mosolyodott el. - Mennyi ideig vagy itt?

- Csak vasárnapig. Vissza kell mennem az egyetemre.
- Szia, Jess - karolt belém America.
- America! - kuncogott Jesse. - Tudhattam volna! Az elválaszthatatlanok.
- Ha a szülei tudnák, hogy idehoztam, már rég vége szakadt volna mindennek.

- Örülök, hogy látlak, Abby. Meghívhatlak vacsorára? - nézett végig a ruhámon.

- Szívesen beszélgetnék veled az eltelt időről, de nem szórakozásból jöttem, Jess.

Elém tartotta a tenyerét, és mosolygott. - Én sem. Kérem az igazolványodat.

Megnyúlt az arcom. Tudtam, hogy kemény harcra számíthatok. Jesse-t nem veszi le olyan könnyen a báj a lábáról. Tudtam, hogy el kell mondanom az igazat. - Mick miatt vagyok itt. Bajba került.

- Milyenbe?

- A szokásosba.

- Bárcsak segíthetnék. Régen ismerjük egymást, és mindig is tiszteltem apádat, de tudod, hogy nem engedhetem, hogy maradj.

Megragadtam a karját, és megszorítottam. - Bennynek tartozik.

Jesse lehunyta a szemét, és megcsóválta a fejét. - Jesszusom.

- Holnapig elő kell teremtenem. Komoly szívességet kérek, Jesse, és az adósod leszek. Csak addig adj időt.

Megsimogatta az arcomat. - Tudod, mit... ha holnap velem vacsorázol, éjfélig maradhatsz.

Americára pillantottam, majd Jessere. - Elkísért ide valaki.

Vállat vont. - Ha kell, jó, ha nem, úgy is jó, Abby. Tudod, hogyan mennek itt a dolgok. Valamit valamiért.

Legyőzötten sóhajtottam fel. - Rendben. Holnap este találkozunk a Ferraróban, ha ma éjfélig itt maradhatok.

Lehajolt, és arcon csókolt. - Örülök, hogy újra láthatlak. Viszlát holnap... Öt óra megfelel? Nyolckor már itt ügyelek.

Mosolyogtam, ahogy elsétált, de a mosolyom hamar lehervadt, amikor észrevettem Travis dühös pillantását a rulettasztal mellől.

- A francba is - rántotta meg a karomat America.

Travis az elmenőben levő Jesse-re meredt, majd odanyomakodott hozzám. Zsebre vágta a kezét, és Jesse-re pillantott, aki a szeme sarkából figyelt minket.

- Ki volt ez?

Jesse felé intettem a fejemmel. - Jesse Viveros. Régóta ismerem.

- Milyen régen?

Visszanéztem az öregek asztalára. - Erre most nincs időm, Travis.

- Gondolom, bekajálta az ifjúsági lelkész-sztorit - pillantott kacéran mosolyogva America Jesse-re.

- Az exbarátod volt? - fakadt ki Travis rögtön indulatosan. - Nem azt mondtad, hogy kansasi?

Türelmetlenül pillantottam Americára, majd a kezembe fogtam Travis állát, hogy csakis rám figyeljen. - Tudja, hogy nem vagyok annyi idős, hogy itt legyek, Trav. Éjfélíg adott időt. Majd később mindent megmagyarázok, de most vissza kell mennem játszani, oké?

Travis állkapcsa megremegett a tenyeremben, aztán láttam, hogy lehunyja a szemét, és mély levegőt vesz. - Rendben van. Éjfélkor várlak - mondta. Lehajolt, hogy megcsókoljon, de a csókja hideg és kimért volt. - Sok szerencsét.

Mosolyogtam, ahogy eltűnt a tömegben, aztán az asztal körül ülőkre pillantottam. - Uraim?

- Ülj csak le, Shirley Temple - invitált Jimmy. - Most pedig visszanyerjük a pénzünket. Nem rajongunk azért, ha *átvernek* minket.

- Ne kíméljenek! - mosolyogtam.

- Tíz perced maradt - suttogta America.

- Tudom - feleltem.

Igyekeztem megfelekedni az időről, és America asztal alatt idegesen rángó térdéről. A kasszában tizenhatezer dollár volt, az este legnagyobb összege, és a játék mindent vagy semmit alapon állt.

- Még sosem láttam hozzád foghatót, kölyök. Szinte tökéletesen játszottál. És nincs Árulkodó Jele, Winks. Észrevetted? - kérdezte Pauli.

Winks bólintott. Vidámsága minden egyes osztással egyre kopott. - Észrevettem. Se egy dörzsölés, se egy mosoly, még a szeme sem árul el semmit. Nem természetes. Mindenkinek van Árulkodó Jele.

- Nem mindenkinek - mondta elégedetten America.

Ismerős kéz érintette meg a vállamat. Tudtam, hogy Travis, de nem mertem megfordulni úgy, hogy az asztalon háromezer dollár fekszik.

- Licit - mondta Jimmy.

Azok, akik körülöttünk nyüzsögtek, tapsoltak, amikor letettem a lapjaimat. Jimmy volt az egyetlen, aki a közelemben ért egy három ugyanolyan számozású lappal, de semmi olyat nem produkált, amit a sorom ne írt volna felül.

- Hihetetlen! - csodálkozott Pauli, és ledobta az asztalra a két kettesét.

- Kiszálltam - morogta Joe. Felállt, és dühös léptekkel távozott az asztaltól.

Jimmy nyájasabb volt. - Ha ma éjjel meghalok, kölyök, úgy érzem majd, hogy igazán kiváló ellenféllel játszottam. Örömömre szolgált, Abby.

Megdermedtem. - Hát tudta?

Jimmy elmosolyodott. Hosszú évek dohányzása és kávézása megsárgította nagy fogait. - Játszottam már veled. Hat évvel ezelőtt. Régóta bizakodtam már egy revánsban.

Kezet nyújtott. - Vigyázz magadra, kölyök. Mondd meg apádnak, hogy Jimmy Pescelli üdvözlí.

America segített összeszedni a nyereményemet, én pedig az órára pillantottam, majd Travisre néztem. - Időre van még szükségem.

- Próbálkozol a blackjacknél?

- Nem veszíthetek pénzt, Trav.

- Nem veszíthetsz, Gal - mosolygott.

America a fejét rázta. - A blackjack nem az ő játéka.

Travis bólintott. - Nyertem egy kicsit. Hatszázam van. Odaadom.

Shepley is nekem adta a zsetonjait. - Én csak háromszázat nyertem, de az a tiéd.

Felsóhajtottam. - Kösz, gyerekek, de még mindig hiányzik öt lepedő.

Megint az órára pillantottam, és amikor felnéztem, Jesse közeledett felém. - Hogy ment? - kérdezte mosolyogva.

- Ötezerrel kevesebbem van, Jess. Időre van még szükségem.

- Minden tölem telhetőt megtettem, Abby.

Bólintottam, mert tudtam, hogy már eddig is túl sokat kértem. - Kösz, hogy engedted, hogy maradjak.

- Kérjem meg esetleg apámat, hogy beszéljen Bennyvel?

- Ez Mick sara. Megkérem, hogy tolja ki a határidőt.

Jesse a fejét csóválta. - Tudod jól, hogy ez nem jön össze, Baba, akármennyivel rukkolsz is elő. Ha kevesebbet adsz vissza, mint amivel tartozol, Benny küld valakit. Menj tőle olyan messzire, amilyen messzire csak tudsz.

Éreztem, hogy ég a szemem. - Meg kell próbálnom.

Jesse tett egy lépést felém. Odahajolt, és halkán odasúgta: - Szállj fel egy gépre, Abby. Hallod?

- Hallom! - válaszoltam élesen.

Jesse felsóhajtott, a szemébe kiült a megfáradt együttérzés. Átölelt, és csókot nyomott a hajamra. - Nagyon sajnálom. Ha az állásom nem forogna kockán, tudod, hogy megpróbálnék kitalálni valamit.

Bólintottam, és elhúzódtam tőle. - Tudom. Megtettél mindent, amit lehetett.

Az ujjával felemelte az államot. - Holnap ötkor. - Lehajolt, és csókot nyomott a szám sarkába, aztán egyeden szó nélkül továbbment.

Americára pillantottam, aki Travist figyelte. Nem mertem Travis szemébe nézni; elképzelni sem tudtam, milyen dühös lehet az arca.

- Mi van ötkor? - kérdezte visszafojtott méreggel a hangjában.

- Abby beleegyezett, hogy ötkor együtt vacsorázik Jesse-vel, ha nem küldi el innen. Nem volt más választása, Trav - bizonygatta America. Óvatos hangvétele arra utalt, hogy Travis pokolian dühös.

Óvatosan felpislogtam rá, de ugyanazzal az elárult arckifejezéssel nézett vissza rám, mint Mick azon az estén, amikor rádöbbsz, hogy eloroztam tőle a szerencséd.

- Volt választásod - jelentette ki.

- Volt már dolgod a maffiával, Travis? Bocsáss meg, ha megsértettelek, de egy régi barátal elköltött ingyen vacsora nem magas ár Mick életéért cserébe.

Láttam, hogy Travis rám zúdítaná a haragját, de semmivel sem tudott visszavágni.

- Gyertek, gyerekek, meg kell keresnünk Benny-t - húzott a karomnál fogva America.

Travis és Shepley szótlanul követtek minket, ahogy a Stripen Benny irodája felé gyalogoltunk. A forgalom - a főútvonalon áramló autók és emberek - most kezdett sűrűsödni. Minden lépéssel erősödött az émelyítő, üresen kongó érzés a gyomromban, a fejemben egymást kergették a gondolatok, hogy valami ütős érvvel álljak elő, amitől Benny meggondolja magát. Ám mire a nagy, zöld ajtó elé kerültünk, amely előtt már oly sokszor álltam, ötleteknek éppúgy híján voltam, mint a pénznek.

Nem lepett meg a hatalmas termetű ajtónálló, aki fekete volt, ijesztő, és szélteben-hosszában egy, de az igen, hogy Benny is ott áll mellette.

- Benny - suttoztam.

- Istenem, istenem... Már nem vagy a Szerencsés Tizenhárom, igaz? Mick nem is mesélte, micsoda bombázó lettél. Vártalak már, Baba. Hallom, elhoztad a fizetséget.

Bólintottam, és Benny intett a barátainak. Felszegtem a fejem, hogy nem létező önbizalmat sugározzak. - Velem vannak.

- Attól tartok, kint kell várniuk - felelte a portás hihetetlenül mély, basszus hangon.

Travis rögtön karon fogott. - Nem megy be oda egyedül. Elkísérem.

Benny Travist méregette, én meg nyeltem egy nagyot. Amikor Benny felnézett az ajtónállóra, és az ajkán halvány mosoly jelent meg, kicsit megnyugodtam.

- Rendben van - mondta. - Mick örül majd, hogy ilyen jó barát van veled.

Követtem az épületbe, de előbb még visszanéztem, és láttam America arcán az aggodalmat. Travis határozottan fogta a karomat, és eltökélten az ajtónálló felőli oldalamon jött. Követtük Bennyt a liftbe, és szótlanul mentünk fel négy emeletet. Kinyílt a liftajtó.

A hatalmas terem közepén egy mahagóni íróasztal terpeszkedett. Benny odabicegett a bársonyszékéhez, leült és nekünk is intett, hogy foglaljunk helyet a vele szembeni két széken. Amikor leültem, hidegnek éreztem a bőrhuzatot, és eltöprengtem, vajon hányán ülhetek itt előttem, percekre a haláluktól. Átnyúltam, hogy belekapaszkodjak Travis kezébe, ő pedig megnyugtatóan megszorította.

- Mick huszonötezerrel tartozik nekem. Bízom benne, hogy elhoztad a teljes összeget - firkantott le valamit Benny egy noteszbe.

- Ami azt illeti - kis szünetet tartottam, és megköszörültem a torkomat - ötezerrel kevesebbet tudtam összeszedni, Benny. De még ott az egész holnapi nap. És ötezer nem probléma, igaz? Tudod, hogy össze tudom kaparni.

- Abigail - ráncolta a homlokát - , igazán csalódást okozol nekem. Ennél jobban ismered a szabályokat.

- K...kérlek, Benny! Arra kérlek, fogadd el, a tizenkilencezerkilencszázat, és holnapra megszerzem a maradékot.

Benny gombszeme ide-oda járt kettőnk között. Ekkor vettem észre két férfit, akik a terem homályos sarkaiból léptek elő. Travis szorosabban markolta a kezemet, én meg visszafojtottam a lélegzetemet.

- Tudod jól, hogy csak a teljes összeget fogadom el. Az, hogy ennél kevesebbet akarsz átadni, elárul nekem valamit. Tudod, mit? Hogy nem vagy benne biztos, hogy sikerül megszerezned a teljes összeget.

A férfiak előrébb léptek a sarkokból.

- Meg tudom szerezni a pénzed, Benny - kuncogtam idegesen. - Hat óra alatt nyolcezer kilencszázat nyertem.

- Szóval azt állítod, hat óra múlva megint hozol nyolcezer kilencszázat? - kérdezte ördögi vigyorral.

- A határidő holnap éjfélkor jár le - szólalt meg Travis, és mögénk pillantott, majd az egyre közeledő árnyalakokat figyelte.

- M... mit művelsz, Benny? - dadogtam, és úgy ültem, mint aki karót nyelt.

- Mick felhívott ma este. Azt mondta, te majd visszafizeted az adósságát.

- Szívességet teszek neki. Nem én tartozom neked - jelentettem ki szigorúan. Végre visszanyertem az életösztonőmet.

Benny kövér, kurta karjával az asztalra könyökölt. - Azt forgatom a fejemben, hogy megtanítom Micket kesztyűbe dudálni, és kíváncsi vagyok, kölyök, mennyire vagy szerencsés.

Travis felugrott a székéről, és talpra rántott. Maga mögé húzott, és az ajtó felé kezdett hátrálni.

- Josiah kint áll az ajtó előtt. Mégis mit gondolsz, fiatalember, hová tudnátok menekülni?

Tévedtem. Amikor arra gondoltam, hogy rábeszélem Bennyt, hogy ésszerű kompromisszumot kössünk, nem számoltam Mick életben maradási vágyával és azzal, hogy Benny imádja a megtorlást.

- Travis! - figyelmeztettem, amikor láttam, hogy Benny nehézfiúi egyre közelebb kerülnek hozzánk.

Travis még távolabb tolt maga mögé, és kihúzta magát. - Remélem, tudja, Benny, hogy amikor kiütöm az embereit, azt nem tiszteletlenségből teszem. De szerelmes vagyok ebbe a lányba, és nem hagyhatom, hogy bántsa.

Benny hangosan kotkodácsolva nevetett. - Minden elismerésem, fiam. Több bátorság szorult beléd, mint bárkibe, aki ezen az ajtón belépett. Felkészítelek hát arra, amit most kapsz. Jobbra tőled az az elég nagydarab fickó David, és ha nem tud ököllel lecsapni, akkor van még kés is nála a pisztolytáskájában. A tőled balra álló Dane, a legjobb harcosom. Ami azt illeti, holnap is lesz bunyója, és még sosem veszített. Vigyázz, meg ne sértsd a kezeidet, Dane. Sok pénzt tettem rád.

Dane eszelősen vidám tekintettel nézett Travisre, és elmosolyodott. - Igenis, uram.

- Hagyd abba, Benny! Megszerzem a pénzt! - kiabáltam.

- Szó sem lehet róla... ez itt nagyon is érdekesnek ígérkezik - kuncogott Benny, és kényelmesen hátradőlt a karosszékében.

David nekirontott Travisnek, én meg a szám elé kaptam a kezemet. Erős férfi volt, de esetlen és lassú. Mielőtt üthetett volna vagy a késéért nyúlhatott volna, Travis már harcképtelenné is tette: David arcát a felemelt térdébe verte. Aztán azonnal egy jobbegyenes következett, amibe Travis minden erejét beleadta. Két további ökölcsapással és egy könyökütéssel később David véresen terült el a földön.

Benny feje hátracsuklott, és hisztérikusan kacagott. Úgy verte az asztallapot az öklével, mint egy vasárnapi rajzfilmeket néző, boldog gyerek. - Hajrá, Dane! Remélem, nem ijesztett meg?

Dane óvatosabban közelítette meg Travist; egy profi harcos összeszedettsége és pontossága jellemezte. Hihetetlen gyorsan vágott Travis arca felé, de Travis elhajolt az ütés elől, és a vállával teljes erőből Dane-be vágott. Benny asztalának estek, majd Dane két karral átfogta Travist, és a földhöz csapta. Egy pillanatig a földön birkóztak, majd Dane Travis fölébe kerekedett, és úgy helyezkedett, hogy míg Travist lefogja, megsorozza jó pár ütéssel. Eltakartam a szememet. Képtelen voltam nézni.

Jajkiáltást hallottam, és felpillantottam. Travis Dane fölé tornyosult, bozontos hajánál fogva tartotta Dane fejét, és egyik ütest a másik után adta a fejére. Dane arca minden ütésnél nekiverődött Benny íróasztalának, aztán valahogy talpra kecmert, és szédülve, véresen egyenesedett ki.

Travis egy pillanatig figyelte, aztán ismét támadott. Minden ütésnél felnyögött, és most is teljes erőből csépelte az ellenfelét. Dane egyszer elhajolt az ütese elől, és Travis állkapcsát találta el az öklével. Travis elmosolyodott, és feltartotta egy ujját. - Ez volt az egyetlen lehetőség.

Azt hittem, nem hallok jól. Travis hagyta, hogy Benny nehézfiúja megüsse! Élvezte a harcot! Még sosem láttam Travist úgy harcolni, hogy mindent beleadott, és ijesztő volt látni, ahogy ezekre a tapasztalt gyilkosokra zúdította minden erejét, és győzött. Addig a pillanatig sejtelmem sem volt, mire képes valójában.

Benny háttérből hallatszó, idegesítő kacagása mellett Travis megadta a kegyelemdöfést Dane-nek: a könyökével az arca közepébe vágott, majd kiütötte, mielőtt a padlóra zuhanhatott volna. A tekintetem követte, ahogy Benny külföldről behozott szőnyegére zuhant.

- Elképesztő fiatalember! Egyszerűen elképesztő! - tapsolt elragadtatottan Benny.

Travis maga mögé húzott, amikor Josiah tagbaszakadt alakja megjelent az ajtóban.

- Tegyek rendet, uram?

- Nem! Nem, nem... - Benny még mindig a rögtönzött előadástól szédülten szólalt meg. - Mi a neved?

Travis még mindig lihegett. - Travis Maddox - válaszolta, és Dane meg David vérét a farmerjába törölte.

- Azt hiszem, Travis Maddox, kiségheted a kis barátnődet.

- Hogyhogy? - fűjtatott Travis.

- Dane-nek holnap este bunyója lett volna. Sok pénzt tettem fel rá, és most nem úgy fest, hogy egyhamar képes lesz egy verekedést megnyerni. Azt javaslom, állj be helyette, nyerj nekem egy nagy rakás pénzt, én meg elengedem a Mick adósságából fennmaradt ötezer-egyszáz dollárt.

Travis hozzám fordult. - Galamb?

- Rendben vagy? - kérdeztem, és letöröltem az arcáról a vért. Az ajkamba haraptam, és éreztem, hogy az arcomat eltorzítja a félelemtől vegyes megkönnyebbülés.

Travis elmosolyodott. - Nem az én vérem, bébi. Ne sírj.

Benny felállt. - Sok a dolgom, fiam. Mész vagy maradsz?

- Megteszem - döntött Travis. - Csak mondja meg, mikor és hol, és ott leszek.

- Brock McMann ellen állsz ki. Nem egy kispályás. Tavaly kizárták a UFC-ből.

Travis meg sem rezzent. - Csak mondja meg, hová kell mennem.

- Kedvellek, Travis - terjedt szét Benny képén a farkasmosoly. - Szerintem jó barátok leszünk.

- Kétlem - mondta Travis. Kinyitotta előttem az ajtót, és védelmezően jött mellettem, míg ki nem jutottunk a bejárat ajtón.

- Jesszusom! - kiáltott fel America, amikor a Travis ruhájára fröccsent vért meglátta. - Rendben vagytok, gyerekek? - Megragadta a vállamat, és az arcomat fürkészte.

- Jól vagyok. Tudod, átlagos munkanap. Mindkettőnknek - töröltem meg a szememet.

Travis megfogta a kezemet, és Shepley-vel meg Americával a sarkunkban a szállodához siettünk. Nem sokan figyeltek fel Travis megjelenésére. Vért borította, és ezt csak időnként egy egy messziről jött turista vette észre.

- Mi az ördög történt odabent? - kérdezte végül Shepley.

Travis levetkőzött egy szál alsógatyára, és beviharzott a fürdőszobába. Hallottam, hogy kinyitja a zuhanycsapot. America a kezembe nyomott egy doboz papírzsebkendőt.

- Jól vagyok, Mare.

Felsóhajtott, és újra a kezembe nyomta a dobozt. - Távolról sem.

- Nem ez az első menetem Bennyvel - feleltem. Izomlázam volt a huszonnégy órnyi stressz okozta feszültségtől.

- Ez az első alkalom, hogy Travist láttad begözölni a dühtől valakivel szemben - jegyezte meg Shepley. - Én már láttam. Nem szép látvány.

- De mi történt? - faggatott America.

- Mick felhívta Bennyt. Átpasszolta nekem az elszámolási kötelezettséget.

- Hát én megölöm! - kiáltotta America. - Megölöm azt a szánalmas faszfejet!

- Benny nem tart felelősnek, de móresre akarja tanítani Micket, amiért a lányát küldi, hogy fizesse ki helyette az adósságát. Két istenverte gyilkost küldött ránk, és Travis leterítette őket. Mindkettőt. Még öt percbe sem telt.

- Szóval Benny elengedett? - kérdezte America.

Travis jelent meg a fürdőszoba ajtajában, törülközővel a dereka körül. Az összecsapás egyetlen jele a jobb szeme alatt az arccsontján egy kis pirosas horzsolás volt. - Az egyik pasi, akit kiütöttem, holnap este bunyózni készült. Beállók helyette, Benny pedig cserében elfelejti Mick adósságából az utolsó ötezeret.

America felállt. - Ez nevetséges! Miért segítünk Micknek, Abby? Odadobott a farkasoknak! *Megölöm!*

- Nem, ha előbb *én* ölöm meg - dühöngött Travis.

- Húzzatok sorszámot - vetettem oda.

- Szóval holnap bunyózol? - kérdezte Shepley.

- Egy Zero nevű helyen. Hatkor. Brock McMann-nel, Shep. Shepley hevesen rázta a fejét. - Nem lehet. A francba is, szó sem lehet róla! A csávó egy elmebeteg!

- Igen - felelte Travis -, de nem a barátnőjéért harcol, igaz? - fogott a karjába, és megcsókolta a fejem búbját. - Jól vagy, Galamb?

- Ez az egész nem helyénvaló. Több szempontból sem. Nem is tudom, melyikről beszéljelek le előbb.

- Hát nem láttál ma éjjel? Minden rendben lesz. Láttam már Brockot verekedni. Kemény, de nem legyőzhetetlen.

- Nem akarom, hogy verekedj vele, Travis!

- Hát én meg azt nem akarom, hogy elmenj a volt barátoddal holnap este vacsorázni. Gondolom, mindkettőnknek meg kell tennünk valami kellemetlen dolgot, hogy a semmirekellő apád bőrét mentsük.

Nem először voltam a tanúja. Vegas megváltoztatta az embereket, szörnyeteget csinált belőlük, megtörte őket. Könnyen a véráramba került a fény és a lopott álmok. Többször is láttam Travis arcán megjelenni a feldobott, legyőzhetetlen kifejezést, amire csak egy gyógy mód volt: felülni a hazafelé tartó gépre.

JESSE A HOMLOKÁT RÁNCOLTA, AMIKOR MEGINT AZ ÓRÁMRA NÉZTEM.

- Sietsz valahová, Baba? - kérdezte.

- Kérlek, ne szólíts így, Jesse. *Utálom* - feleltem.

- Én is utáltam, amikor elmentél. De ez nem állított meg téged.

- Agyonkoptatott, sokat nyúzott szöveg. Vacsorázzunk, jó?

- Rendben, akkor beszéljessünk az új barátodról. Mi is a neve? Travis? - Bólintottam. - Mit keresel e mellett a tetovált pszichopata mellett? Úgy néz ki, mintha a Manson családból dobták volna ki.

- Viselkedj rendesen, Jesse, vagy elmegyek.

- Egyszerűen nem hiszem el, mennyire más lettél. Nem bírom túltenni magam azon, hogy itt ülsz velem szemben.

A szememet forgattam. - Pedig csak tedd túl magad rajta.

- Na, tessék. A lány, akire emlékszem.

Lenéztem az órára. - Travis menete húsz perc múlva kezdődik. Mennem kell.

- Még hátra van a desszert.

- Nem lehet, Jesse. Nem akarom, hogy azon izgassa magát, hogy elmegyek-e vagy sem. Ez most nagyon fontos.

Meggörnyedt a háta. - Tudom. Hiányzik, amikor még én voltam fontos.

Megfogtam a kezét. - Akkor még gyerekek voltunk. Egy másik életben.

- Mikor nőttünk fel? Jelnek érzem, hogy itt vagy, Abby. Azt hittem, soha többé nem ládák viszont, és most itt ülsz. Maradj velem.

Lassan megráztam a fejemet. Nehezemre esett fájdalmat okozni a legrégebbi barátomnak.

- Szeretem őt, Jesse.

A csalódottsága beárnyékolta halvány mosolyát. - Akkor indulnod kell.

Arcon csókoltam, és kimenekültem az étteremből, majd gyorsan leintettem egy taxit.

- Hová lesz a fuvar? - kérdezte a taxis.

- A Zéróba.

A taxis megfordult, és tetőtől talpig végigmért. - Biztos?

- Biztos hát! Induljon! - dobtam előre a pénzt az ülésre.

Tizenbatodik fejezet

Otthon

TRAVIS VÉGRE ÁTVEREKEDTE MAGÁT A TÖMEGEN, BENNY A VÁLLÁN NYUGTATTA a kezét, és a fülébe sugdosott. Travis bólintott, és válaszolt. Megfagyott a vérem, miközben azt néztem, milyen nagy barátságban van azzal, aki alig huszonnégy órája még minket fenyegetett. Travis fürdött a győzelmét ünneplő tapsban és gratulációkban, élvezte a tömeg üvöltését. Jobban kihúzta magát, a mosolya szélesebb volt, és amikor hozzám ért, gyorsan szájon csókolt.

Éreztem a veríték sós ízével keveredő vér vasas ízét az ajkán. Megnyerte a mérkőzést, de ő is szerzett pár sérülést.

- Mi volt ez? - kérdeztem, és néztem, ahogy Benny az embereivel nevetgél.

- Majd később elmondom. Sok mindenről beszélnünk kell - válaszolta széles vigyorral.

Egy férfi hátba veregette Travist.

- Kösz - mondta Travis. Odafordult hozzá, és megrázta a felé nyújtott kezét.

- Alig várom, hogy a másik meccsedet is lássam, fiam - jegyezte meg a férfi, és odanyújtott neki egy sört. - Ez hihetetlen volt.

- Gyere, Gal. - Beleivott a sörbe, aztán körbelötykölte a szájában, és kiköpte. A borostyánsárga italt vér színezte. Átkígyózott a tömegen, és mély levegőt vett, amikor kivergődtünk a járdára. Megcsókolt, aztán gyors, határozott léptekkel végigvezetett a Stripen.

A szállodánk liftjében a tükörrel borított falnak szorított, megragadta a lábamat, és gyors mozdulattal felhúzta a csípőjére. Keményen megcsókolt, és éreztem, ahogy a keze felsiklik a térdemről a combomra át, és felhúzza a szoknyámat.

- Travis, a liftet bekamerázták - mondtam, ahogy a szánk egymásnak feszült.

- Szarok rá – nevetett - , ünnepelek!

Ellöktem magamtól. - A szobában is ünnepelhetünk - válaszoltam, és megtöröltem a számát, aztán lenéztem a kezemre, ami véres lett.

- Mi bajod, Galamb? Győztél, én is győztem, kifizettük Mick adósságát, és most kaptam meg életem legjobb ajánlatát.

Nyílt a liftajtó, de nem mozdultam. Travis kilépett a folyosóra. - Miféle ajánlatot? - kérdeztem.

Travis felém nyújtotta a kezét, de nem vettem róla tudomást. Szúrós szemmel néztem rá, mert előre tudtam, mi lesz a válasza.

Felsóhajtott. - Mondtam, hogy majd később beszélünk róla.

- Most beszéljünk.

Behajolt, és a csuklómnál fogva kihúzott a folyosóra, majd a karjába kapva felemelt a földről.

- Annyi pénzt kereshetek, hogy visszaszerezhetem, amit Mick elvett tőled, kifizethetem a maradék tandíjadat, kifizethetem a mocimat, és még egy új autót is vehetek neked - mondta, és becsúszta, majd kihúzta az ajtónyitó kártyát a nyílásból. Benyomta az ajtót, és letett bent a földre. - És ez még csak a kezdet!

- És hogy is fogod ezt véghezvinni? - A mellkasomban szorítást éreztem, és remegni kezdett a kezem.

Eksztatikus örömmel vette az arcomat a kezébe. - Benny megengedi, hogy Vegasban verekedjek. Bunyónként hat számjegyes összegért, Gal! *Hat számjegy bunyónként!*

Lehunytam a szemem, és megráztam a fejem, hogy ne lássam a szeme izgatott csillogását. - És mit válaszoltál Bennynek? - Travis felemelte az államot, én meg kinyitottam a szememet, mert attól féltem, már alá is írt egy szerződést.

Nevetett. - Azt, hogy meggondolom.

Kifűjtam a visszafojtott levegőt. - Hála Istennek! Máskor ne ijessz így meg, Trav. Azt hittem, komolyan beszélsz.

Travis elfintorodott, és összeszedte magát, mielőtt válaszolt. - Komoly is vagyok, Galamb. Azt feleltem, hogy előbb beszélnem kell veled, de azt hittem, boldog leszel. Havi egy bunyót iktat be. Van fogalmad, mennyi pénz az? Kézpénzben!

- Tudok számolni, Travis. És a józanságomat is megőrzöm, amikor Vegasban vagyok, amire te nyilvánvalóan nem vagy képes. Muszáj, hogy elvigyelek innen, mielőtt valami ostobaságot követsz el. - Odamentem a szekrényhez, és kezdtem lépni a ruhákat a vállfákról, aztán dühösen betömököttem őket a bőröndjeinkbe.

Travis gyöngéden megfogta a karomat, és maga felé fordított. - Meg tudom csinálni. Egy évig verekszem Bennynek, aztán hosszú, nagyon hosszú ideig nem lesz semmire sem gondunk.

- És mit fogsz tenni? Abba hagyod az egyetememet, és ideköltözől?

- Benny repülővel szállít majd, és tekintettel lesz az órarendemre.

Hitetlenkedve nevettem fel. - Nem lehetsz ilyen naiv, Travis! Amikor Benny alkalmazásában állsz, nem csak havonta egyszer fogsz neki verekedni. Elfeledkeztél Dane-ről? A végén az egyik verőlegénye leszel!

Megrázta a fejét. - Már beszéltünk erről, Gal. Nem akarja, hogy a verekedésen kívül mással is foglalkozzak.

- És te bízol benne? Tudod, hogy errefelé Sunyi Bennynek nevezik!

- Autót akartam venni neked, Galamb. Egy szépet. Az utolsó centig kifizethetném mindkettőnk tandíját.

- Valóban? A maffia mostanában már ösztöndíjakat oszt?

Travis állkapcsa megfeszült. Bosszantotta, hogy meg kell győznie. - Hasznunkra válik. Addig verekszem, amíg el nem jön az ideje, hogy házat vegyünk. Másutt képtelenség megkeresni ennyi pénzt.

- És mi lesz a büntetőjogi diplomáddal? Ha Bennynek dolgozol, én mondom, sok régi osztálytársaddal hoz majd össze a sors, és nem is ritkán!

- Megérttem a fenntartásaidat, bébi, hidd el. De ésszel intézem majd a dolgaimat. Egy évig csinálom, aztán kiszállunk, és éljük világunkat, ahogy akarjuk.

- Bennyt nem lehet csak úgy otthagyni, Trav. Ő az, aki megmondja neked, mikor van vége. Fogalmad sincs, mibe keveredsz! El sem hiszem, hogy egyáltalán fontolóra veszed. Egy olyan embernek akarsz dolgozni, aki múlt éjjel nyomorékká veretett volna minket, ha nem állítod meg?

- Pontosan ez az! Megállítottam.

- Két pehelysúlyú stricijét állítottad meg, Travis. Mit teszel majd akkor, amikor egy tucatnyival kell szembeszállnod? Vagy akkor, ha az egyik verekedésed idején erednek a nyomomba?

- Bennynek nem áll érdekében ilyesmit tenni. Sok pénzt keresek neki.

- Amint úgy határozol, hogy többé nem csinálod, feláldozható leszel. Ezek az emberek így gondolkodnak.

Travis arrébb sétált az ablakhoz, és kinézett. A hunyorgó fények kiszínezték az arcára kiülő belső küzdelmet. Már döntött, mielőtt hozzám fordult volna.

- Minden rendben lesz, Galamb. Gondoskodom róla. Aztán egy életre letudjuk a gondjainkat.

Megráztam a fejemet, és elfordultam. A bőröndökbe gyömöszöltem a ruháinkat. Amint leszállunk otthon, ismét a régi önmaga lesz. Vegas furcsa dolgokat művel az emberekkel, és lehetetlen volt érvelni vele, amíg a pénz és a whisky megmámorosította.

Nem voltam hajlandó tovább vitatkozni erről, míg gépre nem szálltunk. Félttem, hogy Travis hagyja, hogy nélküle menjek el. Becsatoltam a biztonsági övét, és összeszorított foggal néztem, ahogy vágyakozva bámul ki az ablakon, miközben a gép felfelé emelkedik az éjszakai égbolton. Már is hiányzott neki a Vegas kínálta erkölcsstelenség és a számtalan kísértés.

- Nagyon sok pénz ez, Gal.

- Nem.

A fejét hirtelen felém kapta. - Ez az én döntésem. Szerintem nem látod a mélyebb összefüggéseket.

- Szerintem meg elment az eszed.

- Még csak át sem gondolod?

- Nem, és te sem fogod. Nem fogsz egy gyilkos bűnözőnek dolgozni Las Vegasban, Travis. Nevetséges, hogy azt gondolod, hogy én egyáltalán fontolóra veszem.

Travis felsóhajtott, és kinézett az ablakon. - Az első bunyóm három hét múlva lesz.

Leesett az állam. - Máris belementél?

Kacsintott. - Még nem.

- De rá fogsz állni?

Elmosolyodott. - Nem haragszol majd, ha egy Lexust veszek neked.

- Nem akarok Lexust! - dühöngtem.

- Bármit megkaphatsz, amit csak akarsz, bébi. Képzeld el, milyen lesz begurulni bármelyik autókereskedésbe, amibe csak akarsz, és csak annyi a dolgod, hogy kiválaszd a kedvenc színedet.

- Nem értem teszed. Ne tégy úgy, mintha erről lenne szó.

Odahajolt, és csókot nyomott a hajamra. - Nem, kettőnkért teszem. Egyszerűen nem látod be, milyen nagyszerű lesz!

Hideg borzongás terjedt szét a mellkasomból, lekúszott a gerincemen a lábamba. Addig úgysem hallgat a józan észre, míg a lakásba nem érünk. Rettegtem, hogy Benny olyan ajánlatot tett neki, amit képtelen majd visszautasítani. De aztán leráztam magamról a félelmeimet; hinnem kellett abban, hogy Travis szeret annyira, hogy elfelejtse a Benny kínálta dollárokat és egy gengszter hamis ígéreteit.

- Gal? Tudsz pulykát sütni?

- *Pulykát?* - Készületlenül ért a váratlan témaváltás.

Megszorította a kezemet. - A hálaadás napi szünet közeleg, és tudod, hogy apám nagyon szeret. Szeretné, ha eljönnél hálaadásra, de a végén mindig pizzát rendelünk, és a tévében a meccset nézzük. Gondoltam, talán kettesben süthetnénk egy madarat. Érted, ugye? Hogy egyszer az életben a Maddox-házban is legyen egy igazi pulykavacsora.

Összeszorítottam a számat, hogy nehogyan elnevessem magam. - Hagyod, hogy kiengedjen a mélyhűtött pulyka, beteszed egy tepsibe, és egész nap sütöd a sütőben. Nem nagy kunszt.

- Szóval eljössz? Segítesz nekem?

Vállat vontam. - Hát persze.

A figyelme elfordult a lenti mámorító fényektől, és átadtam magam a csalóka reménynek, hogy végül belátja, mennyire téved Bennyvel kapcsolatban.

TRAVIS LETETTE AZ ÁGYRA A BŐRÖNDJEINKET, ÉS MELLÉJÜK RO-gyott. Nem erőltette a Benny-ügyet, én meg reménykedtem, hogy Vegas kezd távozni a szervezetéből. Megfürdettem Totót, mert undorítónak tartottam, hogy füst- és bűdös zokniszaga van attól, hogy a hétvégét Brazil lakásában töltötte, aztán megtörölgettem a hálóban.

- Ó! Mennyivel finomabb az illatod! - nevettem, amikor megrázta magát, és apró vízcseppeket szórt szét. Felágaskodott a hátsó lábaira, és összenyalta az arcomat. - Nekem is hiányoztál, kisember.

- Galamb? - Travis idegesen összefonta az ujjait.

- Igen? - kezemben tartott bolyhos, sárga törülközővel szárazra dörgöltem Totót.

- Meg akarom ezt csinálni. Verekedni akarok Vegasban.

- Nem - mosolyogtam le Toto boldog képébe.

Felsóhajtott. - Nem figyelsz rám. Megteszem. Pár hónap múlva belátod, hogy ez volt a helyes döntés.

Felpillantottam rá. - Bennynek fogsz dolgozni.

Idegesen bólintott, aztán elmosolyodott. - Rólad akarok gondoskodni. Gal.

Elfutották a szememet a könnyek, mert tudtam, hogy döntésre jutott. - Nem akarok semmit, amit abból a pénzből veszel, Travis. Nem akarom, hogy bármi közöm legyen Bennyhez, Vegashoz, vagy bármihez, ami ezzel jár.

- Azzal nem volt bajod, hogy az itteni bunyóimból nyert pénzből kocsit vegyél.

- Az egészen más, ezt te is tudod.

A homlokát ráncolta. - Minden rendben lesz, Gal, majd meglátod.

Néztem egy pillanatig. Reménykedtem, hogy huncutság csillan a szemében, vártam, hogy azt mondja, csak viccel. De nem láttam mást, csak bizonytalanságot és mohóságot.

- Egyáltalán miért kérdeztél meg, Travis? Mindegy, mit mondtam volna, ha egyszer eldöntötted, hogy Bennynek dolgozol.

- Szeretném, ha ebben mellém állnál, de ennyi pénzt lehetetlen visszautasítani. Örültséggel érne fel.

Egy pillanatig döbbenten ültem. Amikor felfogtam az elhangzottak teljes súlyát, bólintottam. - Rendben. Akkor hát döntésre jutottál.

Travis arca felragyogott. - Majd meglátod, Galamb. Nagyszerű lesz! - Feltápáskodott az ágyról, odajött hozzám, és megcsókolta az ujjaimat. - Kilyukad a gyomrom. Nem vagy éhes?

Megráztam a fejemet, ő pedig homlokon csókolt, mielőtt a konyhába indult. Amint elhaltak a léptei a folyosón, kezdtem levenni a ruháimat a vállfákról. Örültem, hogy van elég hely a bőröndömben az összes holmimnak. Dühös könnyek csorogtak az arcomon. Több eszem is lehetett volna, mint hogy elviszem Travist arra a helyre! Foggal-körömmel próbáltam távol tartani az életem sötét oldalától, és amint lehetőség kínálkozott, anélkül, hogy alaposabban meggondoltam volna, belerángattam abba a dologba, amit jómagam annyira gyűlöltem.

Travis belebonyolódott, és ha nem hagyja, hogy megmentsem, kénytelen leszek magamat menteni.

A bőröndömet pukkadásig teletömtem, majd behúztam rajta a megfeszült cipzárt. Lerángattam az ágyról, végigcipeltem a folyosón, és elmentem a konyha mellett úgy, hogy oda sem pillantottam. Lesiettem a lépcsőn, és megkönnyebbülten láttam, hogy America és Shepley még mindig csókolóznak és nevetgélnek a parkolóban, miközben America holmiját áteszik a Chargerből a Hondába.

- Galamb? - kiáltott utánam Travis a lakás ajtajából.

Megérintettem America csuklóját. - Kérlek, vigyél most rögtön a Morganbe, Mare.

- Mi folyik itt? - kérdezte America az arckifejezésemből rögtön ráérezve a helyzet komolyságára.

Hátrapillantottam, és láttam, hogy Travis siet le a lépcsőn, majd futásnak ered a fűvön oda, ahol állunk.

- Mit csinálsz? - mutatott Travis a bőröndömre.

Ha abban a pillanatban megmondtam volna neki, minden reményem odalett volna, hogy elhatárolódhatok Micktől, Vegastól, Bennyől és mindentől, amit nem akartam. Travis nem hagyná, hogy elmenjek, és reggelre már én is meggyőződném magamat, hogy bele kell nyugodnom a döntésébe.

Megvakartam a fejem, és elmosolyodtam. Próbáltam valami ürüggyel időt nyerni.

- Gal?

- Átviszem a holmimat a Morganbe. Ott rengeteg a mosógép és szárítógép, nekem meg borzalmasan felgyűlt a szennyeselem.

- Úgy akartál elmenni, hogy nekem nem is szóltál volna? - kérdezte a homlokát ráncolva.

Americára pillantottam, aztán Travisre, és a leghihetőbb hazugság után kutattam az agyamban.

- Visszajött volna, Trav. Ne légy már olyan kibaszottul paranoiás - jegyezte meg America lekezelő mosollyal, amivel régebben nem egyszer a szüleit tévesztette meg.

- Ó! - mondta Travis bizonytalanul. - Itt alszol ma? - kérdezte, két ujjá közé csippentve a kabátomat.

- Nem tudom. Attól függ, mikorra végzek a mosással.

Travis elmosolyodott, és magához vont. - Három hét múlva már kifizetem, hogy mossanak rád. Vagy el is dobhatod a piszkos ruháidat, és vehetsz újat.

- Megint Bennynek bunyózol? - kérdezte döbbenten America.

- Olyan ajánlatot tett, amit nem lehetett visszautasítani.

- Travis... - kezdte Shepley.

- Ne kezdjétek már ti is, gyerekek! Ha Gal kedvéért nem gondoltam meg magam, akkor a tiétekért sem fogom.

America megértően nézett a szemembe. - Ideje, hogy visszavigyelek, Abby. Egy örökkévalóságig fogsz ennyi szennyest mosni.

Bólintottam, és Travis lehajolt, hogy megcsókoljon. Közelebb húztam magamhoz, mert tudtam, ez lesz az utolsó alkalom, hogy a száját az enyémen érzem. - Viszlát később. - mondta. - Szeretlek.

Shepley beemelte a bőröndömet a Honda felhajtható tetejű csomagterébe, America pedig beült mellém. Travis összefont karra állt, és Shepley-vel beszélgetett, amikor America bekapcsolta a gyújtást.

- Nem alhatsz ma éjjel a szobádban, Abby. Egyenesen odamegy majd, ha rájön - mondta America, és lassan kihátrált a parkolóból.

Könnyes lett a szemem. A könnyek kicsordultak, és lecsorogtak az arcomon.
- Tudom.

Travis vidám arckifejezése megváltozott, amikor észrevette, milyen képet vágok. Azonnal odarohant az ablakomhoz. - Mi baj, Gal? - kocogtatta meg az üveget.

- Indulj, Mare - töröltem meg a szemem. Előrenéztem, miközben Travis az autó mellett futott.

- Galamb? America! Állítsd le a kibaszott kocsit! - ordította, és a tenyerével az üvegre csapott. - Ne tedd ezt, Abby! - kiabálta. Az arcát eltorzította a rádöbbenés és a félelem.

America ráfordult a főútra, és rálépett a gázpedálra. - Amíg élek, hallgathatom ezt - zsörtölődött. - Csak, hogy tudd.

- Annyira, de annyira sajnálom, Mare.

A visszapillantó tükörbe nézett, és tövig nyomta a pedált. - Jézusom, Travis - morogta félhangosan.

Hátrafordultam, és láttam, hogy teljes sebességgel rohan utánunk. Eltűnt és ismét felbukkant az utcai lámpák árnyékában-fényköreiben. Miután a tömb végéhez ért, ellenkező irányba fordult, és rohanni kezdett a lakás felé.

- A motorjáért megy. Követ majd minket a Morganbe, és óriási jelenetet rendez.

Lehunytam a szemem. - Csak... siess. Ma éjjel a te szobádban alszom. Mit gondolsz, Vanessa befogad?

- Soha nincs ott. Travis tényleg Bennynek fog dolgozni?

A szó a torkomon akadt, csak bólintani tudtam.

America megfogta és megszorította a kezemet. - Helyesen döntesz, Abby. Még egyszer nem csinálhatod végig. Ha nem hallgat rád, nem hallgat majd senkire sem.

Megszólalt a mobilom. Lenéztem, és Travis mulatságos ikonját láttam, aztán kinyomtam a telefont. Nem is kellett öt másodpercet várnom, hogy újra csöngjön. Kikapcsoltam, és bedobtam a táskámba.

- Ebből óriási zűr lesz - mondtam a fejemet csóválva és a szememet törölgetve.

- Nem irigyellek a következő egy-két hétben. Elképzelni sem tudom, milyen lehet egy szakítás olyasvalakivel, aki nem hajlandó leszállni rólad. Ugye, tudod, hogy ez lesz?

Befordultunk a Morgan parkolójába, és America az ajtót tartotta, míg bevonszoltam a bőröndöt. A szobájába rohantunk. Lihegtem, míg ő kinyitotta az ajtót. Kitérte előttem, aztán odadobta a kulcsot.

- Letartóztatják, vagy ki tudja, mi lesz vele - jegyezte meg.

Végigrohant a folyosón, és az ablakból láttam, hogy átszalad a parkolón. Akkor szállt be a kocsiba, amikor Travis a motorján mellé ért. Travis az

anyósüléshez futott, és felrántotta az ajtót, aztán a Morganre pillantott, amikor látta, hogy nem ülök bent. America hátramenetben kiállt a parkolóhelyről, Travis pedig berohant az épületbe. Megfordultam, és az ajtót figyeltem.

A folyosó másik végén Travis az ajtómat verte, és engem szólógatott. Fogalmam sem volt, hogy Kara ott van-e, de ha így volt, rossz érzéssel töltött el, hogy el kell viselnie a következő néhány percet, amíg Travis be nem látja, hogy nem vagyok a szobámban.

- Gal? Nyisd ki a kurva ajtót, a rohadt életbe! Nem megyek el, míg nem beszélsz velem! Galamb! - üvöltötte, és olyan hangosan verte az ajtót, hogy az egész épületben hallani lehetett.

Behúztam a nyakam, amikor Kara félénk hangját meghallottam: - *Mi van?* - morogta.

Az ajtóhoz szorítottam a fületem, és kínkeservesen próbáltam kivenni Travis halk mormolását. Nem kellett sokáig fülelnem.

- Tudom, hogy itt van! - ordította. - Galamb?

- Nincs i... *Hé!*- sikított fel Kara.

A szobánk cementtömbből épített falának csapódott az ajtó; tudtam, hogy Travis benyomult. Egy teljes perc csend után Travis kiabálását hallottam a folyosó végéről. - Galamb! Hol van?

- Nem láttam! - kiabálta Kara dühösebben, mint amilyennek valaha is hallottam. Travisre csapta az ajtót, és hirtelen hányinger környékezett, amikor azon törtem a fejem, mi lesz Travis következő lépése.

Néhány pernyi csend után résnyire nyitottam az ajtót, és kikukucskáltam a széles folyosóra. Travis háttal a falnak dőlve ült a földön, és a tenyerébe temette az arcát. Olyan csendesen tettem be az ajtót, ahogy csak tudtam; attól féltem, kihívták az egyetemi város rendőrségét. Egy óra múlva megint kinéztem. Travis nem mozdult.

Éjjel még kétszer ellenőriztem, míg végül négy körül elaludtam. Szándékosan addig aludtam, amíg csak tudtam, mert tudtam, hogy aznap nem megyek órákra. Bekapcsoltam a telefonomat, hogy ellenőrizsem az üzeneteket, és láttam, hogy Travis elárasztotta a bejövő üzenetek tárhelyét. Az éjszaka küldött, véget nem érő üzenetek a bocsánatkérésektől az őrzöngésekig terjedtek.

Délután felhívtam Americát; reméltem, hogy Travis nem kobozta el a telefonját. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor ő vette fel.

- Szia.

America halkan szólalt meg. - Nem mondtam el Shepley-nek, hol vagy. Nem akarom ebbe belerángatni. Travis állatra ki van rám bukva. Valószínűleg ma éjjel a Morganben alszom.

- Ha Travis nem csillapodott le... sok szerencsét ahhoz, hogy itt egy szemhunyasnyit is aludj. Múlt éjjel Oscar-díjas alakítást nyújtott a folyosón. Meglep, hogy senki sem hívta ki a biztonságiakat.

- Ma kirúgták a törielőadásról. Amikor nem jöttél el, mindkettőtök padját felrúgta. Shep hallotta, hogy minden órát után várt. Kezd becsavarodni, Abby.

Mondtam neki, hogy akkor volt köztetek vége, amikor úgy döntött, Bennynek fog dolgozni. Nem is hiszem el, hogy egy pillanatig is azt gondolta, hogy ebbe te belemész.

- Találkozunk, amint ideérsz. Szerintem még nem mehetek vissza a szobámba.

Americával egy héten át voltunk szobatársak, és gondosan távol tartotta Shepley-t is, nehogy Shep kísértésbe essen, és elmondja Travisnek, hol vagyunk. Majd' megszakadtam, hogy ne fussak össze vele. A menzát teljesen elkerültem, ahogy a történelem-előadást is, és biztos, ami biztos alapon hamarabb mentem el az órákról. Tudtam persze, hogy előbb-utóbb beszélnem kell vele, de addig nem tehettem, míg le nem nyugszik, és el nem tudja fogadni a döntésemet.

Egyedül üldögéltem péntek este, és a fülemhez szorítottam a telefont. Amikor korogni kezdett a gyomrom, a szememet forgattam.

- Átmehetek hozzád, hogy elvigyelek valahová vacsorázni - ajánlotta America.

Belelapoztam a történelemkönyvembe, de átugrottam az oldalakat, ahová Travis szerelmes üzeneteket rajzolt és firkált a margóra. - Csaknem egy hete ez az első estéd Sheppel, Mare. Egyszerűen átfutok a menzára.

- Biztos?

- De mennyire. Üdvözlöm Shepet.

Lassan sétáltam a menza felé; nem vonzott, hogy el kell viselnem az asztaloknál ülők tovakodó tekintetét. Az iskolában másról sem beszéltek, csak a szakításunkról, és Travis hangulatváltozásai is csak rontottak a helyzeten. Amikor feltűntek a menza fényei, egy sötét alak közeledett felém.

- Galamb?

Riadtan torpantam meg. Travis előrébb lépett, a fény borotvátalan, sápadt arcára esett. - Jesszusom, Travis! Halálra rémítettél!

- Ha felvennéd a telefonodat, amikor hívlak, nem kellene a sötétben ólálkodnom.

- Szörnyen nézel ki.

- A héten párszor megjártam a poklot - felelte.

Összefontam magamon a karomat. - Kajálni indultam. Majd később hívlak, oké?

- Nem. Beszélünk kell.

- Trav...

- Visszautasítottam Benny-t. Szerdán felhívtam, és nemet mondtam neki. - A szemében remény gyült, de a szikra rögtön kihunyt, amint észrevette az arckifejezésemet.

- Nem tudom, mit szeretnél tőlem hallani, Travis.

- Mondd, hogy megbocsátasz. Mondd, hogy visszafogadsz.

Összeszorítottam a fogaimat, hogy el ne sírjam magam. - Nem tehetem.

Travis arca elkámpicsorodott. Kihasználtam a pillanatot, hogy megkerüljem, de elém lépve elállta az utamat. - Nem alszom, nem eszem... nem tudok

koncentrálni. *Tudom*, hogy szeretsz. Minden úgy lesz, ahogy volt, ha hajlandó vagy visszafogadni.

Lehunytam a szemem. - Nem működik ez kettőnk között, Travis. Szerintem annak a rögeszmének a rabja vagy, hogy a tulajdonod vagyok.

- Nem igaz. Az életemnél is jobban szeretlek, Galamb - mondta sértetten.
- Pontosan erre gondoltam. Ez örült beszéd.
- Nem örültség, hanem az igazság.
- Rendben..., akkor pontosan mi is a sorrend nálad? A pénz, én, az életed...

vagy van valami, ami megelőzi a pénzt?

- Tisztában vagyok vele, hogy mit tettem, oké? Belátom, miért gondoltod ezt, de ha tudtam volna, hogy elhagysz majd, én soha... Csak rólad akartam gondoskodni.

- Ezt már mondtad.

- Ne tedd ezt, kérlek. Nem bírom ezt a gyötrelmet... ez... ez... elpusztít - fújta ki úgy a levegőt, mintha gyomron vágták volna.

- Részemről vége, Travis.

Összerándult. - Ne mondd ezt!

- Vége! Menj haza.

A szemöldökét ráncolta. - Te vagy az otthonom.

A szavai késként hasítottak belém, és annyira összeszorult a torkom, hogy alig kaptam levegőt. - Döntést hoztál, Travis. Én is - mondtam, és magamat átkoztam, hogy megremegett a hangom.

- Be nem teszem a lábam Vegasba, és Bennynek a közelébe sem megyek... Befejezem a tanulmányaimat. De szükségem van rád. *Kellesz!* A legjobb barátom vagy. - Kétségbeesett és megtört volt a hangja, akárcsak az arckifejezése.

A félhomályban láttam, hogy legördül egy könnycsepp az arcán, és a következő pillanatban értem nyúlt, és a karjában voltam, az ajka az ajkamon. Míg csókolt, erősen magához szorított, aztán gyöngéden a két kezébe vette az arcomat, és erősebben szorította a száját a számra. Elkeseredetten igyekezett valami válaszreakciót kicsikarni belőlem.

- Csókolj vissza - suttogta, és a számra tapasztotta a száját. Lehunytam a szemem, becsuktam a szám, és elernyedtem a karjában. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne mozdítsam az ajkamat, hiszen egész héten a szája után sóvárogtam. - Csókolj meg! - könnyörgött. - Kérlek, Galamb! Nemet mondtam neki!

Amikor éreztem, hogy forró könnyek csorognak le hideg arcomon, ellöktem magamtól Travist. - Hagyj *békén*, Travis!

Csak pár lépést tettem, amikor elkapta a csuklóm. A karom egyenesen megfeszült. Nem fordultam meg.

- *Könyörgök!* - A karom leereszkedett és megrándult, ahogy térdre esett. - Könyörgöm, Abby! Ne tedd ezt.

Amikor megfordultam, elkínzott arcát láttam, aztán a tekintetem lesiklott a karomon, a kezére, a megfeszülő csuklóján levő fekete, vastag betűkre. Elfordítottam a fejem, és a menzát néztem. Bebizonyította, amitől mindvégig féltem. Bármennyire is szeretett, amikor pénzről volt szó, én kerültem a második helyre. Ahogy Micknél is.

Ha most beadnám a derekamat, gondoltam, vagy meggondolná magát Bennyvel kapcsolatban, vagy mindannyiszor nekem róna fel, ha a pénz könnyíthetne az életén. Elképzeltem egyszerű melósként, ahogy ugyanolyan tekintettel jön haza, mint Mick egy peches este után. Az én hibám lesz, hogy az élete nem olyan, mint amilyennek szeretné, és nem hagyhattam, hogy a jövőmet az a keserűség és megbánás mérgezze meg, amit egyszer már magam mögött hagytam.

- Engedj el, Travis.

Néhány pillanat múlva elengedte a karomat. Az üvegajtóhoz futottam, felrántottam, és vissza sem néztem. A teremben mindenki rám meredt, miközben a pulthoz mentem, és amikor odaértem, minden fej az ablak felé fordult, amelyen túl Travis térdelt a járdán, kezével a földre támaszkodva.

Amikor megláttam a földön, az addig visszatartott könnyeim átszakították a gátat, és patakozottak a szememből. Elmentem az oszlopba rakott tányérok és tálcák mellett, aztán végigrohantam a mosdókhoz vezető folyosón. Önmagában az is elég szörnyű volt, hogy mindenki tanúja volt a köztem és Travis között lezajló jelenetnek. Nem hagyhattam, hogy még sírni is lássanak.

Egy órát kucorogtam a vécéfülkében, és fékevesztetten zokogtam, amíg halk kopogást nem hallottam.

- Abby?

Szipogtam. - Mit keresel itt, Finch? A női mosdóban vagy!

- Kara látta, hogy bejössz, és átjött a koleszba értem. Engedj be - kérlelt halkán.

Megráztam a fejemet. Tudtam, hogy nem látja a mozdulatomat, de képtelen voltam megszólalni. Hallottam, hogy felsóhajt, aztán a tenyere a földön csattant, ahogy megpróbált átmászni az ajtó alatt.

- El sem hiszem, hogy ezt teszem miattad - húzta be magát a kezével araszolva. - Megbánod még, hogy nem nyitottál ajtót, mert most másztam végig a pisis földön, és még meg is öllelek!

Kurtán felnevettem, aztán az arcom eltorzult, ahogy Finch a karjába fogott. Megbicsaklott a térdem, és Finch óvatosan leengedett a földre, majd az ölébe húzott.

- Pszt! - ringatott a karjában. Felsóhajtott, és megrázta a fejét. - A fenébe is, te lány. Mihez kezdjek veled?

Tizenhetedik fejezet

Kösz, de nem

A NOTESZOM ELEJÉRE FIRKÁLGATTAM, NÉGYZETEKBE NÉGYZETEKET rajzolgattam, aztán összekötöttem őket, hogy kezdetleges három-dimenziós kockákat rajzoljak belőlük. Az óra előtt tíz perccel még üres volt a terem. Az élet a normális kezdő stádiumában volt, de még mindig pár percmbe telt annyira felturbóznom magam, hogy Americán vagy Finchen kívül mással is szóba tudjak állni.

- Csak azért, mert már nem járunk, még viselhetnéd a karkötőt, amit vettem neked - jegyezte meg Parker, amikor becsúszsant mellém.

- Már meg akartam kérdezni, hogy nem kéred-e vissza.

Mosolygott, és odahajolva masnit rajzolt az egyik doboz tetejére. - Ajándék volt, Abs. Nem feltételekkel adok ajándékokat.

Dr. Ballard felkapcsolta a feje feletti lámpát, amikor leült a csoporttal szemben, majd a rendetlen asztalon a papírai között keresgélt. A terem hirtelen zsivaj töltötte meg, ami visszaverődött a nagy, esőcseppekkel teleszórt ablakokról.

- Hallottam, hogy pár hete szakítottatok Travisszel. - Parker feltartotta a kezét, amikor türelmetlen arckifejezésemet meglátta. - Nem az én dolgom. Csak szomorúnak láttalak, és szerettem volna megmondani, hogy sajnálom.

- Kösz - mormoltam, és egy üres oldalra lapoztam.

- És szerettem volna bocsánatot kérni a korábbi viselkedésemért. Amit mondtam... szívtelenség volt. Dühös voltam, és rajtad vezettem le a dühömet. Nem volt tisztességes, és ezért elnézést kérek.

- Nem akarok járni senkivel, Parker - figyelmeztettem.

Nevetett. - Nem próbálom meg kihasználni a helyzetet. Még mindig barátok vagyunk, és szeretnék megbizonyosodni, hogy minden rendben van veled.

- Rendben vagyok.

- Hazamész a hálaadás napi szünetben?

- Americával megyek haza. Általában náluk szoktam ünnepelni.

Parker még mondani akart valamit, de dr. Ballard elkezdte az előadását. A hálaadásról eszembe jutott, hogy korábban úgy terveztük, segíték Travisnek megsütni a pulykát. Belegondoltam, milyen lehetett volna, és azon tépelődtem, hogy most majd megint pizzát kell rendelniük. Összefacsarodott a szívem. Rögtön elhessegettem a gondolataimat, és megpróbáltam dr. Ballard előadására összpontosítani.

Óra után megláttam, hogy Travis siet felém a parkolóban, és elpirultam. Ismét simára borotvált volt az arca, és egy kapucnis felsőt viselt, meg a kedvenc piros baseballsapkáját. A fejét lehúzta, hogy ne verje az eső.

- Szünet után majd találkozunk, Abs - érintette meg a hátamat Parker.

Dühös pillantásra számítottam Travistól, de mintha észre sem vette volna Parkert. - Szia, Gal.

Feszélyezetten rámosolyogtam, ő meg a felsője zsebébe dugta a kezét. - Shepley mesélte, hogy vele meg Americával Wichitába mész holnap.

- És?

- Az egész szünetet Americánál töltöd?

Vállat vontam; úgy tettem, mintha az egész hidegen hagyna. - Szeretem a szüleit.

- És anyád?

- Alkoholista, Travis. Észre sem fogja venni, hogy hálaadás van.

Láttam, hogy hirtelen ideges lesz, és a gyomrom összeszorult egy újabb nyilvános szakítás lehetőségének a gondolatára. Dörgött felettünk az ég, és Travis felpillantott. Összehúzta a szemét, amikor nagy esőcseppek hullottak az arcára.

- Szívességet kell kérnem tőled - szólalt meg. - Gyere csak.

- Behúzott a legközelebbi tető alá, és egy újabb jelenettől tartva nem is tiltakoztam.

- Miféle szívességet? - kérdeztem gyanakodva.

- A... izé... szóval apa és a fiúk még várnak csütörtökön - állt egyik lábáról a másikra.

- Travis! - jajdultam fel.

Lesütötte a szemét. - Azt mondtad, eljössz.

- Tudom, de... most már nem helyénvaló, nem gondolod?

Lepergett róla, amit mondtam. - Azt mondtad, eljössz - ismételte meg.

- Még együtt jártunk, amikor beleegyeztem, hogy hazamegyek veled. *Tudtad*, hogy nem megyek el.

- *Nem* tudtam, és egyébként is késő. Thomas iderepül, Tyler szabadságot vesz ki. Mind azt várják, hogy újra lássanak.

Összehúztam magam, és nedves hajtincseimet csavargattam az ujjam körül.

- Amúgy is eljöttek volna, nem?

- Nem mind. Hálaadásra már évek óta nem jött össze az egész család. Amióta megígértem nekik, hogy rendes étel lesz, mindent elkövettek, hogy ott tudjanak lenni. Anya halála óta nem járt nő a konyhában...

- Nem nemi előítéletről van szó vagy ilyesmi?

Oldalra fordította a fejét. - Ugyan már, Gal, tudod, hogy nem így értettem. Mind azt szeretnénk, ha velünk lennénk. Csak ennyit akartam ezzel mondani.

- Ugye, nem mondtad el, mi van velünk? - Olyan vádlón mondtam ki, ahogyan csak bírtam.

Kicsit feszengett, aztán megrázta a fejét. - Apa megkérdezte volna az okát, és még nem szedtem össze annyi bátorságot, hogy megmondjam. Életem végéig hallgathatnám, milyen hülye vagyok. Kérlek, gyere el, Gal.

- Hajnali hatkor kell betennem a pulykát. Ötkor kellene indulnunk...
- Vagy ott is alhatnánk.

Felvontam a szemöldökömet. - Szó sem lehet róla! Éppen elég baj, hogy hazudnom kell a családnak, és úgy kell tennem, mintha még együtt lennénk.

- Úgy teszel, mintha arra kérnélek, hogy gyűjtsd fel magad.
- Meg kellett volna mondanod nekik!
- Majd megmondom. Hálaadás után... majd akkor.

Felsóhajtottam, és félrenéztem. - Ha megígéred, hogy ezzel most nem azt próbálsz elérni, hogy újra összejöjjünk, akkor megteszem.

Bólintott. - Ígérem.

Bár igyekezett leplezni, láttam, hogy felcsillan a szeme. Összeszorítottam a számát, hogy visszafojtsam a mosolyomat. - Akkor ötkor találkozunk.

Travis lehajolt, hogy pusztit nyomjon az arcomra, az ajka elidőzött a bőrömn. - Kösz, Galamb.

Americával és Shepley-vel a menza ajtajában találkoztunk, és együtt mentünk be. Kirántottam az evőeszközt a tartóból, aztán a tálcára csaptam a tányéromat.

- Mi a hézag, Abby? - kérdezte America.
- Holnap nem megyek veletek, srácok.

Shepley-nek tátva maradt a szája. - Maddoxékhoz mész?

America tekintete rám villant. - *Micsoda?*

Felsóhajtottam, és a diákigazolványomat a pénztáros elé nyújtottam. - Még a repülön megígértem Travnek, hogy elmegyek, és ő meg elmondta nekik, hogy ott leszek.

- Mentségére legyen szólva - mondta Shepley -, nem hitte, hogy szakítani fogtok. Azt hitte, majd belátod az igazát. Mire rájött, hogy komolyan gondolod, már késő volt.

- Hülye duma, Shep, és ezt te is tudod - fortogott America. - Ha nem akarsz, nem kell menned, Abby.

Igaza volt. Nem arról volt szó, hogy nincs más választásom. De ezt nem tehettem meg Travisszel. Még akkor sem tehettem volna, ha gyűlölöm. De nem gyűlöltem.

- Ha nem megyek el, meg kell magyaráznia nekik, miért nem jöttem vele, és nem akarom elrontani a hálaadását. Mind abban a tudatban jönnek haza, hogy én is ott leszek.

Shepley elmosolyodott. - Őszintén kedvelnek mindannyian, Abby. Jim a minap beszélt is erről apámmal.

- Szuper - motyogtam.
- Abbynek igaza van - bizonygatta Shepley. - Ha most nem megy el, Jim egész nap Travist fogja nyúzni. Semmi értelme elrontani a napjukat.

America átfogta a vállamat. - Attól még eljöhetnél velünk. Már nem jársz vele. Nem kell folyton megmentened.

- Tudom, Mare. De így helyes.

AZ ABLAKON TÚL A NAP BELEOLVADT AZ ÉPÜLETEKBE, ÉN MEG A TÜKÖR előtt álltam, és a hajamat keféltam, miközben azon töprengtem, hogyan játsszam meg magam Travisszel kapcsolatban. - Csak egy napról van szó, Abby. Egy nappal csak megbirkózol - mondtam a tükörképemnek.

Sosem esett nehezemre a színlelés, és most csak az izgatott, mi történik közben, míg megjátsszuk magunkat. Amikor majd vacsora után Travis kirak, döntésre kell jutnom. És a döntést eltorzítja majd az a hamis boldogságérzet, amit a családja felé mutatunk.

Kopp, kopp.

Megfordultam, és az ajtóra pillantottam. Kara egész este nem jött vissza a szobánkba, és tudtam, hogy America meg Shepley már útnak indultak. Elképzelni sem tudtam, ki lehet az. Letettem a hajkefém, és kitártam az ajtót.

- Travis - suttoztam.

- Kész vagy?

Felvontam a szemöldökömet. - Mire?

- Azt mondtad, jöjjenek érted ötre.

Összefontam a karomat. - *Hajnali* ötre gondoltam!

- Hm - mondta Travis csalódottan. - Akkor most fel kell hívnom apát, hogy elmondjam, mégsem alszunk ott.

- Travis! - jajdúltam fel.

- Shep kocsiával jöttem, hogy ne kelljen bajlódniuk a bőröndökkel a motoron. Van egy vendégszoba, ahol aludhatsz. Megnézhetünk egy filmet, vagy...

- Nem alszom apádnál!

Elkámpicsorodott az arca. - Rendben. Akkor hát... viszlát reggel.

Egy lépést hátrált, én meg becsuktam az ajtót, és nekidőltem. Az érzéseim összevissza kavartak. Elkeseredetten sóhajtottam fel. Travis csalódott arca még frissen élt az emlékezetemben. Újra kinyitottam az ajtót, és kiléptem. Láttam, hogy lassan megy a folyosón, és egy számot üt be a telefonjába.

- Várj, Travis! - Megperdült, és remény csillant a szemében, amitől elfacsarodott a szívem. - Egy perc, és összekapom a holmimat.

Megkönnyebbült, elismerő mosolyra húzódott a szája. Utánam jött a szobánba, és az ajtóból figyelte, ahogy bedobálok pár holmit egy hátszádba.

- Még mindig szeretlek, Gal.

Nem néztem fel. - Ne. Nem érted teszem.

Beszívta a levegőt. - Tudom.

Az apjához menet nem szóltunk egymáshoz a kocsiban, ahol csak úgy vibrált a levegő, és nehezemre esett nyugton maradni a hideg bőrülésen. Amint

odaértünk, Trenton és Jim jöttek ki elénk a verandára. Fülig ért a szájuk. Travis bevitte a hátizsákjainkat az autóból, és Jim hátba veregette.

- Örülök, hogy látlak, fiam. - Még szélesebb mosollyal nézett rám. - Abby Abernathy. Nagy izgalommal várjuk a holnapi vacsorát. Régóta nem... szóval hosszú ideje már.

Bólintottam, és követtem Travist a házba. Jim a sörhasára tette a kezét, és elvigyorodott. - A vendégszobába ágyaztam nektek, Trav. Gondoltam, nem akarsz az ikrekkel pofozkodni a régi szobádban.

Travisre pillantottam. Nehéz volt látni, mennyire birkózik a szavakkal. - Abby... izé... szóval ő majd a vendégszobában alszik. Én meg a sajátomban.

Trenton elfintorodott. - De miért? Nálad lakott, nem?

- Mostanában már nem - próbálta meg Travis elkeseredetten kikerülni, hogy be kelljen vallania az igazságot.

Jim és Trenton összenéztek. - Thomas szobáját már évek óta lomtárnak használjuk, így most a te szobádban akartam elhelyezni őt. De a kanapén is elalhat - pillantott Jim a nappaliban levő elszíneződött, koszlott párnákra.

- Ne aggódjon miattunk, Jim. Csak próbáltunk tisztelettudóak lenni - érintettem meg a karját.

Dörgő nevetése visszhangzott a házban, mielőtt megpaskolta a kezemet. - Ismered a fiaimat, Abby. Tudnod kellene, hogy jóformán lehetetlen megsérteni engem.

Travis intett a lépcső felé, én meg utánaeredtem. A lábával benyomta az ajtót, és letette a csomagjainkat a földre. Az ágyra pillantott, aztán rám. Barna lambéria borította a falat, a barna szőnyegen már át lehetett látni. A falak színe piszkosfehér volt, helyenként hámlott a festék. Csak egy képet láttam, amelyen Jim és Travis anyja volt. Kék műtermi háttér előtt vették le őket, a hajuk bodros volt, az arcuk fiatal és mosolygós. Még a fiúk megszületése előtt készülhetett, és egyikük sem lehetett több húsnál.

- Bocs, Gal. Majd a padlón alszom.

- A pokolba is, de mennyire! - húztam hátra a hajamat lófarkba. - El sem hiszem, hogy hagytam, hogy erre rávegyél.

Az ágyon ült, és elkeseredetten dörgölte az arcát. - Iszonyú katyvasz lesz. Nem is tudom, mit gondoltam.

- Pontosan tudom, hogy mit. Nem vagyok hülye, Travis.

Felnézett rám, és elmosolyodott. - De azért eljöttél.

- Holnapra mindent össze kell készítenem - nyitottam ki az ajtót.

Travis is felállt. - Segítek.

Egy hegynyi krumplit pucoltunk, zöldséget aprítottunk, kitettük a pulykát, hogy felengedjen, és nekifogtunk a torta tésztájának. Az első óra nagyon kínosan telt, de aztán megérkeztek az ikrek, és hirtelen mindenki összeverődött a konyhában. Jim anekdotákat mesélt a fiairól, és nagyokat nevtünk a korábbi, katasztrofális hálaadásokon, amikor pizzarendelésnél merészebb terveket valósítottak meg.

- Diane fantasztikus szakácsnő volt - merengett Jim. - Trav nem emlékszik, de az ő halála után nem érte meg próbálkozni.

- Ezt ne tekintsd rád gyakorolt nyomásnak - jegyezte meg Trenton, és nevetett, aztán kivett egy sört a hűtőből. - Szedjük elő a kártyát. Szeretnék visszanyerni egy keveset abból, amit Abby elnyert.

Jim megfenyegette a fiát az ujjával. - A hétvégén nincs pókerezés, Trent. Lehoztam a dominót, állítsd fel azt. És nincs fogadás, a fenébe is. Komolyan mondom!

Trenton a fejét csóválta. - Rendben, rendben, öreg. - Travis testvérei kiballagtak a konyhából, és Trent is követte őket, de előbb visszanézett. - Gyere, Trav.

- Galnak segíték.

- Már nincs sok hátra, bébi - noszogattam. - Menj csak.

Ellágyult a tekintete a szavaim hallatán, és megérintette a csípőmet. - Biztos?

Bólintottam, ő pedig odahajolt, hogy arcon csókoljon, aztán megszorította a csípőmet, mielőtt kiment Trenton után a játékszobába.

Jim mosolyogva és a fejét csóválva nézte a fiait, ahogy kisorjáztak az ajtón. - Hihetetlen, amit csinálsz, Abby. Szerintem fogalmad sincs, mennyire méltányoljuk.

- Trav ödete volt. Örülök, hogy segíthetek.

A nagydarab férfi ellazultan dőlt a pultnak, és meghúzta a sörét, míg megfontolta a következő szavait. -- Travisszel nem sokat beszélgettetek. Gondjaitok vannak?

Mosogatószert nyomtam a mosogatót lassan megtöltő forró vízbe, és olyan válaszon törtem a fejemet, ami nem szemenszedett hazugság. - Azt hiszem, kicsit megváltoztak a dolgok.

- Erre gondoltam. De türelmesnek kell lenned vele. Travis nem sokra emlékszik, de nagyon erős volt a kötelék közte és az anyja között, és miután az anyját elvesztettük, többé már nem volt ugyanaz. Tudod, azt hittem, hogy kinövi, hisz olyan kicsi volt még. Nagyon nehéz volt mindnyájunknak, de Trav... utána valahogy nem szeretett többé senkit. Meglepett, hogy téged idehozott. Ahogy veled viselkedik, ahogy rád néz - rögtön tudtam, hogy különleges vagy.

Elmosolyodtam, de a szememet nem vettem le a mosogatósról.

- Travisnek nehéz lesz az élete. Sok hibát követ majd el. Egy csomó anyátlan fiú és apaként egy magányos, házsártos öregember mellett nőtt fel. Diane halála után mind egy kicsit elveszettek voltunk, és azt hiszem, nem segítettem a fiúknak úgy megbirkózni a helyzettel, ahogy kellett volna. Tudom, hogy nehéz nem őt okolni, de olyannak kell szeretned, Abby, amilyen. Te vagy az egyetlen nő, akit az anyján kívül szeretett. Nem tudom, mi lesz vele, ha te is elhagyod.

Visszanyeltem a könnyeimet, és bólintottam. Képtelen voltam válaszolni. Jim a vállamra tette a kezét, és megszorította. - Még sosem láttam úgy mosolyogni,

mint amikor veled van. Remélem, a fiaimnak egy szép napon mind lesz egy Abbyjük.

Elhaltak a léptei a folyosón, én pedig belekapaszkodtam a mosogató szélébe, és próbáltam visszanyerni az önuralmam. Tudtam, hogy Travisszel és a családjával tölteni a hétvégét nem lesz könnyű, de nem hittem volna, hogy megint összetörik a szívemet. A férfiak tréfálkoztak és nevetgéltek a szomszéd szobában, miközben az edényeket elmosogattam, eltörölgettem és a helyükre tettem. Kitakarítottam a konyhát, aztán megmostam a kezemet, és a lépcsőhöz indultam, hogy lefeküdjek.

Travis megragadta a kezemet. - Korán van még, Gal. Ugye, még nem fekszel le?

- Hosszú volt a nap. Elfáradtam.
- Most akartunk megnézni egy filmet. Gyere vissza, és csatlakozz hozzánk. Felnéztem a lépcsőre, aztán le reménykedő mosolyára. Oké.

Kézen fogva a kanapéhoz vezetett, és egymás mellett ültünk, míg a stáblista ment.

- Oltsd le a villanyt, Taylor - utasította a fiát Jim.

Travis a kanapé tetejére, a hátam mögé fektette a karját. Próbálta fenntartani a látszatot, miközben az én kedvemben is akart járni. Vigyázott, hogy ne éljen vissza a helyzettel, bennem meg ellentétes érzések, hála és csalódottság dúlt. Most, hogy ilyen közel ültem hozzá, és beszívtam a dohány és az arcíze illatát, mind fizikailag, mind érzelmileg nagyon nehéz volt távolságot tartanom. Ahogy tartottam is tőle, erősen megingott az eltökéltségem. Igyekeztem kizárni mindent, amit Jim mondott a konyhában.

A film felénél kitérült a bejárati ajtó, és Thomas jelent meg bőröndökkel a kezében.

- Boldog hálaadást! - kiáltotta, és letette a csomagjait a földre.

Jim felállt, és megölelte a legidősebb fiát, aztán Travis kivételével mind felálltak, hogy üdvözöljék.

- Nem öleled meg Thomast? - súgtam oda.

Nem nézett rám, amikor válaszolt, hanem az ölelkező, nevetgélő családját figyelte. - Csak egy éjszakám van veled. Egyetlen másodpercét sem pazarolom másra.

- Szia, Abby. Örülök, hogy látlak - mosolygott Thomas.

Travis megérintette a térdemet, én pedig lenéztem a kezére, majd Travisre. Travis észrevette az arckifejezésem, és levette a lábamról a kezét, majd összefonta az ujjait az ölében.

- Hohó! Becsapott a villám a paradicsomba? - kérdezte Thomas.
- Pofa be, Tommy - morogta Travis.

Megváltozott a hangulat a szobában, és éreztem, hogy minden tekintet rám szegeződik: magyarázatra vártak. Idegesen elmosolyodtam, és két kezem közé fogtam Travis kezét.

- Csak fáradtak vagyunk. Egész este a kaját készítettük elő - hajtottam a fejemet Travis vállára.

Travis lenézett a kezeinkre, aztán összevonta a szemöldökét, és megszorította a kezemet.

- Fáradtságról szólva teljesen kész vagyok - mondtam halkan. - Lefekszem, bébi. - Végignéztem a többiekre. - Jó éjt, srácok.

- Jó éjt, hugi - mondta Jim.

Travis bátyjai mind elköszöntek, én pedig megindultam a lépcső felé.

- Én is ágyba bújok - hallottam Travis hangját.

- Naná - ugratta Trenton.

- Szerencsés rohadék - morogta Tyler.

- Hé! Nem beszélünk így a húgodról - figyelmeztette Jim.

Elszorult a szívem. Évek óta America szülei jelentették számomra az egyetlen igazi családot, és bár Mark és Pam mindig szívből jövő kedvességgel törődtek velem, ők mégsem voltak igaziak. A lent összegyűlt hat fékezhetetlen, trágár beszédű, szeretette méltó férfi tárt karokkal fogadott, és holnap utoljára mondok búcsút nekik.

Travis elkapta a szobaajtót, mielőtt becsukódott, aztán megdermedt. - Várjak a folyosón, míg levetkőzöl, és ágyba bújsz?

- Előbb gyorsan lezuhanyozom. Majd a fürdőszobában átöltözöm.

Megdörgölte a tarkóját. - Rendben. Akkor gyorsan megágyazok a földön.

Bólintottam, és elindultam a fürdőszobába. Az ütött-kopott zuhanyzóban vörösre dörzsöltem a bőrömet, és a vízfoltokra meg a szappanlerakódásra koncentráltam, hogy elűzzem a rám törő rettegést az éjszakától és a holnap reggeltől. Amikor visszamentem a hálóba, Travis éppen ledobta a párnát a földön összetákolta ágyára. Gyöngén elmosolyodott, mielőtt magamra hagyott, és elment zuhanyozni.

Bemásztam az ágyba, a mellemig felhúztam a takarót, és próbáltam nem tudomást venni a földön heverő takarókról. Amikor Travis visszajött, ugyanazzal a szomorúsággal nézett a takarókra, mint én, aztán eloltotta a lámpát, és elhelyezkedett a párnáján.

Néhány percre csend volt, aztán hallottam, hogy Travis szánalmasan felsóhajt. - Ez az utolsó éjszakánk együtt, igaz?

Vártam egy percet, és a helyes válaszon töprengtem. - Nem akarok veszekedést, Trav. Aludj szépen.

Hallottam, hogy forgolódik, és az oldalamra fordulva lenéztem rá. Az arcomat a párnára fektettem. Felkönyökölt, és a szemembe nézett.

- Szeretlek.

Egy pillanatig csak néztem. - Megígérted.

- Azt ígértem, hogy nem verlek át, hogy ezt nem azért csinálom, hogy újra összejöjjünk. Nem is vertelek át - nyúlt fel, hogy megérintse a kezemet. - De ha azt jelentené, hogy ismét együtt lehetek veled, nem állítom, hogy nem venném fontolóra.

- Kedvellek, és fontos vagy nekem. Nem akarok neked fájdalmat okozni, de az ösztöneimre kellett volna hallgatnom. Sosem működött volna.

- De azért szeretted, ugye?

Összeszorítottam a számat. - Még most is szeretlek.

Tompa lett a tekintete, és megszorította a kezemet. - Kérhetek egy szívességet?

- Még a legutóbbi szívességed teljesítésének a közepén vagyok - vigyorogtam.

Feszült volt az arca, az arckifejezésem nem hatott rá. - Ha ez tényleg az... ha valóban végeztél velem... megengeded, hogy még ma éjjel a karomban tartsalak?

- Szerintem nem jó ötlet, Trav.

A keze erősen megszorította az enyémet. - Kérlek! Nem bírok úgy aludni, hogy tudom, csak karnyújtásnyira vagy tőlem, és többé sosem lesz rá lehetőségem.

Egy pillanatig álltam kétségbeesett tekintetét, aztán összevontam a szemöldököm. - Nem fekszem le veled!

- Nem is azt kértem - rázta a fejét.

Körülnéztem a félhomályos szobában, a következményeken rágódtam, és azon tűnődtem, képes leszek-e nemet mondani Travisnek, ha mégis meggondolja magát. Szorosan lehunytam a szemem, és elhúzódtam az ágy széléről, aztán felhajtottam a takarót. Bebújt mellém, és sebtében a karjába kapott. Meztelen mellkasa a szabálytalan lélegzetvételek ritmusára emelkedett és süllyedt, én meg magamat ostromoztam azért, hogy olyan békesség fog el, amikor a bőréhez érek.

- Hiányozni fog - mondtam.

Megcsókolta a hajamat, és magához húzott. Mintha nem tudott volna elég közel kerülni hozzám. A nyakamba temette az arcát, én meg vigasztalóan a hátára tettem a kezemet, bár magam is olyan lesújtott voltam, mint ő. Hirtelen beszívta a levegőt, és a homlokát a nyakamnak támasztotta, az ujjai a hátamba mélyedtek. Bármennyire szenvedtünk is a fogadás utolsó éjszakáján, ez sokkal, de sokkal rosszabb volt.

- Azt hiszem... képtelen vagyok ezt elviselni, Travis.

Még szorosabban vont magához, és éreztem, hogy a szememből legördül az első könnycsepp a halántékomra.

- Akkor ne viseld el. - Éreztem a leheletét a bőrömön. - Adj még egy esélyt.

Megpróbáltam kibújni alóla, de olyan erősen szorított, hogy képtelenség volt menekülni. Két kezembe tettem az arcomat, miközben halk zokogásom mindkettőnkét rázott. Travis felpillantott rám, a szeme könnyes volt, a tekintete meggyötört.

Nagy, gyöngéd ujjával hámozta le a kezemet az arcomról, és megcsókolta a tenyeremet. Zihálva levegőt vettem, ahogy a számra pillantott, majd a tekintete

visszatért a szememre. - Soha nem fogok úgy szeretni senkit, mint téged, Galamb.

Szipogtam, és megérintettem az arcát. - Nem tehetem.

- Tudom - hagyta rám megtört hangon. - Soha nem tudtam meggyőzni magamat, hogy elég jó vagyok neked.

Sírásra torzult az arcom, és megráztam a fejemet. - Nem csak rólad van szó, Travis. Egymás számára nem vagyunk elég jók.

A fejét csóválta, mondani akart valamit, de aztán meggondolta. Hosszan, mélyen beszívta a levegőt, és a mellemre fektette a fejét. Amikor a zöldesen világító mutatók velem átellenben a tizenegyre ugrottak, Travis szuszogása végre lassabb és egyenletesebb lett. Elnehezült a szemhéjam, és párszor pislogtam, mielőtt mély álomba zuhantam.

- AU! - KIÁLTOTTAM FEL. ELKAPTAM A KEZEMET A TŰZHELYRŐL, ÉS gépiesen a számba dugtam az ujjamat, hogy az égés okozta fájdalmat csillapítsam.

- Minden rendben, Gal? - kérdezte Travis, és felém csoszogva egy pólót húzott magára. - A francba! Iszonyúan hideg a padló! - Elfojtottam a nevetésemet, miközben azt néztem, hogyan ugrál egyik lábáról a másikra, míg a talpa megszokja a jéghideg követ.

A nap még alig csillogott át a redőny résein át, és a Maddoxok - egy kivételével - mind mélyen aludtak az ágyukban. Mélyebbre toltam az ódon tepsit a sütőben, aztán becsuktam a sütő ajtaját, és az ujjaimat a csap alá tartva hűsítettem.

- Visszafekhetsz. Most tettem be a pulykát.

- Te is jössz? - kérdezte, és összefonta magán a karját, hogy ne fázzon annyira.

- Igen.

- Indulás előre - intett a kezével a lépcső felé.

Travis lerántotta magáról a pólót, amint mindketten a takaró alá dugtuk gyorsan a lábunkat, és nyakig felhúztuk a takarót. Erősen magához ölelt, miközben remegtünk, és azt vártuk, hogy a testmelegünk felolvassza a bőrünk és a takaró közti kis rés hidegét.

Éreztem a száját a hajamon, aztán az ádámcsutkája mozgott, amikor megszólalt. - Nézd csak, Gal. Havazik!

Az ablak felé fordultam. A fehér hópelyhek csak az utcai lámpák fénykörében látszóttak. - Olyan, mintha karácsony lenne - mondtam. A bőröm végre átvette az ő bőre melegét. Felsóhajtott, én meg felnéztem rá. - Mi az?

- Karácsonykor nem lesz itt.

- De most itt vagyok. - Féloldalasan elmosolyodott, és lehajolt, hogy szájon csókoljon. Elhúzódtam, és megráztam a fejemet. - Trav...

Erősebben szorított, leszegte az állát, gesztenyebarna szemében eltökéltség csillant. - Nem egészen huszonnégy óráam maradt veled, Gal. Meg foglak csókolni. Ma nem is egyszer, hanem sokszor. *Egész nap.* Valahányszor alkalmam nyílik rá, Ha azt akarod, hogy abbahagyjam, csak mondd nyugodtan, de addig a veled töltött utolsó napom minden pillanata számít.

- Travis... - Elgondolkodtam rajta, és úgy okoskodtam, pontosan tudja, mi lesz azután, hogy hazavisz. Színlelni jöttem ide, és bármilyen nehéz is lesz mindkettőnknek később, nem akartam nemet mondani neki.

Amikor észrevette, hogy a száját nézem, újra kis mosolyra kunkorodott az ajka, és lehajolt, hogy lágy ajkát az enyémre szorítsa. Édesen és ártatlanul kezdődött, de amint szétnyíltak az ajkai, a nyelvemmel megsimogattam az övét. A teste rögtön megfeszült, az orrán át mélyen beszívta a levegőt, és hozzám simult. Hagytam, hogy a térdem szétnyíljon, ő pedig a csókot meg sem szakítva fölém emelkedett.

Egy percig sem habozott, hanem levetkőztetett, és amikor ruha már nem választott el minket, két kézzel megragadta az ágyvég vasindáit, és egy gyors mozdulattal belém hatolt. Keményen az ajkamba haraptam, hogy elfojtsam a kiáltást, ami fel akart törni a torkomból. Travis az ajkamhoz szorított szájjal felnyögött, én a talpamat a matracnak támasztottam, hogy a csípőmet az övéhez szoríthassam.

Egyik kezével az ágyba, a másikkal a tarkómba kapaszkodva mozgott bennem, a lábam remegett határozott, kemény lökéseitől. A nyelve az enyémet kereste, és a mellkasomban éreztem mélyről jövő nyögései rezgését, mialatt megtartotta az ígéretét, hogy utolsó együtt töltött napunkat emlékezetessé teszi. Tudtam, hogy ha ezer évig élek is, hiába próbálnám meg elűzni az emlékezetemből ezt a pillanatot, örökre beleég.

Egy óra telt el, mire lehunytam a szemem, és minden idegvégződésemmel a rajtam átfutó remegésre koncentráltam. Travis visszatartotta a lélegzetét, míg egy utolsót lökött. Elerőtlenedve nyúltam el a matracon. Travis mélyeket lélegzett, és szólni sem bírva, izzadságban fürödve feküdt mellettem.

Hangokat hallottam lent, és eltakartam a számat, hogy ne hallják a csintalanságunk miatt kikíváncozó nevetésemet. Travis az oldalára fordult, és lágy tekintetű, barna szemével fürkészte az arcomat.

- Azt mondtad, csak megcsókolsz - vigyorodtam el.

Ahogy meztelen bőréhez simulva feküdtem, és láttam a szemében a feltétel nélküli szerelmet, megfélekeztem a csalódottságomról, a haragomról és a makacs eltökéltségemről. Szerettem, és nem számított, milyen indokkal nem akartam együtt élni vele, azzal tisztában voltam, hogy nem ezt akarom. Még ha nem is gondoltam meg magam, lehetetlen volt távol tartanunk magunkat egymástól.

- Miért nem maradunk ágyban egész nap? - mosolygott.

- Főzni jöttem ide, nem emlékszel?

- Nem! Azért jöttél ide, hogy *nekem* segíts főzni, én meg még nyolc órán át nem jelentkezem szolgálatra.

Megérintettem az arcát: leküzdhetedenné vált bennem a vágy, hogy véget vessek a szenvedéseinknek. Amikor megmondom, hogy meggondoltam magam, és minden visszatérhet a normális kerékvágásba, nem kell majd a napot színleléssel töltenünk. Helyette ünnepelhetünk.

- Azt hiszem, Travis, hogy mi...

- Ne mondd ki, rendben? Nem akarok rágondolni, amíg nem muszáj. - Felkelt, felhúzta a bokszeralsóját, és odament a zsákomhoz. Az ágyra dobta a ruháimat, aztán magára rántotta a pólóját. - Szép napként szeretném megőrizni az emlékezetemben.

Reggelire tojást sütöttem, ebédre szendvicset készítettem, és amikor elkezdődött a meccs, nekifogtam a vacsorának. Travis minden lehetséges alkalommal mögöttem állt, átfogta a derekam, és a nyakamra szorította a száját. Rajtakaptam magam, hogy folyton az órára pillantok, hátha sikerül egy pillanatot találnom, amikor kettesben lehetünk, és elmondhatom, hogyan döntöttem. Alig vártam, hogy lássam az arckifejezését, és azt, hogy visszakerüljünk oda, ahol voltunk.

A nap csupa nevetés, beszélgetés és Tyler panaszáradata volt Travis szüntelen érzelemnyilvánítása miatt.

- Menjete szobára, Travis! Jesszusom! - nyögött fel Tyler.

- Kezdesz zöldülni - ugratta Thomas.

- Csak azért, mert forog tőlük a gyomrom. Nem vagyok féltékeny, te seggfej - gúnyolódott Tyler.

- Hagyd őket békén, Ty - figyelmeztette Jim.

Amikor vacsorához ültünk, Jim ragaszkodott hozzá, hogy Travis vágja fel a pulykát, én meg elmosolyodtam, amikor engedelmeskedett és büszkén felállt. Kicsit ideges voltam, amíg áradni nem kezdtek a dicséretetek. Mire a tortát behoztam, egy morzsa sem maradt az asztalon.

- Eleget sütöttem? - nevettem.

Jim elmosolyodott, és a desszerthez készülve lenyalta a villáját. - Eleget főztél, Abby. Csak be akartunk spájzolni jövő ilyenkorig, hacsak nem akarod ezt karácsonykor is megismételni. Most már Maddox vagy. Elvárom, hogy minden ünnepen itt legyél, és nem a főzés miatt.

Travisre pillantottam, akinek lehervadt a mosolya. Elfacsarodott a szívem. Nemsokára meg kell mondanom neki, gondoltam. - Kösz, Jim.

- Ezt ne mondd neki, apa! - tiltakozott Trenton. - Muszáj főznie! Ötéves korom óta nem ettem ilyet! - Egy fél szelet pekándiótortát tömött a szájába, és elégedetten dűnnyögött hozzá.

Otthon éreztem magam az asztal mellett, amit olyan férfiak ültek körül, akik hátradőltek a székeikben, és a tele hasukat simogatták. Magukkal ragadtak az érzések, amikor karácsonyokról, húsvétról és minden más ünnepről

fantáziáltam, amiket ennél az asztalnál töltök majd. Másra sem vágytam, csak arra, hogy ehhez a csonka, harsány családhoz tartozzam, amit imádtam.

Miután elfogyott a sütemény, Travis testvérei leszedték az asztalt, és az ikrek nekifogtak mosogatni.

- Majd én - álltam fel.

Jim a fejét rázta. - Szó sem lehet róla. A fiúk majd elintézik. Üljetek le Travisszel a kanapéra, és ejtőzzetek. Keményen dolgoztál, hugi.

Az ikrek mosogatóvízzel fröcskölték egymást, és Trenton káromkodott, amikor megcsúszott egy tócsában, és elejtett egy tányért. Thomas megszidta az öccseit, hozott egy seprűt és egy lapátot, és felseperte a cserepeket. Jim vállon veregette a fiait, aztán megölelt, mielőtt visszavonult a szobájába éjszakára.

Travis az ölébe vette a lábamat, levette a cipőmet, és a hüvelykujjaival a talpamat masszírozta. Hátrahajtottam a fejemet, és felsóhajtottam.

- Ez volt a legjobb hálaadás, amiben anya halála óta részünk volt.

Felemeltem a fejemet, hogy lássam az arckifejezését. Mosolygott, de a mosolyán átszűrődött a szomorúság.

- Örülök, hogy itt lehettem, és láthattam.

Travis arckifejezése megváltozott, és megacéloztam a szívemet, hogy felkészüljek arra, amit mondani fog. A szívem dörömbölt a mellkasomban. Reménykedtem, hogy újra rákérdez, hogy igent mondhassak. Ahogy új családom otthonában ültem, úgy tűnt, mintha Las Vegas egy másik életben lett volna.

- Más vagyok. Nem tudom, mi történt velem Vegasban. Az nem én voltam. Eszembe jutott minden, amit azzal a pénzzel megvehettünk volna, és csak erre tudtam gondolni. Nem vettem észre, mennyire fáj neked, hogy vissza akarlak vinni oda, de a lelkem mélyén azt hiszem, tudtam. Megérdemeltem, hogy elhagyta. Megérdemeltem az álmatlan éjszakákat és a fájdalmat, amit éreztem. Erre volt szükségem, hogy rájöjjek, milyen nagy szükségem van rád, és mire vagyok hajlandó, hogy az életemben tartsalak.

Az ajkamat harapdáltam, és elfogott a türelmetlenség, hogy ahhoz a részhez érjen, ahol igent mondhatok. Szerettem volna, ha visszavisz a lakásába, hogy egész éjjel ünnepelhessünk. Alig vártam, hogy elnyúlhassak Totóval az ölemben a kanapén, hogy filmeket nézzünk és nevezzünk, mint régen.

- Azt mondtad, hogy végeztél velem, és ezt elfogadom. Más lettem, mióta megismertelek. Megváltoztam... jobb ember lettem. De mindegy, mennyire töröm magam, nem tudok a kedvedre tenni. Eleinte barátok voltunk, és nem veszíthetlek el, Galamb. Mindig szeretni foglak, de ha nem tudlak boldoggá tenni, akkor nincs sok értelme, hogy visszakönyörögjelek. Nem tudom elképzelni, hogy bárki mással járjak, de boldog leszek, amíg barátok leszünk.

- Azt akarod, hogy barátok maradjunk? - kérdeztem, de a szavak perzselték a számat.

- Azt szeretném, ha boldog lennél. Bármibe kerül is.

A szavai mintha kitépték volna a szívemet, és elcsodálkoztam, milyen elviselhetetlen fájdalmat érzek. Kiutat kínált nekem, éppen akkor, amikor egyáltalán nem vágytam rá. Megmondhattam volna, hogy meggondoltam magam, és ő visszaszívott volna mindent, amit éppen akkor mondott, de tudtam, egyikünkkel szemben sem tisztességes, ha akkor kapaszkodom belé, amikor ő elenged.

Mosolyogtam, hogy ne csorduljanak ki a könnyeim. - Ötven dollárt rá, hogy ezért még hálás leszel nekem, amikor megismerkedsz a jövőbeni feleségeddel!

Travis összehúzta a szemöldökét, az arca megnyúlt. - Erre nem ér fogadni. Az egyetlen nő, akit valaha is el akarnék venni, most törte össze a szívemet.

Ezután már nem voltam képes mosolyt színlelni. Megtöröltem a szemem, aztán felálltam. - Azt hiszem, ideje, hogy hazavigyél.

- Ugyan már, Gal. Bocs, ez nem volt vicces.
- Nem erről van szó, Trav. Csak elfáradtam, és szeretnék hazamenni.

Beszívta a levegőt, bólintott és felállt. Búcsúzóul megöleltem a testvéreit, és megkértem Trentont, hogy a nevemben köszönjön majd el Jimtől. Travis az ajtóban állt a hátizsákjainkkal, míg mind bele nem egyeztek, hogy karácsonyra hazajönnék, nekem meg sikerült addig mosolyognom, míg az ajtón kívülre nem kerültem.

Amikor Travis a Morganhez kísért, az arca még szomorú volt, de már nem szenvedett. A hétvége mégsem komédia volt, hogy visszaszerezzen, hanem a lezárás.

Odahajolt, hogy arcon csókoljon, aztán tartotta az ajtót és nézett, míg bementem. - Kösz a mai napot. Nem is tudod, milyen boldoggá tetted a családomat.

Megálltam a lépcső aljában. - Ugye, holnap megmondod nekik?

Kinézett a parkolóba, aztán ismét rám. - Egészen biztos vagyok benne, hogy tudják már. Nem csak neked van pókerarcod, Gal.

Döbbenten meredtem rá, és amióta megismerkedtünk, most először ment el úgy, hogy nem nézett vissza.

A doboz

A ZÁRÓVIZSGÁK RAJTAM KÍVÜL MINDENKI SZÁMÁRA BORZALMASAK VOLTAK. Minden percemet beosztottam, szorgosan tanultam Americával és Karával a szobámban és a könyvtárban. Csak futólag találkoztam Travisszel, amikor a tesztekre került sor. A téli szünetben Americával mentem haza, és hálás voltam, hogy Shepley Travisszel maradt, és nem kellett elviselnem America és Shepley állandó összebújását.

A szünet utolsó négy napjában egy megfázással küszködtem, és így jó okkal maradtam ágyban. Travis azt mondta, hogy szeretné, ha barátok maradnánk, de egyszer sem hívott. Megkönnyebbülést jelentett, hogy volt pár napom, amikor önsajnálathoz dagonyázhattam egy kicsit. Szerettem volna megszabadulni az érzésektől, mielőtt visszatérek az egyetemre.

A visszaút az Easternre mintha évekig tartott volna. Alig vártam, hogy elkezdhessem a tavaszi szemesztert, de még jobban vártam, hogy viszontláthassam Travist.

Az első tanítási napon az újrakezdés energiája és egy hirtelen jött hóvihár söpört végig az egyetemi negyeden. Az új kurzusok új barátokat, új kezdetet jelentettek. Egyetlen közös órám sem volt Travisszel, Parkerrel, Shepley-vel vagy Americával, de egy kivétellel Finchnek minden órája közös volt velem.

Izgatottan vártam, hogy majd ebédnél látom Travist, de amikor bejött, csak rám kacintott, aztán az asztal végébe ült a diákszövetségbeli haverjai mellé. Próbáltam America és Finch beszélgetésére koncentrálni, akik a szezon utolsó focimérkőzéséről vitakoztak, de Travis hangja folyton elterelte a figyelmemet. A szünetbeli kalandjaival és a törvénnyel való, majdnem következményekkel járó összeütközéseivel szórakoztatta őket, meg beszámolt Trenton új barátnőjéről, akivel találkozott az egyik este, amikor a Red Doorban járt. Igyekeztem megkeményíteni magamat, hátha említ egy lányt, akit hazavitt, vagy akivel megismerkedett, de ha így is volt, nem kötötte a barátai orrára.

Vörös és arany fémgömbök lógtak még mindig a menza mennyezetéről, és a hősugárzókból fújó meleg levegőtől libegtek. Összehúztam magamon a kardigánomat. Finch észrevette, magához vont, és megdörgölte a karomat. Tudtam, hogy túl nagy figyelmet fordítok Travisre, túlzottan várom, hogy felnézzen, de mintha elfelejtette volna, hogy ott ülök az asztalnál.

Láthatóan kutyába sem vette a felhőkben körülötte rajzó lányokat, akik a szakításunk hírére ellepték, de igaz, hogy megelégedett azzal, hogy a kapcsolatunk visszatér a korábbi plátói - bár kissé feszült - szintre. Egy hónapja voltunk külön. Ideges és bizonytalan lettem, hogyan viselkedjek a közelében.

Miután befejezte az ebédet, lázas izgalom fogott el, amikor mögém lépett, és a vállamra tette a kezét.

- Milyenek az óráid, Shep? - kérdezte.

Shepley arca megnyúlt. - Az első nap szar. Órákon át tanmenet és rendtartás. Nem is értem, miért járok be az első héten. És neked?

- Á... ez is hozzátartozik. Neked milyen, Gal? - fordult hozzám.

- Elég jó. - Próbáltam lazának tűnni.

- Jól telt a szüneted? - kérdezte, miközben játékosan ringott egyik oldalról a másikra.

- Egész jól. - válaszoltam rá, és igyekeztem meggyőzően hangzani.

- Remek. Órád lesz. Viszlát.

Néztem, ahogy az ajtóhoz megy, két kézzel kitarja a két ajtószárnyat, aztán menet közben cigarettára gyújt.

- Tyű! - mondta éles hangon America. Figyelte, ahogy Travis átvág a havas téren, majd megrázta a fejét.

- Mi van? - kérdezte Shepley.

America a tenyere élének támasztotta az állát. Bosszúsnak látszott. - Elég fura volt, nem?

- Hogyhogy? - simította hátra Shepley America szőke hajfonatát, hogy megcsókolja a nyakát.

America elmosolyodott, és a csók hatására felé dőlt. - Majdnem normálisan viselkedik... már önmagához képest. Mi van vele?

Shepley megcsóválta a fejét, és vállat vont. - Nem tudom. Ilyen már egy ideje.

- Mennyire ciki ez, Abby? Ő remekül van, te meg magad alatt - morogta America a fülelőkre való tekintet nélkül.

- Boldogtalan vagy? - ámult el Shepley.

Tátva maradt a szám, és elvörösödtem a rám törő zavartól.

- Ugyan, dehogy!

America a salátáját piszkálta a tányérjában. - Nos, egész boldognak tűnik a fiú.

- Felejtsd el, Mare! - figyelmeztettem.

Megrántotta a vállát, és bevett egy újabb falatot a szájába. - Szerintem megjártssza.

Shepley oldalba bökte. - America, jössz velem vagy sem a Valentin-napi páros bulira?

- Nem tudnád normális barátként feltenni a kérdést? *Szépen kérve?*

- Többször is kérdeztelek... újra meg újra. Állandóan azt válaszolod, hogy kérdezzetek meg később.

America lejjebb csúszott a székén, és duzzogva lebiggyesztette az alsó ajkát.

- Nem akarok Abby nélkül menni.

Shepley elkeseredett grimaszt vágott. - Múltkor is egész idő alatt Travvel volt. Alig láttátok egymást.

- Ne légy ilyen gyerekes, Mare - dobtam meg egy zellerszárral.

Finch oldalba bökött. - Én elvinnélek, Cukipofa, de nem kavarok a diákszövetségben, bocsí.

- Remek ötlet! - csillant fel Shepley szeme.

Finch elhúzta a száját. - Nem vagyok Sig Tau, Shep. Nem vagyok semmi. A diákszövetségek ellenkezik a meggyőződéssel.

- Kérlek, Finch! - könnyörgött America.

- Déjá vu - morogtam magam elé.

Finch rám nézett a szeme sarkából, aztán felsóhajtott. - Ne vedd személyeskedésnek, Abby. De még soha nem voltam randin... lánnyal.

- Tudom. - Lekezelően a fejemet ráztam, hogy elhessegessem a mélységes zavaromat. - Minden oké. Komolyan.

- Muszáj eljőnnöd - erősködött America. - Egyezséget kötöttünk, emlékszel? Nem járunk egyedül buliba.

- Aligha leszel magadban, Mare. Ne légy ilyen teátrális - torkolltam le, mert kezdett a beszélgetés az idegeimre menni.

- Teátralist akarsz? Az ágyad mellé húztam egy szemetest, egész éjjel egy doboz papír zsebkendőt tartottam, hogy kéznél legyen neked, és kétszer felkeltem, hogy köhögéscsillapítót adjak be neked, amikor a szünetben beteg voltál! Az adósom vagy.

Az orromat ráncoltam. - Olyan sokszor simítottam ki a hajadat, hogy ne lógjon a hánysba, America Mason!

- *Beletüsszögtél a képembe!* - mutatott az orrára.

Kifűjtam a hajamat a szememből. Sosem tudtam egy vitában nyerni Americával szemben, amikor eltökélte, hogy érvényesíti az akaratát. - Rendben - szűrtem a fogaim között.

- Finch? - kérleltem a legszebb mesterként mosolyommal. - Eljőnnél velem a hülye Sig Tau Valentin-napi páros bulira?

Finch magához szorított. - Igen. De csak azért, mert hülyének nevezted.

Ebéd után Finchsel mentem órára. A páros buliról dumáltunk, meg arról, mennyire viszolygunk tőle mindketten. A fiziológia órán kiszemeltünk két asztalt magunknak, és a fejemet csóváltam, amikor a professzor belefogott az aznapi negyedik tanmenetem ismertetésébe. Odakint megint havazni kezdett, a hó az ablakon kopogott és udvariasan bebocsáttatást kért, aztán csalódottan lehullott a földre.

Az óra után egy fiú, akivel egyszer találkoztam a Sig Tau koleszban, kopogott az asztalomon, és rám kacsintott, amikor elment mellettem. Udvarias mosollyal viszonyoztam, aztan Finchre pillantottam, aki fanyarul rám vigyorgott. Összeszedtem a könyvemet meg a laptopomat, és könnyedén a hátizsákomba gyömöszöltem őket.

A vállamra vettem a hátizsákot, és a sóval felszórt járdán átkocogtam a Morganbe. A parkban egy kis csapat diák hógolyózott, és Finch megborzongott, amikor meglátta a fehér hóval borított alakokat.

A hóban toporogtam és társaságot nyújtottam Finchnek, amíg elszívta a cigijét. America sietett el mellettünk, és összedörzsölte az élénkzöld egyujjas kesztyűit.

- Shep hová lett? - kérdeztem.
- Hazament. Biztos Travisnek segítség kellett valamiben.
- Te nem mentél vele?
- Nem ott lakom, Abby.
- Csak elméletileg - kacintott rá Finch.

America a szemét forgatta. - Szeretek együtt lenni a barátommal, ezért nyugodtan beperelhetsz.

Finch a hóba pöckölte a cigarettáját. - Indulok, hölgyeim. Együtt vacsorázunk?

Americával bólintottunk és mosolyogtunk, amikor Finch előbb engem, majd Americát csókolta arcon, és a nedves járda közepén evickélt el, nehogy belelépjen a hóba.

- Nevetséges - mondta America az óvatos igyekezetét figyelve.
 - Floridai, Mare. Nem szokott hozzá a hóhoz.
- Nevetett, és az ajtó felé húzott.
- Abby!

Megfordultam, és láttam, hogy Parker kocog el Finch mellett. Megállt, és kilihegte magát, mielőtt megszólalt. Szürke vattakabátja felfújódott minden lélegzetvételnél, és elnevettem magam, amikor láttam America kíváncsian figyelő tekintetét.

- Én csak... fű! Meg akartalak kérdezni, nincs-e kedved elugrani egy vacsira ma este.

- Á, én... izé... most ígértem meg Finchnek, hogy vele vacsorázom.
- Rendben, nem nagy ügy. Csak ki akartam próbálni azt az új hamburgeres helyet a városközpontban. Mindenki azt mondja, nagyon jó.
- Esetleg majd máskor - szaladt ki a számon, de rögtön rájöttem, mekkora hibát követtem el. Reméltem, hogy odavetett válaszat nem a vacsorameghívás elhalasztásának tekinti. Bólintott, a zsebébe süllyesztette a kezét, és gyorsan visszament azon az úton, amelyiken jött.

Kara előre beleolvasott a vadonatúj könyveibe, és grimaszolt, amikor Americával beléptünk. A modora nem javult, amióta visszatértünk a szünetről.

Korábban annyi időt voltam Traviséknél, hogy el tudtam viselni Kara tűrhetetlen megjegyzéseit és viselkedését. Az a tény, hogy minden estét és éjszakát vele töltöttem a szemeszter végét megelőző két hétben, több mint sajnálatossá tette azt a döntésem, hogy nem lakom együtt Americával.

- Ó, Kara, mennyire hiányoztál - jegyezte meg America.
- Kölcsönös az érzés - morogta Kara, továbbra is a könyvére szegezve a tekintetét.

America a napjáról és a Shepley-t illető, a hétvégével kapcsolatos terveiről beszélt. Mulatságos videókat kerestünk a neten, és úgy kacagtunk, hogy a

könnyünk is kicsordult. Kara párszor zokon vette, hogy zavarjuk, de fűtyültünk rá.

Hálás voltam America látogatásáért. Olyan gyorsan repült az idő, hogy amíg America úgy nem ítélte, hogy mára elég, egy percre sem morfondíroztam azon, hívott-e Travis.

America ásított, és az órájára pillantott. - Lefekszem, Ab... Jaj, a francba is - csettintett az ujjával. - Shepnél hagytam a sminkes táskámat.

- Igazán nem tragédia, Mare - kuncogtam még mindig az utolsó együtt megnézett videón.

- Nem lenne, ha nem tartanám benne a fogamzásgátló tablettámat. Gyere már! Muszáj elhoznom.

- Nem hozhatnád ide Shepley-vel?

- Travis elvitte a kocsiját. A Redben van Trenttel.

Felkavarodott a gyomrom. - Már megint? Egyébként miért lóg annyit Trenttel?

America vállat vont. - Mit számít? Gyere!

- Nem akarok Travisszel összefutni. Fura lenne.

- Figyelsz rám egyáltalán? Nincs otthon, a Redbe ment. Gyere már! - nyavalygott, és a karomat rángatta.

Kissé vonakodva álltam fel. Kivonszolt a szobámból.

- Na, végre - mondta Kara.

Megálltunk Travis lakása előtt, és észrevettem, hogy a Harley a lépcső alatt áll, Shepley Chargere pedig nem parkol a ház előtt. Megkönnyebbülten fűjtam ki a levegőt, és követtem Americát a jeges lépcsőkön.

- Óvatosan - intett America.

Ha tudtam volna, mennyire felkavar az, hogy újra beteszem a lábam a lakásba, nem hagytam volna, hogy America rábeszéljen, hogy jöjjenek el. Toto teljes sebességgel fordult be a folyosóról, és a lábamnak csapódott, mert apró talpával nem tudott lefékezni az előtér csúszós csempéjén. Felkaptam, és hagytam, hogy kiskutyapuszikkal hintse tele az arcomat. Ő legalább nem felejtett el.

Körbevittem a lakásban, és vártam, míg America megkeresi a táskáját.

- Tudom, hogy itt hagytam - kiáltotta a fürdőszobából, és végigcsattogott a folyosón Shepley szobájába.

- Megnézted a mosdó alatti szekrényben? - javasolta Shepley.

Az órára néztem. - Siess, Mare. Mennünk kell!

America elkeseredetten sóhajtott fel a hálóban.

Még egyszer az órára pillantottam, aztán összerementem, amikor a hátam mögött kivágódott az ajtó. Travis botladozott be, a karjával Megant fogta át, aki a szájához tapadva nevetgélt. A tekintetem a Megan kezében tartott dobozra esett. A rosszullét környékezett, amikor rájöttem, mi van benne: óvszer. A másik keze Travis tarkójára tapadt, és teljesen egymásba voltak gabalyodva.

Travis későn kapcsolt, hogy ott állok egyedül a nappali közepén, és amikor megtorpant, Megan még egy ajkán játszó mosollyal pillantott fel.

- Galamb - nyögte döbbenetén Travis.
- Megtaláltam! - rongyolt ki Shepley szobájából America.
- Mit keresel itt? - kérdezte Travis. A hópelyhekkal whiskybűz áramlott be, és elfojthatatlan dühöm felülkerekedett a vágyon, hogy közönyt színleljek.
- Örülök, hogy visszatértél régi önmagadhoz, Travis - vettem oda. Az arcomról sugárzó hő égette a szememet és elhomályosította a látásomat.
- Már éppen indulni akartunk - vágta oda dühösen America, és megragadta a kezemet, amikor elsurrantunk Travis mellett.

Levágattunk a lépcsőn a kocsijához, és örültem, hogy pár lépés van addig, mert a szememet elöntötték a könnyek. Majdnem hanyatt estem, amikor lépés közben valamiben megakadt a kabátom. America keze kicsúszott az enyémből, és ugyanúgy megperdült, ahogy én.

Travis marokra fogta a kabátomat, és az éjszakai hideg égetni és csípni kezdte a fületem. Travis szája és gallérja nevetségesen sötétvörös színárnyalatban pompázott.

- Hová mész? - kérdezte félig részeg, félig zavart tekintettel.
- Haza - válaszoltam ingerülten, és amikor elengedett, megigazítottam a kabátomat.
- Mit keresel itt?

Hallottam az összetaposott hó ropogását, ahogy America mögém lépett, és Shepley lerohant a lépcsőn, majd megállt Travis mögött, hogy óvatosan a barátnőjét figyelje.

- Bocs. Ha tudtam volna, hogy itt leszel, nem jöttem volna ide.
- Zsebre vágta a kezét. - Ide jöhatsz, amikor csak akarsz, Gal. Sosem kívántam, hogy távol maradj.

Akaratom ellenére is keserű volt a hangom. - Nem akartalak megzavarni. - Felnéztem a lépcső tetejére, ahol Megan önelégült képpel állt. - Kellemes estét - fordultam el.

Megragadta a karomat. - Várj csak! Te vagy *dühös*?

Kirántottam a kabátomat a szorításából. - Nézd... Még csak nem is értem, miért vagyok meglepve.

Összevonta a szemöldökét. - Képtelenség a kedvedre tenni, eltalálni, mit akarsz. *Képtelenség!* Azt mondd, végeztünk... Én meg kibaszottul boldogtalan vagyok itt! Kénytelen voltam ezer darabra törni a telefonomat, hogy ne hívjalak napjában százszor, úgy kellett tennem az iskolában, mintha rohadtul rendben lenne minden, hogy boldog légy... És te vagy kibaszottul *dühös* rám? Te törted össze az *én* kibaszott szívemet! - Utolsó szavai visszhangot vertek az éjszakában.

- Részeg vagy, Travis. Hagyd Abbyt hazamenni - kérlelte Shepley.

Travis megragadta a vállamat, és magához húzott. - Kellek neked vagy sem, Galamb? Nem teheted ezt tovább velem!

- Nem azért jöttem, hogy találkozzam veled - meredtem rá dühösen.
- Nem kívánom Megant - mondta a számat nézve. - Csak olyan kibaszottul boldogtalan vagyok, Galamb. - A szeme elhomályosult, és a fejét félrehajtvá odahajolt, hogy megcsókoljon.

Megfogtam az állát, hogy visszatartsam. - A rúzs van a szádon, Travis - mondtam undorral.

Egy lépést hátrált, és felemelte az ingét, hogy megtörölje a száját. A fehér anyagon maradó vörös csíkokra meredt, és megrázta a fejét. - Csak felejteni akartam. Egyetlen kibaszott éjszaka erejéig.

Letöröltem egy kibuggyant könnycseppet. - Akkor nem is tartalak fel ebben.

Megpróbáltam a Hondához hátrálni, de Travis újra megragadta a karomat. America a következő pillanatban ököllel kezdte verni a karját. Travis egy pillanatra döbbsent hitetlenkedéssel meredt rá. America ökölbe szorította a kezét, és addig verte Travis mellét, míg az el nem eresztett.

- Hagyd békén, te gazember!

Shepley megragadta Americát, de America ellökte, és lekevert egy pofont Travisnek. A tenyere hangosan és gyorsan csattant Travis arcán. Összerezzenem a hangtól. Egy másodpercre mindenki megmerevedett; America hirtelen támadt dühe valamennyiünket megdöbbsentett.

Travis a homlokát ráncolta, de nem védekezett. Shepley újból megragadta Americát, és a csuklójánál fogva a Honda felé húzta, miközben America vadul kapálódzott. Hevesen küzdött ellene, szőke haja repkedett, ahogy megpróbált kiszabadulni Shepley szorításából. Meglepett, milyen elszántan igyekszik nekitámadni Travisnek. Általában édes, gondtalan tekintetében most szenvedélyes gyűlölet izzott.

- Hogy tehetted ezt vele? Jobbat érdemelt tőled, Travis!

- ELÉG, America! - ordította Shepley, hangosabban, mint amit valaha is hallottam tőle.

America karja lehullott, ahogy hitedenkedve Shepley-re meredt. - Te még *véded*?

Bár Shepley ideges volt, állta a sarat. - Abby szakított veled. Csak megpróbált továbblépni.

America összehúzta a szemét, és kihúzta a karját Shepley markából. - Akkor azt ajánlom, szedj fel a Redből találomra egy KURVÁT... - vágott a szeme Meganra -, hozd haza, hogy megdugd, aztán meséld el, sikerült-e túltenned magad rajtam!

- Mare. - Shepley megragadta, de America kiszakította magát, és a vezetőülésre csúszva becsapta az ajtót. Beültem mellé, és vigyáztam, hogy ne nézzek Travisre.

- Ne menj el, bébi! - könyörgött Shep, és behajolt az ablakon.

America beindította a motort. - Ebben az esetben van egy jó oldal meg egy rossz, és te a rosszon állsz, Shep.

- A te oldaladon állok - hajtogatta Shep kétségbeesetten.

- Már nem - mondta America, és hátramenetben kiállt.
- America? America! - kiabált utánunk Shepley, ahogy America elfüstölt az úton, és hagyta.

- Emiatt igazán nem szakíthatsz vele, Mare - sóhajtottam fel. - Ebben igaza van.

America a kezemre tette a kezét, és megszorította. - Nincs. Ami most történt, abban semmi sem volt helyes.

Amikor a Morgan melletti parkolóba beálltunk, megszólalt America telefonja. A szemét forgatta, amikor felvette. - Azt akarom, hogy többé ne hívj. Komolyan gondolom, Shep - mondta. - Nem... azért, mert nem akarom! Nem moshatod tisztára azért, amit tett, nem nézheted el, hogy ilyen fájdalmat okozott Abbynek, miközben együtt vagy velem... Pontosan erre célzok, Shepley! Nem számít! Nem tapasztalod, ugye, hogy Abby lefekszik az első pasival, akit meglát! Nem Travis a gond, Shepley. Ő nem kérte, hogy vedd a védelmedbe. Pfuj... eleget beszéltünk erről. Ne hívj többé. Isten veled.

Kitápáskodott a kocsiból, és dühös léptekkel átment az úton, és felment a lépcsőn. Igyekeztem lépést tartani vele. Vártam, hogy elmondja, mit mesélt Shepley.

Amikor ismét megszólalt a mobilja, kinyomta. - Travis hazavitette Shepley-vel Megant. És Shep hazafelé menet be akart ugrani.

- Hagynod kellene, Mare.

- Nem! Te vagy a legjobb barátnőm. Nem veszi be a gyomrom, amit ma este láttam, és nem lehetek együtt olyasvalakivel, aki ezt a védelmébe veszi. Vége a beszélgetésnek, Abby. Komolyan mondom.

Bólintottam, ő pedig a vállamnál fogva magához húzott, és összeölelkezve mentünk fel a lépcsőn a szobáinkba. Kara már aludt, én meg kihagytam a zuhanyozást, és kabátostól, felöltözve bújtam ágyba. Egyre csak az a jelenet játszódott le a fejemben, ahogy Travis az arcán elkent vörös rúzzsal bebotorkál Megannel az ajtón. Igyekeztem elhessegetni a gyomorforgató képeket, hogy mi történhetett volna, ha nem vagyok ott, és több érzelmet is átugorva az elkeseredésnél kötöttem ki.

Shepley-nek igaza volt. Nem volt jogom dühösnek lenni, de ez sem segített, hogy túltegyem magam a fájdalomon.

FINCH A FEJÉT CSÓVÁLTA, AMIKOR MELLÉÜLTEM A PADBA. TUDTAM, HOGY borzalmasan nézek ki; átöltözni és fogat mosni is alig volt erőm. Előző éjjel csak egy órát aludtam, mert képtelen voltam elűzni a vörös rúzs látványát Travis száján, vagy az America és Shepley szakítása miatti büntudatomat.

America úgy döntött, ágyban marad, mert tudta, hogy amint múlik a haragja, felüti a fejét a depresszió. Szerette Shepley-t, és bár eltökélte, hogy szakít vele, mert Shepley a rossz oldalra állt, kész volt elviselni a döntése következményeit.

Finch óra után elkísért a menzára. Ahogy tartottam is tőle, Shepley az ajtóban várta Americát. Amikor meglátott, egy percig sem habozott.

- Hol van Mare?
- Ma délelőtt mulasztott.
- A szobájában van? - fordult a Morgan felé.
- Ne haragudj, Shepley - kiáltottam utána.

Shepley megdermedt, majd olyan arckifejezéssel perdült meg, mint aki a béketűrése végére jutott. - Bárcsak te meg Travis rendeznétek a dolgokat, a francba is! Mindent elpusztítotok magatok körül! Ha boldogok vagytok, szerelem, béke és madárcsicsergés van. Ha megharagszotok egymásra, magatokkal rántjátok az egész világot!

Dühösen elment, én meg kifújtam a visszafojtott lélegzetet. - Ez jól ment.

Finch behúzott a menzára. - Az egész világot! Tyű-ha! Mit gondolsz, a pénteki teszt előtt be tudod vetni a vudutudásodat?

- Majd meglátom, mit tehetek.

Finch másik asztalhoz ült, én meg boldogan vele tartottam. Travis a diákszövetségi haverjaihoz ült, de tálcát sem vett, és nem maradt sokáig. Észrevett, mielőtt elment, de nem állt meg az asztalunknál.

- Szóval America és Shepley is szakítottak? - kérdezte rágás közben Finch.
- Múlt éjjel Shepéknél voltunk, amikor Travis hazahozta Megant, és... iszonyú zűr támadt. Ellentétes oldalra álltak.

- Au!
- Ahogy mondd. Szörnyen érzem magam.

Finch megsimogatta a hátamat. - Nincs hatalmad a döntéseik felett, Abby. Gondolom, ez azt jelenti, hogy kihagyjátok a Valentin-napot a Sig Tauban?

- Úgy fest.

Finch mosolygott. - Azért elviszlek titeket valahová. Téged meg Mare-t is. Jó móka lesz.

A vállára hajtottam a fejemet. - Te vagy a legjobb, Finch.

Többet nem gondoltam a Valentin-napra, de azért örültem, hogy lesz akkorra programunk. El sem tudtam képzelni, mennyire nyomorúságos lett volna Americával tölteni, és egész este a Shepley-vel és Travisszel kapcsolatos kirohanásait hallgatni. Persze, így is szidja majd őket - nem ő lett volna, ha nem teszi -, de nyilvános helyen legalább kevesebbet őrvjng majd.

ELTELT A JANUÁR, ÉS EGY HELYESLENDŐ, DE SIKERTELEN PRÓBÁLKOZÁS után Shepley feladta, hogy visszaszerezze Americát, így egyre ritkábban láttam őt és Travist. Februárra már teljesen felhagytak vele, hogy a menzán egyenek, és talán csak párszor láttam Travist órára menet.

A Valentin-nap előtti hétvégén America és Finch rábeszéltek, hogy menjek el a Redbe, és míg odahajtottunk, egyre attól rettegettem, hogy Travis is ott lesz. Bementünk, és megkönnyebbülten sóhajtottam fel, hogy nyomát sem látom.

- Az első kört én fizetem - jelentette ki Finch, és egy asztalra mutatott, ő pedig átnyomakodott a bárpult körül tömörülőkön.

Leültünk, és néztük, ahogy az üres táncparkett megtelik részeg egyetemistákkal. Finch az ötödik kör után kirángatott a táncparketre, és végre ellazultam annyira, hogy jól érezzem magam. Kuncogtunk, egymásnak ütődünk, sőt hisztérikusan nevtünk, amikor egy férfi körbeforgatta a táncpartnerét, de a lány eleresztette a kezét, és az oldalán csúszott a földre.

America magasba emelte a karját, és a zenére rázta a fűtjeit. Nevettem azon az arcon, amit rá jellemzően tánc közben szokott vágni, de rögtön abbahagytam, amikor megpillantottam Shepley-t, ahogy mögé lép. Sűgött valamit America fűlébe, aki hirtelen megfordult. Rövid vita következett, aztán America kézen fogott, és az asztalunkhoz húzott.

- Hát persze! Az egyetlen estén, amikor kimozdulunk, ő felbukkan - zsörtölődött.

Finch hozott nekünk még két italt, egy-egy felest fejenként. - Gondoltam, szükségetek lesz rá - jegyezte meg.

- Jól gondoltad. - America hátrahajtotta a fejét, mielőtt pohárköszöntőt mondhattunk volna, én meg rosszállóan csóváltam a fejemet, és koccintottam Finchsel. Igyekeztem a barátaim arcára összpontosítani, mert aggódtam, hogy ha Shepley itt van, Travis sem lehet messze.

Újabb dal harsant a hangszórókból, és America felpattant. - Bassza meg! Nem fogok egész este itt ülni!

- Ez az! - mosolygott Finch, és utánament a táncparketre.

Követtem őket, de közben körülnéztem, nem látom-e Shepley-t, de eltűnt. Újból ellazultam, és próbáltam szabadulni az érzéstől, hogy Travis felbukkanhat Megannel a táncparketten. Egy fiú, akit az egyetemről látásból ismertem, America mögött táncolt, és America - a figyelemelterelésért hálásan - rámosolygott. Volt egy olyan gyanúm, hogy szándékosan mutatja, milyen jól érzi magát, hátha Shepley meglátja. Elkalandozott a tekintetem, és amikor újra Americára pillantottam, a táncpartnere már eltűnt. Vállat vont, és tovább rázta a csípőjét a ritmusra.

A következő dalt kezdték játszani, és másik fiú jelent meg America mögött, a barátja pedig mellettem táncolt. Pár pillanat múlva az új partnerem valahogy mögém került, és kicsit elbizonytalanodtam, amikor megéreztem a kezét a csípőmön. Mintha csak olvasott volna a gondolataimban, elvette a kezét. Hátranéztem, de nem láttam senkit. Americára néztem, és mögötte sem táncolt senki.

Finch kissé idegesnek látszott, de amikor America az arckifejezése láttán kérdőn felvonta a szemöldökét, csak megrázta a fejét, és tovább táncolt.

A harmadik számnál már izzadtam és fáradt voltam. Visszamentem az asztalunkhoz, és a kezemmel feltámasztottam fáradt fejemet. Nevettem, amikor egy újabb jelentkező kérte fel Americát. A barátnőm rám kacsintott a táncparketről, de megdermedtem, amikor láttam, hogy a fiút hátrarántják, és elnyeli a tömeg.

Felálltam, és körbesétáltam a táncparkettet, de nem tévesztettem szem elől a lyukat, amin a fiút áthúzták. Amikor megláttam Shepley-t, aki a nyakánál fogva tartotta a meglepett fiút, éreztem, hogy az adrenalin kiégeti belőlem az alkoholt. Travis is ott állt Shepley mellett, és hisztérikusan nevetett, amíg fel nem pillantott, és meg nem látta, hogy figyelem őket. Rácsapott Shepley karjára, és amikor Shepley felém fordult, a háta mögé, a padlóra lökte az áldozatát.

Nem kellett sok idő hozzá, hogy rájöjjenek, mi folyik: a velünk táncolókat kirángatták a tömegből, és megfenyegették őket, hogy tartsák távol magukat tőlünk.

Összehúzott szemmel méregettem őket, aztán kezdtem Americához furakodni. Annyian voltak, mint a heringek, és sok embert kellett félrelöknöm, hogy hozzáférjek. Shepley elkapta a kezemet, mielőtt a táncparketre értem.

- Ne áruld el neki! - igyekezett elfojtani a mosolyát.

- Mégis mit gondolsz, mi a fenét művelsz, Shep?

Még mindig magával eltelve vont vállat. - Szeretem. Nem hagyhatom, hogy más táncoljon vele.

- Akkor mi a mentséged, hogy elrángattad azt is, aki velem táncolt? - fontam össze a karomat.

- Az nem én voltam - pillantott gyorsan Travisre. - Bocs, Abby. Csak szórakoztunk.

- Ez nem mulatságos.

- Mi nem az? - meresztette mérgesen a szemét America Shepley-re.

Shepley nyelt egy nagyot, és könnyörgő tekintettel nézett rám. Tartoztam neki egy szívességgel, ezért befogtam a számát.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor rájött, hogy nem köpöm be, aztán ennivaló imádatlással nézett Americára. - Jössz táncolni?

- Nem, nem akarok táncolni! - jelentette ki America, és visszament az asztalunkhoz. Shepley követte, és magamra hagyott Travisszel.

- Jössz táncolni? - vont a vállát Travis.

- Tessék? Megan nincs itt?

Megrázta a fejét. - Olyan édes voltál régen részegen!

- Örülök, hogy csalódást okoztam - fordultam a bárpult felé. Utánam jött, és lependerített két pasit a bárszékekről. Egy pillanatra dühösen néztem rá, de tudomást sem vett rólam, csak leült, és várakozásteljesen nézett rám.

- Leülsz? Fizetek neked egy sört.

- Azt hittem, nem fizetsz lányoknak sört a pultnál. Türelmetlen arckifejezéssel félrefordította a fejét. - Te más vagy.

- Ezt szoktad hajtogatni.

- Ugyan már, Gal. Hova lett a barátságunk?

- Nyilvánvalóan nem lehetünk barátok, Travis.

- Miért nem?

- Mert nem akarom nézni, ahogy minden este másik lányt fogdosol, és nem hagyod, hogy bárki is táncoljon velem.

Elmosolyodott. - Szeretlek. Nem engedhetem, hogy más fiúk táncoljanak veled.

- Tényleg? És mennyire szerettél, amikor azt a doboz óvszert vetted?

Megvonaglott az arca, én meg felálltam, és elindultam az asztalunk felé. Shepley és America szorosan összeölelkezve álltak, és óriási jelenetet rendeztek azzal, hogy szenvedélyesen csókolóztak.

- Azt hiszem, mégis elmegyünk a Sig Tau Valentin-napi bulijára - morogta a homlokát ráncolva Finch.

- A francba - sóhajtottam.

Tizenbilencedik fejezet

Hellerton

AMERICA A SHEPLEY-VEL VALÓ KIBÉKÜLÉSE ÓTA NEM JÖTT VISSZA A KOLESZBA. Következésképpen nem jött ebédelni, elvétele telefonált. Nem irigyeltem tőlük, hogy igyekeznek behozni, amit az elválásuk óta mulasztottak. Őszintén szólva, boldog voltam, hogy America elfoglalt, és nincs ideje Shepley és Travis lakásából felhívni. Kínos lett volna Travist hallani a háttérben, és kissé féltékeny voltam, hogy vele van, én viszont nem.

Finchcel gyakrabban találkoztunk, és önző módon hálás voltam, hogy ugyanolyan magányos, mint én. Együtt jártunk órákra, enni, együtt tanultunk, és még Kara is hozzászokott, hogy folyton együtt lógunk.

Kezdték elgémberedni az ujjaim a dermesztő hidegben, ahogy a Morgan előtt álldogálva vártam, hogy elszívja a cigarettáját.

- Lennél szíves abbahagyni, mielőtt az erkölcsi támasz nyújtása közben kihűlés fenyeget? - kérdeztem.

Finch nevetett. - Szeretlek, Abby! Komolyan, de nem. Nem hagyom abba.

- Abby?

Megfordultam, és Parkert láttam, aki zsebre dugott kézzel sétált felém a járdán. Vörösre csípett orra alatt száraz volt telt ajka, és nevettem, ahogy egy képzeletbeli cigarettát emelt a szájához, és kifújta egy párafelhőt.

- Ezzel sok pénzt spórolhatnál, Finch - mosolygott.

- Miért köszörüli ma mindenki a nyelvét a dohányzási szokásaimon? - háborodott fel Finch.

- Mizújs, Parker? - kérdeztem.

Kihalászott két jegyet a zsebéből. - Játsszák a Vietnamból szóló új filmet. A minap említetted, hogy szeretnéd megnézni, így azt gondoltam, veszek ma estére két jegyet kettőnknek.

- Semmi kényszer - jegyezte meg Finch.

- Ha más programod van, mehetek Braddel - vont a vállát Parker.

- Szóval ez nem randi? - kérdeztem.

- Nem, csak barátok vagyunk.

- És láttuk már, hogy az hogy jön be neked - ugratott Finch.

- Pofa be! - kuncogtam. - Jól hangzik, Parker. Kösz.

Felcsillant a szeme. - Megennél előtte egy pizzát vagy valami mást? Nem rajongok a mozibüfék kínálatáért.

- A pizza jól hangzik - bólintottam.

- A film kilenckor kezdődik, így fél nyolcra érted jövök, rendben?

Még egyszer bólintottam, és Parker intett, majd elment.

- Jesszusom, Abby - sóhajtott fel Finch. - Te aztán szereted a kihívásokat. Tudod, ugye, hogy Travis ezért nem repes majd, ha hírért veszi.

- Hallottad, mit mondott. Ez nem randi. És nem csinálhatok aszerint programot, hogy Travisnek mi felel meg. Ő sem beszélte meg velem, mielőtt hazavitte Megant.

- Sosem felejtetted el, mi?

- Valószínűleg nem.

EGY SAROKBOKSZBAN ÜLTÜNK, ÉS ÖSSZEDÖRZSÖLTÉM AZ EGYUJJAS kesztyűbe bújtatott kezeimet, hogy kicsit felmelegedjenek. Akaratlanul is észrevettem, hogy ugyanott ülünk, ahol Travisszel a megismerkedésünkör, és az emlékek hatására elmosolyodtam.

- Mi olyan mulatságos? - kérdezte Parker.

- Kedvelem ezt a helyet. Szép időkre emlékeztet.

- Észrevettem a karkötőt.

Lenéztem a csuklómon szikrázó briliánsokra. - Mondtam, hogy tetszik.

A pincérnő kiosztotta az étlapokat, és felvette az italrendelést. Parker elmesélte a tavaszi órarendjével kapcsolatos újdonságokat, és beszélt arról is, hol tart az orvosi felvételi tesztre való felkészülésben. Mire a pincérnő kihozta a söröket, Parker még alig vett levegőt. Idegesnek tűnt, és felmerült bennem, nem ringatja-e magát abba a tévhitbe, hogy függetlenül attól, amit állított, ezt randinak hiszi.

Megköszöri a torkát. - Bocs. Elég sokáig csak én beszéltem. - Megemelte a sörösüvegét, és megcsóválta a fejét. - Csak olyan régen nem beszélgettem veled, hogy azt hiszem, sok volt a mondanivalóm.

- Minden rendben. Tényleg régen nem beszélünk.

Ebben a pillanatban hallottam, hogy csilingel az ajtó feletti csengő, és amikor megfordultam, Travist és Shepley-t láttam belépni. Travisnek egy másodpercbe telt észrevennie, de nem tűnt meglepettnek.

- Jesszusom - morogtam félhangosan.

- Mi az? - kérdezte Parker, és amikor megfordult, látta, hogy a terem másik végében leülnek egy boksza.

- Van egy hamburgeres hely az utca végében, ahová átmehetünk - mondta halkán Parker. Bármilyen ideges is volt az előbb, ez most megsokszorozódott.

- Kínos lenne éppen most távozni - mormoltam.

Megnyúlt az arca. - Valószínűleg igazad van - válaszolta legyőzötten.

Próbáltuk folytatni a beszélgetést, de érezhetően erőltetett és feszélyezett lett a hangulat. A pincérnő hosszan időzött Travisék asztalánál, a haját igazgatta, toporgott, és csak sokára jutott eszébe felvenni a rendelésünket. Travis telefonja éppen ekkor csöngött.

- Én tortellinit eszem - nézett rám Parker.

- Én meg... - halt el a hangom. Travis és Shepley elterelték a figyelmemet, amikor felálltak.

Travis Shepley mögött ment a kijárat felé, de aztán habozott, megállt, és megfordult. Amikor látta, hogy őt nézem, egyenesen felém indult. A pincérnő várakozásteljes mosollyal állt, mintha arra gondolt volna, hogy Travis el akar búcsúzni tőle. Hamarosan csalódás érte, amikor Travis megállt mellettem, és még csak rá sem pillantott.

- Negyvenöt perc múlva bunyóm lesz, Gal. Azt akarom, hogy ott légy...

- Trav...

Sztoikus nyugalmat tükrözött az arca, de a szeme körül láttam a feszültség jeleit. Nem tudtam eldönteni, mi vezérli: a Parkerrel elköltött vacsora kimenetelét nem akarja a sorsra bízni, vagy valóban azt szeretné, ha elkísérném, de amint kimondta a kérését, már döntöttem is.

- Szükségem van ott rád. Brady Hoffmannak, annak az államis csávnak adok revánsot. Nagy lesz a tömeg, sok pénz cserél gazdát... és Adam szerint Brady sokat készült.

- Már verekedtél vele, Travis. Tudod, hogy könnyen le tudod győzni.

- Abby - szólalt meg csendesen Parker.

- Szükségem van arra, hogy ott légy - ismételte meg Travis egyre csökkenő önbizalommal.

Bocsánatkérő mosollyal néztem Parkerre. - Bocsáss meg.

- Komolyan beszélsz? - szaladt fel a szemöldöke a homlokára. - A vacsora közepén elmész?

- Még felhívhatod Bradet, nem? - álltam fel.

Travis szája alig észrevehető mosolyra húzódott, ahogy egy húszast az asztalra hajított. - Ez elég lesz a cechre.

- Fütyülök a pénzre... Abby...

Vállat vontam. - Ő a legjobb barátom, Parker. Ha szüksége van rám, mennem kell.

Éreztem, ahogy Travis keze az enyémre kulcsolódik, miközben elvezet. Parker döbbsent arckifejezéssel bámult utánunk. Shepley már a Chargerben ült, és a körtelefonjait intézte. Travis hátraült velem, a kezemet pedig nem engedte el.

- Most beszéltem Adammal, Trav. Azt mondja, az államisok részegen és zsével tele jelentek meg. Máris fel vannak dobva, úgyhogy lehetőleg ne engedd Abbyt a közelükbe.

Travis bólintott. - Majd te szemmel tartod.

- Hol van America? - kérdeztem.

- A fizikatesztre készül.

- Szép labor - jegyezte meg Travis. Felnevettem, és Travisre néztem, aki halványan elmosolyodott.

- Mikor jártál a laborban? Nem is jársz fizikára - értetlenkedett Shepley.

Travis kuncogott, én meg oldalba böktém. Összeszorította a száját, amíg alább nem hagyott a nevetési ingere, aztán rám kacsintott, és még egyszer megszorította a kezemet. Kis sóhaj szakadt fel belőle, ahogy összekulcsolódtak az ujjaink. Tudtam, mi jár a fejében, mert én is ezt éreztem: abban a röpké pillanatban olyan volt, mintha semmi sem változott volna.

A parkoló kivilágítatlan sarkában álltunk meg, és Travis nem engedte el a kezemet, amíg be nem másztunk a Hellerton természettudományi épület alagsori ablakán. Egy éve húzták fel az épületet, így nem állott levegő és por fogadott minket, mint a többi alagsorban, ahová korábban másztunk le.

Amint befördültünk a folyosóra, a fülünket megütötte a tömeg üvöltése. Kikukkantottam, és jobbra ismeretlen arcok sokaságát láttam. Mindenki sörösüveget szorongatott, de az államisokat könnyen meg lehetett különböztetni: félig lehunytt szemmel dülöngéltek.

- Maradj Shepley mellett, Galamb. Itt nemsokára elszabadul a pokol - mondta Travis a hátam mögött. A tömérdék nép láttán elképedve csóválta a fejét.

A Hellerton alagsora volt az egyetemen a legnagyobb, így Adam szerette ide szervezni a bonyókat, amikor több nézőre számított. De még a nagyobb térben is sokan szorultak a falhoz, és egymást lökdösték, hogy jobban lássanak.

Adam fordult be a sarkon, és nem is próbálta leplezni az elégedettségét, hogy ott lát. - Mintha mondtam volna, hogy nem hozhatod el a csajodat többé, Travis.

Travis vállat vont. - Már nem a csajom.

Arcizmom sem rándult, de olyan közömbösen mondta ezt, hogy úgy éreztem, kést forgat a szívemben.

Adam összefonódó ujjainkra pillantott, aztán Travisre. - Sosem foglak benneteket megérteni. - Megcsóválta a fejét, aztán a tömegre pillantott. A lépcső felől is csak egyre özönlöttek, és a lenti teremben máris egymáshoz préselődve álltak. - Ma veszett banda gyűlt össze, Travis, szóval ne cseszd el, oké?

- Gondoskodom róla, hogy szórakoztató legyen, Adam.
- Nem emiatt aggódom. Brady sokat gyakorolt.
- Én is.
- Kamu! - nevetett Shepley.

Travis vállat vont. - Múlt héten verkedtem Trenttel. Az a kis szarzsák nagyon gyors.

Nevettem, és Adam szeme dühösen rám villant. - Nem árt komolyan vened, Travis - nézett vele farkasszemet. - Sok pénzt tettem fel erre az összezsapásra.

- Én talán nem? - kérdezte Travis, akit felbosszantott Adam kioktató hangneme.

Adam elfordult, és a szájához emelte a megafont, amikor felállt egy székre, hogy a részeg nézősereg fölé emelkedjen. Travis maga mellé húzott, míg Adam üdvözölte az egybegyűlteket, aztán ismertette a szabályokat.

- Sok szerencsét - simogattam meg Travis mellkasát. Soha nem idegeskedtem egyetlen bunyója előtt sem, kivéve akkor, amikor Vegasban Brock McMann ellen állt ki, de most képtelen voltam szabadulni a rossz előérzettől, ami azóta üldözött, hogy beléptünk a Hellertonba. Valami nem stimmelt, és ezt Travis is érezte.

Travis megragadta a vállamat, és szájon csókolt. Gyorsan elhúzódott, és egyszer biccentett. - Ennyi az összes szerencse, amire szükségem van.

Még Travis ajkának forró érintésétől döbbenten álltam, amikor Shepley a falhoz húzott, Adam mellé. Lökődtek és oldalba böktek, ami arra az első estére emlékeztetett, amikor Travis verekedését néztem, de a tömeg most kevésbé figyelt a harcra, és némelyik államis kezdett kifejezetten ellenségesen viselkedni. Az Eastern hallgatói Travist éljeneztek és füttyel biztatták, amikor berontott a Körbe, és az Állami drukkerai felváltva pfujolták Travist és éljeneztek Bradyt.

A legjobb helyről láttam, hogy Brady Travis fölé tornyosul, és türelmetlenül topog, ahogy a dudaszóra várt. Travis szokás szerint halvány mosollyal, a körülötte tomboló téboly iránt közönyösen állt vele szemben. Amikor Adam megadta a jelet, Travis szándékosan hagyta, hogy Brady bevigye az első ütéset. Meglepődtem, amikor az arca oldalra vágódott. Brady tényleg gyakorolt.

Travis mosolygott, a foga azonban élénkpiros lett, majd arra összpontosított, hogy Brady minden ütését viszonzni tudja.

- Miért engedi, hogy Brady olyan sokszor megüsse? - kérdeztem Shepley-t.

- Szerintem már nem arról van szó, hogy engedi - rázta a fejét Shepley. - Ne aggódj, Abby. Szeretné, ha izgalmasabb lenne, és nagyobb lenne a tét.

Tíz perccel később Brady már kifulladt ugyan, de még mindig kemény ütésekkel mért Travis állára és oldalára. Travis elkapta Brady cipőjét, amikor Brady megpróbálta megrúgni, egyik kezével magasba emelte a lábát, a másikkal olyan erősen verte orrba, majd emelte fel még jobban Brady lábát, hogy az ellenfele elvesztette az egyensúlyát. A tömeg felüvöltött, amikor Brady elesett, de nem maradt sokáig a padlón. Felállt, az orrából két vastag sugárban sötétvörös vér folyt. A következő pillanatban újabb két ütéssel válaszolt, és Travis szemöldökéből vér csörgött az arcára.

Lehunytam a szemem, és elfordultam. Reménykedtem, hogy Travis nemsokára kiüti Bradyt. De ez a kis mozdulatom is elég volt, hogy a nézők nyüzsgése felkapjon, és mielőtt megvethettem volna a lábamat, jó néhány méterre sodortak a mérkőzést élénken figyelő Shepley-től. Hiába próbáltam meg visszanyomakodni mellé, percekben belül a falnak szorultam.

A legközelebbi kijárat a terem másik végében volt, egyenlő távolságra attól az ajtótól, amin bejöttünk. Háttal löktek a betonfalnak. Elakadt a lélegzetem.

- Shep! - ordítottam, és a kezemmel integettem, hogy felhívjam magamra a figyelmét. De a harc most jutott el a tetőpontjára. Senki sem hallott.

Egy férfi megbotlott, és a pólómba kapaszkodva próbálta visszanyerni az egyensúlyát, ám közben sörrel öntött le. Nyaktól derékig átázott a pólóm, és

olcsó sör keserű bűze csapta meg az orromat. A férfi még mindig marokra fogta a pólómat, ahogy igyekezett a földről feltápászkodni, és kettesével fejtettem le magamról az ujjait, amíg el nem engedett. Rám sem nézett, csak előrenyomakodott a tömegben.

- Hé, én ismerlek téged! - üvöltötte egy másik a fülembe.

Elhajoltam előre, mert rögtön ráismertem. Ethan volt, a férfi, akit Travis megfenyegetett a bárpultnál, és aki valahogy mégis kibújt a szexuális bántalmazás vádja alól.

- Igen - feleltem, és rést kerestem a tömör emberfalon, miközben a pólómat igazgattam.

- Szép karkötő - mondta, és végigsimította a karomat, majd megragadta a csuklómat.

- Hé! - figyelmeztettem, és elhúztam a kezemet.

Dülöngélve és vigyorogva megdörgölte a karomat. - Legutóbb, amikor beszélgetni akartam veled, durván félbeszakítottak minket.

Lábujjhegyre álltam, és láttam, hogy Travis kétszer is belevág Brady arcába. A két ütés között a tekintete a tömeget pásztázta. Ahelyett, hogy a bunyóra figyelt volna, engem keresett! Vissza kellett mennem a helyemre, mielőtt túlságosan elkalandozik a figyelme.

Alig vettem bele magam a csődületbe, amikor Ethan hátulról belecsimpaszkodott a farmerom korcába. Ismét háttal estem neki a falnak.

- Még nem fejeztem be a beszélgetést - mondta Ethan, és kéjes vigyorral méregette átázott pólómat.

A körmeimet a kezébe vávja téptem le a kezét a farmeromról. - Eressz el! - kiabáltam, amikor nem engedett.

Ethan nevetett, és magához rántott. - Nem akarlak elengedni!

A tömegben ismerős arcot kerestem, ugyanakkor igyekeztem ellökni magamtól Ethant. A karja súlyosan fonódott rám, a szorítása erős volt. Páni rémületemben nem tudtam megkülönböztetni az államisokat az Eastern-hallgatóktól. Senki sem figyelt fel arra, hogy Ethannal dulakodom, és olyan zshivaj volt, hogy a tiltakozásomat sem hallották. Odahajolt hozzám, és megfogta a fenekemet.

- Mindig is úgy gondoltam, hogy formás segged van. - Áporodott sörszagot fújt az arcomba.

- SZÁLLJ LE RÓLAM! - sikoltottam, és eltoltam magamtól. Shepley-t kerestem, de megláttam, hogy Travis végre kiszúrt a tömegben. Azonnal a körülötte egymás hegyén-hátán állók közé próbált nyomulni.

- Travis! - sikoltottam, de a hangomat elfojtotta a biztatás. Egyik kezemmel igyekeztem távol tartani Ethant, a másikkal Travis felé nyúltam.

Travis alig jutott hozzám közelebb, amikor valaki visszarántotta a Körbe. Brady kihasználta Travis figyelmetlenségét, és könnyökkel halántékon vágta.

A tömeg lecsillapult, amikor Travis odasózott valakinek a tömegben, hogy közelebb férközzön hozzám.

- Szállj le róla, a kibaszott életbe! - kiáltotta Travis.

Abban a részben, ami köztem és Travis között nyílt, aki elkeseredetten igyekezett eljutni hozzám, a fejek felém fordultak. Ethan se nem látott, se nem hallott, csak engem próbált lefogni, hogy megcsókolhasson. Az orrát végighúzta az arcsontomon, majd a nyakamon.

- Nagyon finom az illatod - motyogta.

Eltoltam az arcát, de rám se rántva megfogta a csuklóm.

Rémülten tágra nyílt szemmel kerestem újra Travist, aki kétségbeesetten mutogatott rám, és Shepley-t szólongatta. - Mentsd ki! Shep! Mentsd ki Abbyt! - kiabálta, és még mindig hozzám próbált furakodni. Brady visszahúzta a Körbe, és odavágott neki.

- Kibaszottul szexis vagy, tudod? - mormolta Ethan.

Lehunytam a szemem, amikor a száját a nyakamon éreztem. Kitört belőlem a düh, és ismét löktem egyet rajta. - Azt mondtam, SZÁLLJ LE RÓLAM! - üvöltöttem, és a térdemmel ágyékon rúgtam.

Hétrét görnyedt, egyik kezét ösztönösen a fájó helyre szorította, a másikkal még mindig a pólómat markolta, és nem volt hajlandó elengedni.

- Rohadt kurva! - ordította.

A következő pillanatban kiszabadultam. Shepley vad tekintettel meredt Ethanra, miközben az ingnyakánál lerántotta rólam. A falhoz szorította Ethant, és többször ököllel az arcába vágott. Csak akkor hagyta abba, amikor Ethan szájából és orrából ömleni kezdett a vér.

Shepley a lépcsőhöz húzott, és mindenkit félrelökött az utunkból. Segített kimászni egy nyitott ablakon, majd lesegített egy tűzlétrán. Elkapott, amikor a létráról egy méternyi kellett leugranom a földre.

- Jól vagy, Abby? Bántott? - kérdezte Shepley.

Fehér szveterem ujját már csak néhány öltés tartotta, máskülönben sértetlenül úsztam meg. Még mindig kábultan ráztam a fejemet.

Shepley gyöngéden a két keze közé fogta az arcomat, és a szemembe nézett. - Válaszolj, Abby! Jól vagy?

Bólintottam. Ahogy csökkent a véremben az adrenalin, kicsordultak a könnyeim. - Jól vagyok.

Megölelt, és az arcát a homlokomhoz szorította, aztán hirtelen megmerevedett. - Ide, Travis!

Travis teljes gözzel rohant felénk, és csak akkor lassított, amikor a karjába kapott. Csupa vér volt, a szemhéjából is csöpögött, és a szájára is vér fröccsent.

- Jesszusom... Megsérült? - kérdezte.

Shepley keze még a hátamon volt. - Azt mondta, jól van.

Travis a vállamnál fogva karnyújtásnyira eltartott magától, és a homlokát ráncolta. - Megsérültél, Gal?

Csak a fejemet ráztam, és láttam, hogy az alagsorban összegyűlt csöcselék lassan kezd leereszkedni a tűzlétrán. Travis erősen magához szorított, miközben

az arcokat fürkészte. Egy alacsony, tömzsi férfi ugrott le a létráról, de megtorpant, amikor meglátott minket a járdán.

- Te ott! - acsargott Travis.

Elengedett, átszaladt a fűvön, és földre rántotta a férfit.

Zavartan és elszörnyedve pillantottam Shepley-re.

- Az a pasi, aki folyton visszalökte Travist a Körbe - magyarázta Shepley.

Kisebb csődület támadt körülöttük, ahogy a földön dülakodtak. Travis újra meg újra a férfi arcába vágott. Shepley még mindig lihegve a mellére vont. A férfi már nem ütött vissza, és Travis véresen a földön hagyta. Azok, akik körbevették, most szétszéledtek, és a Travis szemében égő dühöt látva tisztes távolságra húzódtak tőle.

- Travis! - kiabált oda Shepley, és az épület másik végére mutatott.

Ethan bicegett elő az árnyékból, és a Hellerton téglafalának támaszkodva próbált talpon maradni. Amikor hallotta, hogy Shepley felhívja rá Travis figyelmét, éppen időben fordult oda, hogy lássa a támadóját maga felé rohanni. Átbicegett a gyepen, és közben eldobta a sörösüveget, amit a kezében tartott, majd olyan gyorsan próbálta szedni a lábát, ahogy csak bírta, hogy kijusson az utcára. Éppen a kocsijához ért, amikor Travis elkapta, és a kocsinhoz csapta.

Ethan könyörgött Travisnek, még akkor is, amikor Travis megragadta az ingét, és a fejét a kocsiajtóhoz csapkodta! A könyörgés abbamaradt, amikor Travis a szélvédőhöz vágta Ethan fejét, ami nagyot koppant, majd a kocsii elejéhez vonszolta, és az arcával beverte a fényszórót. Aztán Travis felcsapta Ethant a motorháztetőre, és az arcát rányomta, miközben trágárságokat üvöltött.

- A francba - morogta Shepley. Amikor megfordultam, láttam, hogy a Hellerton kéken-vörösen villózik egy gyorsan közeledő járorkocsi fényeiben. A lépcsőfordulóból rengetegen ugrottak le, és valóságos emberi vízesés omlott alá a tűzlépcsőn. A rohanó diákok hirtelen szétszéledtek a szélrózsa minden irányába.

- Travis! - sikoltottam.

Travis a motorháztetőn hagyta Ethan ernyedtet, és felénk rohant. Shepley a parkolóba húzott, és feltépte az ajtót. Beugrottam a hátsó ülésre, és aggódalmasan vártam, hogy ők is beüljenek. Autók indultak a helyükről, és kanyarodtak ki az útra, majd csikorogva fékeztek, amikor egy másik rendőrautó elállta az útjukat.

Travis és Shepley beugrottak a helyükre, és Shepley átkozódott, amikor látta, hogy a csapdába esett autók eltorlaszolják az egyetlen kijáratot. Gázt adott, és a Charger megugrott, ahogy felhajtott a járdára. Shepley kifarolt a fűvön, és teljes sebességgel behajtottunk két épület közé, majd a kocsii ismét megugrott, amikor lezötytyentünk az iskola mögötti útra.

A gumik sikoltottak és felbödült a motor, ahogy Shepley a gázra taposott. Átcsúsztam az ülésen a túloldalra, amikor bekanyarodtunk, és beütöttem a kocsii falába amúgy is fájó könyökömet. Az utcai lámpák fénye fel-felvillant, ahogy a lakásig hajtottunk, mégis egy órának tűnt, mire a parkolóba értünk.

Shepley parkolóállásba tette a kart, és kikapcsolta a motort. A fiúk szótlanul nyitották ki az ajtókat, és Travis benyúlt a hátsó ülésre, hogy a karjába vegyen.

- *Mi történt?* A fenébe is, Trav, mi történt az arcoddal? - szaladt le a lépcsőn America.

- Majd odabent elmondom - terelte Shepley az ajtóhoz.

Travis némán felvitt a lépcsőn, átcipelt a nappalin, végig a folyosón, majd letett az ágyára. Toto a lábamat kaparászta, majd felugrott az ágyra, hogy megnyalja az arcomat.

- Ne most, cimbora - szólt rá halkán Travis. Kivitte a kiskutyát a folyosóra, és becsukta az ajtót.

Letérdelt elém, és megérintette a szvetterem szakadt szélét. A szeme kezdett belilulni, vörös volt és duzzadt. A kivörösödött bőr felrepedt, és véres volt. A száján elkenődött a vér, és az ökléről is több helyen lejött a bőr. Egykor fehér pólóját vér, fű és föld szennyezte.

Megérintettem a szemét, mire összerándult, és elhúzódott. - *Úgy sajnálom, Galamb. Próbáltam odajutni hozzád. Próbáltam...* - Megköszöörülte a torkát, hogy a fojtogató haragtól és aggodalomtól szabaduljon. - Nem bírtam odajutni hozzád.

- Megkérnéd Americát, hogy vigyen vissza a Morganbe? - kérdeztem.

- Ma este nem mehetsz vissza. Mindenütt hemzsegek a zsaruk. Maradj csak itt. Majd a kanapén alszom.

Beszívtam a levegőt, a lélegzetem elakadt, és próbáltam visszafojtani a könnyeimet. Enélkül is elég rosszul volt.

Travis felállt, és kinyitotta az ajtót.

- Hová mész? - kérdeztem.

- Le kell zuhanyoznom. Mindjárt visszajövök.

America elnyomakodott mellette, leült mellém az ágyra, és magához ölelt. - *Úgy sajnálom, hogy nem voltam ott!* - kiáltotta.

- Jól vagytok! - töröltem meg könnyes arcomat.

Shepley kopogott be, majd bejött. Egy széles és rövid poharat hozott, amit félig töltött whiskeyvel.

- Tessék - nyújtotta oda Americának. America a kezembe nyomta, és megbökött.

Hátrahajtottam a fejemet, és hagytam, hogy az ital lecsorogjon a torkomon. Elfintorodtam, amikor a whiskey a gyomromig végigégetett. - *Kösz* - adtam vissza a poharat Shepley-nek.

- Hamarabb oda kellett volna jutnom hozzá. Észre sem vettem, hogy már nincs mellettem. Nagyon sajnálom, Abby. Meg kellett volna...

- Nem a te hibád, Shep. Senki sem hibás.

- Ethan hibája! - dühöngött. - Az a beteg állat a falnál taperolta.

- De bébi! - szörnyedt el America, és magához vont.

- Kérek még egy italt - mondtam, és a poharamat Shepley felé nyújtottam.

- Én is iszom még egyet - morogta Shepley, és visszatért a konyhába.

Travis jött be derekára csavart törülközőben. Egy hideg sörösdobozt szorított a szemére. America szó nélkül kiment a szobából, amíg Travis bokszeralsót vett, és felkapta a pólóját. Shepley ezúttal négy pohárral jött vissza, és mind csordultig volt borostyánszínű itallal. Szó nélkül hajtottuk fel mind a négyen.

- Majd reggel találkozunk - adott egy puszit az arcomra America.

Travis elvette a poharamat, és letette az éjjeliszekrényre. Egy pillanatig nézett, aztán a szekrényéhez ment, levett egy pólót a vállfáról, és az ágyra dobta.

- Sajnálom, hogy olyan balfasz vagyok - mondta, a sörösdobozt a szeméhez szorítva.

- Borzalmasan nézel ki. Holnap szarul fogod érezni magad.

Undorral rázta meg a fejét. - Ma megtámadtak téged, Abby. Ne miattam aggódj.

- Nehéz nem aggódnom miattad, amikor lassan már nem látsz, úgy bedagad a szemed - terítettem a pólót a térdemre.

Megfeszült az álla. - Mindez meg sem történt volna, ha hagyom, hogy Parkerrel maradj. De tudtam, hogy ha elhívlak, el is jössz. Meg akartam mutatni neki, hogy még mindig az enyém vagy, de aztán emiatt bántódás ért.

A szavai készületlenül értek; úgy éreztem, mintha nem hallottam volna jól. - Hát ezért hívtál el ma este? Hogy bebizonyíts valamit Parkernek?

- Részben igen - válaszolta restelkedve.

Kiszaladt az arcomból a vér. Amióta ismertük egymást, Travisnek most először sikerült hülyét csinálnia belőlem. Azért mentem el vele a Hellertonba, mert azt hittem, szüksége van rám, hogy a történetek ellenére is visszakerültünk oda, ahol korábban voltunk. De nem voltam több utcai fánál, amit lepisilt, mint egy kutya, aki a területét jelzi. Hagytam, hogy ezt tegye velem!

Elfutották a szememet a könnyek. - Menj ki innen!

- Galamb - tett felém egy lépést.

- KIFELE! - kaptam fel a poharat az éjjeliszekrényről, és hozzávágtam. Lekapta a fejét, és a pohár ezer csillogó szilánkra tört a falon. - Gyűlöllek!

Travis úgy szívta be a levegőt, mintha gyomron vágták volna, és fájdalmas arckifejezéssel hagyott magamra.

Lerángattam magamról a ruhát, és belebújtam a pólóba. A torkomból feltörő hang még engem is meglepett. Régen nem zokogtam ilyen fékevesztetten. America pillanatokon belül a szobában termett.

Bebújt az ágyba, és átölelt. Nem tett fel kérdéseket, nem próbált meg vigasztalni, csak magához szorított, és hagyta, hogy a könnyeimmel áztassam a párnát.

Az utolsó tánc

AMERICÁVAL CSENDBEN ELHAGYTUK A LAKÁST, MIELŐTT MÉG A nap felbukkant volna a láthatáron. A Morganig szóttanul tettük meg az utat. Örültem a hallgatásának, nem akartam beszélgetni, nem akartam gondolkodni, csak ki akartam zárni az utolsó tizenkét órát. A testem nehéz volt, és minden porcikám fájt, mintha autóbalesetet szenvedtem volna. Amikor beléptem a szobámba, láttam, hogy Kara már bevetette az ágát.

- Itt maradhatok kicsit? - kérdezte America. - Szeretném kölcsönkérni a vasalódat.

- Jól vagyok, Maré. Menj csak nyugodtan órára.

- Távolról sem vagy jól. Nem akarlak most egyedül hagyni.

- Pedig e pillanatban másra sem vágyom.

Szóra nyitotta a száját, hogy tovább vitatkozzon, de aztán felsóhajtott. Tudta, hogy nem tud jobb belátásra téríteni. - Óra után benézek, hogy lássam, hogy vagy. Pihenj egy kicsit.

Bólintottam, és bezártam mögöttem az ajtót. Az ág nyikorgott alattam, ahogy a levegőt kifújva végignyúltam rajta. Mindvégig azt hittem, fontos vagyok Travisnek. Hogy szüksége van rám. De abban a pillanatban úgy éreztem magam, mint az a fényes, új játék, aminek Parker hívott. Azt akarta bebizonyítani Parkernek, hogy még az övé vagyok. Az övé.

- Senkié sem vagyok - mondtam hangosan az üres szobának.

Ahogy felfogtam, amit mondtam, mélységesen letaglózott a bánat, amit előző éjszaka is éreztem. Senkihez sem tartoztam.

Még soha nem éreztem magamat ilyen magányosnak.

FINCH LETETT ELÉM EGY BARNA ÜVEGET. EGYIKÜNK SEM VOLT ünnepi hangulatban, de engem legalább megvigasztalt, hogy America szerint Travis mindenáron kerülni akarja a páros bulit. A mennyezetről lógó üres sörösdobozokat vörös és rózsaszín csomagolópapírba csavarták, és a legkülönbébb stílusú piros ruhákban járkált mindenki. Az asztalokat kis fóliaszívek borították, és Finch a szemét forgatta a nevetséges dekoráció láttán.

- Valentin-nap egy diákszövetségi koleszben! Örült romantikus - nézett utána egy arra sétáló párnak.

Shepley és America az érkezésünk pillanatától fogva lent táncoltak, mi meg úgy tiltakoztunk Finchessel az ellen, hogy el kellett jönnünk, hogy a konyhában

duzzogtunk. Gyorsan felhajtottam a sört, hogy elűzzem az előző itt töltött páros buli emlékét.

Finch kinyitott egy újabb üveget, és a kezembe nyomta, mert látta rajtam, milyen elkeseredetten vágyom a felejtésre. - Hozok még - mondta, és visszament a hűtőhöz.

- A hordó a vendégeknek van, az üvegek a Sig Tauknak - jegyezte meg mellettem megvetően egy lány.

Lepillantottam a piros bögrére, amit a kezében tartott. - Vagy talán csak a barátod etetett ezzel, mert olcsón akarta megúszni a randit.

Összehúzta a szemét, és ellökte magát a pultról, amelynek támaszkodott, hogy máshol igyon.

- Ki volt az? - kérdezte Finch, és letett még négy üveget.

- Valami leányszövetségi lotyó - néztem a lány után.

Mire Shepley és America is csatlakoztak hozzánk, már hat üveg pihent az asztalon mellettem. A szám elzsibbadt, és kicsit könnyebben tudtam mosolyogni. Lazábban támaszkodtam a pultnak a bérelt helyemen. Travis valóban nem jött el, így békében átvészélhettem a buli hátralevő részét.

- És ti táncoltok, gyerekek? - érdeklődött America.

Finchre pillantottam. - Felkérsz táncolni, Finch?

- Képes leszel táncolni? - kérdezett vissza, és felvonta a szemöldökét.

- Ennek csak egy módon járhatunk a végére - rángattam le a lépcsőn magam után.

Addig ugráltunk és ráztuk magunkat, míg a ruhám alatt veritékben nem kezdtem fürödni. Amikor úgy éreztem, mindjárt szétrobban a tüdőm, egy lassú szám csendült fel a hangszórókból. Finch feszengve nézett körül a párokra feloszló és egymáshoz simuló embereken.

- Ugye, erre is rákényszerítesz? - kérdezte.

- Valentin-nap van, Finch. Tégy úgy, mintha fiú lennék.

Nevetett, és magához húzott. - Nehéz úgy tenni, amikor rövid rózsaszín ruhát viselsz.

- Mindegy. Úgy teszel, mintha ruhában még nem láttál volna fiút.

Finch vállat vont. - Igaz.

Nevettem, és a vállára hajtottam a fejemet. Az alkoholtól elnehezült a testem, és lomhán mozogtam a lassú számra.

- Ugye, nem baj, ha lekérem, Finch?

Travis állt mellettünk: magában mulatott és igyekezett felkészülni a reakciónkra. Piros lett az arcom.

Finch rám nézett, aztán Travisre. - Dehogy.

- Finch - sziszegtem a hátának, ahogy arrébb ment. Travis magához vont, én meg próbáltam minél nagyobb távolságot tartani kettőnk között. - Azt hittem, nem jössz el.

- Nem is akartam, de tudtam, hogy itt leszel. Muszáj volt eljönnöm.

Körülnéztem a teremben, kerültem a tekintetét. Élénken éreztem minden mozdulatát: azt, ahogy változik a nyomás azokon a pontokon, ahol az ujjai megérintettek, azt, ahogy a karja mozog, a teste a ruhámhoz súrlódik. Nevetségesnek éreztem magam, hogy úgy teszek, mintha nem venném észre. Gyógyulófélben volt a szeme, a véráláfutás eltűnt, ahogy a vörös foltok is az arcán, mintha csak képzeltem volna az egészet. Annak a borzalmas éjszakának minden nyoma eltűnt, és csak a fájó emlékek maradtak.

Minden lélegzetvételemet leste, és amikor a szám felénél tartottunk, felsóhajtott. - Gyönyörű vagy, Galamb.

- Ne!

- Mit ne? Ne mondjam, hogy gyönyörű vagy?

- Csak... ne.

- Nem gondoltam komolyan.

Elkeseredetten fűjtattam. - Kösz!

- Nem... Gyönyörű vagy, ezt komolyan gondoltam. Arra értettem, amit a szobámban mondtam. Nem fogok hazudni. Élveztem, hogy elcipeltelek a randidról Parkerrel...

- Nem randi volt, Travis. Csak vacsoráztunk. És most, neked köszönhetően, nem áll velem szóba.

- Hallottam. Sajnálom.

- Nem sajnálod.

- Én... Igazad van - dadogott, amikor türelmetlen pillantásomat észrevette. - De én... Nem ez volt az egyedüli oka, hogy elvittelek a bunyóra. Azt akartam, hogy elkísérj, Gal. Te vagy a szerencsekabálám.

- Semmid sem vagyok - förmedtem rá, és dühösen felnéztem a szemébe.

A szemöldökét ráncolta, és abbahagyta a táncot. - Te vagy a *mindenem*.

Összeszorítottam a számat, és igyekeztem a felszínen tartani a haragomat, de amikor így nézett rám, lehetetlen volt haragudnom rá.

- Ugye, tulajdonképpen nem gyűlölsz? - kérdezte.

Elfordultam tőle, és még távolabb húzódtam. - Néha azt kívánom, bárcsak gyűlölnék. Annyival egyszerűbb lenne minden.

Óvatos mosoly suhant át alig észrevehető árnyként az arcán. - Akkor hát mi bosszant fel jobban? Az, amit tettem, hogy meggyűlöltessem magam? Vagy a tudat, hogy képtelen vagy utálni?

Visszatért a haragom. Elnyomakodtam mellette, és felszaladtam a lépcsőn a konyhába. A szememet már elfutották a könnyek, de nem akartam sírni és összeomlani a páros bulin. Finch az asztal mellett állt, és megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor újabb sört nyomott a kezembe.

Egy órán át néztem, ahogy Travis lesöpri magáról a lányokat, és egyik felest a másik után dobja be a nappaliban. Valahányszor észrevette, hogy figyelem, elfordítottam a tekintetemet, mert úgy döntöttem, nem rendezek jelenetet ezen az éjszakán.

- Szörnyű boldogtalanok vagytok - jegyezte meg Shepley.

- Akkor sem vághatnának unottabb képet, ha szánt szándékkal csinálnák - morogta America.

- Ne feledjétek... Mi nem akartunk eljönni - emlékeztette őket Finch.

America azt a híres arcot vágta, aminek én szintén híresen képtelen voltam ellenállni. - Színlelhetnél, Abby. A kedvemért.

Már éppen éles válasza nyitottam a számat, amikor Finch megérintette a karomat. - Szerintem eleget tettünk a kötelességünknek. Mehetünk, Abby?

Gyorsan felhajtottam a maradék sörömet, aztán megfogtam Finch kezét. Bármennyire is vágytam rá, hogy mielőbb elmenjünk, földbe gyökerezett a lábam, amikor az a szám szűrődött fel letről, amire Travisszel a születésnap bulimon táncoltunk. Megfogtam Finch üvegét, és meghúztam, hogy kizárjam a zene nyomán felébredő emlékeket.

Brad dőlt mellettem a pultnak. - Van kedved táncolni?

Rámosolyogtam, és megráztam a fejemet. Már éppen mondani készült valamit, amikor félbeszakították.

- Táncolj velem. - Travis állt pár lépésnyire, a kezét felém nyújtotta.

America, Shepley és Finch mind rám meredtek, és éppen olyan nyugtalanul várták a válaszomat, mint Travis.

- Hagyj békén, Travis - fontam össze a karomat.

- Ez a számunk, Gal.

- Nincs számunk.

- Galamb...

- *Nem!*

Bradre néztem, és kényszeredett mosolyra húztam a számat. - Szívesen táncolnék, Brad.

Brad szeplői megnyúltak a mosolyától, és intett, hogy menjek előre a lépcsőn.

Travis pár lépést hátrált, mintha megütöttem volna, az arcára leplezetlenül kiült a fájdalom.

- Pohárköszöntő! - ordította.

Összerezentem, és még időben fordultam meg, hogy lássam, amint felmászik egy székre, és elcsen egy sört a hozzá legközelebb álló, döbrent Sig Tau tesójától. Americára pillantottam, aki szomorúan figyelte Travist.

- Igyunk a szarzsákokra! - intett Brad felé. - És a lányokra, akik összetörnek az ember szívét - hajtott fejet előttem. Elhomályosult a tekintete. - És a maximális, kibaszott borzalomra, hogy az ember elveszíti a legjobb barátját, mert annyi esze sincs, hogy ne szeressen bele!

Hátrabicsakló fejjel fenéig üritette a sörösüvegét, aztán a földre hajította. A teremben csend lett, csak az alagsorban szólt a zene, és mindenki teljesen összezavarodva meredt Travisre.

Megalázottan fogtam meg Brad kezét, és levezettem a táncparketre. Néhány pár még követett minket, és azt lesték, hogy sírok-e, vagy más módon reagálok-e Travis kirohanására. Pókerarcot vágtam; nem adtam meg nekik azt az örömet, amire számítottak.

Néhány merev lépést tettünk, mire Brad felsóhajtott. - Elég... fura volt.

- Isten hozott az életemben.

Travis nyomakodott át a táncparketten a párok között, és megállt mellettem. Egy másodpercig tartott, mire visszanyerte az egyensúlyát. - Lekérlek.

- Szó sem lehet róla! Jesszusom! - Nem voltam hajlandó ránézni.

Néhány feszült pillanat telt el, és amikor felnéztem, láttam, hogy Travis tekintete valósággal átfúrja Bradet. - Ha nem mész arrébb a csajomtól, kitépem a torkodat. Itt, helyben, a táncparketten.

Brad láthatóan nem tudta, mit tegyen, a szeme idegesen járt ide-oda kettőnk között. - Bocs, Abby - húzta el lassan a karját. A lépcsőhöz ment, én pedig ott álltam porig alázva, egyedül.

- Hogy most mit érzek irántad, Travis... hát az nagyon hasonlít a gyűlölethez.

- Táncolj velem - könyörgött, és dülöngélve próbálta megőrizni az egyensúlyát.

A szám véget ért, és megkönnyebbülten sóhajtottam fel. - Menj, és igyál inkább egy újabb üveg whiskeyt, Trav. - Odafordultam a táncparketten levő egyetlen magányos fiúhoz, hogy táncoljak vele.

Gyorsabb lett a tempó, és rámosolyogtam az új és igencsak meglepett partneremre. Próbáltam figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy Travis csak egy méterre van tőlem. Mögöttem egy másik Sig Tau-s fiú táncolt a csípőmet fogva. Hátranyúltam, és közelebb húztam. Arra emlékeztetett, amikor Travis és Megan aznap éjjel a Redben táncoltak, és mindent elkövettem, hogy olyan jelenetet rendezek, mint amit már sokszor szerettem volna kitörölni az emlékezetemből. Két-két kéz volt szinte minden porcikámon, és könnyű volt elfelejteni a visszafogottabb énemet annyi alkohol mellett, amennyit elfogyasztottam.

Hirtelen a levegőbe emelkedtem. Travis a vállára dobott, és ugyanabban a pillanatban olyan erősen lökte meg a diákszövetségi társát, hogy a fiú a földre esett.

- Tegyel le! - kalapáltam a hátán az öklömmel.

- Nem hagyom, hogy miattam kínos helyzetbe hozd magad - morogta, és kettesével rohant fel a lépcsőn.

Mindenki engem nézett, ahogy rugdostam és sikítottam, Travis pedig átcipelt a szobán. - Nem gondolod, hogy ez kínos? - küszködtem. - Travis!

- Shepley! Donnie kint van? - kérdezte Travis, és lehúzta a fejét, nehogy csapkodás közben eltaláljam.

- Hm? - kérdezte Shepley.

- Tedd le! - lépett közelebb America.

- America! - tekeregtem Travis vállán. - Ne csak állj ott! *Segíts!*

Elmosolyodott, aztán kurtán felnevetett. - Nevetségesek vagytok!

A szavai hallatán összehúztam a szemöldököm; megdöbbenett és feldühített, hogy ebben a helyzetben bármi mulatságosat talál.

Travis az ajtó felé indult, én meg mérgesen meredtem Americára. - Kösz, kedves barátnőm!

A hideg belemart a bőrömbe ott, ahol nem fedte ruha, így még hangosabban tiltakoztam. - A francba is, tegyél le!

Travis kinyitotta a kocsiajtót, bedobott a hátsó ülésre, aztán becsúszott mellém. - Donnie! Te vagy ma a kijelölt sofőr?

- Igen - felelte Donnie, aki idegesen figyelte, hogyan próbálok meg menekülni.

- Szeretném, ha elvinnél minket a lakásomra.

- Travis... szerintem nem...

Travis hangja önuralomról árulkodott, de fenyegetően hangzott. - Indulj, Donnie, különben úgy élek, beszakítom hátulról a koponyádat.

Donnie kikanyarodott a járda mellől, én meg az ajtókilincsre vetettem magam. - Nem megyek a lakásodra!

Travis megragadta a csuklómat: előbb az egyiket, aztán a másikat. Lehajoltam, hogy beleharapjak a karjába. Lehunyta a szemét, majd halkán felmordult, amikor a fogamat belemélyesztettem a bőrébe.

- Tombolj csak, Gal. Elegem van a szarakodásodból!

Eleresztettem a bőrét, és vergődni kezdtem, hogy szabaduljak a szorításából. - Az *én* szarakodásomból? Engedj ki ebből a kibaszott kocsiból!

A csuklómat az arcához emelte. - Szeretlek, a fenébe is! Nem mész sehova, míg ki nem józanodsz, és a végére nem járunk ennek!

- Te vagy az egyetlen, aki még nem járt ennek a végére, Travis! - mondtam. Eleresztette a csuklómat, én meg összefont karral, duzzogva ültem végig az utat.

Amikor a kocsí lelassított, előrehajoltam. - Légy szíves, vigyél haza, Donnie!

Travis a karomnál fogva kirángatott a kocsiból, majd ismét a hátára dobott, és felvitt a lépcsőn. - Jó éjt, Donnie.

- Felhívom apádat! - kiabáltam.

Travis hangosan nevetett. - Ő pedig valószínűleg megveregetné a vállamat, és azt mondaná, már ideje volt!

A zárral bajlódott, én meg rugdostam és a karommal hadonásztam, hogy kiszabaduljak. - Hagyd abba, Gal, különben leesünk a lépcsőn! - Amint kinyílt az ajtó, bedübörgött Shepley szobájába.

- Tegyél le! - ordítottam torkom szakadtából.

- Rendben - közölte, és ledobott az ágyra. - Aludd ki magad. Reggel majd beszélünk.

Sötét volt a szobában, az egyetlen fényforrás a megvilágított, négyszögletes ajtó nyílás volt. Igyekeztem a sötétségbe, a sörbe és a haragomba kapaszkodni, és amikor a fény felé fordult, észrevettem önelégült mosolyát.

Az öklömmel vertem a matracot. - Többé már nem írhatod elő nekem, mit tegyek, Travis! Nem tartozom hozzád!

Az alatt a másodperc alatt, míg felém fordult, az arca eltorzult a dühtől. Nagy léptekkel odajött hozzám, két kezével letámaszkodott mellém, és az arcomhoz hajolt.

- ÉN VISZONT HOZZÁD TARTOZOM! - A nyakán kidagadtak az erek, ahogy az arcomba ordított, és én álltam a tekintetét, még csak nem is pislogtam. Lihegve nézett le a számra. - Hozzád tartozom - suttogta, és eloszlott a haragja, amikor rájött, milyen közel vagyunk egymáshoz.

Mielőtt kiötölhettem volna akár egyetlen okot is, hogy miért ne tegyem, megragadtam az arcát, és a szájára tapadtam. Travis habozás nélkül a karjába kapott. Gyors léptekkel a szobájába vitt, és együtt zuhantunk az ágyra.

Lerántottam róla a pólóját, és a sötétben az övcsatjával bajlódtam. Kinyitotta, letépte magáról, és a padlóra hajította. Fél kézzel felemelt a matracról, a másik kezével lehúzta a cipzáramat. Kibújtam a ruhámból, és valahova elhajítottam a sötétbe, aztán Travis csókolni kezdett, és a számhoz tapadva felnyögött.

Néhány gyors mozdulattal lehúzta magáról a bokszeralsóját, és a melléhez szorította. Megfogtam a fenekét, de ellenállt, amikor magamba akartam húzni.

- Mindketten részegek vagyunk - kapkodta a levegőt.

- Kérlek! - A lábamat a csípőjéhez préseltem, mert kétségbeesett vágy hajtott, hogy enyhítsek az ölemet feszítő, égető érzésen. Travis eltökélte, hogy újra összejövünk, és nekem sem állt szándékomban, hogy küzdjek az elkerülhetetlen ellen, így nagyon is készen álltam, hogy az ágyában töltssem az éjszakát.

- Nem helyes - motyogta.

Felettem volt, a homlokát az enyémhez szorította. Reméltem, hogy csak tessék-lássék tiltakozik, és még ráébreszthetem valahogy, hogy téved. Megmagyarázhatatlan volt, hogy miért nem tudunk meglenni egymás nélkül, de nekem már nem is volt többé szükségem magyarázatra. Sőt ürügyre sem. Abban a pillanatban csak rá volt szükségem.

- Kívánlak.

- Azt akarom, hogy kimondd - szögezte le.

A bensőm utanasikoltott, és nem bírtam egy perccel sem tovább. - Azt mondom, amit csak akarsz.

- Akkor mondd ki, hogy hozzád tartozol. Mondd, hogy visszafogadsz. Nem teszem ezt, csak ha együtt járunk.

- Sosem voltunk igazán külön, nem? - kérdeztem abban reménykedve, ennyi elég lesz.

Megrázta a fejét, az ajkával végigsimította a számát. - Hallanom kell, hogy kimondod. Tudnom kell, hogy az enyém vagy.

- A tiéd vagyok attól a pillanattól, hogy megláttuk egymást.

A hangom könyörgőre váltott. Máskor bizonyosan kínosan éreztem volna magamat, de most nem bántam semmit. Küzdöttem az érzéseim ellen, titkoltam őket, magamba zártam. Amióta az Easternre jártam, életem legboldogabb perceit

éltem át, és mindet csakis Travisszel. Veszekedtem, nevettem, szerettem vagy sírtam - bármit csináltam is, ha vele csinálhattam, nem akartam máshol lenni.

Féloldalasan elmosolyodott, amikor megérintette az arcomat, aztán gyöngéden megcsókolt. Amikor magamhoz húztam, nem ellenkezett. Megfeszültek az izmai, és visszafojtotta a lélegzetét, amikor belém hatolt.

- Mondd újra - kérlete.
- A tiéd vagyok - leheltem. Kívül-belül minden idegszálam többre vágyott.
- Soha többé nem akarok tőled külön lenni.
- Ígérd meg - nyögött fel a következő lökésnél.
- Szeretlek. Örökké szeretni foglak. - A szavak inkább sóhajtások voltak, de a szemébe néztem, amikor kimondtam őket. Láttam, ahogy a tekintetéből eltűnik a bizonytalanság, és még a halvány fénynél is észrevettem, hogy felragyog az arca.

Végre elégedetten tapasztotta a száját az enyémre.

CSÓKOKRA ÉBREDTEM. A FEJEM NEHÉZ VOLT, A GONDOLATAIM KÖDÖSEK a sok italtól, amit előző éjszaka magamba döntöttem, de az elalvás előtti óra élénken élt az emlékezetemben. Lány ajkak hintettek csókot a kezemre, karomra, nyakamra, és amikor a számhoz értek, elmosolyodtam.

- Jó reggelt - suttogtam a szájához simulva.
- Nem szólt semmit, csak csókolt. Erős karjával átfogott, aztán a nyakamhoz szorította az arcát.
- Csendes vagy ma reggel - simítottam végig meztelen hátát, aztán a kezem a fenekére siklott, a lábammal átkulcsoltam a csípőjét, és arcon csókoltam.
- Megrázta a fejét. - Szeretnék csak így maradni - suttogta.
- A homlokomat ráncoltam. - Valamiről lemaradtam?
- Nem akartalak felébreszteni. Aludj csak tovább.
- Hátradőltem a párnára, és megemeltem az állát, hogy az arcába nézhessek. Vércses volt a szeme, a szeme körül piros és foltos volt a bőr.
- Mi a baj? - kérdeztem rémülten.
- Megfogta a kezem, aztán a homlokát a nyakamnak támasztotta. - Aludj csak, Galamb. Kérlek!
- Történt valami? Americával? - Ennél a kérdésnél felültem. Hiába látta a szememben a félelmet, nem változott az arckifejezése. Csak sóhajtott egyet, és ő is felült, de aztán csak nézte a kezemet, amit fogott.
- Nem... America jól van. Hajnali négy körül értek haza, és még ágyban vannak. Korán van még, aludj csak tovább.

Éreztem, hogy hangosan ver a szívem, és tudtam, hogy ilyen állapotban képtelen lennék újra elaludni. Travis a kezei közé fogta az arcom, és megcsókolt. Máshogy csókolt, mintha utoljára tenné. Lefektetett a párnára, még egyszer megcsókolt, aztán szorosan átölelt, és a melleimre fektette a fejét.

Travis viselkedésének magyarázataként számtalan ötlet merült fel bennem. Magamhoz szorítottam, de nem mertem tovább kérdezősködni. - Aludtál?

- Nem... tudtam. Nem akartam... - halkult el hangja.

Megcsókoltam a homlokát. - Bármilyen történt is, együtt átvészeli, oké? Aludj egy kicsit! Amikor felébredsz, megbeszéljük, és megoldást keresünk.

Felkapta a fejét, és az arcomat fürkészte. Reménykedés és bizalmatlanság ült ki az arcára. - Hogy érted ezt? Hogy *átvészeli*?

Összezavarodva húztam össze a szemöldökömet. El sem tudtam képzelni, mi történhetett, ami ennyi kint okozott neki, míg aludtam. - Nem tudom, mi folyik, de itt vagyok.

- Itt vagy? Úgy érted, maradsz? Velem?

Tudtam, hogy az arckifejezésem biztosan nevetséges, de szédültem az alkoholtól és Travis bizarr kérdéseitől. - Igen. Azt hittem, ezt már tegnap este megbeszéltük.

- Úgy van - bólintott, bátorságra kapva.

Elgondolkodva körülnéztem a szobában. A falak már nem voltak csupaszok, mint a megismerkedésünk idején. Apróságok lógtak itt-ott, amelyek az együtt töltött időre emlékeztettek, és a fehér falon fekete keretben fényképek voltak rólam, rólunk, Totóról és csoportképek a barátainkról. A sombrero helyett, ami korábban szögön lógott az ágya felett, egy nagy fénykép volt kettőnkéről, amely a születésnap partimon készült.

Összehúzott szemmel néztem Travisre. - Azt hitted, dühösen ébredek majd, ugye? És azt hitted, mert dühös vagyok, elmegyek?

Vállat vont azzal a rosszul színlelt közönnyel, ami régebben olyan jól ment neki. - Erről vagy híres.

- Ez zaklatott fel ennyire? Egész éjjel fent maradtál, és azon tépelődtél, mi lesz, ha felébredek?

Fészkelődött, mintha a következő szavakat nehezebbre esne kiejteni. - A múlt éjszakát nem így terveztem. Kicsit berúgtam, és úgy követtem a bulit, mint egy fanatikus rajongó a bálványát, aztán akaratod ellenére kicibálgattam onnét... aztán mi... - A fejét rázta; láthatóan utálatot keltettek benne az emlékek.

- Életünk legjobb szexét éltük át? - mosolyogtam, és megszorítottam a kezét.

Travis kurtán felnevetett, és a szeme körül lassan enyhült a feszültség. - Szóval rendben van köztünk minden?

Megcsókoltam, és kétoldalt gyöngéden megérintettem az arcát. - Igen, te tökfej. Megígérted, nem? Mindent elmondtam, amit csak hallani akartál, megint együtt vagyunk, és még mindig nem vagy boldog?

Mosolygott, de az arca elfacsarodott.

- Hagyd abba, Travis. Szeretlek! - simítottam el az aggodalom keltette ráncokat. - Ennek az abszurd eltávolodásnak már hálaadáskor véget lehetett volna vetni, ha...

- Várj csak... Miről beszélsz? - szakított félbe hátradőlve.

- Már hálaadáskor kész voltam, hogy bedobjam a törülközőt, de azt mondtad, feladtad, hogy megpróbálj boldoggá tenni, én meg túl büszke voltam, hogy megmondjam neked, hogy szeretnék visszakapni.

- Viccelsz velem, a kibaszott életbe? Csak neked próbáltam könnyebbé tenni! Tudod te egyáltalán, milyen borzalmasan *boldogtalan* voltam?

Összevontam a szemöldökömet. - A szünet után remekül néztél ki.

- Neked volt a színház! Attól féltem, elveszítelek, ha nem teszek úgy, mintha beérném a barátsággal. Egész idő alatt együtt lehettünk volna? Mi a fasz, Galamb?

- Én... - Képtelen voltam érvekkel előhozakodni, hiszen igaza volt. Mindkettőnknek szenvedést okoztam, és nem volt rá mentségem. - Nagyon sajnálom.

- *Sajnálod?* Majdnem halálra ittam magam, alig bírtam felkelni, szilveszterkor ezer darabra törtem a telefonomat, hogy ne hívjalak fel... És te csak sajnálod?

Szégyenkezve haraptam az ajkamba, és bólintottam. Fogalmam sem volt, min ment keresztül, és amikor elmondta, iszonyatos fájdalmat éreztem a mellkasomban. - Annyira, de annyira... *sajnálom*.

- Megbocsátok - vigyorodott el. - De többé ne csináld.

- Nem fogom. Ígérem.

A mosolyától feltűnt a gödröcskéje, és megcsóválta a fejét.

- Kibaszottul szeretlek.

Huszonegyedik fejezet

Füst

TELTEK-MÚLTAK A HETEK, ÉS MEGLEPETT, MILYEN HAMAR NYAKUNKON volt a tavaszi szünet. A pletykaáradat és a kíváncsi tekintetek, amelyekre számítottunk is, hamar abbamaradtak, és az élet visszatért a rendes kerékvágásba. Az Eastern alagsoraiban hetek óta nem rendeztek bunyókat. Adam visszafogottra vette a figurát, mivel a letartóztatások után óhatatlanul feltették a kérdést, hogy pontosan mi is folyt ott aznap este, és Travis egyre ingerültebb lett, ahogy az év utolsó verekedésére hívó telefont várta, azt, ami majd egész nyáron át és az ősz egy részében is a számlák kifizetésére szolgáló pénzt összehozta neki.

A földet még vastagon takarta a hó, és a szünet előtt pénteken egy utolsó hógolyócsatára került sor a porhóval behintett gyepen. Travisszel a repkedő, tömör hógolyókat kerülgetve sétáltunk a menza felé. Belekapaszkodtam a karjába, és vigyáztam, hogy elkerüljem a hógolyókat és ne essek hasra.

- Nem fognak megdobni, Gal. Annál több eszük van - jegyezte meg Travis, és piros, hideg orrát az arcomhoz nyomta.

- A célzókéességük nem jelent egyet a heves természetedtől való félelmükkel, Trav.

Magához húzott, és a kezével simogatta a kabátujjamat, miközben a rohangálók között átvezetett. Hirtelen megtorpantunk, amikor egy csapat lány vágtatott el mellettünk sikítózva, akiket a könyörtelenül pontosan célzó baseballcsapat dobált meg. Amint felszabadult az ösvény, Travis az ajtóhoz vezetett.

- Látod? Mondtam, hogy megússzuk - mosolygott rám.

De lehervadt a mosolya, amikor egy jegesre gyúrt kemény hógolyó robbant szét az ajtón kettőnk között. Travis dühös tekintettel pásztázta a hógolyózókat, de annyian rohangáltak minden irányban, hogy hamar elment a kedve a visszavágástól.

Kinyitotta az ajtót, és nézte, ahogy az olvadó hó lefolyik a festett fémajtón. - Kerüljünk beljebb.

- Jó ötlet - bólintottam.

Kézen fogva beálltunk a sorba, és egy tálcára halmoztuk a gőzölgő étellel megrakott tányérokat. A pénztárosnő rég hozzászokott a rutinunkhoz, és nem vágott már előre megjósolhatóan zavart képet.

- Abby - köszönt oda Brazil, aztán Travisre kacsintott. - Van programotok a jövő hétre, gyerekek?

- Itt maradunk. A bátyáim utaznak ide - válaszolta szórakozottan Travis, ahogy az ebédünket rendezgette, és elosztotta az asztalon a kis műanyag tányérokat előttünk.

- *Megölöm* David Lapinskit! - rikoltotta America, és menet közben kirázta a havat a hajából.

- Telibe találta! - nevetett Shepley. America figyelmeztető pillantást vetett rá, mire Shepley nevetéséből ideges kuncogás lett. - Akarom mondani... micsoda seggfej!

Nevettünk, milyen bocsánatkérő képet vág, ahogy a pultnál álló sorhoz mérgesen vonuló America után néz, aztán gyorsan utánaindult.

- Jól idomított! - vágott utálkozó képet Brazil.

- America kicsit feszült - magyarázta Travis. - A héten mutatja be Shepley a szüleinek.

Brazil bólintott, majd felszaladt a szemöldöke a homlokára. - Szóval akkor ők...?

- Úgy van - bólintottam vele együtt. - Véglegesen egy pár.

- Tyúha! - mondta Brazil. Még akkor is döbbenet ült, amikor nekifogott az evésnek, és láttam, mennyire összezavarodott. Mind nagyon fiatalok voltunk, és Brazilnak sehogyan sem fért a fejébe, hogy Shepley már most egy életre elkötelezi magát.

- Amikor eljön az ideje, Brazil... megérted majd - mosolygott rám Travis.

A teremben izgatott zsivaj volt, amit részben a kinti cirkusz, részben a szünet előtti hangulat idézett elő. Ahogy megtelt a menza, úgy lett egyre hangosabb a beszélgetés, mert mindenki igyekezett túlkiabálni a zajt.

Mire Shepley és America visszajöttek a tálcájukkal, már ki is békültek. America boldogan leült a mellettem levő üres helyre, és a küszöbön álló szülői bemutatkozásról fecsegett. Aznap este indultak Shepley szüleihez, és ez kellő indokot szolgáltatott America hírhedt kiborulásához.

Néztem, ahogy a kenyerét piszkálja, miközben azon tépelődött, mit pakoljon be, és hány bőröndöt vigyen anélkül, hogy hencegőnek tünne, de ezt leszámítva úgy tűnt, nem borult ki teljesen.

- Mondtam már, bébi, imádni fognak. Úgy szeretnek majd, ahogy én - húzta Shepley America haját a füle mögé. America mély lélegzetet vett, és úgy mosolygott, ahogy akkor szokott, amikor Shepley eloszlatta az aggodalmait.

Travis telefonja rezegni kezdett, és pár centit arrébb siklott az asztallapon. Nem vett róla tudomást, hanem Brazilt szórakoztatta a fivéreivel folytatott első pókerjátszmánkkal. A kijelzőre pillantottam, aztán megkocogtattam Travis vállát, amikor elolvastam a nevet.

- Trav?

Szabadkozás nélkül fordult el Braziltól, és csakis rám figyelt. - Igen, Galamb?

- Ezt esetleg fel kellene venni.

Lenézett a mobiljára, és felsóhajtott. - Vagy sem.

- Fontos lehet.

Az ajkát csücsörítette, mielőtt a mobilt a füléhez emelte. - Mi a helyzet, Adam? - A tekintete ide-oda járt a teremben, miközben olykor bólintott. - Ez az

utolsó bunyóm, Adam. Még nem vagyok biztos benne. Nélküle nem megyek, és Shep elutazik. Tudom...*Hallottalak*. Hmmm... ez nem is olyan rossz ötlet.

A homlokomat kezdtem ráncolni, amint a szeme felcsillant az ötletre, amit Adam előadott. Amikor kinyomta a telefont, várakozásteljesen pillantottam rá.

- Elég lesz arra, hogy a következő nyolc hónapban ki tudjuk fizetni a lakbért. Adam beszervezte John Savage-et, aki most próbál bekerülni a profik közé.

- Még nem láttam verekedni - hajolt előre Shepley. - És te?

- Egyszer, Springfieldben - bólintott Travis. - Ügyes.

- De nem eléggé - tettem hozzá. Travis odahajolt, és nagyra értékelése jelül lágyan megcsókolta a homlokomat. - Otthon is maradhatok, Travis.

- Nem - rázta meg a fejét.

- Nem akarom, hogy úgy megüssenek téged, mint legutóbb, amikor miattam aggódtál.

- Nem, Gal.

- Ébren megvárlak! - mondtam, és úgy tettem, mintha boldogan így tennék, holott egészen mást éreztem.

- Megkérem Trentet, hogy jöjjön el. Ő az egyetlen, akiben megbízom annyira, hogy a harcra tudjak koncentrálni.

- Hálásan köszönöm, seggfej - morogta Shepley.

- Figyelj, megvolt rá az esélyed - mondta Travis, de csak félig-meddig tréfásan.

Shepley bánatosan görbítette le a száját. Még mindig hibásnak érezte magát a Hellertonban történetek miatt. Heteken át nap mint nap bocsánatot kért, míg végül a lelkipurdalása annyira elviselhető lett, hogy szótlanul tudott tovább gyötrődni. Americával igyekeztünk meggyőzni, hogy nem ő tehet róla, de Travis még mindig őt tartotta felelősnek.

- Nem a te sarad volt, Shepley. Lerángattad rólam, nem emlékszel? - kérdeztem most, és America mögött átnyúlva megveregettem a karját, aztán Travishez fordultam. - Mikor van a bunyó?

- Valamikor a jövő héten - vont a vállát. - Azt akarom, hogy ott légy. Szükségem van rád.

- Akkor ott leszek - mosolyodtam el, és a vállának támasztottam az államot.

Travis elkísért az órára, és a keze mindannyiszor erősebben szorította az enyémét, amikor csak megcsúsztam. - Óvatosabbnak kellene lenned - ugratott.

- Szándékosan csinálom. Olyan könnyen át lehet ejteni!

- Csak kérned kell, ha azt szeretnéd, hogy átöleljelek - vont magához.

Megfeledkeztünk a mellettünk elhaladó diákokról és a fejünk felett repkedő hógolyókról, amikor a száját az enyémre szorította. A lábam a levegőbe emelkedett, ahogy tovább csókolt, és kézben könnyedén átvitt az egyetemi épületek között. Végül letett az előadótermem előtt, és megcsóválta a fejét.

- Amikor a következő szemeszterben összeállítjuk az órarendünket, kényelmi szempontokból több közös órát kell beiktatnunk.

- Gondom lesz rá - válaszoltam, és még egy csókot adtam, mielőtt a helyemre indultam.

Felpillantottam, és Travis még utoljára rám mosolygott, mielőtt a szomszéd épületben levő órájára indult. A velem egy órára járok már hozzászoktak a szégyentelen érzelemnyilvánításainkhaz, ahogy Travis csoporttársai is ahhoz, hogy mindig pár percet késik.

Meglepett, milyen gyorsan telik az idő. Beadtam az aznapi utolsó tesztet, és elindultam a Morgan felé. Kara a szokott helyén, az ágyán ült, miközben a fiókjaiban turkálva összeszedtem pár szükséges holmit.

- Eluazol a városból? - kérdezte.

- Nem, csak szükségem van pár cuccra. A természettudományi tanszékre megyek Travért, aztán egész hétvégén a lakásán leszek.

- Gondoltam - motyogta, fel sem pillantva a könyvéről.

- Kellemes szünetet, Kara.

- Mmmm...

Az egyetem már majdnem kiürült, csak néhány késlekedő maradt. Amikor befordultam a sarkon, láttam, hogy Travis az épület előtt vár, és az utolsókat szívja a cigarettájából. Leborotvált fején kötött sapkát viselt, és egyik kezét kopott sötétbarna bőrkabátja zsebébe süllyesztette. A gondolataiba merülve a földet nézte, és az orrán fújta ki a füstöt. Csak akkor vettem észre, mennyire szórakozott, amikor pár lépésre voltam tőle.

- Mi bánt, bébi? - kérdeztem, de nem pillantott fel. - Travis?

Megrebbent a szempillája, amikor felismerte a hangomat, és nyugtalan arckifejezését kényszeredett mosoly váltotta fel. - Szia, Galamb.

- Minden rendben?

- Most már igen - vont magához.

- Oké. Mi az ábra? - kérdeztem. Felvont szemöldökömmel és homlokráncolással jeleztem, hogy nem hiszek neki.

- Csak sok minden foglalkoztat - sóhajtott. Amikor továbbra is várakozásteljesen néztem rá, így folytatta: - Ez a hét, a bunyó, hogy te ott leszel...

- Mondtam, hogy inkább otthon maradok.

- Szükségem van rá, hogy ott legyél, Gal - mondta, és a földre pöckölte a cigarettáját. Figyelte, ahogy eltűnik egy mély lábnyomban, aztán kézen fogott, és a parkoló meg Shepley Chargere felé húzott.

- Beszéltél már Trenttel? - kérdeztem.

Megrázta a fejét. - Várom, hogy visszahívjon.

America letekerte az ablakot, és kidugta a fejét. - Siessetek! Kibaszottul hideg van!

Travis elmosolyodott és meggyorsította a lépteit. Kinyitotta előttem az ajtót, hogy beszállhassak. Shepley és America ugyanazt a beszélgetést folytatták szóról szóra, amit azóta hallottam tőlük, amióta America megtudta, hogy Shep

bemutatja a szüleinek, én meg Travist néztem, aki kibámult az ablakon. Már éppen beálltunk a lakás előtti parkolóba, amikor megszólalt Travis telefonja.

- Mi a fasz van Trent? - szólt bele Travis. - Négy órája hívtalak, és nem arról van szó, hogy annyira lekötne a munka. Na, mindegy, nem érdekes. Figyelj csak, egy szívességet akarok kérni tőled. A jövő héten bunyóm lesz. Szeretném, ha eljönnél. Nem tudom pontosan, mikor lesz, de ha hívlak, egy órán belül itt kell lenned. Megteszed ezt nekem? Képes vagy rá, szarzsák, vagy sem? Azért, hogy Galambra vigyázz. Legutóbb valami seggfej esett neki, és... igen. - Ijesztően lehalkult a hangja. - Igen, elláttam a baját. Szóval, ha hívlak, akkor...? Kösz, Trent.

Travis becsattintotta a telefonját, és hátradöntötte a fejét az üléstámlának.

- Nagy kő esett le? - kérdezte Shepley, aki a visszapillantó tükörből figyelte Travist.

- Igen. Fogalmam sem volt, mihez kezdtem volna, ha nem tud eljönni.

- Mondtam már... - kezdtem.

- Hányszor mondjam még, Gal? - ráncolta a homlokát.

Türelmetlen felcsattanása hallatán a fejemet ráztam. - Azért nem egészen értem. Azelőtt nem volt rám ott szükséged.

Finoman megsimogatta az arcomat. - Azelőtt nem ismertelek. Ha nem vagy ott, képtelen vagyok koncentrálni. Azon jár az eszem, hol lehetsz, mit csinálhatsz... Ha viszont ott vagy, és látlak, a bunyóra tudok koncentrálni. Tudom, hogy örülsz, de ez a helyzet.

- És pontosan az örültséget szeretem - nyújtózkodtam, hogy szájon csókolhassam.

- Nyilvánvalóan - mormolta America.

A KEATON HALL ÁRNYÉKÁBAN TRAVIS ERŐSEN AZ OLDALÁHOZ SZORÍTOTT.

A hideg éjszakában lélegzetvételünk párafelhője összevegyült, és a jelenlétünkről mit sem tudó emberek halk beszélgetése szűrődött ki az épületből, egy oldalajtón keresztül.

A Keaton volt az Eastern legrégebbi épülete, és bár itt is rendeztek korábban bunyót, a mostani mégis nyugtalansággal töltött el. Adam telt házat remélt, és az egyetemen nem a Keatonnak volt a legtágasabb alagsora. A bent folyó felújítás jeleként az ódon téglafalakat és a mennyezetet fagerendákkal dúcolták alá.

- Adamnek eddig ez az egyik legrosszabb ötlete - morogta Travis.

- Már késő változtatni rajta - néztem fel az állványzatra.

Travis mobiljának a kijelzője kivilágosodott, mire gyorsan felpattintotta a telefon fedelét. A kijelző kékes fénybe vonta az arcát, és megpillantottam a két szemöldöke közötti aggodalmas ráncot, amit már korábban is észrevettem. Gombokat nyomogatott, aztán becsukta a telefont, és még szorosabban fogott magához.

- Idegesnek látszol ma este - suttoztam.

- Mindjárt jobban leszek, ha Trent idevonszolja a nyomorult seggét.

- Itt vagyok már, rinyaberci - szólalt meg lehalkított hangon Trent. Alig lehetett az alakját kivenni a sötétben, de mosolygott, és a fogán megcsillant a holdfény.

- Hogy s mint, hugi? - ölelt magához fél karral, a másikkal játékosan megtaszította Travist.

- Jól, Trent.

Travis rögtön megnyugodott, aztán kézen fogva az épület hátsó részéhez vezetett.

- Ha felbukkannak a zsaruk, és elszakadunk egymástól, a Morgan Hallban találkozunk, rendben? - mondta Travis a bátyjának. Megálltunk a nyitott ablaknál, ami nem sokkal a föld felett sötétlett; ez volt a jel, hogy Adam bent van és vár minket.

- Mit szarakodsz velem - bámult le az ablakra Trent. - Még Abby is alig fér át rajta.

- Beférsz, egyet se félj - nyugtatta meg Travis, és bemászott a lenti sötétségbe. Mint korábban mindig, most is lehajoltam, és araszolva, lábbal előre bújtam be, mert tudtam, hogy Travis elkap.

Vártunk pár pillanatot, mire Trent nyögve elrugaszkodott a párkánytól, és lehuppant a földre. Majdnem elveszítette az egyensúlyát, amikor a lába a betonpadlót érintette.

- Nagy szerencséd, hogy szeretem Abbyt. Bárkiért nem vállalnám ezt a szarságot - morogta Trent, és leporolta a pólóját.

Travis felugrott, és egy gyors mozdulattal becsukta az ablakot. - Erre - mutatta az utat a sötétben.

Travis kezét szorongatva fordultam egyik folyosóról a másikra, és éreztem, hogy Trent a pólómba kapaszkodik. A betonon kis kavicsok csikordultak a talpam alatt, ahogy csoszogva, az utat tapogatva mentem. A sötétségben kimeresztettem a szememet, hogy hozzászokjak a minket körülvevő feketeséghez, de az alagsorban nem volt olyan fényforrás, ami útmutatóul szolgált volna.

Trent felsóhajtott a harmadik kanyar után. - Soha nem fogunk innen kitalálni.

- Kifelé is csak gyertek utánam - válaszolta élesen Travis, akit bosszantott Trent nyavalygása.

Amint kicsit világosabb lett, rögtön tudtam, hogy már a terem közelében járunk. Amikor a tömeg halk zsibongása a beordított számok és nevek hallatán őrjöngve felerősödött, már azt is tudtam, hogy megérkeztünk. A szoba bútorzatát, ahol Travis arra várt, hogy szólítsák, rendszerint mindössze egy lámpa és egy szék alkotta, azonban a felújítás miatt most fehér lepedőkkel letakart íróasztalokkal, székekkel és mindenféle más bútortól volt tele.

Travis és Trent a harci stratégiát vitatták meg, míg én kikukucskáltam. Ugyanolyan zsúfoltság és káosz volt, mint a legutóbbi bunyónál, de kevesebb volt a hely. A falak mentén poros leplekkel letakart bútorok álltak, amelyeket azért toltak oda, hogy a nézőknek helyet csináljanak.

A szokottnál sötétebb is volt; sejtésem szerint Adam intézte így, hogy ne hívja fel ránk a figyelmet. A mennyezetről lámpák lógtak, és homályos fényt vetettek a magasra tartott pénzkötegekre, ahogy még mindig folyt a fogadás.

- Hallottad, Galamb? - érintette meg a karomat Travis.

- Mit? - rezzentem össze.

- Szeretném, ha ebben az ajtóban állnál, oké? Egy percre se ereszd el Trent karját.

- Ígérem, hogy nem mozdulok.

Travis elmosolyodott, tökéletes gödröcskéje mélyen besüppedt az arcába. - Most te látszol idegesnek!

Az ajtóra pillantottam, aztán ismét rá. - Valahogy rossz érzésem van ezzel kapcsolatban, Trav. Nem a bunyó, hanem... valami más idegesít. Ez a hely a frászt hozza rám.

- Nem leszünk itt sokáig - nyugtatott meg. Adam hangja harsant a megafonból, aztán két ismerős, meleg tenyér simult az arcomra. - Szeretlek - mondta Travis. Átölelt, és felemelt a földről, majd szorosan ölelt, míg megcsókolt. Talpra állított, aztán Trent karjára tette a kezemet. - Le ne vedd róla a szemedet - hagyta meg a testvérenek. - Egy másodpercre sem. Amint megkezdődik a bunyó, itt elszabadul a pokol.

- ... üdvözljük a ma esti ellenfelet... JOHN SAVAGE-ET!

- Az életem árán is megvédek, kistesó - húzta a karjára a kezemet Trent. - Most menj, rúgd szét annak a csávónak a seggét, és tűnjünk innen!

- ... és TRAVIS VESZETT KUTYA MADDOXOT! - üvöltötte a megafonon át Adam.

Fülsiketítő ordítás volt a válasz, amikor Travis átfúrakodott a tömegben. Felnéztem Trentre, akinek alig észrevehető mosolyra húzódott a szája. Más észre sem vette volna, de én láttam a szemében a büszkeséget.

Amint Travis a Körbe ért, nagyot nyeltem. John nem volt sokkal magasabb és testesebb, mint ő, de egészen máshogy festett, mint bárki, akivel Travisnek addig összecsapása volt, beleértve a vegasi ellenfelét is. Nem próbálta szigorú tekintettel megfélemlíteni Travist, mint a többiek, inkább tanulmányozta, és fejben már a harcra készült. Fürkésző pillantásában ráadásul nem csillogott értelem és józan belátás. Még el sem kezdődött a harc, de már tudtam, hogy Travisnek nem csupán egy ellenféllel, hanem egy démonnal kell megküzdenie.

Travisnek is feltűnt a különbség. Szokott önelégült mosolya helyett feszült volt a pillantása. Amint felharsant a dudaszó, John támadásba lendült.

- Jézusom - szorítottam meg Trent karját.

Trent egyszerre mozdult Travisszel, mintha egy test volnának. John ütései előtt megfeszültem, és le kellett küzdenem a vágyat, hogy becsukjam a szememet. Egyetlen felesleges mozdulat sem volt: John ravasz volt és precíz. Travis korábbi bunyói ehhez képest hányavetiek voltak. Az ütések nyers, brutális ereje lenyűgöző volt, mintha az egésztest megkoreografálták és addig gyakorolták volna, míg tökéletesen nem megy.

Az egyik pillanatban még teljesen lekötött az alagsor közepén folyó látványosság, a másikban már egy lökést éreztem hátulról. Az ütéstől hátravágódott a fejem, de erősebben kapaszkodtam, és nem voltam hajlandó moccanni a megbeszélt helyről. Trent megfordult, elkapta a mögöttem álló két férfi ingét, és úgy hajította őket a földre, mintha rongybabák volnának.

- A kibaszott életbe, táguljatok innét, különben kinyírlak benneteket! - kiabálta a földre került férfiakat bámulókra. Görcsöbben kapaszkodtam bele, mire megpaskolta a kezemet. - Foglak, Abby. Csak nézd nyugodtan a bunyót.

Travis ügyes volt, és felsóhajtottam, amikor először fakadt vér az ütése nyomán. Hangosabb lett a kiabálás, de Trent figyelmeztetése után a körülöttünk állók biztonságos távolságra húzódtak. Travis bevitt egy kemény ütet, aztán rám pillantott, majd azonnal ismét Johnra koncentrált. Ruganyosán, csaknem kiszámíthatatlanul mozgott, és mintha előre meg tudta volna jósolni John támadásait, mielőtt még sor került volna rájuk.

John láthatóan egyre türelmetlenebb lett. Átkarolta Travist, és a földre rántotta. A tömeg egy emberként lódult meg, és szorosabb körben fogta körül a küzdőteret. Mindenki előrehajolt, hogy lássa, mi folyik a padlón.

- Nem látom Travist, Trent! - kiabáltam, és lábujjhegyen ugráltam.

Trent körülnézett, és felfedezte Adam székét. Mint egy táncos, odasasszézott, egyik karjáról áttett a másikra, aztán felsegített a székre, hogy a tömeg fölé emelkedjek. - Így már jobb?

- Igen! - kiáltottam, és Trent karjába kapaszkodtam, hogy ne veszítsem el az egyensúlyomat. - Felülkerekedett, de John a nyaka köré kulcsolta a lábát!

Trent felágaskodva előrehajolt, és szabad kezéből tölcsért csinált. - VÁGD ODA A SEGGÉT, TRAVIS!

Lenéztem Trentre, aztán előrébb hajoltam, hogy jobban lássam a földön verekedőket. Travis váratlanul felpattant, de John továbbra is a nyaka köré kulcsolta a lábát. Travis térdre esett, és iszonyatos erővel csapta oda John hátát és fejét a betonhoz. John lába elernyed, lecsúszott Travis nyakáról, mire Travis jól hátrahúzta a karját, és ököllel újra meg újra lesújtott Johnra; addig csépelte, amíg Adam el nem rángatta, és az ájult Johnra rá nem dobta a piros rongyot.

A teremben felharsant az üvöltés és az éljenzés, amikor Adam magasba emelte Travis kezét. Trent a lábamba csimpaszkodott, miközben hangosan kiabálva ünnepelte az öccse győzelmét. Travis széles, véres mosollyal nézett fel. A jobb szeme már kezdett bedagadni.

A pénz gazdát cserélt, és a tömeg távozásra készen lötyögött még a teremben, amikor a tekintetem váratlanul megállapodott egy veszettül libegő lángon a Travis háta mögötti sarokban. A lámpás aljáról folyadék csöpögött, és átáztatta az alatta levő lepedőt. A szívemet rémület szorította össze.

- Trent?

Amint felém fordult, a sarokba mutattam. A lámpás abban a pillanatban leesett az akasztójáról, a lepedőre zuhant. Azonnal felcsaptak a lángok.

- A rohadt életbe! - ragadta meg Trent a lábamat.

A tűz körül páran hátrébb ugrottak, és ijedten nézték, ahogy a lángok átcsaptak a következő lepedőre. A sarokból fekete füst gomolygott, és a teremben levők szinte egy emberként, pánikba esve nyomultak a kijáratok felé.

Travisszel találkozott a tekintetünk. Leírhatatlan rettegés torzította el az arcát.

- Abby! - kiáltotta, és a minket elválasztó embertömegnek feszült.
- Gyerünk! - ordította Trent. Lerángatott a székről, és maga mellé húzott.

A szoba elsötétült, és egy másik sarokból hangos pukkanás hallatszott. A többi lámpa is belobbant, és kisebb robbanásokkal táplálta a tüzet. Trent megragadta a karomat, és maga mögé rántott, miközben igyekezett áttörni a tömegen.

- Arra lehetetlen kijutni! - kiabáltam, és igyekeztem visszatartani. - Ugyanarra kell kimennünk, amerre befelé jöttünk!

Trent körülnézett, és a zűrzavar kellős közepén megpróbált menekülési tervet kieszelni. Ismét Travist kerestem a tekintetemmel, és néztem, ahogy megpróbál átjutni a termen. Ahogy a tömeg előrelódult, Travis még messzebb sodródott tőlünk. A korábbi izgatott éljenzés helyett most a félelem és a kétségbeesés elszörnyedt sikolyai hallatszottak, ahogy mindenki azért küzdött, hogy elérje a kijáratokat.

Trent az ajtóhoz húzott, én meg visszanéztem. - Travis! - kiabáltam, és felé nyújtottam a kezemet.

Köhögött, és hajtotta maga elől a füstöt.

- Erre, Trav! - ordított oda neki Trent.
- Csak őt vidd ki, Trent! Vidd ki innen Galambot! - üvöltötte köhögve.

Trentben ellentétes érzések dúltak. Lenézett rám. Láttam a szemében a félelmet. - Nem ismerem a kivezető utat.

Újra Travisre néztem, az alakja reszketett a köztünk terjedő lángok hevétől. - Travis!

- Csak menjetek! Majd kint utolérlek benneteket! - A hangját elnyomta a körülöttünk tomboló zűrzavar. Megragadtam Trent ruhaujját.

- Erre, Trent! - kiáltottam. Éreztem, hogy a könnyek és a füst marják a szememet. Pánikba esett emberek tucatjai választották el Travist az egyetlen menekülési lehetőségétől.

Megrántottam Trent kezét, és félrelöktem az elénk kerülőket. Elértük az ajtónyílást. A tekintetem ide-oda villant. Mögöttünk a tűz halványan megvilágított két sötét folyosót.

- Erre! - húztam újra a kezénél fogva.
- Biztos? - kérdezte Trent. A hangja elfúlt a félelemtől és a kétségtől.
- Gyerünk! - rángattam tovább.

Minél messzebb futottunk, annál sötétebbek lettek a szobák. Néhány pillanat múlva már könnyebben vettem levegőt, mert egyre messzebb kerültünk a füsttől, de a sikoltozás nem hagyott alább. Még hangosabb és eszeveszettebb lett, mint korábban volt. A hátunk mögül hallatszók borzalmas hangok arra ösztökéltek, hogy egyre gyorsabban és határozottabban szedjem a lábam. A második sarok

után már vakon lépkedtünk a sötétben. Magam elé tartottam a kezemet, a szabad kezemmel a falat tapogattam, a másikkal Trent kezét fogtam.

- Mit gondolsz, kijutott? - kérdezte.

A kérdés kikezdte az eltökéltségemet. Igyekeztem nem gondolni a válaszra. - Gyerünk tovább - nyögtem.

Trent egy pillanatig ellenállt, de amikor megint megrángattam, fény villant. Feltartott egy öngyújtót, és a lángjánál hunyorogva kereste a kis térben a kijáratot. Ahogy körbevilágított, követtem a lángot a szememmel, és felkiáltottam, amikor észrevettem egy ajtót.

- Erre! - rángattam meg ismét a karját.

Amint átrohantam a következő helyiségbe, mintha falnak ütköztem volna: három piszkos arcú, rémülettől tágra nyílt szemű lány és két fiú rohant felénk az ellenkező irányból. A földre zuhantam. Lenéztek rám.

Az egyik fiú kezét nyújtott, és felsegített. - Arrafelé van pár ablak, amelyeken kijuthatunk! - mondta.

- Arról jövünk, de ott semmi sincs - ráztam a fejemet.

- Biztos elnézted. Tudom, hogy erre vannak!

Trent a kezemet rángatta. - Gyerünk, Abby, ők tudják, merre lehet kijutni!

Megráztam a fejemet. - Erre jöttünk Travisszel. Tudom.

Erősebben szorította a kezemet. - Megmondtam Travisnek, hogy nem veszítelek szem elől. Velük megyünk!

- De Trent... Már jártunk arra... nem voltak ablakok!

- Menjünk, Jason! - kiáltotta az egyik lány.

- Megyünk már - pillantott a fiú Trentre.

Trent megint megrántotta a kezemet, én meg elhúzódtam. - *Kérlek*, Trent! Hidd el, erre kell mennünk!

- Velük megyek - válaszolta. - *Kérlek*, tarts velünk!

Megráztam a fejemet, az arcomon könnyek csorogtak. - Jártam már itt. Nem arra van a kijárat!

- Velem jössz! - kiabálta, és a karomnál fogva húzott.

- Állj meg, Trent! - kiáltottam. - Rossz irányba mentek!

A lábam megcsúszott a betonon, ahogy magával vonszolt, és egyre erősebb lett a füstszag. Kirántottam magamat a szorításából, és elfutottam az ellenkező irányba.

- ABBY! ABBY! - ordított utánam Trent.

Továbbfutottam. A kezemet előre tartottam, mert attól tartottam, falba ütközöm.

- Gyere már! - biztatta Trentet az egyik lány. - Meghalsz miatta!

A vállammal egy saroknak ütköztem. Megperdültem, és a földre zuhantam. Remegő kezemet magam elé tartva kúsztam a földön. Amikor a gipszkartont érintettem, a kezemmel felfelé araszoltam rajta, amíg fel nem álltam. A kezem ajtónyílás sarkát érte. Befordultam a következő terembe.

Végtelennek tűnt a sötétség, de leküzdöttem a rám törő pánikot, és körültekintően, egyenesen lépkedve a kezemmel próbáltam elérni a következő falat. Percek teltek el, és a fülemben csengtek a hátam mögül hallatszó sikolyok, amelyekből egyre jobban elhatalmasodott rajtam a félelem.

- Kérlek, könyörgöm! - suttogtam a sötétségbe. - Add, hogy erre legyen a kijárat!

Újabb ajtónyílás élet tapogattam ki, és amikor átvergődtem rajta, ezüstös fénycsík rémlett fel előttem. Az ablakon holdfény szűrődött be, és a torkomból feltört a zokogás.

- Tre... Trent! Itt van! - kiáltottam magam mögé. - Trent!

Hunyorogva meredtem a sötétbe, ahol valami mozgást láttam. - Trent? - kiáltottam, és a mellkasomban vadul zakatolt a szívem. Pillanatokon belül árnyak táncoltak a falakon, és a szemem elkerekedett a rémülettől, amikor rájöttem, hogy amit embereknek véltem, csak a közeledő lángok voltak.

- Jaj, istenem - jajdultam fel, és felnéztem az ablakra. Travis becsukta mögöttünk, és olyan magasan volt, hogy nem értem el.

Körülnéztem, hátha látok valamit, amire ráállhatok. Fehér lepedőkkel letakart, fából készült bútorok álltak körben. Olyan lepedőkkel, amelyek majd a tüzet táplálják, amíg a terem valóságos pokollá nem változik.

Felkaptam egy lepedőt, és lerántottam egy íróasztalról. Porfelhő lebegett körülöttem, amikor a lepedőt a földre hajítottam, és a terjedelmes asztalt a szobán át az ablak alá vonszoltam. A falhoz toltam, és felmásztram rá. A szobát lassan előtő füstben köhögni kezdtem. Az ablak még mindig jó pár lábnyira volt a fejem fölött.

Nyögve próbáltam kinyitni, s közben minden mozdulatnál esetlenül forgattam ide-oda a kilincset. Az ablak nem mozdult.

- A fenébe is, gyerünk már! - ordítottam, és minden erőmmel nekifeszültem.

Hátrahajoltam, és a teljes súlyomat beleadva próbáltam a kevéske lendületemet kihasználni, hogy kinyissam. Amikor ez nem járt sikerrel, a körmömet az ablak alá csúsztattam, és addig húztam, míg már úgy nem éreztem, hogy tövestől szakad ki. A szemem sarkából láttam, hogy fény villan, és felkiáltottam, amikor a lángok végigfutottak azokon a fehér lepedőkön, amelyek a folyosón fedték a bútorokat, azon a folyosón, amelyen az előbb tapogatóztam végig.

Felnéztem az ablakra, és újra a körmömmel próbáltam meg felfeszíteni. Vércsepegett az ujjaim végén, a fémshélek mélyen a húsomba vájtak. Az életösztön azonban minden mászt háttérbe szorított, és öklöbe szorított kezemmel az üvegbe vágtam. Apró repedés futott végig az üvegen, majd minden ütésnél egyre több vércsepp és elkent vérfolt látszott rajta.

Még egyszer az üvegbe csaptam, aztán lerántottam a cipőmet, és teljes erőből azzal vertem. A távolban szirénák vijjogtak, én meg zokogtam, és a tenyeremmel vertem az ablakot. A hátralevő életem ott volt néhány centire, az

ablak túloldalán. Újra az ablak szélét rángattam, aztán megint tenyérrel vertem az üveget.

- SEGÍTSÉG! - sikoltottam, amikor láttam, hogy a lángok egyre közelebb kúsznak. - SEGÍTSEN MÁR VALAKI!

Halk köhögés hallatszott a hátam mögött. - Galamb?

Az ismerős hangra sarkon fordultam. Travis jelent meg az egyik mögöttem levő ajtóban, az arca és a ruhája csupa korom volt.

- TRAVIS! - Lemásztam az asztalról, és a szobán át odarohantam, ahol kimerülten és mocskosan állt.

Odarohantam hozzá, ő meg átölelt. Köhögött és levegő után kapkodott. Két kezébe fogta az arcomat.

- Hol van Trent? - kérdezte reszelős, gyöngye hangon.

- Velük ment! - zokogtam, a könnyek lecsorogtak az arcomon. - Próbáltam rávenni, hogy engem kövessen, de nem akart!

Travis a szemöldökét ráncolva a közeledő tűzre pillantott. Levegőt vettem, de köhögni kezdtem, amikor füst kúszott a tüdőmbe. Lenézett rám, a szemét elfutották a könnyek. - Kijutunk innen, Gal, gondoskodom róla. - Gyorsan, keményen szájon csókolt, aztán felmászott a rögtönzött emelvényre.

Nyomta az ablakot, a kilincset forgatta, a karján remegtek az izmok, ahogy erejét megfeszítve birkózott az ablakkal.

- Menj hátrébb, Abby! Betöröm az üveget!

Féltem hátrébb menni, így csak egy lépéssel mentem távolabb az egyetlen menekülési lehetőségünktől. Travis behajlította a könyökét, ahogy lendületet vett, és egy kiáltással belevágta az öklét az üvegbe. Elfordultam, és véres kezemmel takartam el az arcomat, amikor felettem szilánkokra tört az ablak.

- Gyere! - kiáltotta, és felém nyújtotta a kezét. A tűz miatt már iszonyatos lett odalent a forróság, és a magasba repültem, ahogy felrántott a földről, és kitolt az ablakon.

Térdre rogyva vártam, hogy Travis is kimásszon, aztán felsegítettem a földről. Az épület tulsó oldalán szirénák vijjogtak, a tűzoltóautók és a rendőrkocsik kék-vörös fénye a szomszédos épületek téglafalán táncolt.

Az épület előtt állók csoportjához futottunk, és a piszkos arcok között Trentét kerestük. Travis a bátyja nevét kiabálta, de minden kiáltásnál egyre reményvesztettebb lett a hangja. Elővette a mobilját, hátha csak nem vette észre, hogy Trent hívta, aztán becsapta, és kormos kezét a szájához kapta.

- TRENT! - üvöltötte, és a nyakát nyújtogatva próbált elnézni a csődület felett.

Azok, akik kimenekültek, összeölelkeztek, és a járművek mögött sírdogáltak. Elszörnyedve figyelték, ahogy a vízpumpa hatalmas vízsugarat lövell be az ablakokon, és a tűzoltók csöveket húzva rohannak be az épületbe.

Travis végigsimította a tüsi haját, és a fejét csóválta. - Nem jutott ki - suttozta. - Nem jutott ki, Gal.

Elakadt a szavam, ahogy a könnyei csíkokat mostak kormos bőrére. Térdre esett, én meg mellé.

- Trent okos, Trav. Kijutott. Biztos talált egy másik kivezető utat - hajtogattam, ahogy megpróbáltam őt és magamat is meggyőzni.

Travis az ölembe omlott, és két kézzel kapaszkodott a pólómba. A karomba vettem; nem tudtam, mi mást tehetnék.

Eltelt egy óra. Az épület előtt a túlélők kiáltozása és jajveszékelése helyett kísérteties csend támadt. Egyre halványuló reménnyel figyeltük, ahogy a tűzoltók kihoztak két embert, majd újra meg újra üres kézzel jelentek meg. Vártunk, míg a mentősök ellátták a sérülteket, és a mentőautók szirénázva tűntek el az éjszakában az égési sérülést szenvedettekkel. Félórával később már olyanokat hoztak ki, akiken nem lehetett segíteni. A földön sorba rakott áldozatok már többen voltak, mint mi, túlélők. Travis egy percre sem vette le a tekintetét az ajtóról. Várta, hogy a bátyját kihozzák a kiégett épületből.

- Travis?

Egyszerre fordultunk oda: Adam állt mellettünk. Travis felállt, és engem is talpra húzott.

- Örömmel látom, gyerekek, hogy kijutottatok - mondta Adam kábultan és zavarodottan. - Hol van Trent?

Travis nem válaszolt.

A tekintetünk visszatért a Keaton Hall üszkös romjaira. Az ablakokon még mindig fekete füst gomolygott. Travis mellére hajtottam a fejemet, szorosan lehunytam a szemem, és abban reménykedtem, hogy most már bármelyik pillanatban felébredek.

- Fel kell... fel kell hívnom apámat - motyogta Travis. A homlokát ráncolta, amikor felnyitotta a telefonját.

Mély levegőt vettem, mert reméltem, erősebben cseng majd a hangom, mint amilyen erősnek éreztem magam. - Talán várnod kellene, Travis. Még semmit sem tudunk. Nem vette le a szemét a számokról, az ajka megremegett. - Kibaszottul nincs rendjén! Nem is kellett volna itt lennie.

- Baleset volt, Travis. Nem tudhattad, hogy ilyesmi történik majd simogattam meg az arcát.

Eltorzult az arca, a szemét szorosan lehunyta. Mély levegőt vett, és kezdte beütni az apja telefonszámát.

Sugárhajtású repülőgép

AMINT MEGSZÓLALT A TELEFON, A KIJELEZŐN LEVŐ SZÁMOK HELYÉRE EGY név ugrott be. Travis szeme elkerekedett attól, amit látott.

- Trent? - Meglepett kacagás szakadt fel belőle, és amikor rám pillantott, széles mosoly terült szét az arcán. - Trent az! - Felsikoltottam, és megszorítottam a karját, miközben beszélt. - Hol vagy? Hogy érted, hogy a Morganben? Egy pillanat, és ott vagyok, nehogy el merj onnét mozdulni, a francba is!

Nekilódultam, és igyekeztem lépést tartani Travisszel, aki végigrohant az egyetemi városon, és engem is maga után vonzott. Mire a Morganhez értünk, már szúrt az oldalam. Trent rohant le a lépcsőn, és nekünk rontott.

- Jézusmária, tesó! Azt hittem, megsültetek! - szorított magához minket olyan erővel, hogy alig kaptam levegőt.

- Hé, te seggfej! - ordította Travis, és megtszította a bátyját. - Én meg azt hittem, hogy meghaltál, a rohadt életbe! Azt vártam, hogy a tűzoltók hozzák ki a megszenesedett holttestedet a Keatonból!

Travis egy pillanatig összeráncolt szemöldöke alól nézett Trentre, aztán magához vonta. Kinyúlt, és amikor kitapintotta a pólómat, engem is magukhoz húzott. Néhány pillanat múlva Travis elengedte Trentet, de engem magához szorított.

Trent bocsánatkérően ráncolta a homlokát. - Bocs, Abby. Pánikba estem.

Megráztam a fejemet. - Nem érdekes. Örülök, hogy rendben vagy.

- Hogy rendben vagyok-e? Még az is jobb lett volna, ha meghalok, ha Travis nélküled lát kilépni abból az épületből! Miután elfutottál, próbáltalak megkeresni, de aztán eltévedtem, és másik kijáratot kellett keresnem. Végigjártam az épületet, és azt a rohadt ablakot kerestem, de aztán összefutottam pár rendőrrel, és rám parancsoltak, hogy távozzak. Azóta itt baszom a rezet, és tisztára begolyóztam már! - simította végig tarra nyírt koponyáját.

Travis a hüvelykujjaival próbálta letörölni az arcomat, aztán felhúzta a trikóját, hogy azzal törölje le a saját arcáról is a kormot. - Tűnjünk innen. Nemsokára nyüzsögni fognak itt a zsaruk.

Még egyszer megölelte a bátyját, aztán America Hondájához siettünk. Travis figyelte, ahogy becsatoltam magam, aztán a homlokát ráncolta, amikor köhögni hallott.

- Lehet, hogy be kellene vigyelek a kórházba. Egy kivizsgálásra.

- Jól vagyok - nyugtattam meg, és összefontam az ujjaimat az övével. Amikor lenéztem a kezeinkre, mély vágást láttam a büttykein. - A bunyóban kaptad, vagy az ablaktól van?

- Az ablaktól - felelte, és aggodalmasan vizsgálta véres körmeimet.
- Ugye, tudod, hogy megmentetted az életemet?
- Nélküled nem mentem volna el - vonta össze a szemöldökét.
- Tudtam, hogy odajössz - mondtam, és megszorítottam a kezét.

Nem eresztettük el egymás kezét, míg a lakáshoz nem értünk. Nem tudtam, kinek a vérét mosom le magamról, ahogy vért és hamut sikáltam le a bőrömről a zuhany alatt. Bezuhantam Travis ágyába, de még mindig éreztem a füst és a megperzselt bőr bűzét.

- Tessék - nyújtott oda egy borostyánszínű folyadékkal teli tömzsi poharat. - Ettől ellazulsz majd.

- Nem vagyok fáradt.

Még egyszer felém nyújtotta a poharat. Kimerült volt a tekintete, a szeme vérekes és karikás. - Próbálj kicsit pihenni, Gal.

- Szinte félek lehunyni a szememet - vettem el a poharat, és gyorsan felhőrpintettem az italt.

Elvette tőlem a poharat, letette az éjjeliszekrényre, aztán leült mellém. Csendben ültünk, és az elmúlt órákban történeteket igyekeztünk megemésztetni. Szorosan lehunytam a szemem, amikor hatalmába kerített az emlék, ahogy az alagsorban kelepcébe esett emberek rémülten sikoltoztak. Fogalmam sem volt, mennyi idő, míg elfelejtem, vagy elfelejtem-e valaha is.

Az éber lidércnyomásból Travis meleg kezének érintése rángatott ki. Megfogta a térdemet. - Sokan meghaltak ma éjjel.

- Tudom.
- Holnapig ki sem derül, pontosan hányán.
- Kifelé menet Trenttel összefutottunk egy csomó gyerekkel. Kíváncsi lennék, vajon sikerült-e kijutniuk. Olyan ijedtnek látszottak...

Éreztem, ahogy elöntik a szememet a könnyek, de mielőtt végigcsorogtak volna az arcomon, Travis erős karja már át is ölelt. Úgy éreztem, ahogy szorosan hozzásimultam, hogy megvéd mindentől. Régebben megijesztett, hogy ennyire otthonosan érzem magam a karjaiban, de abban a pillanatban hála töltött el, hogy egy ilyen iszonyatos élmény után ilyen biztonságban lehetek. Csak egy oka lehetett annak, hogy ilyet érzek bárkivel kapcsolatban.

Az, hogy hozzá tartozom.

Ekkor öntött el a tudatosság. Nem voltak kétségeim, ahogy az sem érdekelt, mit gondolnak erről mások, nem féltem a tévedésektől és a következményektől sem, csak elmosolyodtam azon, amit mondani készültem.

- Travis? - suttogtam a mellkasának.
- Igen, bébi? - súgta a hajamba.

A telefonjaink egyszerre szólaltak meg, és a kezébe nyomtam az övét, ahogy felvettem a magamét. - Igen?

- Abby?! - visitott bele America.
- Jól vagyok, Mare. Mind jól vagyunk.
- Most hallottuk! Csak erről szólnak a hírek!

Hallottam, hogy Travis Shepley-nek magyaráz mellettem, és mindent elkövettem, hogy megnyugtassam Americát. Igyekeztem megválaszolni pattogó kérdéseit, és nyugodtnak tűnő hangon elmondani életem legijesztőbb pillanatait, de amikor Travis a kezemre tette a kezét, rögtön megnyugodtam.

Olyan érzés volt, mintha valaki más történetét mesélném el, ahogy Travis lakásának kényelmében, a lidércnyomástól fényévekre ültem, egy olyan lidércnyomástól, amiben mind meghalhattunk volna. America zokogott, amikor befejeztem, mert rájött, milyen közel jártunk ahhoz, hogy a halálunkat leljük.

- Azonnal nekiállok pakolni - szípozott America. - Holnap reggelre már ott is leszünk.

- Ne indulj vissza korábban, Mare. Jól vagyunk.
- Muszáj találkozunk! Meg kell, hogy öleljelek, hogy tudjam, minden rendben veled - sírdogált.
- Minden rendben. Pénteken megölelhetsz.
- Szeretlek - szípozott újra.
- Én is szeretlek. Mulassatok jól.

Travis rám nézett, aztán erősen a füléhez szorította a telefonját. - Öleld meg a csajodat, Shep. Nagyon zaklatottnak tűnik. Tudom, ember... én is. Viszlátelőbb.

Másodpercekkel azután nyomtam ki a telefont, hogy Travis letette, és egy kicsit még csendben üldögéltünk, és a történeteken gondolkodtunk. Travis hátradőlt a párnájára, aztán a mellkasára vont.

- America jól van? - kérdezte a mennyezetet bámulva.
- Feldúlt, de majd rendbe jön.
- Örülök, hogy nem voltak ott.

Összeszorítottam a fogaimat. Még csak bele sem gondoltam, mi történt volna, ha nem utaztak volna el Shepley szüleikhez. Lelki szemeim előtt felvillant az alagsorban látott lányok megrettent arca, és az, ahogy a fiúkkal birkózva menekülni próbálnak. A teremben látott ismeretlen lányok szeme helyett America rémült tekintetét láttam, és kavargótt a gyomrom, ha arra gondoltam, hogy a gyönyörű szőke haja mocskosán, megpörkölődve terül szét a gyepen, ahová a testeket fektették.

- Én is - borzongtam meg.
- Sajnálom. Sok mindenben mentél keresztül ma éjjel. Nem kell, hogy még mással is nyomassalak.
- Te is ott voltál, Trav!

Pár pillanatig hallgatott, aztán amikor éppen szóra nyitottam a számat, mély levegőt vett.

- Nem szoktam könnyen megijedni - mondta végül. - De azon az első reggelen, amikor felébredtem, és nem találalak magam mellett, megrémültem.

És akkor is, amikor Vegas után elhagytál. Halálra rémültem, amikor arra gondoltam, el kell mondanom apámnak, hogy Trent meghalt abban a tűzben. És amikor a lángokon túl megláttalak az alagsorban..., akkor meghűlt bennem a vér. Sikerült eljutnom az ajtóig, pár méternyire voltam a kijárattól, mégis képtelen voltam kimenni.

- Hogy érted? - kaptam fel a fejemet, hogy a szemébe nézhessek. - *Nem vagy eszednél?*

- Életemben még soha nem volt ennyire helyén az eszem. Megfordultam, bementem abba a szobába, ahol voltál, és megláttalak. Semmi más nem számított. Még csak azt sem tudtam, hogy kijutunk-e vagy sem, csak azt, hogy ott akarok lenni, ahol te vagy, bármivel is járjon. Az egyetlen, amitől félek, Gal, az az élet nélküled.

Felnyújtózkodtam, hogy gyöngéden szájon csókoljam. Amikor szétvált az ajkunk, elmosolyodtam. - Akkor semmitől sem kell félned. Örökké együtt maradunk.

Felsóhajtott. - Tudod, még egyszer végigcsinálnám az egészet. Egyetlen pillanatot sem cserélnék el, ha a végén itt lehetnék így, veled. Ebben a pillanatban.

Elnehezült a szemhéjam, és mély levegőt vettem. A tüdőm rosszul bírta, még égett a füsttől. Köhögtem egy kicsit, aztán Travis csókot nyomott a homlokomra, és megnyugodtam. Végigsimította nedves hajamat, és hallottam, ahogy a szíve egyenletesen ver a mellkasában.

- Ez az - sóhajtotta.

- Micsoda?

- A pillanat. Amikor alvás közben nézlek... és az arcod csupa békesség. Ez az. Azóta nem éreztem ilyet, hogy anyám meghalt, de most visszatért ez az érzés. - Újból mély levegőt vett, és közelebb vont magához. - Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak, hogy van benned valami, amire szükségem van. Most derült ki, hogy mégsem benned van. Csak te vagy az, akire szükségem van.

Mosolyogva simultam a mellkasához. - Ránk van szükséged, Travis. Minden értelmét veszti, ha nem vagyunk együtt. Észrevetted már?

- Hogy *észrevettem-e*? Egy éve csak ezt hajtogatom! - ugratott. - Most már végleges. Bigék, bunyók, szakítás, Parker, Vegas... még tűzvész is... a kapcsolatunk bármit kibír.

Még egyszer felemeltem a fejemet, és észrevettem a tekintetéből áradó elégedettséget, ahogy rám nézett. Olyan volt, mint az a békesség, amit az arcán láttam, amikor elveszítettem a vele kötött fogadást, hogy vele lakhassak, vagy amikor először mondtam neki, hogy szeretem, vagy a Valentin-napi buli után. Hasonló volt, de mégis más. Ez most tökéletes volt. Végleges. Az óvatos remény eltűnt a szeméből, és fenntartás nélküli bizalom foglalta el a helyét.

Azért ismertem rá, mert a tekintete hűen tükrözte, amit éreztem.

- Vegas? - tettem fel a kérdést.

A szemöldökét ráncolta, mert nem volt biztos benne, hogy mire akarok kilyukadni. - Igen?

- Megfordult már a fejedben, hogy visszamenjünk?

Felszaladt a szemöldöke a homlokára. - Szerintem nem jó ötlet, ami engem illet.

- És ha csak egyetlen éjszakára mennénk?

Zavartan nézett körül a sötét szobában. - Egy éjszakára?

- Vegyél feleségül - jelentettem ki habozás nélkül. Meglepett, milyen könnyen és gyorsan mondtam ki.

Szélesen elmosolyodott. - Mikor?

Vállat vontam. - Holnapra foglalhatunk jegyet. Most van a tavaszi szünet. Holnapra nincs semmi programom, és neked?

- Szavadon foglak - közölte, és a telefonja után nyúlt. - Az American Airlinest kérném - mondta, és míg kapcsolták, az arcomat fürkészte, hogyan reagálok. - Két jegyet legyen szíves, Vegasba. Holnapra. Hmmm... - rám nézett, és azt leste, meggondolom-e magam. - Két nap, oda-vissza. Mindegy, ami van, jó lesz.

A mellkasának támasztottam az államot, és vártam, hogy lefoglalja a jegyeket. Minél hosszabban hallgattam, annál szélesebben vigyorgott.

- Igen... á, várjon egy kicsit - mutatott a tárcájára. - Ideadnád a kártyámat, Gal? - Várta, mit reagálok. Boldogan áthajoltam fölötte, kivettem a kártyáját a tárcájából, és odaadtam neki.

Travis bediktálta a számokat a légitársaság képviselőjének, és minden számsor után felpillantott rám. Amikor megadta a kártya lejáratát, és még mindig nem tiltakoztam, összeszorította a száját. - Igen, asszonyom. A légitársaság pultjánál átvesszük. Köszönöm.

Átnyújtotta a telefonját, én pedig az éjjeliszekrényre tettem, és vártam, hogy megszólaljon.

- Most kértél meg arra, hogy vegyelek feleségül - pontosította, és még mindig arra várt, hogy bevalljam, csak átejtettem.

- Tudom.

- Igazi vásárlás volt. Most fizettem ki két jegyet a holnap déli vegasi gépre. Ez azt jelenti, hogy holnap este összeházasodunk.

- Köszönöm.

Összehúzta a szemét. - Amikor hétfőn reggel bemész az óráidra, már Mrs. Maddox leszel.

- Ó! - néztem körül.

Travis felvonta a szemöldökét. - Meggondoltad magad?

- Jövő héten sok iratomat kell beadnom névcsere miatt.

Lassan, óvatosan ébredező reménnyel bólintott. - Holnap hozzám jössz feleségül?

- Aha - mosolyodtam el.

- Komolyan beszélsz?

- Igen.

- Kibaszottul szeretlek! - Kétfelől megragadta az arcomat, és erősen szájon csókolt. - Úgy szeredek, Gal! - mondta, és összevissza csókolt.

- Aztán ezt nehogyz elfelejtsd, amikor még ötven év múlva is szétrúgom a segged pókerben - kuncogtam.

Diadalittasan mosolygott. - Ha ez hatvan-hetven évet jelent veled, bébi... engedélyt kapsz arra, hogy minden galádságot elkövess!

Felvontam a szemöldököm. - Meg fogod bánni!

- Fogadok, hogy nem.

Olyan ördögi mosolyt öltöttem magamra, amilyenre csak képes voltam. - Elég magabiztos vagy ahhoz, hogy az a szép, csillogó motorod legyen a tét?

Megcsóválta a fejét, ahogy a másodpercekkel korábbi kötekedő mosolyt komoly arckifejezés váltotta fel. - Bármit feltennék tétként, amim csak van. Egyetlen másodpercet sem bánok veled, Gal, és soha nem is fogok.

Kezet nyújtottam, ő pedig tétovázás nélkül megfogta, és egyszer megrázta, aztán a szájához emelte, és gyöngéden rányomta az ajkát. Csend volt a szobában, az egyeden nesz az volt, ahogy a száját elvette a kezemről és kifújta a levegőt.

- Abby Maddox... - ragyogott fel a mosolya a holdfényben.

Meztelen mellkasára szorítottam az arcomat. - Travis és Abby Maddox. Szépen cseng.

- És a gyűrű? - ráncolta a homlokát.

- Majd később gondolkodunk rajta. Váratlanul zúdítottam a nyakadba.

- Hát... - halt el a hangja, és a reakciómat leste, amire számított is.

- Mi az? - feszült meg a testem.

- Ne borulj ki - mondta idegesen fészkelődve, és szorosabban ölelt. - Én... szóval... erről már gondoskodtam.

- Miről? - kérdeztem a nyakamat nyújtogatva, hogy lássam az arcát.

Felnézett a mennyezetre, és felsóhajtott. - Ki fogsz akadni.

- Travis...

A homlokomat ráncoltam, míg kihúzta alólam a karját, és odanyúlt az éjjeliszekrénye fiókjához. Kihúzta, és sokáig kotorászott.

Kifűjtam a nyirkos hajamat az arcomból. - Mi az? Óvszert vettél?

Kurtán felnevetett. - Nem, Gal. - A homlokát ráncolta, ahogy még mélyebbre kotort a fiókban, és ehhez komolyabb erőfeszítésre volt szüksége. Ám amint megtalálta, amit keresett, már csak rám figyelt, engem nézett, amikor kivette a kis dobozt a rejtekhelyéről.

Lenéztem, ahogy a mellkasára tette a kis bársonydobozt, majd a fejét a behajlított karjára fektette.

- Mi ez? - kérdeztem.

- Minek látszik?

- Hadd fogalmazzak másként, mikor vetted?

Travis beszívta a levegőt, és ezzel megemelkedett a mellkasán a doboz, majd visszasüllyedt, amikor kifújta a levegőt a tüdejéből. - Már jó ideje.

- Trav...

- Egy nap véletlenül megláttam, és tudtam, hogy csak egy helye lehet... a tökéletes kis ujjadon.

- Egy nap, de mikor?

- Mit számít? - kérdezett vissza. Kicsit feszengett, én meg akaratom ellenére is felnevettem.

- Megnézhetem? - mosolyodtam el, hirtelen megmámorosodva.

Ugyanúgy mosolygott, mint én, majd a dobozra pillantott. - Nyisd ki.

Egy ujjal megérintettem, az ujjhegyemmel megsimogattam a dús bársonyt. Két kézzel megfogtam az aranyozott csatot, és lassan felnyitottam a doboz tetejét. Valami megcsillant, én pedig visszacsaptam a doboz fedelét.

- Travis! - jajdultam fel.

- Tudtam, hogy kiakadsz! - mondta. Felült, és a kezemre tette a kezét.

Éreztem, hogy a doboz a két tenyeremnek nyomódik, mintha egy bármelyik pillanatban felrobbanó barázdált gránát lenne. Lehunytam a szemem, és megcsóváltam a fejem. - Megőrültél?

- Tudom. Tudom, mi jár az eszedben, de muszáj volt. EZ az igazi. És nem tévedtem! Azóta sem láttam ehhez foghatóan tökéleteset!

Felpattant a szemem, és az aggodalmas barna szempár helyett egy büszkeségtől csillogót láttam magam előtt. Óvatosan lefejtette a kezemet a dobozról, és felnyitotta a dobozt, majd kihúzta a gyűrűt az apró hasítékból, amelybe beleállították. A nagy, kerek gyémánt még a halvány fényben is sziporkázott, és csiszolt oldalain megcsillant a holdsugár.

- Jaj, istenem... ez káprázatos! - suttogtam, amikor a bal kezemet a kezébe vette.

- Felhúzhatom az ujjadra? - kérdezte, és felkukucskált rám. Amikor bólintottam, összeszorította a száját, és áttolta az ezüstös karikát az ujjpercemen, majd amikor a gyűrű a helyére került, egy pillanatig rajta tartotta a kezét, csak azután engedte el. - Most káprázatos igazán.

Egy pillanatig mindketten a kezemet bámultuk: a karcsú kis ujjam és a nagy briliáns olyan döbbenetes ellentétet alkotott, hogy elállt a lélegzetünk. Az ujjtöveimet átfogta a karika, amely aztán kétfelől két ágra szakadt, mire a szoliterhez ért, és a fehérarany ágakat apróbb gyémántok díszítették.

- Ennek az árából lefoglalózhattál volna egy autót - mormoltam, de képtelen voltam nyomatékokot adni a szavaimnak.

A tekintetem követte a kezemet, amit Travis az ajkához emelt. - Számtalanszor elképzeltem, hogyan fest majd az ujjadon. Most, hogy itt van...

- Igen? - mosolyodtam el, és néztem, ahogy meghatott mosollyal bámulja a kezemet.

Felnézett rám. - Azt hittem, öt évet kell izzadnom azért, hogy ezt érezzem.

- Ugyanúgy akartam, mint te. Csak piszkosul jó pókerarcot tudok vágni - szorítottam a számat az övére.

Epilógus

TRAVIS MEGSZORÍTOTTA A KEZEMET, ÉN PEDIG A LÉLEGZETEMET IS VISSZA fojtottam. Igyekeztem nyugodt arcot vágni, de amikor összerándultam, keze szorítása erősebb lett. A fehér mennyezetet helyenként beázásfoltok tarkították, ám ezt leszámítva a szoba makulátlanul tiszta volt. Se rendetlenség, se széthajigált eszközök. Mindennek megvolt a helye, ami kissé oldotta a szorongásomat. Már döntöttem. Végigcsinálom.

- Bébi... - ráncolta aggodalmasan a homlokát Travis.
- Képes vagyok rá - meredtem fel a mennyezeti foltokra. Összerezcentem, amikor ujjak érintették a bőrömet, de próbáltam ellazulni. Láttam Travis szemében a nyugtalanságot, amikor felhangzott a zümmögés.
- Galamb... - próbálkozott ismét Travis, de elutasítóan ráztam a fejemet.
- Oké, kezdhetjük - tartottam el a telefont a fülemtől. Egyszerre vonaglott meg az arcom a fájdalomtól és az elkerülhetetlen fejmosástól.
- Megöllek, Abby Abernathy! - kiabált America. - Megöllek!
- Jogilag már Abby Maddox vagyok - mosolyogtam újdonsült férjemre.
- Nem igazság! - jajveszékelt America, de már kevésbé süttött a harag a hangjából. - Úgy volt, hogy én leszek a tanúd! Együtt kellett volna ruhát választanunk, lánybúcsúztatót kellett volna szerveznem neked, és a csokrodat kellett volna vinnem!
- Tudom. - Láttam, hogy Travis abbahagyja a mosolygást, amikor ismét megvonaglik az arcom.
- Nem muszáj ezt tenned - vonta össze a szemöldökét.
- A szabad kezemmel megszorítottam az ujjait. - Tudom!
- Ezt már mondtad az előbb! - csattant fel America.
- Nem hozzád beszéltem.
- De mennyire, hogy hozzám beszélsz! - füstölgött. - Naaagyon is! Amíg csak élsz, ezt hallgathatod, hallod? Soha, de soha nem fogok megbocsátani!
- Dehogynem!
- Te...! Egy...! Abby, egyszerűen egy aljas disznó vagy! A legpocsékabb legjobb barátnő!

Nevettem, amitől a mellettem ülő férfi összerezcent. - Maradjon nyugton, Mrs. Maddox.

- Elnézést - szabadkoztam.
- Ez meg ki volt? - hallottam America éles hangját.
- Griffin.
- Ki a franc az a Griffin? Várj csak, mindjárt kitalálom: meghívtál az esküvődre egy vadidegent, de a legjobb barátnődet nem? - A hangja minden kérdéssel egyre velőtrázóbb lett.

- Szó sincs róla. Nem jött el az esküvőre. - Hirtelen beszívtam a levegőt.

Travis felsóhajtott, és idegesen megmoccant a székén, miközben megszorította a kezemet.

- Ezt nekem kellene veled csinálnom, talán már elfelejtetted? - mosolyogtam fel rá a fájdalom ellenére.

- Bocs, de azt hiszem, nem bírom ezt elviselni - mormolta szenvedő hangon. Elengedte a kezemet, és Griffinre nézett. - Siess, légy szíves.

Griffin a fejét csóválta. - Tele vagy tetkókkal, és egy egyszerű nevet nem bírsz végigülni, amit a barátnődre tetoválok? Egy perc, és készen vagyunk, haver.

Travis még morcabban ráncolta a szemöldökét. - A feleségemre. Ő a feleségem.

Americának elakadt a lélegzete, amikor feldolgozta magában a beszélgetést. - Tetkót csináltatsz? Mi van veled, Abby? Mérgező füstöt szívtál be abban a tűzben?

Lenéztem a hasamra, a csípőcsontom belső oldalán levő elkent fekete tintára, és elmosolyodtam. - Travnek ott a nevem a csuklója belső oldalán - feszítettem meg magam, amikor a zümmögés folytatódott. Griffin letörölte rólam a tintát, és újra kezdte. Összeszorított fogaim között szűrtem a szót. - Összeházasodtunk. Én is szerettem volna valamit.

Travis a fejét csóválta. - Nem volt muszáj.

Összehúztam a szememet. - Ne kezd! Már egyszer megbeszéltük.

America felkacagott. - Teljesen megőrültél! Amint visszaérsz, becsukatlak a diliházba. - A hangja még mindig fülsértő és dühös volt.

- Nem örültség. Szeretjük egymást. Kis megszakításokkal gyakorlatilag egész évben együtt éltünk. Miért ne?

- Azért, mert tizenkilenc vagy, te idióta! Mert elszöktél és senkinek sem szóltál, és mert én nem voltam ott! - kiabálta.

- Bocs, Mare, de le kell tennem. Holnap találkozunk, oké?

- Nem tudom, akarok-e találkozni veled holnap! És azt hiszem, soha többé nem akarom Travist látni! - vetette oda megvetően.

- Holnap találkozunk, Mare. Tudod, hogy látni szeretnéd a gyűrűmet.

- És a tetkódat - tette hozzá, és a hangján éreztem, hogy mosolyog.

Becsattintottam a telefont, és odaadtam Travisnek. Újra elkezdődött a zümmögés, és a figyelmem csak az égő érzésre összpontosult, amit futó megkönnyebbülés követett, amikor letörölte rólam a felesleges tintát. Travis a zsebébe süllyesztette a telefonomat, majd két kezébe fogta a kezemet, és lehajolva a homlokát az enyémmek támasztotta.

- Te is ennyire kiakadtál, amikor tetováltak? - kérdeztem, és elmosolyodtam aggódó arckifejezésén.

Fészkelődött a széken, és láthatóan sokkal jobban megviselte a fájdalmam, mint engem. - Neem. Ez egészen más. Ezerszer rosszabb.

- Kész! - kiáltotta Griffin akkora megkönnyebbüléssel, mint ami Travis arcára is kiült.

Hátrabicsaklott a fejem a háttámlára. - Hála Istennek!

- Hála Istennek! - sóhajtott fel Travis, és megpaskolta a kezemet.

Lenéztem gyulladt, vörös bőrömön a gyönyörű fekete írásra:

- Tyúha! - kiáltottam, és felkönyököltem, hogy jobban lássam.

Travis aggodalmas arca rögtön diadalmasan felragyogott. - Gyönyörű!

Griffin megcsóválta a fejét. - Ha egy dollárt számítanék minden férjre, aki idehozta a feleségét, de rosszabbul viselte a dolgot, mint az asszony... nos, akkor soha többé nem kellene tetoválnom.

- Csak azt mondd meg, okostóni, mivel tartozom - morogta Travis.

- A pénztárnál leadom a számlát - mulatott Griffin Travis válaszára.

Körülnéztem a fényes krómmal és tetoválásminták képeivel díszített helyiségben, majd ismét a hasamat néztem. Új vezetéknevem vastag, elegáns fekete betűkkel fénylett. Travis büszkén figyelt, aztán lepillantott titán jegygyűrűjére.

- Megcsináltuk, bébi - mondta fojtott hangon. - Még most sem hiszem el, hogy a feleségem vagy.

- Hidd csak el - biztattam mosolyogva.

Felsegítettem a székből, de inkább a jobb oldalamat fordítottam felé, mert a farmer minden mozdulatnál a megkínzott bőrhöz dörgölődött. Travis kivette a tárcáját, aláírta az elismervényt, majd kézen fogott, és kivezetett a kint várakozó taxihoz. Újra megszólalt a mobilom, és amikor láttam, hogy America hív, hagytam, hadd csörögjön.

- Gigantikus büntudatot ébreszt majd benned, nem? - ráncolta a homlokát Travis.

- Miután meglátja a képeket, huszonnégy óra duzzogásra lehet számítani, de utána helyrerázódik.

- Biztos benne, Mrs. Maddox? - vigyorgott rám huncutul Travis.

- Még meddig hívsz így? Vagy százszor szólítottál ezen a néven, amióta eljöttünk a kápolnából!

Míg kinyitotta előttem az ajtót, a fejét csóválta. - Abbahagyom, amint felfogom, hogy ez a valóság.

- Valóságos ez, egyet se félj - csúsztam az ülés közepére, hogy helyet hagyjak neki. - A nászéjszakai emlékeim bizonyítják.

Nekem dőlt, és az orrával végigsimította a nyakamat, ahol olyan érzékeny volt a bőröm, amíg a fülemhez nem ért. - Bizony, vannak emlékeink.

- Hú! - jajdultam fel, amikor a kötésemhez ért.

- A fenébe is, ne haragudj, Gal.

- Megbocsátok - mosolyodtam el.

Kéz a kézben utaztunk a taxival a repülőtérig, és felkacagtam, amikor láttam, hogy Travis szégyentelenül bámulja a jegygyűrűjét. A tekintete olyan békés volt, amit már kezdtem megszokni.

- A lakásban már biztosan felfogom, és nem fogok úgy viselkedni, mint egy vadszamar.

- Esküszöl? - mosolyogtam.

Kezet csókolt, aztán a két keze között babusgatta a kezemet az ölében. - Nem.

Nevettem, és a vállára hajtottam a fejemet. A taxi megállt a repülőtér előtt. Megint megcsörrent a mobilom, és ismét csak America nevét írta ki.

- Nem adja fel. Hadd beszéljek vele - nyúlt Travis a telefonomért.

- Szia - mondta, és megvárta, míg a fülhasogató tiráda a vonal másik végén véget ért, aztán elmosolyodott. - Mert a férje vagyok. Most már én is felvehetem a telefonját. - Rám pillantott, aztán kinyitotta a kocsiajtót, és a kezét nyújtotta. - A reptéren vagyunk, America. Mit szólnál ahhoz, ha Sheppel értünk jönnének, és akkor egész úton kiabálhatnánk velünk? Igen, egészen hazáig. Három körül érünk oda. Rendben, Marr. Viszlát a reptéren. - America éles szavaitól megvonaglott az arca, és visszaadta a telefont. - Igazad volt, tényleg ki van akadva.

Borravalót adott a taxisnak, aztán a vállára vetette a hátizsákját, és elkapta a húzós bőröndöm fogantyúját. Tetovált karján megfeszültek az izmok, amikor szabad kezét nekem nyújtotta.

- El sem hiszem, hogy megengeded neki, hogy egy teljes órán át mossa a fejünket - követtem Travist a forgajtón át.

- Ugye, nem gondolod komolyan, hogy hagyom, hogy a feleségemmel ordítózzon?

- Nagyon otthonosan használod ezt a szót.

- Ideje, azt hiszem, hogy vallomást tegyek. Jóformán abban a pillanatban tudtam, hogy a feleségem leszel, amikor megismertelek. Nem fogok hazudni, és nem állítom, hogy nem vártam a napot, amikor kimondhatom... így alaposan visszaélek majd ezzel a szóval. A legjobb, ha máris hozzászoksz. - Olyan tárgyilagosan beszélt, mint aki begyakorolt beszédet ad elő.

Nevettem, és megszorítottam a kezét. - Részemről rendben.

A szeme sarkából rám sandított. - Komolyan? - Bólintottam, mire magához vont, és arcon csókolt. - Helyes. A következő hónapokban torkig leszel vele, de légy velem elnéző, oké?

Folyosókon, mozgólépcsőkön mentünk végig, biztonsági ellenőrzéshez álltunk sorba. Amikor Travis a fémdetektorhoz lépett, hangosan megszólalt a riasztó. És amikor a biztonsági ember arra kérte, hogy vegye le a gyűrűjét, Travisnek elkomorult az arca.

- Vigyázok rá, uram - ígérte a biztonsági tiszt. - Csak egy pillanat az egész.

- Megesküdtem neki, hogy sosem veszem le - szűrte a szavakat a fogai között Travis.

A tiszt kinyújtotta a kezét, a szeme körüli vékony bőrt a türelem és a megértés apró ráncai szabdalták.

Travis vonakodva húzta le a gyűrűjét, a tiszt tenyerébe csapta, aztán felsóhajtott, amikor átért a kapun. Nem indította be a riasztót, de azért bosszús

volt. Nem történt semmi, amikor én is átmentem, de én is leadtam előbb a gyűrűmet. Travis arckifejezése még akkor is feszültségről árulkodott, de amikor továbbmehettünk, megnyugodott.

- Minden rendben, bébi. Ott van az ujjadon - nevettem túlzott reakcióján.

Homlokon csókolt, és átölelte a derekamat, úgy mentünk a terminálra. Amikor elkaptam a mellettünk elhaladók pillantását, eltöprengtem, vajon mindenki látja-e rajtunk, hogy újdonsült házaspár vagyunk, vagy csak a Travis arcán szétterülő képtelen mosoly tűnik-e fel nekik, ami éles ellentétben állt simára borotvált fejével, dagadó izmaival és tetovált karjával.

A repülőtéren izgatott turisták nyüzsögtek és nagy volt a zsivaj, félkarú rablók csipogása és csengetése szállt a levegőben. Egy kézen fogva sétáló fiatal párra mosolyogtam, akik pontosan olyan izgatottak és idegesek voltak, mint érkezésünkkor Travis és én. Nem kételkedtem, hogy a megkönnyebbülés és az elképedés olyan egyvelegével a szívükben távoznak, mint mi.

A terminálon egy magazint nézegettem, aztán gyöngéden lenyomtam Travis idegesen rángatózó térdét. A lába megmerevedett, én meg mosolyogva néztem a celebek fényképeit. Valami nyugtalanította, de gondoltam, kívárom, hogy elárulja, mert tisztában voltam vele, hogy lelkileg most dolgozza fel. Pár perc múlva megint pattogott a térde, de ezúttal saját magától leállította, aztán lassan lejjebb csúszott a székében.

- Galamb?

- Igen?

Eltelt pár pillanat, aztán felsóhajtott. - Semmi.

Túl gyorsan telt az idő, és úgy tűnt, éppen csak leültünk, már be is mondták a járatszámunkat. Gyorsan sorba álltak az emberek, és mi is felálltunk, hogy megmutassuk a jegyünket, és végigsétáljunk a hosszú folyosón a géphez, ami majd hazavisz minket.

Travis tétovázott. - Nem tudok szabadulni ettől az érzéstől - mormolta.

- Hogy érted ezt? Valami rossz érzéstől? - faggattam hirtelen balsejtelemmel eltelve.

Aggodalmas tekintettel fordult felém. - Az az eszelős érzésem van, hogy amint hazaérünk, felébredek. Mintha ez az egész nem volna valóságos.

Átkaroltam a derekát, és végigsimítottam szikár, izmos hátát. - Ez aggaszt?

Lenézett a csuklójára, aztán a bal ujján csillogó ezüstös gyűrűre. - Képtelen vagyok szabadulni attól az érzéstől, hogy kipukkad a buborék, és egyedül fogok az ágyban feküdni, és azt kívánom majd, bárcsak ott lennél mellettem.

- Nem tudom, mit csináljak veled, Trav! Elhagytam érted valakit... kétszer is... újrakezdtem és... kétszer is... Vegasba mentem veled... Gyakorlatilag a poklot megjártam érted, hozzád mentem feleségül és örökre magamra írtam a nevedet. Lassan kifogyok az ötletekből, hogy hogyan bizonyítsam még, hogy a tiéd vagyok.

Halvány mosoly ragyogott fel az arcán. - Szeretem, amikor ezt mondd.

- Hogy a tiéd vagyok? - kérdeztem. Lábujjhegyre emelkedtem, hogy szájon csókolhassam. - A. Tiéd. Vagyok. Mrs. Travis Maddox. Mindörökkön örökké.

Halvány mosolya eltűnt, amikor a beszállókapura nézett, majd ismét lepillantott rám. - El fogom szűrni, Galamb. Elegend lesz a baromságaimból.

Nevettem. - Már most elegend van belőle. Mégis hozzád mentem.

- Azt hittem, ha összeházasodunk, akkor majd valamivel biztosabb leszek, és nem rettegek annyira, hogy elveszítelek. De úgy érzem, ha felszállunk erre a gépre...

- Travis? Szeretlek. Menjünk haza.

Összevonta a szemöldökét. - Ugye, nem hagysz el? Még akkor sem, ha az agyadra megyek?

- Megesküdtem Isten - és Elvis - előtt, hogy nem hagylak el, igaz?

Kicsit felengedett. - Akkor hát ez örökre szól, igaz?

Halványan elmosolyodtam. - Nyugodtabb lennél, ha fogadnánk rá?

A többi utas lassan kezdett kikerülni minket, ránk bámultak és a nevetséges beszélgetésünkre füleltek. Idegesítettek ugyan a kíváncsi tekintetek, mégis most minden egészen más volt. Másra sem tudtam gondolni, mint arra, hogy Travis tekintetébe visszatérjen a békesség.

- Milyen férj lennék, ha a saját házasságom ellen fogadnék?

Elmosolyodtam. - Ostoba. Hát nem figyeltél, amikor apád azt mondta, ne fogadj ellenem?

Felvonta a szemöldökét. - Szóval ennyire biztos vagy? Fogadnál is rá?

Átöleltem a nyakát, és mosolyogva az ajkára szorítottam a számát. - Az elsőszülöttemet tenném fel rá. Ennyire biztos vagyok.

Ekkor tért vissza a békesség.

- Nem lehetsz ilyen biztos - mondta, de a hangjában nem volt szorongás.

Felvontam a szemöldökömet, és ugyanazon az oldalon a szám sarka is felkunkorodott. - Fogadjunk?

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

MÉRHETETLENÜL HÁLÁS VAGYOK BETHNEK, A LEGJOBB BARÁTNŐMNEK ÉS testvéremnek. Az ő bátorítása nélkül soha nem léptem volna erre az útra. Lelkes biztatása segített abban, hogy beteljesítsem az álmaimat. Nem tudom ezt eléggé megköszönni. Hálás vagyok a gyermekeimnek végtelen türelmükért, öleléseikért és megértésükért.

Köszönet édesanyámnak, Brendának, hogy valahányszor csak kértem, minden lehetséges módon a segítségemre volt. Hála és köszönet illeti az írótársaimat és barátaimat, Jessica Parkot, Tammara Webbert, Tina Rebert, Stephanie Campbellt, Abbi Glinest, Liz Reinhardtot, Elizabeth Reyest, Nichole Chase-t, Laura Bradley Rede-et, Elizabeth Huntert, Killian McRae-t, Colleen Hoover, Eyvonna Rainst, Lani Wendt Youngot, Karly Blakemore-Mowle-t, Michele Scottot, Tracey Garvis-Gravest, Angié Stantont és E. L. Jamest hatalmas segítségükért, szeretetükért és tanácsaikért. Írói pályámból Ti vagytok a legnagyobb ajándék. Őszintén mondom!

Köszönet az ügynökömnek, Rebecca Watsonnak, aki zseniális és szórakoztató, valamint az Intercontinental Literary Agencynek szorgalmukért és kemény munkájukért.

Végtelen hálával tartozom az Atria Booksnál Judith Currnek és a szerkesztőmnek, Amy Tannenbaumnak, aki kezdettől fogva nagy lelkesedéssel támogatta a könyvemet. Köszönöm, hogy hittetek ebben a történetben. És köszönet mindenkinek az Atriánál, aki tett azért, hogy a regényem ilyen gyorsan megvalósuljon, többek között Peter Goldsteinnek, Samantha Cohennek, Paul Olsewskinek, Isolde Sauernek, Dana Sloannak, Jessica Chinnek, Benjámin Holmesnak, Michael Kwannak, James Pervinnek, Susan Rellának és James Walshnak.

Köszönettel tartozom dr. Ross Vanhoosernak a megfizethetetlen tanácsokért, és azért, hogy hitt a tehetségemben, amikor én még nem is tudtam a létezéséről.

Végtelenül hálás vagyok Maryse-nek és Lilynek a maryse.net-ről, és olvasómnak, Nikki Estepnek, hogy annyira megszerették Travis és Abby történetét, hogy feladatuknak érezték ezt másokkal is megosztani.

Utoljára, de nem utolsósorban végtelen szerelemmel és nagyrabecsüléssel mondok köszönetét drága férjemnek, aki mindenben támogat és türelmes velem, és még olyankor is szeret, amikor kitalált személyek miatt elhanyagolom. Ő a mindenem, és eszembe sem jutna ezt az egészet nélküle csinálni... nem is akarnám. Miatta tudom, hogyan írok a szenvedélyes szerelemről. Köszönöm, Jeff, hálásan köszönöm mindazt, amit nekem jelentesz.

